

NGƯỜI ở NHÀ

Tích Lăng

TRUYENFULL.VN

TRUYENFULL.VN

idolhouse dịch

Mục lục

[Quyển 1](#)

[Quyển 2](#)

[Quyển 3](#)

Quyển 1

- Chương 1+1: Giới Thiệu**
- Chương 1+2: Loli Bán Thân!**
- Chương 2: Loli Làm Việc!**
- Chương 3: Loli Đánh Người!**
- Chương 4: Loli Nhận Sai !**
- Chương 5: Loli Kết Bạn !**
- Chương 6: Loli Vui Lòng!**
- Chương 7: Loli Đi Học!**
- Chương 8: Loli Cứu Mỹ!**
- Chương 9: Loli Nhìn Trộm !**
- Chương 10: Loli Vui Vẻ !**
- Chương 11: Đại Thúc Bị Chê Cười !**
- Chương 12: Đại Thúc Bị Trộm Rồi !**
- Chương 13: Loli Cứu Mỹ Nhân !**
- Chương 14: Đại Thúc Nổi Giận!**
- Chương 15: Loli Bị Phát Hiện!**
- Chương 16: Đại Thúc Tới Cửa Rồi !**
- Chương 17: Đại Thúc Đánh Người Rồi!**
- Chương 18: Đại Thúc Không Nấu CƠM !**
- Chương 19: Đại Thúc Làm Biếng Rồi !**
- Chương 20: Loli Doạ Tiên Sinh !**
- Chương 21: Loli Bắt Nạt Người !**
- Chương 22: Loli Gặp Loli !**
- Chương 23: Loli Bị Dính CƠM!**
- Chương 24: Đại Thúc Giao Hẹn !**
- Chương 25: Đại Thúc Làm Ông Chủ!**
- Chương 26: Đại Thúc Nổi Giận Rồi !**
- Chương 27: Hết Quyển 1**

NGƯỜI Ở NƠI TỊCH LẶNG

Twentine

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 1+1: Giới Thiệu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.



(ảnh bìa của tác giả làm cho truyện này)

Viên Phi Phi mang tiếng là bán mình làm nha hoàn nhà Trương Bình, nhưng thật ra là ép mua ép bán vào trong nhà ông chú này làm tiểu thư từ năm 8 tuổi. Trương Bình xa lánh nhân gian làm bạn với lò rèn, cuộc đời quy củ nhàm chán trầm lặng yên tĩnh, đến khi có đứa con nuôi bắt đặc dĩ này thì bắt đầu cuộc sống cha đơn thân gà bay chó sủa.

Cái hay của Phi Phi là nàng chưa từng coi mình thấp kém hơn bất cứ ai, dù xuất thân của nàng hèn mọn. Cũng như vậy, nàng không coi thường ai, thiên hạ đối với nàng mà nói đều là người đứng, giang hồ mây bay gió thổi. Chỉ có một số rất ít người nằm trong tim nàng, mà Trương Bình dĩ nhiên đứng đầu số. Nàng coi Trương Bình như người bạn, người cha, người anh, người hầu... Trương Bình là tất cả những gì trái tim bé nhỏ không yên phận của nàng mong muốn tìm hiểu. Trương Bình an tâm vì sự chênh lệch trong tuổi tác quá rõ ràng, nên nuôi nàng không chút cố kỵ, không có rào cản, để rồi khi nàng dần lớn lên, thì trái tim thiếu nữ... hơ hơ... thật là khó lường mà....

Phi Phi bạo ngược, Phi Phi phá phách, Phi Phi đánh nhau rất giỏi, Phi Phi không biết trời cao đất rộng.

Trương Bình trầm ổn, Trương Bình lo toan, Trương Bình cứng chiu. Trương Bình nhẫn nhịn. Trương Bình tuân giữ quy củ.

Truyện đậm chất điền văn, đùng nóng lòng mong xx. Toàn văn 60 chương mà tác giả dùng hết 55 chương cho 7 năm đầu chung sống thì đủ biết tác giả thích vượt ve nam chính đến độ nào, từ từ mở ra cho độc giả xem con người trầm lặng đó, dưới lớp vỏ ít ai thấy, trong không gian ít ai nghe, Viên Phi Phi đã thấy những gì nghe những gì.

Trong các truyện của Twentine, mình thấy truyện này có một đoạn văn kết với lời văn đẹp nhất, sâu lắng nhất, đọc xong chỉ muốn quanh quẩn bên nó, đọc đi đọc lại, năm lần qua lần lại trong đó. Nó y chang như cái tựa đề. Đọc sẽ thấy là tác giả yêu Trương Bình, dịu dàng với Trương Bình, đau lòng vì Trương Bình, nên mới viết nên những lời văn như thế. Nhân vật Trương Bình cũng là một nhân vật lẫn quẩn trong đầu mình sau khi truyện kết thúc nhiều nhất, không phải vì hấn rắc rối hay thuần khiết gì, nhưng vì hấn rất “đầy đủ.” Đầy đủ mâu thuẫn, đầy đủ kiên cường, đầy đủ giãy dụa và kiên định. Hấn có phải một tên đạo đức giả hay không – Twentine phủ định. Nhưng trông hấn giống như trông nhân sinh, ai mà biết được, bảy năm như chớp mắt, một đời cũng qua.

NGƯỜI Ở NƠI TỊCH LẶNG

Twentine

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 1+2: Loli Bán Thân!

Quyển 1 – Nghé Con Mới Ra Đời

Mùng một Tết đầu năm năm ấy, Viên Phi Phi đem chính mình ra bán.

Thế nhưng đáng tiếc là, nàng buôn bán không quá thuận lợi. Toàn bộ thành Kỳ Thủy đang còn đắm chìm trong bầu không khí Tết nhất, phố lớn ngõ nhỏ treo đèn kết hoa ngập tràn, không ai chú ý đến một đứa trẻ bán thiu nhếch nhác ven đường.

Viên Phi Phi học theo những người tự bán mình đi trước, giắt một cọng rơm xiêu xiêu vẹo vẹo trên đầu. Buổi đêm, Thành Kỳ Thủy vẫn đèn đuốc sáng trưng, phố phường náo nhiệt.

Thời tiết vô cùng giá lạnh, Viên Phi Phi túm chặt xiêm y trên người, gọi là xiêm y, chẳng qua chỉ là một đồng giẻ rách quấn cùng một chỗ mà thôi.

Lúc lo hậu sự cho Mã Bán Tiên, Viên Phi Phi có thể giành cho bản thân mình một bộ đồ khá hơn, nhưng suy đi nghĩ lại hồi lâu, vẫn là nên để cho thi thể người quá cố một miếng vải lành. Trong suy nghĩ của nàng, lỡ may bản thân mình bán không xong, thì Mã Bán Tiên đến một cái quan tài cũng không có, làm sao chôn cất lão ta trần tròng được.

Ban đầu Viên Phi Phi ngồi xồm bên đường, ngồi mệt mỏi rồi nàng dựa luôn vào tường ngồi bệt xuống đất. Nhàm chán không có gì chơi, nàng bẻ nửa cọng rơm từ trên đầu xuống, ngậm trong miệng.

Trên đầu lưỡi nhấp phải chút vị tanh của bùn đất, Viên Phi Phi quay qua bên cạnh nhổ toẹt ra.

Một bãi này, nhổ sạch sẽ, cũng rất tận tình.

Một lát sau, Viên Phi Phi dứt khoát đứng lên, chuẩn bị rút cọng rơm ra về.

Tay đã vớ lên trên rồi, bỗng nhiên một chuỗi âm thanh truyền tới —

“Đây là... bán mình à?”

Viên Phi Phi quay đầu.

Con phố đối diện là quán rượu, Viên Phi Phi chọn một vị trí như vậy, một là cảm thấy nơi này có nhiều người lui tới, dễ gặp người mua, hai là quán Bồng Oái này sản nghiệp khá lớn, giữa mùa đông có chậu than luôn lửa bùng bùng, cách một con phố vẫn có thể cảm nhận được hơi ấm.

Viên Phi Phi ngẩng đầu nhìn những người trước mặt.

Nàng bịt chặt mũi, ngửi thấy người họ đầy hơi rượu.

Những người này là mới từ trong quán rượu Bồng Oái bước ra.

“Hồng đại ca, sao vậy?”

Viên Phi Phi quét mắt vài lần, những người này dáng vóc cao thấp không đồng đều, nhưng thân thể đều săn chắc, nhìn giống võ sĩ. Dẫn đầu bọn họ chắc là người mà họ gọi “Hồng đại ca,” tầm tầm trung niên, thân thể rắn chắc, mặc một chiếc áo sẫm màu.

Có lẽ do say rượu, ánh mắt của hắn mơ màng không tập trung, cúi thấp người xuống mới có thể đánh giá Viên Phi Phi.

“Người,” Hồng đại ca vừa nói một chữ, nấc một cái, mới nói tiếp, “Người bán mình?”

Viên Phi Phi bị phà hơi vào mặt nhin không được hắt xì một cái, sau đó gật gật đầu.

Hồng đại ca lại hỏi lần nữa, “Người bán mình?”

Viên Phi Phi nhìn hẩn chăm chăm.

“BÁN!”

Hồng Anh bị nàng quát cho, giật mình sửng sốt hồi lâu, neho mắt nhìn Viên Phi Phi, hỏi: “Người bao lớn?”

Viên Phi Phi: “Mười tuổi rồi.”

“Ha!” Hồng Anh cất tiếng cười khinh thường, đứng thẳng dậy.

“Trẻ con nhà nhà đều không thành thật, còn dám nói dối.” Hẩn lại nấc lên một tiếng, gọi đám người ở phía sau, “Đi thôi, đi thôi.”

Viên Phi Phi lập tức cuống cuồng, nàng một bước nhảy đến trước mặt Hồng Anh, chặn hẩn lại.

“Sao không mua?”

Tuổi nàng còn nhỏ, âm thanh cao và trong trẻo, Hồng Anh nghe giọng nói liền tỉnh rượu thêm nửa phần. Hẩn rũ mắt nhìn Viên Phi Phi, bảo: “Ta hỏi người lần nữa, người bao lớn rồi.”

Viên Phi Phi không dám nói láo tiếp, đáp: “Tám tuổi.”

“Ừ,” Hồng Anh gật gù, lại bảo, “Người sao đầu năm đầu tháng đi bán thân?”

Viên Phi Phi: “Ta cần tiền!”

“Ha!” Hồng Anh bật cười, bảo: “Biết nhà người cần tiền, cần tiền để làm gì?”

Viên Phi Phi không nói.

Hồng Anh lắc lắc đầu, chuẩn bị rời đi.

Viên Phi Phi đứng yên cảm lối.

Hồng Anh thân hình cao lớn, đứng sừng sững trước mặt Viên Phi Phi trông y như một toà núi. Hắn cúi đầu, rũ mắt, vừa vịn bắt gặp ánh mắt của Viên Phi Phi. Bốn mắt nhìn nhau.

Một cái nhìn xuống này, Hồng Anh tỉnh nốt nửa phần rượu còn lại.

Ôi, một đôi mắt thật linh hoạt.

Viên Phi Phi người ngợm mặt mũi dơ bẩn không ra hình người, nhưng vẫn đường đường một đôi mắt kia, đen trắng rõ ràng, chăm chú nhìn Hồng Anh không hề có ý định lui bước.

“Mua ta, sức ta lớn, có thể làm việc nhà!”

Hồng Anh buồn cười, “Sức rất lớn?”

Viên Phi Phi bị hấn cười, có chút không nhịn được, cao giọng: “Người không tin, ta đi đốn cây cho người xem!”

“Không cần.”

Viên Phi Phi vẫn còn muốn nói gì đó, Hồng Anh giơ tay lên ngắt lời nàng: “Nhóc con, một khi ta hỏi, có thể xem như ta đã mua người.”

Viên Phi Phi mắt thấy cơ hội đã tới, lập tức nói: “Hai lượng bạc, thiếu một cắc cũng không được!”

Hồng Anh cười hê hê, bảo: “Ngân lượng không thành vấn đề. Ta hỏi người, người còn người thân không?”

Viên Phi Phi: “Không còn.”

“Tốt.” Hồng Anh gật gù.

Lúc này, người ở phía sau hân lên tiếng.

“Hồng đại ca, huynh say rồi, mua nha hoàn cái gì chứ.”

Hồng Anh lắc lắc đầu, “Không phải ta mua.”

Một tên khác hỏi: “Huynh không mua ai mua?”

Hồng Anh ngoái đầu nhìn phía sau một cái, đơn giản nói ra hai chữ —

“Trương Bình.”

Viên Phi Phi mờ mịt không hiểu chuyện nhìn bọn họ.

Tên kia lại ngẩn ra, bảo: “Mua nha hoàn cho Trương Bình đại ca?”

Hồng Anh ừ một tiếng.

“Việc này...”

Hồng Anh quay đầu lại, nhìn Viên Phi Phi, bảo: “Nhóc con, hai lượng bạc, ta không cùng người ký giấy bán thân, người ngoan ngoãn đợi năm năm, được không?”

Viên Phi Phi tròn tròn mắt, “Không ký giấy bán thân, người không sợ ta chạy?”

“Ha ha ...” Hồng Anh cười vang, nói: “Không sợ.”

Viên Phi Phi dứt khoát gật đầu.

“Được! Ta không chạy!”

Hồng Anh nói: “Người đi theo ta.” Hắn xoay người đối mặt với những người phía sau, bảo:

“Các đệ đi trước, ta đem người đưa xong sẽ đến liền.”

Những người kia đi rồi, Hồng Anh rảo bước hàng trước, đem theo Viên Phi Phi tiến về hướng phố Nam.

Trên đường, Hồng Anh bảo: “Nhóc con, người tên gì.”

“Viên Phi Phi.”

“Viên Phi Phi ...” Hồng Anh đọc lên một lần, bảo: “Người có biết tại sao ta muốn mua người.”

Viên Phi Phi: “Không biết.”

Miễn sao mua đã là tốt rồi, Viên Phi Phi nghĩ trong bụng, đợi tay cầm ngân lượng, lập tức tìm một cái quan tài chôn cất Mã Bán Tiên cho tốt.

Hồng Anh bảo: “Ta mua người là để tặng cho một người bạn.”

Bán cho ai cũng là bán, Viên Phi Phi không quan tâm gì lắm đến điều này, nàng lặng im không nói.

“Nhà hửn chỉ có mình hửn, hơn nữa...” Hồng Anh dừng một chút, lại bảo: “Người bạn này của ta miệng không nói được, người phải ngoan ngoãn lễ phép.”

?

Viên Phi Phi liếc hăn một cái.

“Câm?”

Hồng Anh chau mày, nghiêm mặt nói: “Ta đã bảo, người phải lễ phép.”

Viên Phi Phi ngậm miệng.

Hồng Anh ngại làm nàng sợ, nhẹ giọng bảo: “Tuy nhiên người cũng không phải lo nhiều, hăn là một người tốt.”

Viên Phi Phi gật gật đầu.

Trong lúc nói chuyện, họ đã đi sắp đến cuối phố Nam, Viên Phi Phi đánh giá xung quanh một phen, nơi đây cách xa trung tâm thành phố, người ít đi rất nhiều, trên đường có vẻ vắng lặng.

Hồng Anh đem Viên Phi Phi queo vào một ngõ nhỏ, đi sâu vô trong, Viên Phi Phi ngửi thấy một mùi sắt nồng đậm.

Bất chợt Hồng Anh dừng bước, Viên Phi Phi không phản ứng kịp, hơi tông vào người hăn.

Hồng Anh quay đầu bảo nàng: “Một chốc nữa người giúp ta một chút.”

Viên Phi Phi: “Giúp thế nào?”

Hồng Anh nói: “Người bạn này của ta xác nhận là không muốn tiếp xúc với người ngoài, ngày thường ngay cả một tên giúp việc cũng không có, ta mà tùy tiện đưa đến một nha hoàn như vậy hăn sẽ kiên quyết không chịu nhận.”

Viên Phi Phi mở to hai mắt: “Hắn không muốn thì người không mua nữa?!”

“Không, không,” Hồng Anh lắc đầu bảo, “Mua thì vẫn mua, cho nên mới bảo người giúp một chút.”

Viên Phi Phi: “Người nói xem.”

Hồng Anh bảo: “Trương Bình tuy ngoài mặt thì lạnh, nhưng lòng dạ không xấu, người chỉ cần giả bộ đáng thương một tí.”

Viên Phi Phi không chút do dự gật gù, “Được!”

Hồng Anh còn muốn bổ sung thêm gì nữa, Viên Phi Phi đã bảo: “Đi thôi, bảo đảm hắn sẽ giữ ta lại.” Hồng Anh hơi sững sốt, nhìn Viên Phi Phi nói: “Người lấy gì chắc chắn như vậy?”

Viên Phi Phi liếc hắn một cái, “Đến lúc nữa ta bảo người đi, người cứ nghe theo ta.”

Hồng Anh “à” một tiếng, tiếp tục đi về phía trước.

Cuối cùng, họ vào nơi sâu nhất trong ngõ, bậc thang bằng đá mài thô sơ, vách tường đen bụi bặm, nhìn rất khác với những căn hộ xung quanh, trông giống một nhà xưởng hơn.

Hồng Anh bước tới gõ cổng.

Viên Phi Phi ngoan ngoãn đứng phía sau.

Chỉ một chốc sau, Viên Phi Phi nghe sau cổng truyền đến tiếng bước chân, càng lúc càng gần.

Kèo kẹt một tiếng, cổng mở ra.

Viên Phi Phi nhìn người đi đến trước mặt.

Tương tự như Hồng Anh, dáng vóc của hãn cũng rất cao lớn, chỉ là, có lẽ do quần áo của hãn quá giản dị, thoát trông hãn không được khôi ngô như Hồng Anh.

Hồng Anh thấy hãn lập tức nở nụ cười.

“Trương Bình huynh đệ, ta đến thăm đệ.”

Người được gọi là Trương Bình gật đầu với Hồng Anh, hãn nghiêng thân, ý bảo Hồng Anh vào nhà.

Hồng Anh: “Không vội không vội, ta đem theo một người tới, đệ xem.” Nói đoạn hãn nhích người, Viên Phi Phi đang đứng ở phía sau tiến lên hai bước.

Trương Bình trông thấy Viên Phi Phi, lại quay qua Hồng Anh.

Hồng Anh bảo: “Việc ở xưởng của đệ không ít, người lại không nhiều, ta thấy đệ mấy năm nay chịu cực, mua cho đệ một chân giúp việc nho nhỏ.”

Trương Bình nghe xong xua tay.

Hồng Anh: “Đệ giúp ta một việc lớn như vậy, ngàn lần đừng khách sáo với ta.”

Trương Bình lắc đầu, dùng tay ra hiệu với Hồng Anh mấy cái.

Hồng Anh lại bảo: “Đệ cứ thử đem người nhận trước, thế nào?”

Trương Bình vẫn lắc đầu.

Viên Phi Phi luôn quan sát người tên Trương Bình này.

Mã Bán Tiên khi còn sống đã từng nói với nàng, trông người nên trông bộ dạng trước tiên. Trương Bình mắt sâu mày rậm, mũi cao miệng cương nghị cổ rắn chắc, hầu kết lồi ra, trông dáng vẻ của hắn với mùi kim loại phảng phất như có như không, không khỏi khiến Viên Phi Phi rùng mình lạnh xương sống.

Nhớ tới Mã Bán Tiên, trái tim non nớt của Viên Phi Phi lại cảm thấy phiền muộn.

Mã Bán Tiên nhặt được nàng, lôi kéo tha mang, nàng đi theo hắn đã ngót năm, sáu năm. Tuy rằng từ khi mới biết nói, nàng đã gọi hắn Gậy Lừa, nhưng mà đối với hắn, nàng vẫn có tình cảm...

Haizzz...

Không đợi cho Viên Phi Phi cảm thán xong, bên kia Hồng Anh đã sắp bại trận tới nơi. Viên Phi Phi nhìn Hồng Anh đang ra sức khổ công khuyên bảo Trương Bình, mặc kệ hắn nói như thế nào, Trương Bình vẫn chỉ mang mỗi một dáng vẻ, chính là tuyệt đối cự tuyệt.

Hồng Anh: “Trương Bình huynh đệ, tại sao đệ lại có thể cố chấp như vậy.”

Trương Bình khoa tay ra hiệu vài cái, Hồng Anh vừa định nói cái gì đó nữa, đã nghe phía sau “bịch” một tiếng, tiếp đó là âm thanh gào khóc kinh thiên động địa.

“Ông lớn, xin ngài xót thương kẻ hèn mọn này hu hu.....!”

Hồng Anh trợn mắt há mồm nhìn Viên Phi Phi đang quỳ trên mặt đất.

Nàng khóc ra bộ dạng này từ lúc nào vậy.

Viên Phi Phi vốn tuổi đã nhỏ, thân thể cũng gầy yếu, hơn nữa vẻ mặt nước mắt rưng rưng này, khóc nghẹn ngào không thành tiếng, dưới ánh trăng trông đáng thương tội độ.

“Cha ta đã chết rồi, mẹ ta cũng không còn, ông lớn, nếu ngài không mua ta thì ta cũng không sống nổi nữa — ”

Tiếng non nớt của Viên Phi Phi lẫn trong tiếng khóc nức nở vang lên trong đêm thâu nghe hết sức thê lương.

Hồng Anh lén liếc nhìn Trương Bình, phát hiện Trương Bình đang lặng lẽ nhìn Viên Phi Phi quỳ trên mặt đất.

Hồng Anh ướm lời: “Trương Bình huynh đệ, đệ xem đứa trẻ này đáng thương biết bao, thôi đệ cứ giữ nó lại đi.”

Trương Bình trầm ngâm nhìn Viên Phi Phi, dáng vẻ như đang suy nghĩ gì đó.

Qua hồi lâu, hần lại vẫn lắc đầu.

Hồng Anh thấy đến vậy mà vẫn không xong, nhất thời bó tay.

Viên Phi Phi cũng thấy Trương Bình lắc đầu, liền cắn răng quay sang Hồng Anh nói: “Ân nhân, hãy coi như con thân hèn phận bạc, chắc phải táng xác trong giá rét, ngài đi đi!”

“Nhưng — ”

“Ngài đi đi!” Viên Phi Phi lén lút hất đầu một cái ra hiệu cho Hồng Anh, Hồng Anh giật mình, nhớ lại những gì Viên Phi Phi mới dặn, bất đắc dĩ gật gù bảo: “Đành vậy, đành vậy...”

Hần quay đầu nói với Trương Bình: “Đệ đã không muốn giữ, ta cũng không ép buộc đệ, thôi thì ta đi đây, đệ ráng bảo trọng.”

Lúc hẳn định đi, Trương Bình bỗng nhiên níu tay hẳn lại, tay kia chỉ chỉ Viên Phi Phi, lại ra hiệu vài cái.

Hồng Anh thở dài bảo: “Ta nhận nuôi làm sao được, nhà ta đã có nha hoàn, mua thêm nó nữa ta cũng không có sức nuôi nổi, ôi, đứa trẻ bạc mệnh đáng thương này, cũng hết cách.” Nói xong hẳn phất phất tay, bước ra khỏi ngõ đi mất.

Ngón tay của Trương Bình nắm chặt khung cổng, đứng một hồi, rốt cuộc vẫn nhẫn tâm đóng cổng lại.

Đến phiên Viên Phi Phi trợn tròn mắt há hốc mồm.

Không phải tên Hồng đại ca kia nói hẳn là người tốt sao?

Tốt cái rắm!

Viên Phi Phi hận không thể chửi ầm lên, hẳn cùng tên Mã Bán Tiên kia một lũ y như nhau, đều là bọn giang hồ bịp bợm! (1)

Nhưng mà...

Viên Phi Phi ngồi dưới đất, trong lòng ôn lại ánh mắt vừa rồi của Trương Bình khi hẳn nhìn nàng lần cuối cùng.

Đôi mắt ấy của hẳn nàng hình dung không ra, nhưng tuyệt đối không giống như ánh mắt trôi dạt bất cần của Mã Bán Tiên.

Ánh mắt của hẳn tựa như...

Tựa như...

Viên Phi Phi còn chưa kịp nghĩ ra cái để so sánh, cổng đã lại mở.

Nàng ngược đầu lên, Trương Bình đứng giữa cổng, hấn đang nhìn Viên Phi Phi, sau đó, hấn chậm rãi nhích người, nhường ra một lối đi vào trong nhà.

Viên Phi Phi mở to mắt.

Trương Bình tưởng nàng chưa hiểu, giơ tay chỉ cổng múa may mấy cái.

Viên Phi Phi đứng lên, nói rõ to: “Ông muốn ta?”

Trương Bình chậm rãi gật gật đầu.

Viên Phi Phi trong lòng vui mừng, mặt không khỏi cười lên một cái, vụt bò từ dưới đất đứng dậy, hân hoan chạy biến vào trong nhà.

Trương Bình lặng lẽ cẩn thận đóng cổng lại ở đằng sau.

Cách con hẻm không xa, Hồng Anh mắt thấy màn này, cũng bật cười.

“Tốt, tốt, tốt lắm, ha ha.”

Mùng một Tết năm ấy, Viên Phi Phi đem thân mình đi bán.

Người mua nàng, là ông chủ lò rèn của thành Kỳ Thủy, Trương Bình.

(1) Tên của Mã Bán Tiên là biệt danh trong giang hồ, những người xưng là “một nửa tiên” coi như đã tu gần đắc đạo, chuyên coi bói, trừ tà v.v.. Bây giờ vẫn có rất nhiều người mang danh hiệu này hành nghề bói toán. Mã Bán Tiên không tu gì cả, chuyên coi bói, giả mạo làm đạo sĩ v.v.. lừa bịp. Những người này còn gọi là “Gậy Thần” (Thần Côn), mà Viên Phi Phi gọi méo mó thành “Gậy Lừa” (Luân Côn).

NGƯỜI Ở NƠI TỊCH LẶNG

Twentine

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 2: Loli Làm Việc!

Vào trong rồi, Viên Phi Phi đứng giữa sân ngõ bốn phía.

Nơi đây vốn là một cái lò rèn.

Nhà có ba gian phòng, một cái giếng, còn có thêm hai gốc cây cổ thụ không biết tên. Viên Phi Phi thấy mỗi góc ngách trong sân đều chất không biết bao nhiêu là sắt thép đủ loại, hình thù trạng thái khác nhau. Căn nhà này tuy không tính là lớn, nhưng cũng không phải là nhỏ, vừa vừa phải phải. Tuy là lò rèn, nhưng được quét dọn sạch sẽ ngăn nắp.

Viên Phi Phi bất chợt quay đầu nhìn Trương Bình chăm chú.

“Ông là ông chủ của ta!”

Trương Bình mặt không biểu tình đứng sau lưng nàng, nghe thấy lời nàng nói, hần lắc đầu.

Viên Phi Phi: “Ta làm nha hoàn của ông, ông có việc gì cứ sai bảo.”

Trương Bình yên lặng một chập, sau đó đi về phía gian nhà, lúc đi ngang qua Viên Phi Phi thuận tay vỗ vỗ vai nàng một cái.

Viên Phi Phi hiểu ý, bước theo hần.

Đẩy cửa phòng mở ra, trong phòng ấm áp hơn bên ngoài không ít, Lòng Viên Phi Phi không khỏi than, quả nhiên có nhà ở vẫn là tốt nhất.

Trương Bình đóng cửa cẩn thận, châm lửa, chiếc đèn dầu trên bàn toả sáng.

Cấu tạo của gian phòng rất đơn sơ, một cái giường gỗ lớn, một cái bàn, một chiếc ghế dài, trong góc phòng kê một chiếc tủ gỗ lớn, ngoài ra không có gì khác.

À, không.

Nếu muốn nói đến điểm đặc biệt, đó chính là trên tường nhà của Trương Bình treo một tấm sắt lớn.

Tấm sắt ấy độ chín, mười tấc, nguyên tấm y như được dán lên tường, phẳng lì bóng loáng, không có một chỗ lồi lõm nào.

Tuy vậy đối với Viên Phi Phi, những điều này chẳng đáng để ý.

Nàng vào phòng tự tìm chỗ ngồi xuống trên băng ghế, Trương Bình nhìn nàng một cái, không có biểu cảm gì trên mặt. Hắn lấy từ đầu giường ra vài món đồ, đặt lên bàn.

Viên Phi Phi nghehnh cổ nhìn, là một xấp giấy thô. Còn có vài mẩu than vụn.

Trương Bình cầm mẩu than viết gì đó lên giấy, đưa đến trước mặt Viên Phi Phi cho nàng xem.

Viên Phi Phi nghiêm túc nhìn một lúc, sau đó ngẩng đầu lên.

Trương Bình chỉ chỉ trang giấy, giống như đang trao đổi cùng nàng.

Viên Phi Phi hạ thấp đầu, thành thật nói: “Không biết chữ!”

Trương Bình khựng lại, ngón tay cong cong vẫn giữ yên mẩu than, bất động.

Viên Phi Phi cũng tự biết cứ tiếp tục như vậy sẽ không phải một cách giải quyết tốt, nàng với tay bắt lấy tờ giấy, cầm trong tay nhìn kỹ thêm mấy lần.

Chữ viết bằng than đã khó viết, thêm vốn liếng chữ Viên Phi Phi có thể nhận mặt chỉ đếm trên đầu ngón tay, trang giấy này trong tay Viên Phi Phi nhìn không khác gì giun đẽ, ngay cả nên cầm xuôi ngược thế nào nàng còn không biết.

Viên Phi Phi coi một hồi, lại đem giấy trả lại, ngẩng đầu nhìn Trương Bình nói: “Xem không hiểu, ông có gì sai khiến?”

Trương Bình im lặng.

Viên Phi Phi thử đoán, nói: “Ta đi nấu nước cho ông?”

“Làm cơm?”

“Quét nhà?”

“.....”

Viên Phi Phi từng cái từng cái một đoán, Trương Bình đều không có phản ứng gì.

Cuối cùng Viên Phi Phi cũng đâm nản, nàng khò lưng ủ rũ nói: “Ta không biết.”

Trương Bình xoay người muốn ra sân, Viên Phi Phi đang tính đứng lên đi theo, Trương Bình đã dùng tay khẽ ấn nàng ngồi xuống lại trên băng ghế, Viên Phi Phi: “Ông đi đâu vậy?”

Trương Bình lắc đầu, đi ra ngoài.

Viên Phi Phi một mình ngồi trong phòng oán thầm. Trước đây Mã Bán Tiên đem nàng vào Nam ra Bắc, tất cả toàn dựa vào cái mồm, cho hẳn nguyên một ngày cũng vẫn chưa ngừng nói.

Giờ thì hay rồi, đem mình bán cho một kẻ câm, nửa câu cũng nói không ra.

Viên Phi Phi vừa nghĩ vừa lấy ngón tay nghịch ngọn đèn dầu.

Làm nha hoàn như thế nào đây.

Viên Phi Phi từ khi hiểu chuyện đã theo Mã Bán Tiên sống, căn bản là chưa từng thấy qua cái gì gọi là danh gia vọng tộc. Dám nói, nha hoàn chân chính nàng cũng mới chỉ gặp qua một lần.

Khi ấy Mã Bán Tiên giả danh đạo sĩ, đi trừ tà cho một phú hào ở Cừ Quận, nàng giả dạng làm đệ tử, đi theo trợ giúp hẳn.

Nhà phú hào ấy có rất nhiều nha hoàn, xinh đẹp thướt tha, tuổi tác cũng không lớn.

Viên Phi Phi vẫn còn nhớ.

Đi đứng chậm rãi, nói năng nhỏ nhẹ...

Viên Phi Phi suy nghĩ đến thù người, tay nhất thời quên dờ đi, bị ngọn lửa đốt cho rõ lâu, Viên Phi Phi mới rụt tay khẽ kêu lên một tiếng.

Đúng lúc này, Trương Bình quay về.

Hắn bưng vào một cái bồn gỗ không nhỏ, đặt xuống sàn, lại ra ngoài mang vào nước nóng đã được đun sẵn, xắn tay áo lên bắt đầu pha nước ấm trong bồn.

Viên Phi Phi trợn tròn mắt.

“Để ta làm!” Nàng bật dậy đưa tay đón lấy ấm nước, Trương Bình nắm lấy cổ tay nàng, dắt qua một bên.

Cũng trong lúc này, Viên Phi Phi nghe được âm thanh trầm thấp, là tiếng từ cổ họng của Trương Bình vô thức phát ra, Viên Phi Phi nhìn chăm chăm Trương Bình đang cúi đầu pha nước, lòng thầm nghĩ thì ra hẳn còn có thể phát ra một chút âm thanh.

Pha nước xong, Trương Bình ngược đầu nhìn Viên Phi Phi, hẳn chỉ chỉ bồn nước.

Viên Phi Phi nói: “Ông cho ta tắm?”

Trương Bình gật đầu.

Lòng Viên Phi Phi sắp nở hoa rồi.

Cơ hội được tắm rửa của Viên Phi Phi ngày thường rất ít, đến mùa đông càng là cả tháng nhiều khi cũng khó tắm được một lần, hiện giờ người hôi hám không chịu nổi. Nàng nhanh nhẹn lột một phát sạch sẽ quần áo, không chút chần chừ leo vô bồn ngồi.

Bồn không lớn, nhưng dù sao người của nàng càng nhỏ hơn, ngồi vào trong bồn làm trào ra một chút nước.

Trương Bình ngồi xổm xuống, lấy một cái khăn kỳ cọ cho Viên Phi Phi.

Viên Phi Phi quá gầy gò. Vừa rồi lúc còn mặc quần áo thì nhìn không ra, bây giờ trút bỏ từng lớp từng lớp giẻ rách xuống, còn lại chỉ là da bọc xương.

Đầu tóc dội nước ướt, rũ hết xuống, trông càng bé nhỏ yếu ớt. Một bé gái tám tuổi, trông y như một đứa trẻ năm, sáu tuổi.

Trương Bình nâng khuôn mặt nhỏ xíu lem luốc của nàng lên lau chùi.

Viên Phi Phi nhắm mắt cho hắn lau.

Tay của người này thật lớn. Viên Phi Phi thầm nghĩ, so với tay của Mã Bán Tiên chẳng giống tí nào, tay Mã Bán Tiên gầy guộc gân guốc, lại còn để móng tay dài gớm ghiếc, lúc trước khi nào tắm cho Viên Phi Phi đều không tránh được, cào muốn rách hết da.

Trương Bình không giống vậy.

Tay của Trương Bình khớp xương rõ ràng, dày rộng hữu lực, hơn nữa, không biết có phải do luyện sắt hàng ngày hay không, đối với việc điều khiển đạo lực bàn tay cho vừa phải, hắn nắm giữ rất tốt. Viên Phi Phi được hắn cọ cọ, trực tiếp ngồi trong bồn ngủ gục.

Trương Bình cũng đang kỳ kỳ chà chà, bỗng thấy có gì không thích hợp, thân hình Viên Phi Phi từ từ ngã về phía trước, ban đầu đẩy nhẹ một cái nàng còn biết tự mình điều chỉnh lui lại, sau nữa thì dứt khoát ngã luôn người xuống.

Hắn đỡ nàng lên, thấy nàng đã ngủ rồi.

Do ốm yếu, nên cái đầu của Viên Phi Phi trông đặc biệt to, hiện giờ gục xuống khiến cho người ta có cảm giác như cái cổ sắp sửa gãy.

Động tác của tay Trương Bình tăng nhanh, tắm xong giúp nàng lau khô, sau đó bế vô giường, đắp kỹ chắn.

Thu dọn bồn nước xong xuôi, Trương Bình ra khỏi phòng, đi đến gian nhà bên ngoài.

Nơi đó là chỗ Trương Bình làm việc, đâu đâu cũng là công cụ.

Trương Bình ngồi xuống, cầm lấy một món khí cụ bằng sắt chưa mài xong, từng nhát từng nhát mài xuống.

Trong bóng đêm, tiếng mài sắt lưu loát tinh tế, cũng hàm chứa một nhịp điệu trầm lắng vô âm.

Mặt trời lên cao, Viên Phi Phi mới tỉnh dậy.

Nàng mở mắt, nhìn thấy đầu tiên là một đĩa mìn thầu và thức ăn đặt trên bàn. Viên Phi Phi bò dậy từ giường, xỏ đại giày dép, chạy đến bên bàn.

Nguyên căn phòng chỉ có mình nàng, Viên Phi Phi ngửi thấy mùi mìn thầu thơm lừng, vội nuốt nước miếng.

Không được, không thể ăn

Viên Phi Phi chép miệng, cảnh cáo bản thân không được làm bậy. Nàng xoay lưng, đẩy cửa định đi ra ngoài.

Cửa vừa mở, đúng lúc Trương Bình đang đi về hướng này, giữa ban ngày, Viên Phi Phi có dịp quan sát hãn kỹ hơn. Trương Bình mặc đồ nhiều hơn đêm qua một chút, trông chỉnh tề hơn không ít. Búi tóc của hãn búi không cao, khuôn mặt không mang bất cứ thần tình nào, miệng mím chặt.

Viên Phi Phi kêu một tiếng: “Ông chủ!”

Trương Bình thoáng dừng bước, sau đó lắc lắc đầu, ra hiệu cho nàng quay vào phòng.

Viên Phi Phi đứng đó, ngược đầu nhìn Trương Bình.

“Giao việc cho ta làm đi!”

Trương Bình rũ mắt nhìn nàng một cái, sau đó chỉ chỉ ghế, Viên Phi Phi ngoan ngoãn ngồi xuống.

Trương Bình ngồi xuống cạnh nàng, cầm lấy hai cái màn thầu, đưa cho Viên Phi Phi một cái, bản thân cắn ăn cái còn lại. Viên Phi Phi đón lấy màn thầu, nâng niu trong tay, sau đó nhìn Trương Bình nói: “Ông chủ, cho ta ăn hả?”

Trương Bình gật đầu.

“Hi.” Liên tiếp gặp may mắn, miệng Viên Phi Phi cười thiếu điều ngoác tới mang tai, nàng cầm màn thầu cắn một miếng rõ to.

Ôi thơm ngon...

Trương Bình đem đĩa đựng đồ ăn trên bàn tới gần hơn, Viên Phi Phi cũng không khách sáo, vùi đầu ăn.

Trước giờ đi theo Mã Bán Tiên bữa đói bữa no, nào có phúc kiếu vừa thức dậy đã có cái ăn. Viên Phi Phi vừa ăn vừa cảm khái, động tác gấp thức ăn dần dần chậm lại.

Trương Bình thấy vậy, lại chỉ chỉ đĩa, Viên Phi Phi ngẩng đầu, nhìn Trương Bình chăm chăm.

Trương Bình buông đĩa.

“Ân nhân nói đúng.” Viên Phi Phi bất chợt lên tiếng.

Trương Bình nhìn nàng một cách khó hiểu.

Viên Phi Phi đồng dục: “Ông là người tốt!”

Trương Bình bị Viên Phi Phi quăng cho một câu từ trên trời rơi xuống như vậy lấy làm sững sốt, hẩn nhìn Viên Phi Phi, hồi lâu, rồi bỗng bật cười. Hẩn cười lên cũng không lời không tiếng, chỉ có hơi thở ở mũi phả ra nhẹ nhẹ, nhưng khuôn mặt vô cảm ban sơ kia, theo cái cười này, cũng hiện ra một chút biểu cảm nhân tình.

Viên Phi Phi tưởng hẳn không tin, lại bảo: “Ta nói thật!”

Trương Bình hơi bất đắc dĩ lắc lắc đầu, cầm đũa chỉ chỉ đĩa thức ăn, ý nói ăn nhanh lên chút.

Viên Phi Phi nói một mình không thú vị, lại cúi đầu ăn tiếp.

Dùng xong bữa, Viên Phi Phi giành đứng lên trước Trương Bình, cầm chén đĩa, nói: “Để ta dọn bàn!”

Trương Bình không ngăn nài, đẩy cửa, chỉ chỉ lu nước ở trong góc sân. Viên Phi Phi đem chén đĩa dơ ra sân rửa.

Vì trời lạnh, lu nước đóng một lớp băng mỏng, Viên Phi Phi cầm cái gáo ở bên cạnh, đập đập lên mặt nước để phá lớp băng. Sau đó, lấy nửa chậu nước, bắt đầu rửa chén.

Nàng vừa rửa vừa nghiêng đầu ngó. Trương Bình cũng từ trong phòng bước ra, hẳn vào gian nhà phía Tây bên cạnh, không lâu sau, âm thanh mài sắt giòn giã vọng lại.

Viên Phi Phi không cầm được sự hiếu kỳ, nàng đem một nửa chén đĩa đã rửa sạch đặt xuống đất, sau đó chạy đến gian phòng phía Tây, hé cửa nhìn vào trong.

Trong phòng đặt hai chiếc bàn lớn, chất nhiều thứ mà trong mắt Viên Phi Phi trông rất kỳ quái lạ lùng, Trương Bình ngồi trên ghế, trong tay cầm một khí cụ bằng sắt, từng nhát từng nhát mài xuống.

Mặt đất xung quanh hẳn kết một tầng bụi sắt mỏng.

Viên Phi Phi cảm thấy thú vị, hứng chí bưng bưng xem Trương Bình làm việc.

Mà Trương Bình thì bất chợt ngừng động tác. Hắn quay đầu, Viên Phi Phi ngay cả thời gian để lo trốn cũng không có, vội vàng tránh qua một bên, va đầu àm một cú vô cánh cửa.

“Ui da...” Viên Phi Phi ôm đầu choáng váng.

Trương Bình đặt khí cụ xuống, bước tới. Hắn đẩy cửa mở ra, Viên Phi Phi ngẩng đầu nhìn hắn, lắp bắp: “Ông, ông chủ.”

Trương Bình lạnh lẽ nhìn nàng.

Viên Phi Phi than thầm trong lòng, tiêu rồi.

NGƯỜI Ở NƠI TỊCH LẶNG

Twentine

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 3: Loli Đánh Người!

Viên Phi Phi trợn tròn mắt nhìn Trương Bình, cũng không hẳn là sợ hãi, chỉ có vẻ chột dạ của kẻ làm bậy bị bắt quả tang. Trương Bình đi đến bên Viên Phi Phi đang ngồi, khom lưng đỡ nàng từ dưới đất lên.

“Ông chủ!”

Trương Bình khựng lại, khẽ lắc đầu, Viên Phi Phi phui phui mắt, nói: “Ta đi rửa chén đây!”

Nàng sợ Trương Bình mắng nàng không chăm chỉ làm việc, chạy ra sân bỏ trốn. Đợi đến khi nàng cầm gáo lên mới chột nghĩ ra —

Hắn không thể mắng nàng, hẳn đâu cách nào nói chuyện.

Viên Phi Phi cúi đầu vụng trộm vui mừng.

Thì ra bị cầm cũng có chỗ tốt.

Rửa chén xong xuôi, Viên Phi Phi lại không có gì làm. Nàng bưng chén đĩa đi lòng vòng trong sân, cũng không dám bén mảng đến phòng của Trương Bình xem trò. Đang khi nàng đi được tới vòng thứ bảy hoặc tám, cổng sân vang tiếng gõ.

“Ai?” Viên Phi Phi có chút ngạc nhiên, nàng chạy đến cổng sân, hỏi với ra bên ngoài: “Ai đó?”

Phía ngoài truyền đến một giọng đàn ông thông thả, “Nhóc con, là ta.”

“Ân nhân!”

Viên Phi Phi nghe ra giọng của Hồng Anh, hứng chí bưng bưng kiếng chân mở cổng.

Hồng Anh đã hoàn toàn tỉnh rượu, thay một chiếc áo khoác mới, cả người càng trông tươi tỉnh. Cổng mở ra vừa nhìn thấy Viên Phi Phi, hấn ta sững sốt một hồi, sau đó lại cười, nói: “Nhóc con, sạch sẽ rồi.”

Viên Phi Phi cười hì hì.

Hồng Anh đưa tay khẽ vỗ vỗ đầu Viên Phi Phi, bảo: “Lần sau phải hỏi ý của chủ nhân rồi mới ra mở cửa.”

Viên Phi Phi “ờ” một cái.

Trương Bình nghe động tĩnh, từ trong phòng bước ra. Hồng Anh chấp tay làm lễ với hấn một cái, nói: “Trương Bình huynh đệ, ta tới thăm đệ!” Người hấn ta cao lớn, chào hỏi một tiếng cũng ung dung, Trương Bình gật đầu với hấn ta, tiếp đón hấn vào trong nhà.

Hồng Anh đi được hai bước, quay đầu nói với Viên Phi Phi: “Đứng ngây ra đó làm gì, còn không mau đi pha trà.”

Viên Phi Phi: “Được.”

Viên Phi Phi tự mình chạy vô bếp nhóm lửa, Hồng Anh đi ở phía trước, vỗ vỗ vai Trương Bình.

“Đi nào, huynh đệ hai ta vô phòng nói chuyện.”

Trương Bình cùng Hồng Anh tiến vô phòng, Hồng Anh ngồi xuống băng ghế, xoa xoa tay cho ấm một chút.

“Trời thật là lạnh.”

Trương Bình gật gù, cũng ngồi xuống.

Hồng Anh nói: “Trương Bình huynh đệ, ta.....” Hắn ta ngưng một chút, lại nói: “Hôm qua ta say rượu, mua tặng cho đệ một nha hoàn, không làm cho đệ giận chứ?”

Trương Bình lắc đầu, sau đó nghĩ một chút, lại ra hiệu vài cái với hắn ta.

Thân thể đáng thương, huynh cứu nó cũng là có lòng tốt.

Hồng Anh đoán xem mà đổ mồ hôi đầy mình, hắn ta cười khan vài tiếng, bảo: “Đúng đúng, đứa trẻ đó thân thể đáng thương, giữ nó lại coi như là tích đức.” Hắn ta sợ Trương Bình lại nói thêm vài câu, vội vã nói lảng đi, “À đúng rồi, nó giúp việc chắc còn thiếu sót, tuổi nó còn nhỏ, có thể có nhiều điều còn chưa hiểu, đệ gắng lưu ý nhắc nhở một chút. Ta thấy nó lanh lợi, chắc sẽ tiếp thu rất nhanh.”

Đúng lúc này, cái người “lanh lợi” Viên Phi Phi bưng ấm nước nóng vẫn còn đang bốc khói trắng tiến vào phòng.

Hồng Anh vốn đã muốn đưa tay giúp đỡ lấy ấm nước, ai ngờ động tác của Trương Bình còn nhanh hơn, nhắc lấy ấm nước từ trong tay Viên Phi Phi đem qua, mặt Viên Phi Phi bị hơi nước nóng hun cho đỏ hây hây, đôi mắt càng thêm long lanh ngời sáng.

“Ông chủ, ta pha trà!”

Trương Bình lại khựng tay một chút, hắn đặt ấm nước lên bàn, dùng tay đối với Hồng Anh ra hiệu vài cái.

Viên Phi Phi thấy bàn tay rộng lớn của Trương Bình múa may trong không trung, mặt có chút thay đổi theo từng động tác của đôi tay. Nàng nhìn theo thấy rất thú vị, cứ nhìn mãi không chớp mắt.

Hồng Anh gật gù, quay qua nói với Viên Phi Phi: “Nhóc con, sau này đừng gọi hần như thế nữa.”

Viên Phi Phi: “Vậy gọi thế nào?”

Hồng Anh giải thích: “Hần nói người không cần phải kêu hần là ông chủ.”

Viên Phi Phi: “Vậy kêu là gì.”

Hồng Anh xoay đầu nhìn Trương Bình, Trương Bình nhất thời cũng không biết trả lời ra sao.

Viên Phi Phi lanh lợi một phen.

“Kêu Trương Bình!”

Hồng Anh trừng mắt với nàng, “Không lễ phép!”

Viên Phi Phi cúi đầu, Trương Bình níu lấy Hồng Anh, lắc đầu, tỏ ý hết cách.

Kết quả là rốt cuộc, họ thảo luận cũng không ra kết quả nào.

Hồng Anh uống trà một hồi, chuẩn bị ra về.

“Trương Bình huynh đệ, vậy ta đi đây.”

Trương Bình đứng lên tiễn khách. Hồng Anh vừa đi vừa nói với hần: “Đệ cần chú ý thân thể nhiều hơn.” Trương Bình gật đầu, Hồng Anh đi tới

cửa, phút chót, xoay người đối với Viên Phi Phi đang ở cuối phòng bảo:
“Người lo hầu hạ chủ nhân của người cho tốt.”

Viên Phi Phi gật đầu thật mạnh: “Được!”

“Ha ha.” Hồng Anh bị một chữ hùng hồn này của nàng chọc cười, phát tay ra về.

Trong nhà lại chỉ còn Trương Bình và Viên Phi Phi.

Viên Phi Phi ngẩng đầu, thăm dò thử kêu một tiếng — —

“Trương Bình?”

Trương Bình cúi đầu xuống, nhìn nàng.

Viên Phi Phi vội dời ánh mắt.

Qua một chập, Trương Bình vỗ vỗ vai nàng. Viên Phi Phi ngẩng đầu lên, trông thấy Trương Bình đang gật đầu với nàng.

Viên Phi Phi vui mừng.

“Ta gọi ông Trương Bình!”

Trương Bình cúi đầu trầm thấp cười cười.

Một lần nữa Viên Phi Phi lại cảm thấy, Trương Bình chính là một người rất tốt.

Sau đó, Trương Bình quay về phòng tiếp tục làm công việc, Viên Phi Phi lại trở nên nhàn rỗi. Được rồi phen này, đầu óc Viên Phi Phi lại bỗng nghĩ tới Mã Bán Tiên.

Lúc ấy Hồng Anh cũng làm việc dứt khoát, hai lượng bạc thu mua Viên Phi Phi đã giao xong cho nàng. Trương Bình giúp nàng đem tiền cất

trong tủ gỗ, Viên Phi Phi tò mò muốn đi ra ngoài xem một chuyến, không thôi cái xác đó của Mã Bán Tiên rửa ra không chừng.

Nàng đến phòng của Trương Bình, hé cửa nói vọng vào trong: “Trương Bình.”

Trương Bình quay đầu.

Viên Phi Phi nói: “Ta có thể đi ra ngoài được không?”

Trương Bình nhìn nàng, Viên Phi Phi nói: “Ta đi thăm cha ta.”

Trương Bình gật đầu, dùng tay chỉ xuống dưới ra hiệu cho nàng, Viên Phi Phi nhìn xem, lập tức nói: “Ông muốn ta về sớm một chút, đúng không?”

Trương Bình gật đầu. Viên Phi Phi đoán đúng ý của hắn, hơi thấy đắc ý, bảo: “Sẽ về rất nhanh!”

Được Trương Bình cho phép, Viên Phi Phi chạy ra khỏi cửa, một đường đi thẳng ra khỏi thành.

Mã Bán Tiên thi thể bị để tạm ở trong một cái miếu đồ nát cách thành Kỳ Thủy nửa dặm, Viên Phi Phi người nhỏ nên cuốc bộ chậm rì, mất cả hơn một canh giờ mới đến.

Nàng vào một cái miếu đồ nát, liếc mắt liền phát hiện đụn cỏ giấu ở trong góc đã bị đục qua. Viên Phi Phi đi tới, bới cỏ khô ra.

“Hả!?” Thi thể quả nhiên mất tích.

Lòng Viên Phi Phi lạnh mất nửa khúc, bụng dạ tự mắng bản thân vô dụng, ngay cả dấu một cái thi thể cũng dấu không xong.

Đang khi nàng ủ rũ như thế, ngoài miếu truyền đến tiếng người, Viên Phi Phi nghiêng đầu, nhìn thấy có hai người từ ngoài miếu tiến vào.

Một người đàn ông trung niên và một đứa bé trai.

Bọn họ vốn đang trò chuyện chi đó, kết quả vào trong miếu, trông thấy một tiểu cô nương gầy yếu đứng ngay giữa miếu, hung hăng giận dữ nhìn họ chăm chăm.

Người đàn ông trung niên kia sững sốt một hồi, rồi cười với Viên Phi Phi, nói: “Vừa nãy rời đi miếu không có ai, bây giờ quay về đã có thêm một bé gái.”

Cậu bé trai đứng cạnh người đàn ông nhìn ngăm Viên Phi Phi đầy vẻ hiếu kỳ, mặc một chiếc áo vạt ngắn, mặt hơi mồm mĩm, trắng bóc mịn màng. Hắn nói với Viên Phi Phi: “Người là ai, tại sao ở đây, có phải bị lạc đường không?”

Giọng của bé trai trong trẻo rõ ràng, cực kỳ dễ nghe.

Viên Phi Phi chả cần biết gì nữa, nàng chỉ nhìn chăm chăm hai người đang ở trước mặt không buông, hắn học nói: “Gậy Lừa đâu?”

Hai người đều bị câu hỏi này của nàng làm sững sốt, người đàn ông trung niên lấy lại thần hồn đầu tiên, nói: “Gậy lừa? Gậy lừa nào?”

Mắt Viên Phi Phi trừng đến độ đã hằn tơ máu, nàng hung hăng vung tay, chỉ về phía đồng cỏ, cao giọng nói: “Gậy Lừa đâu? Các người đem hắn đi đâu rồi!?”

Người đàn ông trung niên nhìn theo hướng tay nàng chỉ, trông thấy đụn cỏ, thần tình trở nên hết hoảng.

“Người đang nói, cái gậy.....” Lời nói chưa xong, Viên Phi Phi đã tới trước mặt hắn, nắm lấy áo của hắn.

“Quả nhiên là các người! Người đâu

~!? Trả người lại cho ta

~!”

Nàng dùng toàn bộ sức lực lắc hắn, người đàn ông bị nàng lắc đến nghiêng ngả, liên mồm kêu lên “ôi chao ôi,” bé trai thấy tình hình liền lấy tay muốn kéo Viên Phi Phi ra.

“Người muốn làm gì? Mau buông tiên sinh ra!”

Mang tiếng là con trai, nhưng sức lực của hắn lại có vẻ thua Viên Phi Phi, tiếng nói lại càng bị giọng Viên Phi Phi át đến tựa hồ một chút cũng nghe không ra. Viên Phi Phi từ đầu tới cuối vốn chẳng thèm nhìn đến hắn.

“Đem Gậy Lừa trả cho ta

! Trả cho ta

!!”

Người đàn ông trung niên rất cuộc cũng là một người lớn, từ từ ổn định thăng bằng, hắn giữ chặt lấy cổ tay của Viên Phi Phi, không cho nàng tiếp tục lôi kéo.

Viên Phi Phi bị nắm tay, dùng chân đá tót lên.

“Trả người cho ta ~~!”

“Ôi chao!” Người đàn ông bị lãnh thẳng một cú đá, áo quần trắng phau hiện lên một dấu giày, hắn uy nghiêm nói: “Nhóc con, người còn

không ngoan ngoãn đứng yên thì đừng trách ta ra tay với người.”

Kỳ thật tay hắn đã hơi dùng sức một chút, muốn làm cho Viên Phi Phi bình tĩnh lại, Viên Phi Phi cũng đã thấy cổ tay đau, nhưng nàng không màng, tiếp tục giãy giụa, tiếp tục đá.

“Người đó đã được tiên sinh chôn cất rồi!”

Viên Phi Phi cuối cùng nghe được tiếng bé trai.

Nàng dừng chân, nghiêng đầu trừng hắn.

“Người nói gì!?”

Âm thanh của nàng còn hơi hướng giận dữ la hét sót lại khi này, viền mắt đỏ lên mang vẻ sắc bén, thần tình y hệt một con chim ưng, trừng khiến lòng người ta run sợ.

Bé trai kia bị nàng làm hết hồn, oà khóc.

Viên Phi Phi trợn mắt há mồm ngẩn ngơ nhìn hắn.

Người đàn ông trung niên thấy Viên Phi Phi đã bình tĩnh lại, liền buông tay, quay qua đỡ bé trai.

“Bùi Nhi ngoan, đừng khóc nữa.”

“Tiên, tiên sinh.....”

“Ha ha ha ha

~!” Người đàn ông trung niên vẫn còn đang đỡ bé trai, Viên Phi Phi bên này giống như đang coi trò hề gì vui vẻ lắm, đứng đó cười ha ha âm lên.

Viên Phi Phi chỉ mặt bé trai: “Không có tiền đồ! Còn khóc.”

Bé trai nghẹn đến đỏ mặt tía tai, nhưng cố gắng từ từ nhịn không cho nước mắt tuôn ra nữa, trong miếu hoang đổ nát chỉ còn sót lại những tiếng nước nở nghẹn ngào.

Người đàn ông trung niên bị chúng giày vò đến đau đầu, vỗ vỗ vai bé trai, nói: “Không khóc là tốt, không khóc là tốt.”

Bé trai ngược đầu mắt trông mong nhìn người đàn ông, nói: “Tiên sinh, đồ, đồ nhi hổ thẹn.....”

Viên Phi Phi ngắt lời hẳn: “Vừa rồi người nói chôn cất là thế nào?”

Bé trai giống như giận dữ, quay đầu không thèm nói để ý đến Viên Phi Phi. Người đàn ông trung niên quay qua nói với Viên Phi Phi: “Bé gái, người đó lại là thân nhân của người?”

Viên Phi Phi: “Đại ca ta.”

Người đàn ông trung niên trừng mắt thật lớn.

Viên Phi Phi lập tức sửa lời, nói: “Cha ta.”

“.....”

Người đàn ông trung niên buồn cười, nói với Viên Phi Phi: “Ta và Bùi Vân mạo muội, đánh động đến thi thể của người thân người, xin thứ tội.”

Viên Phi Phi: “Các người làm gì hẳn rồi?”

Người đàn ông trung niên nói: “Bọn ta cũng chỉ là vô tình phát hiện ra ông ấy, không nỡ để cho hài cốt người ta nằm chơ vơ, nên đem ông ấy an táng rồi.”

Viên Phi Phi: “Các người đem Gậy Lừa chôn rồi!?”

“Gậy Lừa?”

Viên Phi Phi: “Cha ta!”

Bên đây còn chưa nói xong, bé trai kia nhin cũng nhin hết nổi, đối với Viên Phi Phi la lên: “Người còn dám nói ông ta là cha người, đâu có ai kêu cha mình như thế, người rõ ràng đang nói dối.”

“Hả —?”

Viên Phi Phi không nói lời thứ hai, trực tiếp bốc một vốc đất từ dưới chân lên, vung tay ném thẳng qua.

Bé trai hoàn toàn không có phòng bị, áo quần đầu tóc đang sạch sẽ, liền dính toàn bụi bặm.

Vài giây ngẩn ngui sau đó, oà lên một tiếng, hấn lại khóc rồi.

NGƯỜI Ở NƠI TỊCH LẶNG

Twentine

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 4: Loli Nhận Sai !

Bé trai mà khóc lên thì Viên Phi Phi lại ra bày dáng vẻ như đang có trò vui xem.

Người đàn ông trung niên cứ nghe tiếng khóc lại đau đầu, hấn khom lưng, cố gắng an ủi nói: “Bùi Nhi đừng khóc, đừng khóc nha.” Hấn đỡ hồi lâu, bé trai vẫn không nín, người đàn ông trung niên không khỏi đâm ra oán trách Viên Phi Phi. “Người là bé gái tại sao lại thô lỗ như thế, mới nói vài câu, người đã ra tay hai lần.”

Viên Phi Phi mặt chẳng biết sợ, nói: “Tự mình hay khóc thì chớ có đi trách người khác, vậy cũng kỳ.”

Bé trai đang khóc đến nhập thần, ngay sau khi Viên Phi Phi nói xong câu đó liền lập tức quay phắt đầu lại trừng nàng. Mắt hấn đỏ hoe, mặt thì do dính đất, bên trắng bên đen.

“Người sao lại không biết phải trái như thế, rõ ràng là người gây sự, còn trách ta!”

Bé trai khóc đến độ giọng khản cả đi, hấn rõ ràng là đang thịnh nộ cực điểm, thế mà lên giọng lại lên không nổi.

Viên Phi Phi không thèm để ý đến hấn, quay đầu nói với người đàn ông trung niên: “Người đem Gậy Lừa chôn chỗ nào?”

Người đàn ông trung niên nói: “Ở trong núi, người đi theo ta.”

Viên Phi Phi theo người đàn ông trung niên ra khỏi miếu, đi về phía núi. Nàng vừa đi vừa chau mày, chăm chú nhìn bé trai vẫn còn đang nức nở bên cạnh, lạnh nhạt nói: “Người theo làm gì?”

Bé trai không nhìn nàng, nói miễn cưỡng: “Ta dĩ nhiên muốn đi theo tiên sinh.”

Viên Phi Phi mĩa mai hần: “Ở lại miếu khóc không hay hơn sao.”

Bé trai vừa tức vừa ấm ức, khổ thân hần không sao nói lại Viên Phi Phi, chỉ đành cúi đầu tức giận một mình.

Người đàn ông trung niên đi đằng trước, vừa nghe đằng sau nói chuyện vừa buồn cười. Đến lúc hần cảm thấy Bùi Vân sắp khóc tới nơi, vội vã đổi đề tài, nói với Viên Phi Phi: “Bé gái, người cũng không phải người thành Kỳ Thủy?”

Viên Phi Phi: “Không phải.” Nàng theo Mã Bán Tiên trôi dạt bốn phương, vốn không có nhà. Nhưng mà... Viên Phi Phi nghĩ một chút, lại nói: “Hiện giờ ta ở lại thành Kỳ Thủy rồi.”

Người đàn ông trung niên gật gù.

Trong lúc trò chuyện, họ đã đi đến nơi.

Giữa rừng cây cao vút, khó có được một mảnh đất bằng, bốn bề vắng lặng, lá khô rụng đầy như lót thảm, bước lên rất êm chân. Ở khoảng trống có một nắm đất nhìn không giống những nơi xung quanh. Viên Phi Phi đi đến ngồi xổm trước nắm đất đó.

Đất mới đào, mặt đất sạch sẽ, có thể nhìn thấy, người chôn cất rất có lòng.

“Cạnh nước kè non, vừa yên ổn vừa tĩnh mịch, là một nơi tốt để an nghỉ.” Người đàn ông trung niên chậm rãi nói.

Viên Phi Phi “ờ” một tiếng.

Nàng vẫn ngồi xổm không đứng dậy. Mất mát người thân, người ngoài cũng không tiện quấy rầy, người đàn ông trung niên khẽ vỗ vai Bùi Vân, muốn đi ra ngoài. Bùi Vân cầm tay người đàn ông, đi được vài bước, nhin không được quay đầu nhìn một cái.

Sắc trời đã dần dần tối, bóng lưng Viên Phi Phi ngồi xổm trong rừng cây sắp hoà vào cùng với núi rừng thành một, nhìn sao cũng là một vẻ hiu quạnh khôn tả. Bùi Vân rút tay ra khỏi tay người đàn ông, vài bước chạy về lại.

Người đàn ông trung niên giật mình, dừng bước trông hẩn.

Bùi Vân đứng sau Viên Phi Phi, nhẹ nhàng bảo: “Người chết không sống lại được, chỉ có người ở lại yên ổn sống lâu trăm tuổi, đó mới là an ủi lớn nhất cho người đã ra đi. Người, người đừng quá đau buồn nữa.”

Viên Phi Phi đang cúi đầu suy nghĩ không biết có nên đem cái xác này đào lên không. Mình đã hao tâm tổn sức bán thân, cũng chỉ vì muốn mua cho Mã Bán Tiên một cái quan tài tốt, giờ tự dưng hẩn cứ vô duyên bị đem chôn như thế, vậy không phải uổng công mình bị bán sao.

Nàng nghĩ đến thù người, không để ý đến ai đằng sau, một câu bất thành linh bên cạnh của Bùi Vân thật là làm nàng sợ hết hồn.

Viên Phi Phi nghiêng đầu qua, thấy Bùi Vân đang một mặt bi thương đứng ở sau lưng nàng.

Sự quan tâm của hẩn dành cho Viên Phi Phi là thật lòng, nhưng vì vụ trước đó đã khóc quá thê thảm, mặt rờn rờn hai hàng, hơn nữa Bùi Vân

hơi hơi béo, mặt phúng phính, toàn bộ nhìn rất giống như một con mèo hoa không được ăn cá, trông rất buồn cười.

Viên Phi Phi hoàn toàn không nể mặt mũi gì cả, lặn ra cười.

Lúc Viên Phi Phi vừa quay đầu lại, trong tích tắc Bùi Vân đã biết không hay rồi, mặt của nàng có chỗ nào mang thần tình đau buồn chứ, nhìn đến mặt mình xong rồi còn càng ngênh ngang cười âm lên, Bùi Vân mặt đã đỏ đến sắp sôi.

“Ngươi, ngươi!” Bùi Vân hồi hận biết vậy đã không làm, hấn tức đến độ hốc mắt đỏ cả lên.

Viên Phi Phi cười nói: “Ta cái gì mà ta hả.”

Bùi Vân nhìn lâu lắm rồi, cuối cùng run run rẩy rẩy hét lên một câu —

“Ngươi vô sỉ!”

Hấn bình sinh chưa bao giờ mắng người, nói chuyện kiêu la hét như thế cũng ít đến đáng thương, bị Viên Phi Phi bức đến như vậy, giận dữ mắng xong lại khóc tiếp.

Hấn không muốn để Viên Phi Phi lấy làm trò đùa, dấu mặt bỏ chạy. Chạy ngang qua bên người đàn ông trung niên cũng không dừng lại.

Người đàn ông đó hơi mỉm cười nhìn theo bóng lưng hấn, “Bùi Nhi, Bùi Nhi, chậm một chút.” Hấn tăng vài bước đuổi theo.

Viên Phi Phi nhìn theo bóng hai người biến mất trong rừng cây, lại quay đầu, nhìn chăm chăm nắm mộ.

“Quên đi.” Viên Phi Phi khẽ nói, “Ta không ép buộc lão nữa.”

Nàng nhấc tay vỗ vỗ lên mặt đất, nắm đất phát ra tiếng kêu rầu rầu, giống như đang đáp lại lời nàng.

Qua một lúc, Viên Phi Phi lại nói: “Ta đi đây, mai mốt sẽ quay lại thăm lão.”

Đi đã rất lâu, khi Viên Phi Phi quay về, trời đã hoàn toàn tối.

Nàng nhắm phía phố Nam vừa đi vừa ngáp. Chưa đi quá vài bước, khoé mắt bỗng bắt được một bóng người, doạ nàng giật cả mình.

Cũng không trách nàng được, bởi vì tối trời, người ở phố Nam lại cực ít, nguyên một cái bóng lù lù giữa phố, trông qua y chang như ma, không giật mình sao được.

Viên Phi Phi rón rén tính đi đường vòng, kết quả vừa đi vài bước, hoảng sợ phát hiện bóng người kia lại nhắm hướng mình mà tới.

“Người người người.....” Viên Phi Phi run rẩy chỉ vào hăn, “Vẫn còn trong tháng giêng, cả đám thần tiên vẫn chưa đi đâu! Người đừng thả ——”

Bỗng Viên Phi Phi câm luôn.

Bởi vì nàng phát hiện cái bóng người kia chính là ông chủ của nàng — Trương Bình.

“Trương Trương Trương ——” Viên Phi Phi ngược đầu trông thấy người trước mặt, Trương Bình tuy lời không nói được, nhưng Viên Phi Phi trông đầu mày khoá chặt lại của hăn đọc ra cơn thịnh nộ. Viên Phi Phi chột dạ.

Trương Bình đứng trước mặt nàng, Viên Phi Phi chỉ cao đến thắt lưng hăn, nàng cúi đầu, không dám nhìn hăn.

Trương Bình xốc vai nàng lên, nhìn vào mắt nàng, tay kia khoa trong không trung ra hiệu.

Viên Phi Phi đã từng thấy Trương Bình dùng tay ra hiệu, đó là lúc hắn nói chuyện với Hồng Anh, khi ấy động tác của Trương Bình không nhanh không chậm, nàng còn có thể nhìn rõ từng đốt xương trên ngón tay dài của hắn nữa.

So sánh mà nói, hiện giờ động tác của Trương Bình trông gấp rút hơn nhiều.

Viên Phi Phi đoán nghĩ có lẽ hắn thấy mình ở bên ngoài quá lâu, làm trễ nải việc của hắn, nên mới nổi giận, nàng nói: “Ta về quá trễ, lần sau sẽ không thể nữa.”

Trương Bình nghe, hươ tay chậm lại một chút, nhưng vẫn không ngừng. Nàng thấy giống như hắn nhất quyết muốn mình phải “nói” cho xong những lời này mới được.

Viên Phi Phi hơi mất kiên nhẫn.

“Không phải chỉ muộn một chút thôi sao, làm lỡ của ông bao nhiêu việc? Về đến nơi ta đem toàn bộ làm cho xong hết là được.”

Trương Bình khựng lại, hắn ngạc nhiên nhìn Viên Phi Phi, sau đó khoát tay, lại ra hiệu.

Viên Phi Phi đầu mày thắt nút.

“Ông đừng ra cho ta mấy hiệu đó, ta xem không hiểu!”

Tay của Trương Bình cứ thế mà giơ ở trong không trung.

Giữa đêm đông giá rét, sự trầm lặng này đến đột ngột như vậy, lại tự nhiên mà thành như thế.

Viên Phi Phi lời vừa ra khỏi miệng đã hối hận rồi. Nàng len lén nhìn Trương Bình một cái, muốn nói câu xin lỗi, nhưng còn chưa kịp mở miệng, Trương Bình đã lắc lắc đầu.

Hắn cầm tay Viên Phi Phi lên, xoay người ra về.

Trong khoảng khắc xoay người ấy, Viên Phi Phi rõ ràng nghe thấy một tiếng thở dài của Trương Bình.

Tiếng thở dài đó rất nhẹ, rất nhạt, cũng vô cùng bất đắc dĩ.

Viên Phi Phi máy móc về đến lò rèn, máy móc tiến vào phòng, sau đó máy móc ngồi xuống trước bàn.

Nàng một lòng muốn tìm cơ hội nói chi đó với Trương Bình, thế nhưng tiếng thở dài cuối cùng kia của hắn đã chặn hết tất cả mọi thứ ở ngay cổ họng của Viên Phi Phi, làm nàng không cách nào nói ra được.

Nàng không nói chuyện, Trương Bình càng không có khả năng nói chuyện, hai người cứ trầm mặc như thế mà ăn cơm.

Cơm nước đã nguội lạnh, Viên Phi Phi nhai rau, có chút cảm giác gọi là ăn mà không biết mùi vị.

Trương Bình nhìn giống như không có thay đổi gì, một mực bình tĩnh dùng cơm, có lúc còn gắp chút thức ăn cho Viên Phi Phi.

Ăn cơm xong, Trương Bình nhìn Viên Phi Phi, lại chỉ chỉ giường.

Viên Phi Phi hiểu ý nói: “Ông bảo ta đi ngủ?”

Trương Bình gật đầu.

Viên Phi Phi nói: “Ta vẫn còn chưa làm việc nhà.”

Trương Bình đứng lên đem chăn trải ra đầu vào đấy, xong lại vỗ vỗ giường chiếu. Viên Phi Phi nói to: “Ông có việc gì còn cần làm, ta làm hết xong sẽ ngủ sau!”

Trương Bình xoay người, lại có chút bất đắc dĩ nhìn nàng.

Viên Phi Phi nổi cơn chướng lên, không làm việc không được. Trương Bình lại không có cách nào giải thích rõ ràng cho nàng, hai bên giằng co rồi rằm, Viên Phi Phi

Viên Phi Phi rốt cuộc vẫn đi ngủ.

Đi bộ đường xa như thế, nàng hôm nay mệt lắm rồi. Cãi nhau với Trương Bình đến phút cuối, mắt cứ díp lại. Sau đó thì thì nàng chẳng còn nhớ bản thân đã nói gì, chỉ mang máng nhớ có một bàn tay to lớn bế nàng lên, rồi thì nàng đã ngủ say ngon lành.

Trương Bình lo cho Viên Phi Phi xong cũng là lúc dầu trong đèn cháy cạn, căn phòng liền tối đen.

Ánh trăng xuyên qua cửa sổ chiếu vào, Trương Bình ngồi bên mép giường ngẩn người.

Vừa rồi hai bên giằng co cũng qua gần một nén nhang.

Trương Bình miệng không nói được, bặt bè lại ít, thường ngày chỉ có một mình ở lò rèn này làm việc sinh sống, ngoại trừ tiếng kim loại vang lên, hẳn chưa nghe qua một chuỗi âm thanh liên tục nào khác.

Có cảm giác như tai hẳn vẫn còn nghe âm thanh líu lo riu rít của Viên Phi Phi.

Hắn ngồi bên mép giường, nghỉ ngơi một hồi, sau đó đứng lên, đến phòng kế bên.

Một chốc sau, sân nhà truyền đến âm thanh tinh tế của sắt được mài, vũng vàng, ổn định.

Viên Phi Phi lại thức dậy lúc mặt trời đã lên cao.

Nàng vội vã chui ra từ trong chăn đứng dậy, trong phòng dĩ nhiên đã không còn ai.

Viên Phi Phi ngáp một cái, dụi dụi mắt, mơ mơ màng màng lấy quần áo mặc vào, mang giày, ra khỏi cửa.

Quen đường quen nước, Viên Phi Phi tới thẳng phòng phía Tây.

“Trương Bình!”

Trương Bình quả nhiên đang trong phòng, Viên Phi Phi xoa xoa tay, nói: “Có gì sai bảo.”

Trương Bình lắc đầu

Viên Phi Phi lại nhàn rồi.

Có lúc Viên Phi Phi cảm thấy Trương Bình căn bản không giống như một ông chủ, nàng một lòng một dạ muốn làm việc nhà cho hắn, mà hắn thì lại chẳng giao công việc gì cho nàng làm. Hôm đó, Viên Phi Phi lại chạy ra ngoài chơi, nhưng dù sao lần này nàng đã học được bài học, không chạy đi quá xa, chỉ là tìm vài đứa trẻ ăn mày trong thành cùng chơi.

Trước đây khi nàng theo Mã Bán Tiên đến thành Kỳ Thuỷ làm việc bán mạng, đã gặp qua bọn chúng, bây giờ gặp lại nàng, bọn trẻ ăn mày đó gần như nhìn mặt nhận không ra.

“Người không phải tông đồ của Mã Bán Tiên sao, làm gì chỉ có mình người đến, Mã Bán Tiên đâu?”

Viên Phi Phi ngồi xồm xuống góc tường theo bọn chúng, thuận miệng nói, “Chết rồi.”

Đám ăn mày nhỏ “à” một tiếng.

Viên Phi Phi nói: “Ta được người ta mua về làm nha hoàn.” Còn có vẻ đắc ý, nói: “Mua bằng hai ngân lượng đó!”

So với cái chết của Mã Bán Tiên, rõ ràng việc Viên Phi Phi bán được hai ngân lượng quan trọng hơn nhiều.

“Cái gì cái gì, hai lượng!?”

“Ê, người nào có đáng giá nhiều đó tiền!”

“Nhà nào mua người làm nha hoàn, xui tận mạng.”

Viên Phi Phi cầm một cái chén mẻ ở dưới đất lên đập thẳng vào đầu tên ăn mày con bên cạnh.

“Ta đếch! Dám nói láo nữa ta xé rách mồm ngươi!”

Đám ăn mày con đều biết Viên Phi Phi hung hăng ra sao, không dám cãi nhau với nàng.

Viên Phi Phi cười hừ một tiếng, bảo: “Bán hai lượng, ta sợ là còn ít đấy.”

Ăn mày con trông nàng, bảo: “Ông chủ của người là nhà nào, người trong thành Kỳ Thủy ta đều biết, nói nghe coi.”

Viên Phi Phi nói: “Ông chủ tên Trương Bình, ở tận cuối phố Nam.”

Ăn mày con rất nhanh chóng nghĩ ra là ai, à à lên hai tiếng nói: “Ra là Trương câm, ta còn đang nói là ai mua người.” Hắn có vẻ trêu chọc liếc

Viên Phi Phi một cái, nói: “Lão Trương câm ngậm quả bồ hòn(1), ha ha.”

(1)câu trêu chọc người câm này có vần có điệu

哑巴张 (Yǎbā zhāng -Trương câm) 吃 (ăn) 哑巴亏(Yǎbā kuī – quả bồ hòn)

vế đầu khác vế cuối chỉ có 1 chữ.

Viên Phi Phi tức giận cực kỳ lại hoá ra bình tĩnh, nàng lạnh mặt nhìn tên ăn mày con, ăn mày con bị nàng nhìn chăm chăm đến dựng tóc gáy.

“Ta, ta giỡn thôi.”

Viên Phi Phi vẫn nhìn hẩn chăm chăm y như cũ.

Ăn mày con đều dính chùm lại với nhau, tránh Viên Phi Phi càng xa càng tốt.

Viên Phi Phi nói: “Người biết ông chủ nhà ta?”

Tên ăn mày con kia ngồi xõm trong góc tường, gật đầu nói: “Đã nói rồi người nào ở nhà nào trong thành Kỳ Thuỷ bọn ta cũng biết.”

Viên Phi Phi lại nói: “Vậy người có biết tại sao hẩn không nói được hay là không.” Nàng ngồi nhích lên phía trước hai bước, ăn mày con vô thức tự động lui về phía sau trốn, bị Viên Phi Phi tóm lại.

“Nếu người có thể nói nguyên do cho ta biết, phen này ta coi như bỏ qua cho người.”

Ăn mày con rụt cổ nhìn nàng, e dè nói: “Đều là nghe nói thôi.....”

Viên Phi Phi: “Nghe nói thôi cũng nói!”

Nói tới mới tin tức tạp nham, ăn mày con có vẻ hứng thú, hẳn ghé đầu đến bên Viên Phi Phi, bảo:

“Ta nghe người ta nói, Trương câm — —“

Chưa hết câu, đầu hẳn đã bị Viên Phi Phi lấy tay đập cho, ăn mày con “ui da” một cái ôm đầu.

Viên Phi Phi trừng hẳn, “Không cho phép kêu hẳn Trương câm!”

Ăn mày con: “Được được, ông chủ nhà người, ta nói là ông chủ nhà người.”

Viên Phi Phi: “Tiếp tục nói.”

Ăn mày con thấp giọng với nàng:

“Ta nghe nói, ông chủ nhà người là bị người ta cắt lưỡi...”

NGƯỜI Ở NƠI TỊCH LẶNG

Twentine

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 5: Loli Kết Bạn !

“Cái gì!?” Viên Phi Phi kinh hãi, “Đến cả lưỡi cũng không có!?”

Tên ăn mày con đó mấp máy môi, nói: “Là ta nghe nói thôi.”

Viên Phi Phi: “Người nghe ai nói vậy.”

Ăn mày con: “Bệnh Hùi.”

Viên Phi Phi biết cái tên Bệnh Hùi này, hôm đầu tiên Mã Bán Tiên cùng nàng tới thành Kỳ Thủy đã gặp qua hẳn, Mã Bán Tiên nói với nàng, đây gọi là thăm chuột thổ địa.

“Bé Phi, người phải biết, trong mỗi toà thành đều có những góc khuất tối tăm, những góc như thế chôn giấu vô số sự dơ bẩn, cũng chôn giấu vô số bí mật. Người như hai ông cháu chúng ta, muốn tiếp tục lăn lộn, thì nên kiếm những góc như thế chui vô.”

Khi đó Viên Phi Phi đang tập trung toàn bộ tinh thần vào việc ăn quả dại, chỉ gạt đầu dại cho qua.

Nơi bọn họ gặp Bệnh Hùi là tại một gò mả gần ngoại thành, mùi nơi đó thì khỏi bàn, Viên Phi Phi nhìn Bệnh Hùi — hẳn đích thực không phụ cái tên của mình, toàn thân chi chít ung nhọt mưng mủ, căn bản mặt mũi hẳn ra sao không thể nhìn rõ được.

Bệnh Hủi chú ý đến ánh mắt của Viên Phi Phi, hấn ngoái đầu, một đôi mắt sừng húp nhìn chăm chăm Viên Phi Phi.

Răng của Bệnh Hủi rất to, nhưng không có cái nào mọc ngay ngắn, men răng vừa đen vừa vàng, hấn còn hay vô thức liếm liếm.

Viên Phi Phi bặm môi.

Tiếng của Bệnh Hủi rất thấp, cũng rất khàn, hấn nhìn Viên Phi Phi, nói: “Nàng dâu nhỏ, người có sợ ta không?”

Viên Phi Phi: “Dâu gì mà dâu!”

Bệnh Hủi cười khùng khục một tiếng, đưa tay định chạm vào nàng, Mã Bán Tiên ngăn hấn lại, quay qua bảo Viên Phi Phi: “Bé Phi, người đi qua một bên trước đã.”

Viên Phi Phi nghe lời, ra chỗ khác chơi.

Sau đó Mã Bán Tiên và Bệnh Hủi nói những gì nàng cũng không biết.

Viên Phi Phi nghĩ một chút, nói với ăn mày con: “Còn biết gì nữa, nói nhiều chút cho ta nghe.”

Ăn mày con ngồi xõm dưới đất, hai tay dơ bần giữ cái bát mẻ, nói: “Ta biết không nhiều, đại ca Bệnh Hủi mồm kín như bưng, bữa đó uống quá chén mới cùng bọn nhỏ như ta nói một chút chuyện trong thành.”

Viên Phi Phi: “Khi ấy hấn nói gì nữa?”

Ăn mày con liếc nàng một cái, nói: “Không nhớ rõ.”

Viên Phi Phi nóng nảy: “Sao lại không nhớ rõ được!”

Ăn mày con ngồi xổm dưới đất lì mặt ra nói: “Không nhớ rõ thì là không nhớ rõ thôi.”

Viên Phi Phi trừng hăn một chặp, bỗng nhiên nói: “Người trách ta khi này đánh người đúng không?”

Ăn mày con hừ một tiếng.

Viên Phi Phi nắm cổ tay hăn, kéo hăn đứng lên, “Người đi theo ta.”

“Làm gì đó làm gì đó!” Ăn mày con bị nàng tự dừng lôi kéo, chân ngồi không vững xuýt nữa té quỳ xuống, Viên Phi Phi dùng thêm sức lôi hăn lên, kéo hăn theo nàng, “Người đi theo ta! Nhanh lên!”

Dưới ánh nhìn chăm chú của đám ăn mày còn lại, ăn mày con bị Viên Phi Phi lôi kéo đến một góc khác, Viên Phi Phi ngoái đầu nhìn một cái, phát hiện mấy ăn mày kia không nhìn thấy gì nữa, mới buông tay ra.

Ăn mày con giận dữ nói: “Người làm cái gì đó!”

Viên Phi Phi cúi đầu, lén lút lấy từ trong người ra một thứ, dấu trong tay. Nàng ngẩng đầu nói với ăn mày con: “Người kêu sao?”

Ăn mày con chau mày, nói: “Kêu sao là sao.”

Viên Phi Phi: “Ngốc! Hỏi người tên gọi là gì.”

Ăn mày con: “Bọn ta làm gì có tên.”

Viên Phi Phi bĩu môi, nói: “Vậy bọn chúng kêu người sao?”

Ăn mày con: “À, Tám Chó”

“Tám Chó?” Viên Phi Phi trợn tròn mắt, “Tên gì quái lạ vậy.”

Tám Chó bĩu môi, “Vốn là kêu bừa mà.”

Viên Phi Phi gật gù, lấy đồ trong tay đưa đến trước mặt Tám Chó. Tám Chó nhìn kỹ, đó là một cái kẹo hình châu châu.

“Ồi?” Mắt Tám Chó sáng lên hẳn.

Viên Phi Phi đặc ý nói: “Muốn không? Kẹo của Điền Tố Phường đấy, người xem thơm không.”

Nàng cố ý đem kẹo quơ qua quơ lại trước mắt Tám Chó, Tám Chó sấn tới một chút, Viên Phi Phi lại đem kẹo rút về.

“Thế nào, người nói ta nghe chuyện Trương Bình, ta sẽ cho người cái kẹo này.”

Tám Chó nuốt nước miếng. Điền Tố Phường là quán rượu nổi tiếng trong thành Kỳ Thủy, bánh mật ong của họ là thượng hạng, dĩ nhiên, những tên ăn mày con như hắn cũng chỉ là nghe nói mà thôi, bây giờ người mùi kẹo thơm, có muốn hắn nói gì hắn cũng nguyện ý nói.

Bất quá Tám Chó cũng không muốn bị Viên Phi Phi cứ thế mà dặt mũi, hắn cố làm ra vẻ, quay đầu đi, nói: “Người, người ăn cắp kẹo đâu ra.”

Viên Phi Phi giận dữ nói: “Ta ăn cắp cái con mẹ nhà người! Đây là chính ta tự mua.”

Tám Chó không đoái hoài: “Người lấy đâu ra tiền.”

“Ê” Nói đến đây, Viên Phi Phi lại đặc ý, “Người lo gì ta lấy đâu ra tiền, dù sao đi nữa ta chính là có tiền.”

Tám Chó nghi hoặc nói: “Có phải là người lấy bạc từ Trương C— —, lấy từ ông chủ nhà người không?” Hắn trừng mắt, hạ giọng cực thấp xuống nói, “Người đừng có mà làm bậy, cho dù Trương Bình tốt tính sao đi nữa,

người rớt cuộc cũng là một kẻ nô tài, để cho quan lớn biết được là người ăn cắp tiền của ông chủ, coi chừng người tiêu đó!”

Viên Phi Phi phủ nhận: “Ta không lấy tiền của hăn, đây là của chính ta!”

Viên Phi Phi không có nói dối, đây xác thực là tiền của nàng. Bởi vì Mã Bán Tiên đã bị người ta chôn cất xong hết rồi, cho nên hai lượng bạc Viên Phi Phi bán thân không có chỗ xài, hôm nay lúc đi ra ngoài nàng lên lấy vài đồng lẻ, mua quà vật.

“Người rớt cuộc muốn hay không, không muốn ta đi hỏi người khác đây!”

“Muốn muốn muốn!” Tám Chó thấy Viên Phi Phi sắp đi, vội vàng níu lại, giật kẹo từ trong tay nàng xuống. “Cho ta, ta nói cho người nghe là được rồi.”

Viên Phi Phi ngồi xổm xuống góc tường, “Người đừng có tính lừa ta, ta mà biết được sẽ không tha cho người!”

Tám Chó cũng ngồi xổm xuống lại: “Không lừa người đâu.”

Hăn dứt kẹo vô mồm, lim dim mắt một cách thoả mãn.

Thấy hăn ăn ngon lành như vậy, Viên Phi Phi có hơi tiếc nuối, nàng không khỏi bắt đầu hối hận chút đỉnh.

“Người biết Khuất gia không?” May mà Tám Chó kịp thời nói chuyện, cắt đứt ý tưởng muốn đem kẹo đòi lại của Viên Phi Phi.

“Khuất gia? Ai vậy.”

Tám Chó nói: “Đó là gia tộc giàu nhất thành Kỳ Thủy, toà nhà lớn nằm giữa thành.”

“Ta đi qua giữa thành, có thấy nhà to lớn nào đâu.” Viên Phi Phi nói.

“Người mới đến thành Kỳ Thủy được mấy ngày, biết cái gì.” Tám Chó nói, “Người chưa thấy qua là bình thường, bên ngoài toà nhà lớn của Khuất gia là cơ man đất đai, đứng ngoài đường căn bản cái gì cũng nhìn không ra. Nếu người muốn xem toà nhà của Khuất gia, leo lên nơi nào cao là được.” Tám Chó nêu tên một số địa điểm, “Ví dụ Kim Lâu này, Chủ Thành này, à đúng rồi, còn có Điền Tố Phường cũng có thể. Nhưng mà phải leo lên chỗ cao nhất mới được.”

Viên Phi Phi nói: “Khuất gia này với Trương Bình có liên quan gì đến nhau?”

Tám Chó nói: “Ông chủ nhà người hình như từng bị cuốn vào trong biến cố nội bộ của Khuất gia.”

“Biến cố gì?”

Tám Chó nói: “Cụ thể biến cố gì thì ta không rõ, dù sao cũng là do Bệnh Hủi nói vậy, khi đó hấn say rượu, nói loạn lên gì mà việc xấu của người giàu sang phú quý trong thành, chỉ tùy tiện nhắc tới ông chủ nhà người.”

Viên Phi Phi nói: “Còn nữa không?”

Tám Chó lắc đầu: “Không biết gì nữa.”

Viên Phi Phi nổi giận nói: “Có vài câu đó mà người muốn lừa lấy kẹo của ta!?”

Tám Chó thấy nàng đứng lên, sợ nàng giựt kẹo, trong lòng lo lắng, muốn mau mau nhai kẹo nuốt lệ lệ cho hết. Kết quả nuốt quá gấp gáp, mảnh kẹo cào xước cổ họng, đau đến chảy nước mắt.

Hắn gập người, cuộn thành một cục. Viên Phi Phi đập tay vào lưng hắn, vỗ đến khi bỗng nhiên văng ra một miếng xương.

Nàng ngưng lại, buông tay ra.

“Haizz, cho người thì cho người, ta làm sao có thể lấy lại được gì.” Nàng vỗ vỗ vai Tám Chó, rộng rãi nói: “Người ăn từ từ, nghẹn chết ta không lo được đâu.”

Tám Chó ngoái đầu lại, thấy nàng không còn ý định lấy kẹo lại, mới bình tĩnh chút.

Viên Phi Phi nói: “Sau này người mà biết tin tức gì trong thành, nói hết cho ta.”

Tám Chó ngược đầu, nhìn Viên Phi Phi đang đứng thẳng tắp, chột nói: “Người, người kêu sao?”

Viên Phi Phi đắc ý nhướn mày, “Viên Phi Phi!”

Nàng nhìn Tám Chó đang ngồi xồm dưới chân mình, bản thân đã đủ gầy rồi, kết quả Tám Chó còn gầy hơn nàng một bậc, hốc mắt lõm sâu, khiến cho hai con người như muốn lòi ra. Sống như thế này, thật giống như một con chó.

Viên Phi Phi nhìn đã đời xong.

“Tám Chó, ta nói gì người có nghe thấy không?”

Tám Chó dờ mắt, khẽ nói: “Ta dựa vào gì nói người nghe?”

Viên Phi Phi lại muốn đực hắn, Tám Chó rụt cổ, Viên Phi Phi nhịn xuống, nàng nhỏ nhẹ nói: “Người báo cho ta, sau này có gì tốt ta cũng sẽ không quên người.”

Tám Chó cúi đầu, trầm ngâm không biết đang nghĩ gì.

Viên Phi Phi mất kiên nhẫn nói: “Thế nào hả.”

Viên Phi Phi thúc tới thúc lui, Tám Chó cuối cùng chầm chậm ừ một tiếng. Viên Phi Phi vui vẻ vỗ vai hấn một phát, “Quyết định vậy đi, ta đi đây!”

Viên Phi Phi đi mất hút bóng dáng, Tám Chó quay lại chỗ cũ, đám ăn mày con lập tức tùm lại, ta một câu người một câu bắt đầu nói chuyện.

“Hấn kéo người làm gì?”

“Người nói gì với hấn?”

“Này”

Tám Chó bực mình, vung tay đẩy người ra, nói: “Chả làm gì hết!”

Đám ăn mày ngại ngừng ngồi qua một bên, tiếp tục ăn xin.

Trước bữa cơm chiều, Viên Phi Phi chạy về, hôm nay nàng thu hoạch phong phú, tuy nhiên cũng chưa hiểu rõ sự việc, nhưng ít nhất cũng biết được chút điều liên quan đến Trương Bình.

Bất quá, hấn thật không có lười?

Lòng hiếu kỳ của Viên Phi Phi vầy vùng, buổi tối lúc ăn cơm, vô tình cố tình nhìn chăm chăm chỗ miệng của Trương Bình.

Khổ nỗi Trương Bình ăn cơm tuy là há to miệng, nhưng mỗi lần động tác đều rất nhanh, cái mồm kia, chưa kịp nhìn thấy gì, một đồng cơm đã chui vào rồi.

Sau đó Trương Bình cảm thấy Viên Phi Phi khác thường, hần ngừng đũa, nhìn phía nàng.

Viên Phi Phi chợt dạ, lập tức dời mắt gặp cơm.

Trương Bình lặng lẽ nhìn nàng, nhưng mà cuối cùng cũng không tỏ vẻ gì, chỉ gắp cho nàng một ít rau.

Cơm nước xong, Viên Phi Phi ăn no nê duỗi lưng một cái. Trương Bình đến bên giường, lấy ra một cái túi vải.

Viên Phi Phi nhìn nhìn, nói: “Này gì?”

Trương Bình đem bao mở ra, bên trong là mấy bộ quần áo mới.

Viên Phi Phi nhảy cẫng lên trong chớp mắt.

Quần áo ấy nhỏ như thế, khẳng định không phải cho Trương Bình mặc, vậy là cho nàng rồi.

“Cho ta hả!?”

Trương Bình gật đầu.

Viên Phi Phi cười không thấy mắt, la hét ầm ĩ nói: “Đa tạ ông chủ đại ân!”

Trương Bình nghe nàng nói tạ ơn loạn cả lên, cười nhạt một cái. Hần lôi quần áo ra, đưa cho Viên Phi Phi, ngụ ý để nàng thay ra.

Viên Phi Phi hai, ba phát cười hết đồ cũ, nhìn cũng không thèm nhìn vứt hết qua một bên, lại lấy đồ mới mặc vào, thích thú xoay mấy vòng.

Nói thật ra, quần áo rất bình thường, vải may áo là mua loại vải thô dày, hơn nữa may cũng may rộng ra, nhưng với Viên Phi Phi mà nói, đây

quả thực chính là long bào.

Tối hôm đó, Trương Bình mất rất nhiều hơi sức mới làm cho Viên Phi Phi chịu cởi quần áo đó ra để đi ngủ. (1)

(1)Lớp bên ngoài mặc hàng ngày, lớp bên trong là màu trắng, đồ lót, giữ lại khi ngủ.

Từ lúc Viên Phi Phi đến nơi đây, ngay từ đầu đã ngủ cùng Trương Bình trên một cái giường. Căn nhà này của Trương Bình tuy có ba gian phòng, nhưng mà một gian là dùng làm phòng rèn sắt, phòng còn lại là nhà bếp, chỗ người có thể ở chỉ còn mỗi gian này.

May sao cái giường kia của Trương Bình rất lớn, mà Viên Phi Phi thì lại nhỏ đến đáng thương, cho nên hai người trên một chiếc giường cũng không chật chút nào.

Đêm ấy, Trương Bình rèn sắt xong, về đến phòng chuẩn bị đi ngủ.

Hắn vừa nằm xuống giường, thì nhận ra Viên Phi Phi vẫn chưa ngủ. Hắn xoay đầu, vừa đúng lúc thấy Viên Phi Phi đang tròn mắt nhìn hắn.

Trương Bình giắt chăn đắp cho nàng.

Viên Phi Phi nhìn Trương Bình đã nằm xuống giường chăm chú, bỗng nhiên nói: “Trương Bình.”

Trong bóng tối, Trương Bình hơi nghiêng mặt qua.

Viên Phi Phi khẽ nói: “Ta thật là vô cùng may mắn.”

Được ông mua về, ta thật là vô cùng may mắn.

Căn phòng giữa đêm thâu vừa tối tăm vừa tĩnh lặng.

Nghe lời Viên Phi Phi nói, Trương Bình thò tay qua, khe khẽ vỗ vỗ Viên Phi Phi.

Được bàn tay to lớn của hấn vỗ về, Viên Phi Phi rất nhanh đi vào giấc ngủ.

NGƯỜI Ở NƠI TỊCH LẶNG

Twentine

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 6: Loli Vui Lòng!

Viên Phi Phi vững tin ông chủ là một người rất tốt — trong thời gian gần cả nửa tháng.

Tại sao nửa tháng sau đó tư tưởng của nàng thay đổi nhỉ.

Bởi vì Trương Bình để nàng đi làm một việc mà nàng không muốn làm nhất — —

Trước khi tin dữ kia truyền đến mấy ngày, Viên Phi Phi đã hoàn toàn quen với cuộc sống mới ở thành Kỳ Thủy, cũng quen với việc ông chủ chẳng bao giờ có việc gì cho nàng giúp. Mỗi ngày nàng ăn cơm xong thì chạy ra ngoài chơi, mỗi lần đều chơi hết nguyên ngày.

Buổi chiều tối hôm ấy, Viên Phi Phi về nhà ăn cơm, ăn xong cơm, Trương Bình lại làm người ta bất ngờ khi hẳn không đi rèn sắt như thường lệ, mà sau khi dọn bàn sạch sẽ, lại kéo Viên Phi Phi đến ngồi bên bàn.

Viên Phi Phi hơi thấy kỳ quái, nhìn hẳn.

“Sao vậy? Muốn làm gì vậy?”

Trương Bình để nàng ngồi đằng hoàng, bản thân đứng dậy, lấy từ giá gỗ trên tường một xấp đồ, đặt trên bàn.

Viên Phi Phi nhìn thấy đó là một xấp giấy, trong lòng lập tức có dự cảm không tốt.

Quả nhiên không sai, Trương Bình đặt xấp giấy xong, tay cầm một mẫu than.

Viên Phi Phi la oai oái: “Ông không tính dạy ta học chữ chứ hả!”

Trương Bình giương mắt nhìn nàng, gật đầu.

Viên Phi Phi lắc đầu lia lịa, sợ hãi nói: “Không không không! Ta không học!”

Trương Bình không nói không rằng, lấy giấy đặt trước mặt Viên Phi Phi.

Viên Phi Phi níu tay áo Trương Bình, khổ sở van nài nói: “Ông chủ, không học chữ, ta không học chữ.”

Ban đầu Mã Bán Tiên cũng có chút ý định muốn dạy nàng học chữ, hẳn từng nói với Viên Phi Phi, tuy không có nhiều nữ nhân đi học chữ, học xong cũng không có chỗ để dùng, nhưng mà làm công việc bói toán xem tướng kiếm sống của bọn họ, tốt nhất là nên học một ít.

Hắn còn nói với Viên Phi Phi, nếu nàng không học chữ, bao nhiêu bí quyết nghề nghiệp của hắn không cách nào truyền lại cho nàng được.

Nàng bị hắn dỗ dành nai lưng ra học vài hôm, cuối cùng vẫn là do quá lười biếng, mặc kệ Mã Bán Tiên nói muốn rã họng nàng cũng không chịu cầm bút lên lần nào nữa.

“Ông chủ, ta đi làm việc nhà đây.”

Viên Phi Phi leo từ trên ghế xuống, muốn bỏ chạy, kết quả Trương Bình thò tay ra như mò trăng đáy nước, đem Viên Phi Phi túm về lại trên ghế.

Hắn đưa cho nàng một mẫu than.

Viên Phi Phi nhận lấy, nắm trong tay, nhưng không nhấc tay. Trương Bình chỉ chỉ trang giấy thô trước mặt nàng, Viên Phi Phi lưng cũng khòm xuống, vai cũng ủ rũ, đôi mắt không chút sinh khí.

Trương Bình viết đôi chữ lên giấy, đưa cho Viên Phi Phi xem.

Viên Phi Phi đưa mắt liếc một cái, yếu ớt nói: “Không biết.”

Trương Bình chỉ chỉ chữ, lại chỉ chỉ bản thân. Viên Phi Phi coi như có chút hứng thú, “Này là Trương Bình?”

Trương Bình gật đầu.

Viên Phi Phi thò đầu nhìn thêm vài lần nữa, sau đó lại thu người.

Trương Bình lại nhấc tay, viết thêm vài chữ.

Viên Phi Phi nhìn, nói: “Viên Phi Phi?”

Trương Bình chậm rãi gật đầu.

Viên Phi Phi nói: “Được rồi được rồi, hai chữ này ta biết rồi.” Nàng buông mẫu than vụn trong tay xuống bàn, cười cười nói với Trương Bình: “Ông chủ, ta biết hai chữ này đủ dùng rồi, ta đi pha trà cho ông đây.”

Nói xong, nàng toan bỏ chạy.

Trương Bình lại tóm nàng về, lần này, hấn hơi hơi chau mày, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Viên Phi Phi.

Viên Phi Phi hơi bị hấn làm cho sợ, sau lại thẳng lưng tự cổ vũ bản thân.

Không học là không học. Khi xưa Mã Bán Tiên xảo quyết như vậy cũng hết cách, bây giờ loại người hiền lành như Trương Bình, xem xem hấn

làm gì được nàng.

Không chừng để vài ngày sẽ biến thành chính hãn tự mình học.

Viên Phi Phi trừng Trương Bình.

Chốc sau Trương Bình buông tay, Viên Phi Phi thở phào, trộm nghĩ quả nhiên như vậy.

“Ông chủ ông chủ, ta pha trà cho ông.” Nàng vừa thấy Trương Bình buông tay, lập tức leo xuống khỏi ghế. Lần này Trương Bình không tiếp tục giữ nàng.

Viên Phi Phi chạy nhanh bước đến nhà bếp đun nước, trong lòng nghĩ chỉ cần kiên trì là xong, Trương Bình sẽ không có cách gì với nàng được.

Khi ấy nàng thật lòng nghĩ như vậy.....

Ba ngày kế tiếp, Trương Bình làm cho nàng đích thân cảm nhận được muốn “kiên trì” không dễ dàng.

Mỗi ngày vừa buông đũa xuống, Trương Bình liền đứng dậy lấy giấy và than tóit, không cần biết Viên Phi Phi nguyện ý hay không, hãn đều viết vài chữ cho nàng xem. Viên Phi Phi đến lúc này mới ý thức được, cái người Trương Bình này trông thì có vẻ hiền, nhưng không phải loại hay ho gì.

Viên Phi Phi ôm oán trong lòng rất lâu, nàng cảm thấy Trương Bình biết là bản thân nàng không muốn học chữ, vậy mà vẫn ép buộc nàng như thế. Qua thêm mấy bữa, Viên Phi Phi chịu hết nổi, làm nên một sai lầm.

Nàng rất ít khi nhận sai, thậm chí rất ít khi nhận ra sai lầm của mình, nhưng lần này, nàng thật sự cảm thấy bản thân đã sai rồi.

Tối đó, Trương Bình sau bữa cơm đem giấy ra như cũ, viết chữ cho nàng xem.

Viên Phi Phi trong lòng cực kỳ bức bối, nàng nhìn cái người Trương Bình bên cạnh mình đang nghiêm túc viết chữ, không biết sao, nổi tính trẻ con lên.

Nàng cầm mẫu than ném mạnh xuống mặt bàn.

Trương Bình dừng tay một chập.

Viên Phi Phi nhảy xuống khỏi ghế, nói với Trương Bình: “Ta không học! Sau này ông đừng viết chữ cho ta nữa!”

Trương Bình nghe những lời bộc phát này của nàng, sừng sốt một hồi, sau đó hần vẩy vẩy tay với Viên Phi Phi, trên mặt không chút dấu vết gì có vẻ giận dữ.

Viên Phi Phi nhếch một bên mép, cười lạnh một tiếng, nói: “Ông nhất định không dạy ta không được phải không?”

Trương Bình khe khẽ vờ vai nàng, Viên Phi Phi vung tay khoát hăn ra.

“Được rồi, ta học với ông.” Viên Phi Phi gật gù, nàng hai bước đi tới bên bàn, cầm lấy tờ giấy, chỉ một chữ ở trên đó, nói với Trương Bình: “Ông nói cho ta, chữ này đọc làm sao.”

Trương Bình mím chặt môi, nhìn nàng không biểu cảm.

Viên Phi Phi lạnh lùng bảo: “Nói đi! Ta không biết, ông không nói thì ta làm sao biết!”

Đầu mày của Trương Bình khe khẽ chau lại, bàn tay trên đùi hăn nắm chặt thành quyền, rồi lại mở ra, lặp đi lặp lại rất nhiều lần.

Viên Phi Phi cầm giấy vút lên người hăn, chạy ra khỏi nhà.

Trương Bình ngồi ủ rũ một hồi, rồi mới bỗng nhiên giật mình, đến lúc chạy ra tìm, thì Viên Phi Phi đã không thấy đâu.

Viên Phi Phi lao ra khỏi nhà, chạy xa thật là xa.

Nàng không dám quay đầu nhìn.

Một đường từ phố Nam chạy đến ra đến đường cái, Viên Phi Phi mới hốt hển dừng lại.

Trời đã tối rồi, nhưng vẫn còn một ít hàng quán đốt đèn lồng.

Viên Phi Phi lúc chạy ra ngoài đang vội vã, không lo nghĩ gì, chỉ mặc một lớp quần áo. Giờ đây đứng ngoài phố, gió rét từng cơn, thổi cho Viên Phi Phi toàn thân buốt giá đến tận xương.

Nàng đứng giữa đầu đường, ngẩn người nhìn chăm chăm lùm cây đại mộc ven đường, một lúc sau, từ từ đi tới lùm cây, ngồi xồm xuống dựa vào gốc cây.

Nàng ôm đầu gối, mặt mang một vẻ tự làm tự chịu.

Nàng nghĩ trong lòng, nếu nàng không quay lại, liệu có xem như nàng bỏ trốn?

Nô bộc bỏ trốn, nếu bị bắt, là tử tội.

“Chậc.” Nghĩ tới nghĩ lui, Viên Phi Phi thản nhiên chậc một tiếng, “Sắp chết cớ gì, còn lo gì trốn hay không trốn.”

Bản Tiên sẽ không nhọc lòng mà nuôi dưỡng người.

Mã Bán Tiên đã từng nói với nàng như vậy.

Nhóc con nhà người chính là một con sói con, lửa hoang dã trong người mà nhóm lên một chút, bà con họ hàng gì người cũng không thêm nhận, ta nuôi người làm gì.

Giờ phút này, Viên Phi Phi nhớ đến lời Mã Bán Tiên, nàng cảm thấy rất đúng.

Ngay cả người đối đãi với nàng tốt như Trương Bình, nàng còn có thể độc ác như thế với hắn, còn có việc súc sinh nào nàng không làm được.

“Chết cóng thì chết cóng cho rồi.....” Viên Phi Phi tự nhủ, “Đi tìm Gậy Lửa sớm chút cũng tốt.”

Ngồi lâu, Viên Phi Phi cũng không còn cảm thấy lạnh, thân thể như một khúc gỗ, ý thức cũng từ từ mơ hồ.

Trong lòng cho dù đối với cái chết không sùng, nhưng khi chân chính sắp sửa bước qua ngưỡng cửa vào cõi chết, nàng lại có chút sợ hãi.

Chỉ là.....

Mí mắt nàng từ từ díp lại, tay cũng rũ xuống.

Khoảng khắc đầu ngón tay chạm đất, nguyên người Viên Phi Phi bỗng nhiên từ dưới đất được nhắc bổng lên.

Đầu óc nàng hỗn loạn, bất tỉnh nhân sự.

Trương Bình ôm Viên Phi Phi đã đông cứng gằn thành một khối đá, dùng áo khoác bọc nàng lại, vội vã chạy về nhà.

Viên Phi Phi biết mình chưa chết.

Lúc nàng mở mắt, đã là đêm khuya. Mũi bị nghẹt, nàng thử móc móc.

Đây là giường của Trương Bình, Viên Phi Phi không cần nhìn cũng biết.

Hắn đã nhặt mình về.

Viên Phi Phi cảm giác được Trương Bình đang ở bên cạnh, hắn đã ngủ.

Bỗng dưng nàng không hy vọng trời sáng.

Thế nhưng ông trời chẳng coi nàng ra gì.

Sớm tinh mơ hôm sau, Viên Phi Phi đem mặt dầu kín trong chăn, giả bộ chưa tỉnh.

Nàng nghe rất rõ ràng tiếng khí cụ kim loại vang lên từ căn phòng phía tây. Trương Bình đi vào mấy lần, mỗi lần đều thấy Viên Phi Phi lấy chăn trùm kín đầu, lại đi ra.

Viên Phi Phi đói chịu hết nổi, thừa dịp Trương Bình đi ra, lén lút dậy đến bên bàn vợ một chút thức ăn sáng, nàng không dám ăn nhiều, sợ Trương Bình sẽ nhận ra, mỗi lần chỉ vợ vài miếng ăn.

Cứ như vậy, để nàng dùng dằng cho đến giữa trưa.

Viên Phi Phi nghe cổng sân bị gõ vang, nàng thò đầu ra từ trong chăn, động tai nghe ngóng động tĩnh bên ngoài.

“Trương Bình huynh đệ, khó có khi đệ đi tìm lão huynh này, xảy ra chuyện gì rồi.”

Hồng ân nhân!

Viên Phi Phi vội vã lấy chăn trùm kín, bịt chặt tai lại, không dám nghe tiếp.

Trương Bình muốn đuổi mình đi!?

Viên Phi Phi nhắm chặt mắt, tim đập thình thịch.

Nhưng mà nàng đã đựng tới hai lượng bạc kia, hẳn muốn đem nàng trả lại, nàng phải làm sao đây!?

Viên Phi Phi trong lòng rối rắm thắt nút, buồn bực đến độ lăn qua lăn lại trong chăn.

“Két” một tiếng, cửa phòng mở ra.

Viên Phi Phi lập tức bất động.

Nàng nghe thấy có người bước vào, sau đó dùng tay đóng cửa. Nàng không dám nhúc nhích.

“Nhóc con.”

Viên Phi Phi người cứng đờ, là Hồng Anh.

Hồng Anh đến bên giường, vỗ vỗ cái chăn đã cuộn lại thành một cục, nói: “Đừng làm bộ, người vậy mà còn muốn tiếp tục giả bộ, thì quá coi thường chúng ta rồi.”

Viên Phi Phi chỉ coi như mình đã chết, vẫn không nhúc nhích.

Hồng Anh cũng không không ép, hẳn lấy tay về, ngồi bên mép giường, chậm rãi nói: “Trương Bình vừa nói cho ta nghe rồi.”

Viên Phi Phi nói trong lòng, quả nhiên!

Hồng Anh nói: “Đêm qua tối khuya hẳn đến nhà ta tìm ta, kêu ta hôm nay nhất định phải tới một chuyến. Ta còn tưởng xảy ra chuyện gì to tát, thì ra là nhóc con nhà người.”

Viên Phi Phi nghe không ra thái độ của hắn, trong lòng vẫn rối bời như cũ.

“Hắn kêu ta tới xin lỗi người, người đừng trách hắn nữa.”

?

?

?

Viên Phi Phi tưởng bản thân nghe lầm.

Xin lỗi? Trương Bình xin lỗi nàng?

Hồng Anh thấy Viên Phi Phi vẫn chưa có phản ứng, không khỏi có chút trách móc.

“Nhóc con nhà người sao mà tính tình nóng nảy như thế, bất kể hắn đã làm gì, hắn vẫn là ông chủ của người, ông chủ đi xin lỗi nha hoàn đã không phải chuyện dễ làm, người còn muốn thế nào.”

Viên Phi Phi nâng một góc cằm lên, lộ ra một đôi mắt đầy nghi hoặc.

“Hắn sao lại xin lỗi ta?”

Hồng Anh trông đôi mắt của nàng, nói: “Hắn nói người không muốn học chữ, hắn cứ ép người.”

Viên Phi Phi chớp chớp mắt.

Đúng vậy..... Nhưng mà.....

“Hắn nói những điều này?”

Hồng Anh: “Ừ.”

Viên Phi Phi hơi bị hồ đồ.

Hồng Anh thừa dịp nàng đang ngây người, lấy tay xốc chân của nàng lên, kéo nàng xuống đất, khom người nghiêm túc nói: “Nhóc con, người cũng phải biết xưa giờ ta chưa gặp ông chủ nào mà cùng với nô tài của mình cùng ăn cùng ở, hẳn đối với người không tệ.”

Viên Phi Phi cúi thấp đầu, “ờ” một tiếng.

“Cho nên.....” Hồng Anh chậm rãi nói, “Người coi như báo ân, vì hẳn mà học chữ đi thôi.”

Viên Phi Phi ngược mắt: “Vì hẳn mà học?”

Hồng Anh gật đầu, hẳn giống như không muốn Trương Bình bên ngoài nghe thấy, đặc biệt hạ giọng thật thấp xuống nói: “Hẳn tuy không nói, nhưng ta nhìn ra.”

Viên Phi Phi: “Cái gì?”

Hồng Anh: “Hẳn là muốn cùng người nói chuyện, cho nên mới cho người học chữ.”

Viên Phi Phi trợn tròn mắt.

Hồng Anh thấp giọng nói: “Căn nhà này nhiều đó năm qua, một chút tiếng người cũng không có, hẳn đối đãi người tốt như thế, người chỉ cần cùng hẳn nói chuyện thì có sao.”

Viên Phi Phi lặng câm.

Lúc lâu sau, nàng nghĩ đến chi đó, nói với Hồng Anh: “Ta có thể học cái kia mà.”

Hồng Anh: “Cái nào?”

Viên Phi Phi không biết nói làm sao, đành giơ tay trong không trung múa may. “Thì cái giống người và hẳn dùng, ta học cái đó!”

Hồng Anh hiểu ý của nàng, cười một tiếng, nói: “Cái này người học đến khi nào mới hiểu, phải biết ta với Trương Bình biết nhau bao nhiêu năm mới có thể hiểu được ý của hẳn.”

Viên Phi Phi cúi đầu.

Hồng Anh vỗ vỗ vai Viên Phi Phi, nói: “Nhóc con——“ Hẳn còn chưa nói xong, Viên Phi Phi đã ngắt lời hẳn nói:

“Biết rồi, ta học là được.”

Hồng Anh nghe, không nói gì, chỉ dùng sức vỗ vỗ vai của nàng.

Đem sự việc của Trương Bình xử lý đẹp đẽ đến như vậy, Hồng Anh thật sự thấy khá vui vẻ, hẳn đẩy cửa mở, kéo Viên Phi Phi ra ngoài.

Viên Phi Phi gượng gạo đi theo Hồng Anh, cửa vừa mở, nàng liền thấy ngay Trương Bình đang đứng ở bên mé sân.

Hẳn rất yên lặng dựa vào tường.

“Trương Bình huynh đệ, tới tới.” Hồng Anh cười ha ha gọi Trương Bình, Trương Bình ngược mắt nhìn về phía họ.

Viên Phi Phi thấy đôi mắt bình đạm đen thẫm của hẳn, bỗng nhiên vùng ra khỏi tay của Hồng Anh, chạy về phía Trương Bình.

Lực đạo chưa điều chỉnh tốt, Viên Phi Phi té nhào vào lòng của Trương Bình.

Người Trương Bình vẫn còn mang theo hơi lạnh ngày đông, còn có mùi hắc hắc chỉ kim loại mới có.

Trương Bình đứng rất vững, bị Viên Phi Phi lao vào lòng cũng không hề lung lay, hẳn đỡ lấy vai của Viên Phi Phi.

Viên Phi Phi vùi vào áo của hắn, rầu rĩ nói:

“Ông chủ, ta học chữ!”

Nàng nói xong, len lén ngược đầu nhìn Trương Bình, nào ngờ vừa vặn cùng đôi mắt đang nhìn xuống của Trương Bình giao nhau.

“Ông chủ.....”

Mặt của Trương Bình vẫn bình đạm như cũ, không có chút dấu vết giận dữ nào đối với nàng, ngược lại khi nghe Viên Phi Phi nói xong, nảy sinh một chút vui mừng rất nhạt.

Viên Phi Phi ôm đùi Trương Bình, nói trong lòng:

Trương Bình quả nhiên là một người tốt!

NGƯỜI Ở NƠI TỊCH LẶNG

Twentine

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 7: Loli Đi Học!

Buổi tối hôm Viên Phi Phi đã dứt khoát hạ quyết tâm, cầm nước xong liền ngoan ngoãn ngồi ở bàn chờ tra tấn.

Thế nhưng Trương Bình lại không đi lấy giấy đem tới giống như những tối trước đó.

Viên Phi Phi nhìn Trương Bình, nói: “Sao không học nữa rồi?”

Trương Bình khoát tay với nàng, ra vài dấu hiệu, chỉ chỉ nàng, lại chỉ chỉ bản thân. Viên Phi Phi hoàn toàn không hiểu bất cứ một điều gì trong đó.

“Ý là sao? Ông lại không muốn dạy ta nữa?”

Viên Phi Phi tưởng Trương Bình giận nàng từ trước đó, nàng nhảy xuống khỏi ghế đến bên chân Trương Bình.

“Ta đập đầu nhận sai với ông!”

Nói xong, nàng cong chân toan quỳ xuống, Trương Bình vội vàng kéo nàng lại, nhìn nàng lắc đầu.

“Ông không giận ta?”

Trương Bình gật đầu.

“Vậy sao ông không dạy ta nữa?”

Ngón tay của Trương Bình cuộn thành nắm, lại không có cách nào biểu đạt ý của mình cho Viên Phi Phi hiểu, cuối cùng hai người mắt to trừng mắt nhỏ cả buổi, vẫn không làm rõ ràng nguyên do.

Dù sao thì không lâu sau, Viên Phi Phi cũng hiểu được.

Buổi sáng hôm ấy, Trương Bình phá lệ đánh thức Viên Phi Phi đang còn say ngủ trong chăn dầy. Viên Phi Phi lười biếng không chịu dậy, liền bị Trương Bình trực tiếp lôi ra.

“Ông chủ.....” Viên Phi Phi bị ép miễn cưỡng bò dậy trên giường. “Ông có việc nhà cho ta làm sao?”

Trương Bình lắc đầu, chỉ chỉ bồn nước ấm bên cạnh, Viên Phi Phi xúc miệng, bước xuống rửa mặt.

Vừa ăn sáng xong, ngoài cổng vang tiếng gõ.

Viên Phi Phi đứng lên đi mở cổng.

“Không biết có phải Hồng ân nhân tới không nhỉ.”

Trương Bình tóm cổ nàng lại, kéo nàng về, chỉ để chỉnh lại quần áo cho nàng, sau đó dắt nàng cùng đi ra sân.

Viên Phi Phi âm thầm cảm thấy sự tình có vẻ không tầm thường.

Trương Bình mở cổng, đứng bên ngoài là một người đàn ông trung niên mặc áo Nho sĩ (1), mặt của ông ta hiền lành ôn hoà, miệng mang nụ cười, trông rất thông dong.

(1)Áo nhà Nho, áo của những người học giả.

Bất quá, những điều này đều không phải là chủ chốt.

Viên Phi Phi giơ tay chỉ ngay vào người đàn ông đó la lên:

“LÀ NGƯỜI!”

Khi cổng vừa mở ra, tên đàn ông ấy trông thấy Viên Phi Phi, cũng hơi sững sốt, sau đó nghe thấy lời Viên Phi Phi nói, khẽ cười bảo: “Ừ, là ta.”

Trương Bình nhìn nhìn Viên Phi Phi, Viên Phi Phi nói với hắn: “Ông chủ, ta biết hắn! Hắn giúp ta chôn Gậy Lừa!”

Trương Bình không hiểu, lại nhìn nhìn người đàn ông trung niên, ông ta nhả ra một câu: “Đã từng có duyên tương ngộ.”

Trương Bình gật gật đầu, mời ông ta vào nhà.

Viên Phi Phi đi pha trà, Trương Bình đưa người đàn ông vào trong phòng. Đợi đến khi Viên Phi Phi nấu nước pha trà bùng vào tới nơi, Trương Bình đang dùng giấy bút thảo luận gì đó với người đàn ông kia.

Ông ta thấy Viên Phi Phi tiến vào cười vẫy vẫy tay với nàng.

“Bé gái, lại đây.”

Viên Phi Phi đi đến, đặt trà trước mặt hắn. Nghĩ ngợi một chút, lại nói: “Uống trà.”

Ông ta cười nói: “Bé gái, người có biết ta là người như thế nào không.”

Viên Phi Phi lắc đầu, bụng bảo dạ ta đâu thèm biết người là ai.

Ông ta nói: “Học giả Khuất Lâm Uyển, giáo sư tiên sinh của Thư viện Tú Ổ trong thành Kỳ Thủy.”

Viên Phi Phi “ờ” một tiếng.

Khuất Lâm Uyển nói: “Người biết thân phận của ta rồi, chắc biết rõ ta đến đây vì việc gì.”

Viên Phi Phi len lén nhìn Trương Bình một mắt, lại “ờ” thêm cái nữa.

Khuất Lâm Uyển khoanh tay ngắm Viên Phi Phi, ngắm hồi lâu, mới nói một câu: “Bé gái nhà người khá thú vị.”

Sau đó Trương Bình và Khuất Lâm Uyển lại bàn bạc một hồi, hơn nữa không riêng Trương Bình, ngay cả Khuất Lâm Uyển cũng không nói chuyện, chỉ dùng giấy cùng viết cho nhau đọc, Viên Phi Phi ngồi rồi một bên, ngó cũng không biết bọn họ nói cái gì.

Nàng thấy buồn chán, bưng ly trà uống trà, không lâu sau, nguyên ấm trà cứ thế bị uống cạn.

Viên Phi Phi ợ một cái, nhắc ấm lên bảo: “Ta đi đun nước.”

Viên Phi Phi ngồi xõm trước bếp lò ngập ruồi.

“Người nếu như muốn đi ngủ, cũng đừng nên ngã về phía trước, lửa sẽ làm người bị phỏng đấy.”

Viên Phi Phi giật mình một phen, quay đầu lại.

Khuất Lâm Uyển đứng thẳng thớm ngay giữa cửa bếp, vừa cười vừa nhìn nàng.

Viên Phi Phi: “Không sao, không ngủ được.”

Khuất Lâm Uyển đi vào trọng tâm: “Người không muốn ta dạy người?”

Viên Phi Phi: “Cũng không phải.....”

Khuất Lâm Uyển khẽ cười nói: “Thế sao lại chẳng có một chút biểu tình vui vẻ nào cả?”

Viên Phi Phi liếc hăn một cái, “Ta sao lại vui?”

Khuất Lâm Uyển nói: “Cả một thành Kỳ Thuỷ này không biết bao nhiêu danh môn thế gia muốn mời ta vào cửa dạy, ta chưa từng đáp ứng.”

Viên Phi Phi: “Thế người đến chỗ chúng ta đây làm gì.” Nàng trừng mắt nhìn hăn đầy cảnh giác, bỗng đứng bật dậy nói: “Có phải là người thấy ông chủ bị câm, tới lừa tiền hăn không!”

Khuất Lâm Uyển vẫn rất dễ chịu, đến vậy rồi mà vẫn có thể cười.

“Bé gái tính tình sao lại bạo ngược như thế, bất quá thái độ bảo vệ như vậy cũng không tệ.”

Viên Phi Phi hung hăng lườm Khuất Lâm Uyển, Khuất Lâm Uyển bị nàng lườm đến da đầu run lên, đưa tay chặt đứt tầm nhìn của nàng, nói: “Người đừng nghĩ nhiều, ta và ông chủ nhà người là có giao tình từ trước, cho nên mới đáp lời hăn.”

Viên Phi Phi lại ngồi xồm xuống.

“Tuy nhiên, ta đến tìm người vì muốn hỏi người một chút.”

Viên Phi Phi: “Hỏi cái gì.”

Khuất Lâm Uyển nói: “Người có nguyện ý giả làm nam đồng vào thư viện học chữ.”

Viên Phi Phi cuối cùng đem mọi chú ý tập trung lên người Khuất Lâm Uyển.

“Người nói gì?”

“Ta tuy đáp lời Trương Bình dạy người học chữ, nhưng ta ngày thường thời gian nhàn rỗi không nhiều, học chữ cần nhất là kiên trì theo đuổi, gián đoạn sẽ tổn công tổn ích. Hơn nữa triều đình không cho nữ tử vào thư viện, cho nên ta muốn đến hỏi, người có đồng ý cải trang nam đồng, đến thư viện học tập.”

Viên Phi Phi coi như có một chút hứng thú.

“Giả dạng con trai? Nghe thú vị đấy.”

Khuất Lâm Uyển cười nói: “Ông chủ nhà người không phải là cho người đi nghịch đâu.”

Viên Phi Phi cười hì hì nói: “Quyết định vậy đi.”

Tối ấy Khuất Lâm Uyển ở lại nhà Trương Bình dùng cơm.

Ăn cơm xong, Viên Phi Phi thu dọn chén đĩa, Trương Bình tiễn Khuất Lâm Uyển ra về.

Hắn tiễn Khuất Lâm Uyển một đường ra đến đầu ngõ, dưới ánh trăng, ngõ nhỏ được lót gạch đen như đang phát ra ánh sáng lung linh.

“Đưa đến đây được rồi.”

Trương Bình dừng bước chân, đối với Khuất Lâm Uyển cúi đầu hành lễ.

Khuất Lâm Uyển nói: “Người không cần cảm ơn ta, huống chi.....”
Hắn ngưng một lúc, lại nói: “Huống chi, Khuất gia——”

Khuất Lâm Uyển nói được một nửa, Trương Bình giơ tay ra, ngắt những lời còn lại.

“Như vậy cũng tốt, đúng rồi,” Khuất Lâm Uyển lại nói, “đứa bé gái kia là người thế nào, ta không nhớ là người có thân thích.”

Trương Bình lắc đầu, Khuất Lâm Uyển cũng không tiếp tục gặng hỏi.

“Ta đã nói cùng nó, ngày mai người đem nó đến thư viện được chứ?”

Trương Bình gật đầu, chấp tay hành lễ với Khuất Lâm Uyển.

Về đến nhà, Viên Phi Phi đang ngồi trên ghế rất ngay ngắn, tròn mắt chớp cũng không chớp nhìn Trương Bình.

Trương Bình nhìn nàng, cảm thấy hơi buồn cười, hấn vỗ vỗ vai Viên Phi Phi.

Viên Phi Phi nói một cách quả đoán: “Ông chủ! Ông phạt ta!”

Trương Bình sửng sốt một chút, nhìn nàng một cách kỳ quái.

Viên Phi Phi cao giọng nói: “Ông vẫn còn đang giận ta!”

Trương Bình ngưng một chốc, sau đó như hấn nghĩ đến điều gì đó, cười cười, lắc đầu.

Viên Phi Phi không tin, “Vậy sao ông đi tìm người khác kêu dạy ta đọc chữ.”

Trương Bình kéo Viên Phi Phi, để nàng ngồi xuống ghế. Hấn dùng một ngón tay, chỉ chỉ cổ họng bản thân, phất phất tay, lại làm động tác như đang viết chữ, lại phất phất tay.

Viên Phi Phi hiểu ý của hấn.

Miệng ta không nói được, dạy người học chữ xác định bất tiện.

Viên Phi Phi hơi bị ghen hợm.

“Được, ông nói không dạy thì không dạy, ta đi theo cái người kia học là được.”

Trương Bình vỗ vỗ nàng.

Ngày hôm sau, Viên Phi Phi hiếm hoi mới dậy sớm một hôm, Trương Bình cầm một miếng vải để túm tóc cho nàng, túm mấy lần vẫn không thành công, Viên Phi Phi ngồi đến muốn sắp sửa ngủ gục lần nữa.

“Được rồi, được rồi, ta tự làm.” Viên Phi Phi lấy miếng khăn vải từ tay Trương Bình, vơ tóc vài cái rồi túm lấy, cột lên.

Trương Bình có vẻ hơi xấu hổ.

Viên Phi Phi mặc quần áo thơm tất, đứng thẳng lưng trước mặt Trương Bình.

Nàng mặc chiếc áo khoác ngắn màu xanh lá nhạt, tóc búi thật cao lên. Trước đây nàng bữa đói bữa no, làm cho vàng vọt còm cõi, đến nay qua tay Trương Bình điều dưỡng, đã hơi hơi mập ra, sắc mặt hồng hào, đôi mắt đen sáng long lanh, nhìn thập phần thông minh.

Một đứa trẻ tám tuổi, bộ dạng chính là đang ở thời kỳ khó phân biệt giới tính, thêm vào dáng vẻ hùng hổ của Viên Phi Phi, cải trang thành một bé trai thật làm người ta khó đoán ra.

Trương Bình gật gù, dắt nàng ra khỏi cửa. Từ lúc Viên Phi Phi đến nơi này, Trương Bình chưa từng đem nàng ra ngoài vào ban ngày, cho nên lần này ra khỏi cửa, tuy là đi thư viện, thế nhưng Viên Phi Phi vẫn vô cùng vui vẻ.

Không lâu sau, họ đến một tòa biệt viện râm mát, ngoài cổng có vài gốc cổ thụ, dù đang là mùa đông, vẫn còn chút sắc xanh ẩm áp, nhìn vô cùng bắt mắt.

Trên mặt cổng có một tấm biển dài, trên mặt đề bốn chữ.

Viên Phi Phi tuy không biết đọc, nhưng đoán cũng ra chữ trên đó là “Tú Ổ Thư Viện.”

Trương Bình đến bên ngưỡng cổng thư viện, Viên Phi Phi theo sau.

Nàng nghe tiếng trẻ con đang đọc bài vọng ra từ trong viện.

Còn chưa vào bên trong thư viện, mới nghe những tiếng ê a đọc bài, Viên Phi Phi đã bắt đầu cảm thấy phiền.

Bất quá Trương Bình vẫn còn ngay bên cạnh, nàng đành cố gắng nhịn xuống kích động muốn đảo mắt tỏ vẻ chán ghét, ngoan ngoãn cúi đầu.

Đình viện vậy mà không có cổng, Trương Bình dắt Viên Phi Phi bước vào.

Thư viện này so với chỗ lò rèn của Trương Bình thì lớn hơn rất nhiều, hơn nữa bày biện rất tinh xảo, hành lang uốn khúc, hòn non bộ, bậc thang nhỏ, thập phần tao nhã.

Trương Bình và Viên Phi Phi gặp Khuất Lâm Uyển trong học đường của thư viện.

Trong học đường có bảy, tám chiếc bàn con, mỗi chiếc có một đứa trẻ đang ngồi, nâng thẻ tre, lúc lắc đầu đọc bài.

Ngồi thong dong thoải mái trên một chiếc ghế chủ tọa nằm giữa học đường là Khuất Lâm Uyển, bên tay hẵn có một bộ trà cụ, giữa ngày đông đang vẫn toả hơi nóng.

Trông thấy Trương Bình và Viên Phi Phi, Khuất Lâm Uyển đứng lên nghinh tiếp. Khuôn mặt hần mang theo một nét cười nhạt, chỉ nói với Trương Bình một câu:

“Cứ giao hết cho ta.”

Trương Bình gật đầu, khẽ đẩy Viên Phi Phi một cái nhẹ sau lưng.

Mọi chú ý của Viên Phi Phi không phải ở bên đây, nàng đang bận quan sát những người ở trong học đường.

Bởi vì Khuất Lâm Uyển ra khỏi phòng, rất nhiều đứa trẻ bắt đầu chia trí, tuy miệng vẫn còn đọc sách, mắt đã lén lút ngó qua phía Viên Phi Phi.

Thế nhưng có một đứa trẻ không làm điều này.

Viên Phi Phi ngó bóng lưng đoan chính đang ngồi ở trước lớp, hần ngồi ngay ngắn nhất trong tất cả mọi người, trong tay nâng thẻ tre, đọc bài như đã nhập vô một cảnh giới khác.

Mãi đến sau khi Trương Bình đẩy lưng nàng một cái, nàng mới có phản ứng.

Khuất Lâm Uyển dắt Viên Phi Phi đến một chiếc bàn trống, thấp giọng bảo: “Tới, người hãy ngồi đây trước đã, ta đi lấy bút mực và ít giấy cho người.”

Viên Phi Phi ngồi xuống, Khuất Lâm Uyển vào gian phòng trong lấy đồ, Viên Phi Phi quay đầu, phát hiện Trương Bình đã không còn bóng dáng.

“Xuyt.....”

“Này, người có phải mới đến không?”

Viên Phi Phi liếc mắt, nhìn đứa bé trai đang lén lút nói chuyện với nàng ở bên cạnh.

“Đúng, sao?”

Tên kia nói: “Người là công tử nhà nào?”

Viên Phi Phi lười nói chuyện với hắn.

Tên đó vẫn tự làm nhảm: “Ta tên là Giang Chấn Việt, sao chưa từng gặp qua người ở trong thành.”

Viên Phi Phi nhếch môi cười nói: “Ta cũng chưa gặp qua người thì sao.”

Tên con trai kia còn muốn nói gì đó, Khuất Lâm Uyển đã quay lại, hắn vội vàng quay đầu đi. Khuất Lâm Uyển đem đồ đặt xuống trước mặt Viên Phi Phi, nói: “Những thứ này người dùng trước.”

Viên Phi Phi “ờ” một tiếng.

Sau đó Khuất Lâm Uyển vỗ vỗ tay, tiếng đọc sách trong học đường từ từ ngưng lại, mọi người nhìn về phía hắn.

Khuất Lâm Uyển cười nói: “Cả lớp nghỉ ngơi một khắc, vi sư đem đến cho các người một sư đệ.”

Câu nói này khiến mọi con mắt đều đổ dồn lên thân Viên Phi Phi.

Viên Phi Phi giương mắt cá chết, trơ mặt ra.

“Đây là tiểu công tử của lò rèn Trương gia, Viên Phi.”

Bọn trẻ trong học đường chăm chú nhìn Viên Phi Phi đầy hiếu kì.

Viên Phi Phi tùy tiện quét mắt nhìn, bỗng nhiên trông thấy một người.

Vừa mới rồi, cái kẻ ngồi ngay trước lớp, cái tên con trai sống lưng thẳng tắp, giờ đây đang nhìn nàng với một vẻ mặt kinh hãi.

Vẻ mặt giống y như thấy quỷ giữa ban ngày vậy.

Mà Viên Phi Phi ngay lúc vừa trông thấy chủ nhân của cái mặt nhỏ nhắn trắng trẻo ấy, khuôn mặt vốn chán chường thế kia lập tức treo một nụ cười.

NGƯỜI Ở NƠI TỊCH LẶNG

Twentine

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 8: Loli Cứu Mỹ!

Hôm đó lúc tan học, Khuất Lâm Uyển vừa rời đi, nguyên một đám trẻ trong học đường đều kéo đến, người một câu ta một câu vây quanh Viên Phi Phi hỏi han.

“Bọn ta đều học rất lâu rồi, người tại sao bây giờ mới đến thư viện?”

“Khuất tiên sinh đích thân đi lấy bút mực đưa cho người nha.”

“Nhà người ở phương nào trong thành, ta chưa từng nghe qua lò rèn.”

“.....”

Viên Phi Phi nâng mí mắt, liếc tên con trai đứng gần nhất, nói: “Người tên gì?”

Tên con trai bị nàng không biết sao tự dưng hỏi, đáp không suy nghĩ: “Trương Ngọc.”

“Há!” Viên Phi Phi nghe xong vui vẻ, vỗ Trương Ngọc một cái, nói: “Cùng một họ với ông chủ của ta đấy.”

Trương Ngọc sững sốt một chút, sau đó “ờ” một tiếng.

Hứng thú của trẻ con đến cũng mau mà đi cũng mau, chỉ một chốc sau mọi người đều chạy ra sân chơi. Viên Phi Phi ngoái đầu, thấy cuối cùng còn lại một người.

“Này.” Viên Phi Phi nhếch mép, kêu một tiếng.

Âm thanh trong trẻo của Viên Phi Phi vang vọng bay qua bay lại trong gian học đường trống trải, sau cùng rót vào tai Bùi Vân.

Bùi Vân sống lưng thẳng tắp, ngồi ngay ngắn trước bàn gỗ, không hề nhúc nhích.

Viên Phi Phi cũng không đứng lên, liền ngồi từ phía sau nói chuyện với bóng lưng của hắn.

“Người còn nhớ ta hay không?”

Nơi mà mắt Viên Phi Phi không thể nhìn thấy, ngón tay của Bùi Vân đang nắm chặt thật chặt thẻ tre của sách, đốt ngón tay đều đổi màu trắng.

“Vậy mà đã mau quên rồi? Chúng ta mới gặp nhau đâu có lâu đâu.” Viên Phi Phi chống hai tay dưới đất, ngồi thoải mái lười biếng trên miếng nệm. “Hà? Mít Ướt.”

“Im mồm!” Bùi Vân bị đâm trúng tử huyệt, hung hăng quay đầu trừng Viên Phi Phi.

Viên Phi Phi không sợ một chút nào, nàng nhìn Bùi Vân đang tức giận đến đỏ mặt tía tai, cười hì hì nói: “Chậc, khuôn mặt mà bộ dạng này, có phải là sắp khóc không hả?”

Bùi Vân tức giận đến đau lòng, ngón tay đang cầm sách đều run lên.

Viên Phi Phi vắt chân, nói: “Sao? Còn nói không được?”

Bùi Vân nghiêng răng, gắt gao nhìn Viên Phi Phi chăm chăm.

Viên Phi Phi bỏ chân xuống, lúc còn đang tính nói thêm gì nữa, Trương Ngọc bước vào. Sau khi hắn bước vào phòng, liền nhắm hướng

Viên Phi Phi tìm tới.

Viên Phi Phi nhìn hẩn một cái, Trương Ngọc nói: “Có muốn cùng bọn ta chọi đá.”

Viên Phi Phi ngó ngó Bùi Vân, hẩn đã xoay đầu đi rồi.

Trương Ngọc nắm cánh tay của Viên Phi Phi, “Đi nào.”

Viên Phi Phi nói một tiếng được, theo Trương Ngọc ra khỏi phòng. Ngay trước lúc đi ra, nàng lại ngoái đầu nhìn Bùi Vân một cái, lưng hẩn quay về phía nàng, tay nâng thẻ tre, trông như đang học bài đến nhập thần.

“Trương Ngọc.” Viên Phi Phi theo Trương Ngọc ra đến ngoài, thuận miệng nói: “Vẫn còn lại một tên mà, sao không gọi luôn.”

Trương Ngọc nhíu nhíu đầu mày.

“Không muốn cùng tên đó giao tiếp.”

Giọng điệu của hẩn mang theo thái độ chán ghét rất rõ ràng, Viên Phi Phi nghe thấy kỳ quái, hỏi: “Tên đó là ai vậy.”

Trương Ngọc gần như không muốn động chạm gì đến Bùi Vân, nói: “Tóm lại không phải là người có xuất thân đứng đắn.”

Viên Phi Phi càng tò mò, “Ê, nói thật một chút, trông hẩn thế nào cũng rất quý phái mà.”

Trương Ngọc hừ lạnh một tiếng, nhỏ giọng thì thào: “Người đến từ nơi xấu xa đó, có quý phái cách mấy, cũng vẫn là một thân tanh tưởi.”

Viên Phi Phi: “Nhà hẩn bán cá à?”

Trương Ngọc vốn là đang một mặt đầy căm ghét, kết quả nghe Viên Phi Phi nói câu này thì phì cười một tiếng:

“Ha, bán cá, mỗi người có thể nghĩ ra.”

Viên Phi Phi cười ha ha nói: “Sao, không phải?”

Trương Ngọc thu lại nét mặt, hạ thấp giọng nói: “Hắn là tam công tử của Kim Lôu.”

Viên Phi Phi mắt sáng rỡ, “Kim Lôu?”

Trương Ngọc ngoảnh đầu: “Không thể nào ngay cả Kim Lôu người cũng không biết.”

Viên Phi Phi đương nhiên biết, lúc nàng và Mã Bán Tiên đến thành Kỳ Thủy, nơi đầu tiên ghé là Kim Lôu.

Mã Bán Tiên mỗi khi đến một nơi mới, nơi hắn đặt chân đầu tiên đều là chốn ăn chơi hạng nhất, danh tiếng bay xa. Kim Lôu ra giá cực kỳ cao, Mã Bán Tiên đi xong một lần, lúc về chỉ biết đấm ngực giậm chân.

Viên Phi Phi hỏi thẳng.

“Nhà hắn mở kỹ viện à?”

Trương Ngọc ờ một tiếng.

Viên Phi Phi nhớ tới chốn lầu các vàng ngọc huy hoàng kia, bụng bảo dạ ngoan nào, cái trái mít ứt này đáng giá bao nhiêu ngân lượng đây. Thở dài một cái xong nàng lại có chút oán giận.

Có tiền còn hèn nhất như vậy, như Viên Phi Phi nàng mà có nhiều đó ngân lượng, xem nàng vác mặt lên trời lúc đi ra đường cho coi.

Nói vài câu, bọn họ đã đi đến hậu viện, có vài tên học sinh đang ném đá về phía một bức tường.

Viên Phi Phi đánh mắt nhìn một cái, trên tường treo một miếng vải, trên mặt vải có vẽ vài hoa văn kỳ quái, nàng quay qua Trương Ngọc nói: “Này là gì?”

Trương Ngọc giải thích cho nàng: “Người chưa chơi qua trò chọi đá?” Hần chỉ miếng vải trên tường, nói: “Người xem, trên tường vẽ những món đồ.”

Viên Phi Phi nhìn qua, chỉ là hình vẽ đã bị bụi đất nhuộm cho dơ hầy, vốn nhìn không ra cái gì, nàng lắc đầu: “Nhận không ra, người nói xem cách chơi thế nào.”

Trương Ngọc nói, “Hình vẽ ở bốn góc là bốn giải thưởng khác nhau, chọi trúng thì vào tay người.”

Viên Phi Phi nghe mơ hồ khó hiểu, “Nói chi tiết một chút.”

Thì ra, trò “chọi đá” này là thường thường giờ tan học bọn trẻ ở Tú Ố thư viện hay chơi, mỗi ngày luân phiên một người làm Cái, vẽ lên bốn góc của một tấm vải vuông dài hai thước những món đồ mình đem đặt ngày hôm đó, những người còn lại đứng cách xa tấm vải ba trượng chọi đá, chọi trúng món nào thì lấy được món đó.

Trương Ngọc giải thích xong, vỗ ngực mình nói, “Hôm nay đến lượt ta làm Cái, đặt hai viên mực Nguyên Đức, còn có quạt giấy của Văn Nhân thư cục và bánh giấm của Điền Tố Phường.”

Viên Phi Phi tròn tròn mắt: “Bánh giấm?”

Trương Ngọc nhìn nàng một cách kỳ quái, nói: “Mọi người ai cũng muốn lấy viên mực Nguyên Đức, người sao lại thích món điểm tâm hằng

hà đa số ấy.”

Viên Phi Phi lắc đầu, nói vẻ rất hững hờ: “Có đâu, ai thích đâu.”

Trương Ngọc nói: “Người có muốn thử một phen?”

Viên Phi Phi cố ra vẻ thanh cao, trước tiên dang hắng vài cái, lúc đang tính đồng ý, trong bọn học sinh có đứa phát hiện ra điều gì, chỉ ngay phía sau lưng Viên Phi Phi và Trương Ngọc nói:

“Ê, đây không phải là Bùi công tử sao.”

Viên Phi Phi ngoái đầu, thấy ngay Bùi Vân đang đứng sau lưng, sắc mặt hăn nghiêm trọng, lúc mọi người đều dồn ánh mắt về phía hăn, rõ ràng hăn lùi ra sau một bước, muốn bỏ chạy.

Thế nhưng đứa kêu tên hăn vẫn không tha.

“Bùi công tử không phải một mực xem thường trò này của bọn ta sao, hôm nay sao lại tới rồi.”

Tên bạn bên cạnh hăn cũng phụ họa: “Không phải là cũng muốn hạ mình cùng bọn ta chơi một chuyến chứ?”

Bùi Vân nhú mày nói: “Ta chưa từng nói như vậy.”

Một tên khác nói: “Thế thì đã sao, ồ, không phải là Bùi công tử nhiễm bệnh nữ nhân à, thân thể suy nhược, đến cả viên đá cũng nhắc không nổi?”

Hăn nói xong, mọi người xung quanh nếu không cười ha ha âm lên thì cũng là cúi đầu nhịn cười.

Bùi Vân mặt xanh mét, nghiêng răng nói: “Ai cầm không nổi viên đá hả!”

Tên học sinh kia cầm viên đá tung hứng trong tay vài cái nói, “Vậy tới đi.”

Bùi Vân trước đây sẽ không dễ dàng bị khích tướng như thế, hôm nay cũng không biết ăn giống gì, bị người ta ghê lạnh đâm chọt nói vài câu, thật sự xấn tay áo tiến tới.

Bọn học sinh thấy hấn đến đều sững sốt một phen. Tên học sinh nói chuyện độc mồm nhất lấy lại bình tĩnh trước tiên, ném cho Bùi Vân một hòn đá.

Bùi Vân không chụp được, hòn đá rơi xuống đất, hấn khom mình đi lượm, đám người xung quanh xem trò vui.

Viên Phi Phi đứng ở ngoài cùng, lặng lẽ nhìn bóng lưng của Bùi Vân.

Bùi Vân nắm chặt hòn đá, ra sức liệng.

Ánh mắt quần chúng dõi theo hòn đá vẽ một vòng cung, cuối cùng rớt bên góc tường.

.....

“HA HA, gì mà hụt dữ dội vậy nè, ta nói, Bùi công tử người nhìn cho cẩn thận đi.” Đám người cười đến nghiêng ngả.

Kỳ thực, nhìn vào đường bay của hòn đá không khó đoán ra, Bùi Vân muốn chọi viên mực ở góc trái phía trên, khổ nỗi hấn mới chơi lần đầu, người lại vừa thấp thỏm vừa căng thẳng, dùng sức không đủ, ném hụt rất xa.

Bùi Vân giữa những tiếng cười lại đỏ mặt, hấn âm thầm không nói không rằng nhặt thêm một hòn ở dưới đất, hung hăng ném.

Hòn đá lại hụt nữa.

Bùi Vân nghiêng rặng, vẫn muốn nhặt đá, học sinh đứng quanh liền ngăn hẳn: “Thôi đừng, Bùi công tử, quy tắc của bọn ta ở đây, mỗi người chỉ có thể chọi một lần, để người chọi hai lần đã là ngoại lệ.”

Mặt Bùi Vân cứng đờ, thấp giọng nói: “Ta chọi một lần nữa.”

Tên học sinh kia chau mày nói, “Xem kiểu người chọi vừa rồi, ném thêm vài lần nữa cũng nhằm nhò gì.”

Bùi Vân dẫu tự mình hiểu rõ, khổ nỗi hẳn nuốt không trôi cục tức này, dù sao cũng là mình tự rước lấy.

“Ta — —“

“Bộp!”

Đang khi Bùi Vân cố đâm lao phải theo lao, một âm thanh rõ ràng truyền tới, bọn trẻ quay đầu nhìn hướng phát ra âm thanh theo phản xạ, viên đá nhỏ xíu ấy đã rớt xuống đất. Bên trên là miếng vải vuông vẫn còn đang rung động. Ở góc trái phía trên của miếng vải, một dấu vết mới toanh nằm ngay giữa trung tâm của hoạ tiết.

“Ừa, xa hơn ta tưởng nha.”

Mọi người đua nhau xoay đầu, trông thấy Viên Phi Phi đang vắn vắn cổ tay.

Trương Ngọc bên cạnh nàng mắt còn tròn to hơn ai hết.

“Người, người đứng từ đây mà ném cũng trúng!?”

Viên Phi Phi liếc hẳn một cái, “Người nhìn không thấy sao.”

Bọn trẻ người nhìn ta ta nhìn người, rốt cuộc bỏ bên Bùi Vân chạy qua bên Viên Phi Phi.

“Chao, chỗ này quả là rất xa.” Một tên học sinh ra đứng cạnh Viên Phi Phi, ngó về phía tường ước lượng.

“Chắc là gặp may thôi chứ, sao lại có thể khéo chọi trúng.”

Học sinh nhao nhao nói: “Người thử chọi lần nữa, chọi lần nữa.”

Viên Phi Phi lười biếng nói: “Không phải đã nói mỗi người chỉ được ném một lần sao.”

Tên học sinh vừa nói lời đó liền phất tay, bảo: “Người khoan lo việc đó, ném một phát xem nào.”

Viên Phi Phi lượm một viên đá lên, sau đó nói với Trương Ngọc: “Nếu lần này mà cũng ném trúng, món đồ có cho ta không.”

Trương Ngọc ưỡn ngực thẳng lưng nói: “Ném trúng sẽ là của người!”

Lời Trương Ngọc còn chưa bay hết ra, viên đá của Viên Phi Phi đã bắn đi.

“Bộp!” Lại thêm một tiếng rõ ràng, góc phải phía dưới của miếng vải vuông lại bị chọi trúng.

“.....”

“A!” Bọn học sinh trông thấy Viên Phi Phi lại ném trúng, vạn phần kinh ngạc.

“Viên Phi người thật là lợi hại!”

“Quá lợi hại đi.”

“.....”

Viên Phi Phi cố ra vẻ xem thường cười nói: “Không có gì, may mắn, may mắn thôi.”

Mọi người chẳng ai tin.

“Nói nghe bí quyết đi!”

“Đúng đó, nói cho bọn ta nghe đi!”

Viên Phi Phi đương nhiên sẽ không nói cho bọn chúng nghe sở trường này được luyện từ lúc Mã Bán Tiên còn đem nàng đi chơi tổ chim. Nàng nhanh trí nói: “Đây là ông chủ nhà ta dạy đấy.”

“Ông chủ nhà người?”

“Ờ, Trương Bình.”

“Hắn sao lại là ông chủ nhà người? Không phải cha của người sao? Khuất tiên sinh nói người là tiểu công tử của Trương gia mà.”

“À” Viên Phi Phi cười nhạt một cái, nói: “Là cha của ta, chỉ là từ bé ta đã thích gọi ông ấy là ông chủ.”

Bọn trẻ lười nghĩ đến nhiều chuyện như thế, lập tức nói: “Thế ông ấy dạy người thế nào?”

Viên Phi Phi thuận miệng bảo: “Thì luyện ngày ngày rồi lần ra, ta quên hết rồi.”

Bọn trẻ thất vọng nhìn nàng.

Viên Phi Phi quay qua Trương Ngọc nói, “Nào nào, lấy đồ đưa ta cái đã.”

Trương Ngọc cũng không lôi thôi, đưa ngay ra viên mực và bánh giấm.

“Đây, cho người.”

Viên Phi Phi đón lấy, còn cố ý lâu bầu một câu: “Haizz, ném trật rồi, vốn muốn lấy hai viên mực cơ.”

Trương Ngọc vừa khéo nghe thấy, cười ha ha nói: “Đâu thể để người đặc ý triệt để như vậy.”

Viên Phi Phi cầm lấy bánh giấm, muốn ăn chết đi được, quay qua nói với Trương Ngọc: “Ông chủ nhà ta còn có việc muốn ta làm, ta về trước đây.”

Trương Ngọc gật gù, “Ừ, được.”

Viên Phi Phi nâng niu miếng bánh, một đường về nhà vui sướng lâng lâng.

Ra khỏi thư viện, bước chân của nàng bỗng nhiên chậm lại.

“Ê, ê, qua bên này.” Nàng không hề ngạc nhiên khi nhìn thấy Bùi Vân bám theo mình ra khỏi cổng, liền gọi hăn qua một bên.

Bùi Vân sắc mặt đã khôi phục đôi chút, tuy vẫn căng thẳng như cũ, nhưng lại có chút khác biệt so với vừa rồi.

“Người — —”

“Bao — —”

Cùng lúc mở miệng, lại cùng lúc ngừng. Bùi Vân nhìn Viên Phi Phi một cái, khẽ bảo: “Người nói trước đi.”

Viên Phi Phi nhảy hai bước đến trước mắt Bùi Vân, mắt híp lại thành hai đường chỉ mảnh.

“Ta nói này Mít Ướt, ta đến đây là do ông chủ và Khuất Lâm Uyển giao hẹn với nhau rồi. Người mà dám vạch mặt ta, gây phiền toái cho ông chủ nhà ta, ta sẽ xé nát cái mặt này của người ra.”

Bùi Vân ngẩng phắt đầu, ánh mắt của hắn tràn đầy ngỡ ngàng không tin.

Viên Phi Phi tưởng hắn bị sợ điếng người rồi, lại nói: “Đừng nghĩ ta chỉ dọa bậy bạ, ta nói được làm được.”

“Người, người là chỉ muốn nói cái này?” Mặt của Bùi Vân lại mang vẻ đau lòng, hốc mắt cũng đỏ hoe.

Viên Phi Phi khoanh tay, nghĩ ngợi, lấy viên mực trong tay ra tặng cho Bùi Vân.

“Ta cũng không phải là không biết nói chuyện phải trái, thứ này cho người, không phải người muốn nó sao, người cầm xong về sau đừng nói chuyện của ta với ai hết.”

Bùi Vân rất cuộc nhẹn hết nổi, hắn cũng không nhận lấy viên mực, chỉ giận dữ nói với Viên Phi Phi một câu: “Ai thèm nói chuyện của người — —!”

Nói xong hắn quay ngoắt đầu bỏ đi.

Viên Phi Phi nhìn theo bóng lưng nổi giận đùng đùng của hắn, bụng bảo dạ, thật là vô duyên vô cớ.

NGƯỜI Ở NƠI TỊCH LẶNG

Twentine

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 9: Loli Nhìn Trộm !

Viên Phi Phi đi về phía nhà mình, ban đầu nàng tính để dành bánh giấm lại, về nhà cùng Trương Bình ăn. Thế nhưng trên đường về, mùi hương bánh giấm cứ bay qua bay lại ngay trước mũi, Viên Phi Phi nhin rồi lại nhin, rốt cuộc nhin hết nổi.

“Ta chỉ ăn một miếng, chỉ một miếng.....”

Viên Phi Phi đưa lưỡi liếm liếm, cầm bánh đưa lên miệng cắn một miếng.

Sau đó lại cắn miếng thứ hai.

.....

Miệng nàng có nhỏ hơn đi nữa, chỉ một chiếc bánh giấm cũng không ngần được nàng ba lần bảy lượt cắn nuốt, trong chốc lát, nàng đã đem nguyên cái bánh ăn không còn sót một mẩu.

Viên Phi Phi: “.....”

Quên đi, lần sau sẽ chọi thêm vài cái đem về.

Viên Phi Phi về đến đầu ngõ, từ rất xa đã nghe được tiếng luyện sắt.

Những hôm trước, Trương Bình toàn đi mài sắt, còn chưa chân chính luyện sắt bằng búa, Viên Phi Phi chưa có dịp nghe qua âm thanh ngân vang

như thế này.

Nàng đứng trước nhà gỗ công.

Tiếng luyện sắt trong sân ngừng lại.

Không lâu sau, cổng mở ra.

Trương Bình đứng trong sân, Viên Phi Phi tròn mắt nhìn hấn với ánh mắt đầy mới lạ. Trương Bình mặc rất ít, nhưng lại hoàn toàn không làm người ta có cảm giác rét lạnh, trên người hấn thậm chí phả ra hơi nóng, toàn thân ướt đẫm mồ hôi.

Trương Bình nghinh đón Viên Phi Phi vào trong sân, lấy tay quẹt đi mồ hôi trên mặt.

Viên Phi Phi nhìn hai cánh tay trần của hấn, khi làm động tác gì sẽ nhô lên những đường cong mạnh mẽ vững chắc. Viên Phi Phi nhìn rất cẩn thận, đến cả những đường gân nổi lên do vận sức luyện sắt mà thành, nàng cũng nhìn rõ rành rành.

“Ông, ông chủ.....”

Trương Bình từng nhờ Hồng Anh chuyển lời nói Viên Phi Phi đừng kêu hấn là ông chủ, nhưng Viên Phi Phi kêu rất thuận miệng, hấn cũng đành tùy theo ý nàng.

Hấn vỗ vỗ vai Viên Phi Phi, chỉ chỉ vào nhà, làm động tác và cơm ăn, Viên Phi Phi nói: “Ông bảo ta đi ăn cơm?”

Trương Bình gật đầu, sau đó hấn xoay người đi đến phòng luyện sắt.

Viên Phi Phi tuy bụng không đói chút nào, nhưng vẫn về phòng ăn một chút thức ăn.

Đang lúc nàng ăn, bên ngoài lại vọng tiếng luyện sắt giòn giã, Viên Phi Phi khá tò mò, nàng buông chén đũa, rón rén lên ra sân, vén màn che của phòng luyện sắt nhìn xem.

Lần này nàng đã học khôn từ đợt trước, động tĩnh rất khẽ khàng, hơi thở cũng nén lại.

Trong phòng luyện sắt có chỗ dài khoảng hơn một trượng, Viên Phi Phi cảm nhận được một luồng hơi nóng hầm hập phát ra từ nơi ấy, trộn lẫn với mùi sắt rất nồng đậm, hun cho mắt Viên Phi Phi mở cũng khó mở nổi.

Nàng gắng chịu đựng một chốc, sau đó nhìn vào trong.

Trương Bình lưng đưa về phía nàng, đứng trước lò rèn, xoay một cây búa lớn, từng nhát từng nhát đập xuống sắt nóng.

Cánh tay hắn xoay vòng, làm cho từng cơ bắp lồi lõm trên lưng hắn cũng chấn động theo mỗi nhát nện xuống.

Mồ hôi rã nhánh theo rãnh, từng xuyên từng xuyên chảy xuôi.

Viên Phi Phi nhìn đến có phần ngây ngốc.

Mỗi lần Trương Bình xoay búa lên, lại dện búa xuống, thời gian làm từng động tác gần như giống nhau, lực độ động tác cũng không khác nhau mấy, khiến cho âm thanh đập sắt vốn chói tai không biết sao lại có một âm luật vô hình, làm cho người xem dần dần chìm đắm.

Không biết bao lâu sau, tiếng búa của Trương Bình từ từ ngưng lại.

Viên Phi Phi bừng tỉnh, sợ Trương Bình phát hiện ra mình lần nữa, nhanh chân lẹ tay chuồn về phòng.

Nàng ngồi bên bàn hồi lâu, nghe thấy trong sân có động tĩnh, nhưng Trương Bình hoài vẫn chưa vào nhà.

Nàng nhảy xuống ghế, mở cửa ngõ ra ngoài.

Trương Bình đứng bên lu nước, hẩn cầm một cái chậu gỗ, lại múc nửa chậu nước, sau đó lấy khăn vắt trên vai thả vào chậu vò vò. Viên Phi Phi chạy đến bên hẩn.

“Ông chủ!”

Tay Trương Bình chưa ngừng lại, ngoảnh đầu nhìn Viên Phi Phi một cái.

“Ông chủ, ta đi nấu nước nóng cho ông.”

Trương Bình nín Viên Phi Phi đang chực chạy mất lại, lắc lắc đầu.

Hẩn vắt khô khăn, lau sạch mặt, lại lau người sơ qua một lượt.

Viên Phi Phi nhìn mà răng muốn va lập cập.

“Ông chủ, lạnh quá đi.”

Trương Bình xoay người, đặt tay lên đầu Viên Phi Phi một lát, dắt nàng quay vào trong nhà.

Sau khi hẩn vào phòng, ngồi xuống trước bàn, vài ba miếng đem toàn bộ cơm và thức ăn thừa của Viên Phi Phi ăn sạch sẽ.

Viên Phi Phi nhớ ra chi đó, móc từ trong áo ra viên mực, tặng cho Trương Bình.

“Ông chủ, cho ông!”

Trương Bình nhận lấy, cầm trong tay xem xét, sau đó nhìn Viên Phi Phi với vẻ nghi hoặc. Viên Phi Phi nói: “Đây là ta thắng được!”

Trương Bình vẫn nhìn nàng y như cũ, Viên Phi Phi nói: “Trong thư viện có trò chơi, mọi người cùng chơi, dùng hòn đá chọi một tấm vải, trên vải vẽ đồ vật, chọi trúng thì về tay mình.”

Viên Phi Phi có vẻ tự hào nói: “Ta chọi hai lần, hai lần đều trúng đấy.” Nói xong, nàng bỗng nhớ đến cái bánh giấm bị nàng ăn sạch bách, lại bĩu môi, có chút chột dạ nói: “Nhưng mà bọn chúng nhỏ mọn, chỉ cho ta một viên mực.”

Trương Bình nghe xong, cười khẽ một tiếng, vỗ vỗ lưng Viên Phi Phi.

Viên Phi Phi lại nghĩ đến gì đó, nàng thò một ngón tay để bên miệng liếm liếm, sau đó viết đôi chữ lên mặt bàn.

“Ông chủ ông xem!”

Trương Bình cúi đầu nhìn, trên mặt bàn gỗ viết hai chữ “Trương Bình” xiêu xiêu vẹo vẹo. Hắn ngẩng đầu nhìn Viên Phi Phi, Viên Phi Phi trông thấy từ khuôn mặt bình dị ấy một thoáng hân hoan. Nàng đặc ý nói: “Chữ đầu tiên ta học là cái này!”

Trương Bình gật gật đầu, trên mặt vẫn mang theo nét cười nhàn nhạt. Viên Phi Phi lại nói: “Sau này ta còn sẽ học càng nhiều hơn! Đến lúc đó ông có thể nói chuyện với ta rồi!”

Trương Bình sửng sốt, sửng sờ nhìn Viên Phi Phi, Viên Phi Phi bị hắn nhìn như thế, trong lòng có chút lằng lằng.

“Ông — —“

Nàng vừa nói ra một chữ, Trương Bình đã nghiêng người cúi xuống.

Bàn tay to lớn của hắn nâng dưới hai cánh tay của Viên Phi Phi, xốc nàng lên thật cao.

“A ha!” Viên Phi Phi được bẽ cười khanh khách.

“Ha!” Viên Phi Phi từ trên nhìn xuống Trương Bình, Trương Bình nhẹ nhàng thoải mái đem nàng giơ lên thật cao, nàng nhìn vào mắt Trương Bình, nói: “Ông chủ, ông như vậy là đang vui nhỉ.”

Ông muốn nói trong lòng ông đang vui nhỉ.

Trương Bình nghe lời Viên Phi Phi nói, cũng không tỏ vẻ gì, chỉ là rất khẽ gật gật đầu.

Viên Phi Phi bỗng nhiên cảm thấy, đi học một phen cũng không tệ.

Chuỗi ngày sau đó thuận lợi hơn không ít, Khuất Lâm Uyển từng hỏi qua Viên Phi Phi có muốn học một chút thơ văn kinh điển, Viên Phi Phi nói nàng mới không thèm đi ngâm nga mớ chữ rối mồm kia, Khuất Lâm Uyển cũng không miễn cưỡng nàng, chỉ bảo nếu nàng ưng nghe thì nghe một chút cũng được.

Mà chơi chung với bọn học sinh trong thư viện đối với Viên Phi Phi cũng rất khá.

Viên Phi Phi tuổi tuy không lớn, nhưng theo Mã Bán Tiên xuôi ngược nam bắc lâu như vậy, nhãn giới và mưu mô xảo quyệt đã ăn đứt đám công tử bị nhốt trong thành Kỳ Thủy này không ít, ngồi không có thể kể vài ba câu chuyện, chơi vài trò, dễ dàng hoà mình cùng với chúng bạn.

À, nếu muốn nói đến có gì không được như ý, đó chính là cái vị tam công tử của Kim Lô Bùi Vân rồi.

Viên Phi Phi cảm thấy bản thân mình quả thực không sao hiểu nổi hẳn, cái con người này kỳ quái kinh khủng.

Ngày đầu tiên nàng đến thư viện, mang theo ý định muốn hù dọa Bùi Vân. Bởi do Bùi Vân biết nàng là con gái, lỡ như hấn mẽ miệng đem chuyện nói ra, sẽ gây phiền toái cho Trương Bình.

Hiện giờ nàng cảm thấy hấn sẽ không nói năng lung tung, nhưng nàng lại không có cảm giác điều này là do bị nàng hù dọa mà ra.

Bùi Vân vẫn ngồi ngay hàng đầu như cũ, xung quanh không có lấy một người. Hấn sẽ không đi tìm ai trò chuyện, cũng không có ai đi tìm hấn cùng chơi. Sau khi Viên Phi Phi biết hấn sẽ không nói năng lung tung, cũng chẳng còn gì để trao đổi với hấn.

Nàng cũng chỉ là một đứa trẻ, tự nhiên sẽ thích những người vui nhộn hơn.

Trong thư viện, mọi sự đều chiếu theo một lệ, Khuất Lâm Uyển bình thường vô cùng lười biếng, uống trà tản bộ, cả ngày thanh nhàn. Chỉ có mỗi lúc hấn dạy học là hấn mới trông linh hoạt một chút.

Mà học hành xong xuôi, bọn trẻ vẫn tùm lại chơi đùa, mỗi khi chơi đá, Viên Phi Phi toàn là bách phát bách trúng, về sau Trương Ngọc nói với nàng — —

“Viên Phi, người có biết là vì người, bọn ta không dám đặt đồ có giá trị nữa không.”

Viên Phi Phi cười bảo: “Làm gì có.”

Trương Ngọc nói: “Tuy nhiên phải nói chiêu thức ấy của người thật lợi hại, mới đến có vài ngày mà đã thắng được bao nhiêu đó đồ.”

Viên Phi Phi khoát tay.

Lúc này có vài đứa trẻ khác đến vây quanh, nhìn Viên Phi Phi nói: “Viên Phi, khi nào thì đến phiên người làm Cái, đặt đồ cho bọn ta xem.”

Viên Phi Phi chớp chớp mắt: “Ờ?”

Tên kia nói: “Cũng sắp đến phiên người rồi.” Mọi người cười phụ họa, “Người phải đem cho bọn ta những thứ thú vị một chút, còn không bọn ta chán chết.”

Viên Phi Phi bĩu môi, “Ờ” một tiếng gần như không nghe ra.

Nàng suýt nữa quên, trò này phải luân phiên!

Hôm ấy tan học, Viên Phi Phi chưa vội đi, ngồi nán lại trên nệm, vừa đảo mắt vừa nghĩ xem có thể lấy những thứ gì đem đặt.

“Người.....”

“Hả?” Viên Phi Phi nghe có tiếng, quay qua.

Bùi Vân đứng ngay giữa cửa học đường, Viên Phi Phi chau mày nói: “Người lộn về lại làm gì.” Nàng một mặt cười xấu xa nhìn hẳn, “Sao, nguyên buổi xem chưa đủ, còn muốn quay lại đọc thêm một phen à?”

Bùi Vân nhú mày nhìn nàng.

Viên Phi Phi nói tiếp: “Người có biết là ta nghe người đọc thuộc lòng, thật đau khổ muốn chết không.”

Bùi Vân khựng một chút, do dự nói: “Vì sao.”

Viên Phi Phi nhìn hẳn một cách chân lý đầy mình nói: “Cứ cầm đầu đọc hoài đọc huỷ, giống như một lão hoà thượng tụng kinh vậy, có cần ta đi làm cho người một cái mũ để người dùng trong giờ học không.”

Bùi Vân mặt lại đỏ gay, hấn dùng sức nói: “Đọc, đọc bài theo cách kinh điển phải như thế mới đúng, đọc loạn lên tùy tiện ngắt câu ngưng nghỉ mới là không đúng.”

Viên Phi Phi bịt tai, làm như không nghe thấy gì.

Bùi Vân cũng biết nói những thứ này với Viên Phi Phi sẽ không ra đầu, hai bàn tay của hắn buông xuôi dọc theo thân thể, nắm thành quyền rất chặt.

Viên Phi Phi đợi một hồi, lại quay đầu lại, một mặt ghét bỏ nói: “Sao người còn chưa đi.”

Bùi Vân giống như hạ một quyết tâm cực lớn, bỗng nhiên nói với Viên Phi Phi: “Vài bữa nữa, người tính đem đồ gì đi đặt.”

Viên Phi Phi: “Cái gì?”

Bùi Vân: “Cùng với Trương Ngọc và mấy người bọn chúng, không phải là nói sẽ đến phiên người sao, người cũng phải đặt đồ mới đúng.”

Viên Phi Phi nhướn mày, nói: “Người không chơi cùng với bọn ta, đi lo việc bao đồng làm gì.”

Bùi Vân mím môi, “Ta không phải đi lo chuyện bao đồng.”

Viên Phi Phi lười trả lời hắn, phất phất tay: “Đi đi đi, đi nhanh lên.”

Bùi Vân bị nàng đuổi như vậy, cũng gắng nhịn không nhúc nhích, hạ giọng nói: “Người, người có phải đang lo lắng.”

“Ha,” Viên Phi Phi buồn cười, quay đầu nhướn mày nhìn hắn, “Người nói gì?”

Bùi Vân nhìn vào đôi mắt sáng long lanh ấy, không lúc nào ngưng nghỉ phóng ra một loại sinh khí ranh mãnh khó nói. Hẳn bỗng dưng liên tưởng đến những con chim sẻ ngoài hậu viện của thư viện, tuy bé nhỏ yếu đuối, nhưng kể cả ngay giữa trời đông, khi toàn bộ chim muông đều vô tung tích, chúng vẫn như cũ sống thật vui vẻ.

Bùi Vân hít sâu một hơi, nói: “Ta, ta chuẩn bị đồ cho người nhé.”

Viên Phi Phi thoáng sửng sốt, ngoảnh đầu lại, nói: “Người nói cái gì?”

Điều mấu chốt đã nói ra rồi, những lời còn lại Bùi Vân nói có phần lưu loát hơn rất nhiều.

“Vài ngày nữa, ta chuẩn bị đồ cho người đem đặt.”

Viên Phi Phi chống tay lên nhìn hẳn, cũng không nói chuyện.

Bùi Vân trong lòng hơi căng thẳng, hẳn bảo: “Người yên tâm, ta sẽ không nói gì.” Nói xong, hẳn lại bổ sung thêm: “Đồ cũng sẽ không tệ, tuyệt đối sẽ không làm người ta chê cười người.”

Viên Phi Phi vẫn như cũ không đáp lời, Bùi Vân không biết nên nói gì nữa.

Yên lặng một hồi, Viên Phi Phi đứng dậy.

Bùi Vân nhìn nàng không chớp mắt.

Viên Phi Phi đi về phía cửa, thần tình lạnh nhạt, lúc đi ngang qua Bùi Vân, thuận miệng nói:

“Không liên quan đến người.”

Năm chữ, nhẹ nhàng bay bổng nói ra, lại nhẹ nhàng bay bổng đáp vào tai của Bùi Vân. Cho đến khi Viên Phi Phi đi được khá lâu sau, gã đẩy tở

trong nhà chạy vào tìm hấn, Bùi Vân mới kịp phản ứng, thấy chân tay mình buốt lạnh một hồi.

NGƯỜI Ở NƠI TỊCH LẶNG

Twentine

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 10: Loli Vui Vẻ !

Trương Bình tay cầm ấm trà, ngồi trên bậc thềm trước cửa nhà nghỉ ngơi.

Hắn đang nhìn cái đầu của Viên Phi Phi nhấp nhô trong đồng sắt phế liệu ở góc sân đã khá lâu rồi.

Từ sau khi Viên Phi Phi tan học ở thư viện về đến nhà hôm nay, chỉ tùy tiện ăn vài miếng cơm, rồi chạy đến đồng phế liệu sắt lục tới lục lui, Trương Bình kéo cũng không sao kéo về được.

Hắn vỗ vai Viên Phi Phi, muốn biết rốt cuộc nàng đang có chuyện gì, nhưng Viên Phi Phi không chịu nói với hắn.

“Không sao không sao, ta ăn no rồi, vận động một chút.”

Viên Phi Phi nhảy tới nhảy lui, leo lên leo xuống, Trương Bình nhìn thấy thú vị, nhất thời quên quay lại lò rèn luyện sắt.

Trong sân chất không ít phế liệu sắt, trong đó đa phần là những thứ như nồi chảo hỏng hoặc dụng cụ nhà nông, ngoài ra còn có những thứ Viên Phi Phi không biết tên, nhìn rất kỳ quái.

Viên Phi Phi vốn định tìm đại vài thứ gì đó, để đến lượt nàng phải làm Cái thì trưng dụng. Kết quả tìm tới tìm lui phát hiện không ít đồ chơi mới lạ thú vị, sau đó thì hoàn toàn quên mục đích ban đầu, cứ thế mà chơi ở bãi phế liệu sắt hết sức vui vẻ.

Trương Bình tay áo xắn lên, cầm ấm trà rót vào miệng uống, nghe trong sân vang tiếng binh binh bang bang, cũng không cảm thấy ồn ào. Chập sau hẳn ngòi bị moi, liền duỗi chân ra, tùy tiện dựa vào bức tường sau lưng.

Viên Phi Phi giơ cao một vật gì đó chạy lại, do bị dính bụi sắt, trên mặt và tay nàng đều lem luốc. Nàng chạy đến trước mặt Trương Bình, giơ thật cao vật ở trong tay lên.

“Ông chủ! Đây là gì!?”

Trương Bình nhìn một cái, lắc lắc đầu.

“? “ Viên Phi Phi trợn tròn mắt, “Ông cũng không biết?”

Trương Bình gật đầu.

Viên Phi Phi: “Ông tự mình rèn ra cái gì cũng không biết.”

Trương Bình tùy tiện chỉ chỉ đầu mình, sau đó phất phất tay.

Viên Phi Phi nghĩ ngợi, nói: “Ông quên rồi?”

Trương Bình gật đầu.

Viên Phi Phi hơi bĩu môi, cầm miếng đồ sắt trong tay lật qua lật lại xem xét.

Kỳ thực Trương Bình không nghĩ ra nó là thứ gì cũng rất dễ hiểu, bởi vì cái vật sắt ấy căn bản chưa thành hình, mới chỉ là một dải sắt mà thôi, tuy nhiên kích thước độ dày đều đặn, vượt thấy láng bóng, cho nên Viên Phi Phi mới chú ý nhặt nó lên.

Trương Bình nhìn một hồi, bỗng nhiên rút chân lại, ngòi thẳng người, cầm lấy dải sắt từ trong tay Viên Phi Phi.

Viên Phi Phi nói: “Ông nhớ ra rồi à?”

Trương Bình lắc đầu, hấn cầm dải sắt trong tay, quan sát hai đầu, sau đó bắt đầu uốn nắn.

Viên Phi Phi mở to mắt nhìn quên chớp.

Ngón tay của Trương Bình thô ráp hữu lực, một dải sắt cứng và bén trong tay hấn trông như một miếng kẹo mè xừng, tùy tiện uốn lên uốn xuống.

“Ôi” Viên Phi Phi nhìn ngây ngốc.

Dần dần, dải sắt chậm rãi hiện ra một chút hình dạng, Viên Phi Phi chỉ tay, la to: “Thỏ!”

Trương Bình cười nhạt một tiếng, gật gật đầu, tiếp tục làm.

Viên Phi Phi vui sướng nhảy nhót tưng tưng bên cạnh Trương Bình, không lâu sau, hấn cầm miếng sắt đưa cho Viên Phi Phi.

Đây cũng là lần đầu tiên Trương Bình làm thứ này, trông con thỏ kia muốn không giống thỏ bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

Viên Phi Phi nâng con thỏ lên, hưng phấn hò hét không ngừng.

“Ông chủ, ông thật là lợi hại!” Đôi mắt của nàng sáng rực rỡ như có ánh lửa cháy trong đó.

Trương Bình khe khẽ vuốt vuốt đầu Viên Phi Phi.

Viên Phi Phi nói: “Ông chủ, ông làm thêm cho ta một cái nữa đi!”

Trương Bình gật đầu, hấn đặt ấm trà qua một bên, đứng dậy, nắm tay Viên Phi Phi đi đến chỗ lò rèn.

Trong phòng chứa lò rèn vẫn còn mang hơi nóng của lửa, Trương Bình phanh bốt cổ áo trước ngực ra.

Hắn đi đến bàn nhật vài miếng sắt, gọi Viên Phi Phi qua.

Viên Phi Phi bám theo bên cạnh Trương Bình, hưng phấn đập bàn.

“Ông chủ! Nhanh nhanh! “

Trương Bình cầm một miếng sắt, ngồi xuống ghế, nhìn Viên Phi Phi.

Viên Phi Phi lập tức hiểu ý của hắn, “Ông hỏi ta muốn làm gì phải không?”

Trương Bình gật đầu.

Viên Phi Phi không chút do dự nói: “Rồng!”

Trương Bình khựng lại, hơi nâng mắt, như đang suy nghĩ xem hình dạng con rồng như thế nào.

Chốc sau, hắn tỏ vẻ bất lực, nhìn Viên Phi Phi lắc đầu.

Viên Phi Phi: “Làm không ra?”

Trương Bình gật đầu.

“À....” Viên Phi Phi gãi lông mày, nói, “Rồng có vẻ khó nhí, vậy làm sói nhé, chuột cũng được!”

Ánh mắt Trương Bình nhìn Viên Phi Phi, biến thành vẻ hơi ngờ vực.

Bé gái nhà người ta đều thích những loại động vật xinh đẹp tí như thỏ con hoặc bướm bướm, Viên Phi Phi thì hay rồi, không thích sói thì thích chuột, muốn nữa chắc sẽ nói thích những thần vật kiểu kỳ lân hoặc phượng hoàng chi đó.

Lúc Trương Bình làm đến con vật thứ hai, rõ ràng là đã thành thạo hơn nhiều, hẳn uốn nắn xong một con sói con, đưa cho Viên Phi Phi.

Viên Phi Phi yêu thích không rời.

Đang lúc Viên Phi Phi thường thức đồ chơi, Trương Bình lấy tay chấm chấm nước từ bồn bên cạnh, vẽ lên mặt bàn một con bướm, sau đó vỗ vỗ vai Viên Phi Phi, chỉ cho nàng xem.

Viên Phi Phi vẫn chưa kịp phản ứng.

“Đâu? Đâu?”

Trương Bình thở dài, đưa tay cầm cái đầu nhỏ của nàng quay qua bên, để cho nàng nhìn thấy mặt bàn.

Lúc bấy giờ Viên Phi Phi mới trông thấy con bướm trên bàn.

“Ông chủ, ông muốn làm cho ta cái này?”

Trương Bình gật đầu.

Viên Phi Phi không chút hứng thú “à” một tiếng.

Trương Bình cẩn thận quan sát nàng, Viên Phi Phi chú ý đến ánh mắt của Trương Bình, khẽ ho khan, nói: “Ta không thích thứ này.”

Trương Bình nhìn nàng đầy nghi vấn.

Viên Phi Phi nói: “Thỏ và bướm ta đều không thích, èo uột yếu mềm, không sống lâu.”

Viên Phi Phi thích nhất là rồng, điều này là theo Mã Bán Tiên.

Mã Bán Tiên từng nói với Viên Phi Phi, rồng là oai nhất, lên trời xuống đất không gì không làm được, không ăn cũng không chết, muốn sao

được vậy. Thường dân trăm họ không được mặc long phục, Mã Bán Tiên bản thân quá đỗi yêu thích rồng, đã gửi gắm chốn thanh lâu thêu cho một con vào quần lót.

Lúc bốn tuổi Viên Phi Phi từng thấy qua một lần.

Tuy vị trí có phần bất nhã, nhưng Viên Phi Phi cũng vẫn nhìn một cái liềm yêu thích con rồng méo mó xiêu vẹo ấy, thêu không khác gì một con giun.

Nàng không màng nó đẹp hay không đẹp, nàng chỉ biết rồng là tốt nhất.

Sau này nàng cũng thích cả sói, thích cả gấu, thậm chí thích cả chuột, chung quy cũng cùng một lý do, vì một chữ “sống ” khó tách rời kia.

Viên Phi Phi tóm tắt đơn giản lại cho Trương Bình.

“Là như vậy... nếu như yêu thích những thứ ấy, ta và Gậy Lừa chắc cũng không sống lâu được. Ông chủ, ông đổi cái khác làm cho ta đi mà.” Viên Phi Phi trông thấy còn lại không bao nhiêu dải sặc, quả thực rất tiếc.

Trương Bình bình đạm nghe Viên Phi Phi nói xong những điều này, hẩn cúi đầu, không biết đang nghĩ gì.

Viên Phi Phi hơi chột dạ, trong lòng thầm than không lẽ Trương Bình lại thích bướm đến vậy?

Nàng liếc Trương Bình từ đầu tới chân một phen.

Bởi vì hẩn phanh cổ áo, lồng ngực của Trương Bình lộ ra phân nửa, thêm tay áo xắn cao, lộ ra cánh tay cường tráng, toàn thân hẩn mang lại cảm giác trầm ổn vững chắc.

Viên Phi Phi nhớ lại thân hình trắng bèo nhèo của Mã Bán Tiên.....

Gậy Lừa thân hình như heo vậy mà còn yêu thích rỗng khôn tả, Trương Bình Trương Bình căn bản không thể nào lại yêu thích bướm được...

Đang lúc Viên Phi Phi mãi nghĩ ngợi lung tung, Trương Bình đã giơ tay lên, một phát xoá sạch sẽ bức hoạ bướm bướm trên mặt bàn.

Viên Phi Phi hoảng sợ.

“?”

Trương Bình kéo Viên Phi Phi đến bên hăn.

Động tác của tay hăn nhanh nhẹn, tròng mắt của Viên Phi Phi chuyển động liên tục nhìn mà cũng không nhìn kịp.

“Ông, ông chủ, ông ra hiệu chậm một chút, chậm một chút đi.”

Trương Bình ra hiệu một hồi, cũng biết Viên Phi Phi căn bản không hiểu được, hăn thở một hơi dài rất trầm, dùng bàn tay to lớn ấn lên đầu Viên Phi Phi.

Viên Phi Phi bị tay đè muốn rứt cổ.

“Ông chủ, có phải ông nổi giận không, hay thôi ông cứ làm bướm đi.....”

Trương Bình lắc đầu, buông tay ra, cầm lấy mấy dải sắt còn lại.

Không lâu sau, hăn làm xong những con vật Viên Phi Phi muốn: sói, gấu, và chuột.

Viên Phi Phi cười đến không khép miệng lại được.

Nàng ôm hết tất cả trong lòng, tung tăng chân sáo chạy về phòng.

Trương Bình nhìn theo bóng lưng của nàng, sau đó tùy tiện liếc bàn một cái.

Con thỏ làm lúc ban đầu, bị nàng không chút do dự bỏ rơi lại phía sau.

Đứa trẻ này tuổi tuy nhỏ, nhưng đã thành lập yêu ghét trong lòng rất rõ ràng, lớn lên giữa những vui buồn khen chửi, tôi luyện thành một sự chịu đựng thản nhiên.

Dẫu vậy, cũng không tệ.

Trương Bình đối diện với con thỏ kia khẽ cười, lượm lên, thuận tay ném vào trong lò lửa.

Đêm hôm đó, Viên Phi Phi nhích lại gần Trương Bình, thỏ thẻ bên tai hẳn, “Ông chủ, ta có thể đem những thứ này đến thư viện chơi được không.”

Trương Bình gật đầu.

Viên Phi Phi được Trương Bình cho phép, yên tâm nằm xuống lại.

Đêm vào khuya, Viên Phi Phi nằm trên giường lăn qua lăn lại, cuối cùng Trương Bình ngồi hẳn dậy, một tay tóm Viên Phi Phi đến trước mặt mình.

Viên Phi Phi xoay tới xoay lui, rốt cuộc nói: “Không được, vẫn là không nên đem đi!” Nói xong đầu óc thoải mái, muốn nằm xuống ngủ.

Trương Bình bị nàng quậy xong bỏ ngang, sẽ không dễ dàng bỏ qua cho nàng như vậy, hẳn kéo Viên Phi Phi ngồi lên lại, khẽ chau mày nhìn nàng. Viên Phi Phi ho khan hai tiếng, khẽ nói: “Ông chủ, ta vốn định mang những thứ đồ chơi này đến thư viện đặt, nhưng bây giờ không muốn nữa.”

Trương Bình không hiểu, hơi lắc đầu.

Viên Phi Phi giải thích: “Là giống như chuyện ta đã nói với ông mấy bữa trước đó,” Nàng lấy tay ra hiệu, “Ta còn thắng được một viên mực đem về đó! Ông quên rồi à?”

Trương Bình khẽ gật đầu.

Viên Phi Phi la oai oái: “Ông chủ, ông sao cái gì cũng không nhớ vậy hả!”

Trương Bình ấn nàng xuống, vỗ vỗ lên ngực mình, ra ý là “ta nhớ rồi.”

“Ờ.” Viên Phi Phi nói, “Chính là vụ đó, dạo này đến phiên ta rồi, ta cũng phải đem đồ mới được.” nàng nghiêng đầu, rầu rĩ nói: “Sớm biết vậy đã không chọi trúng nhiều đó bánh giấm.”

Trương Bình yên lặng một hồi, sau đó vỗ vỗ vai Viên Phi Phi, để nàng nằm xuống.

Viên Phi Phi nằm xuống một cái, nhanh chóng lăn ra ngủ.

Hôm sau, Viên Phi Phi cầm một con sói con đem đến thư viện.

Nàng chỉ học chữ, không đọc sách, cho nên lúc Khuất Lâm Uyển giảng bài, nàng rảnh rỗi ngồi chơi.

Trương Ngọc thấy trước tiên, hăn tranh thủ lúc Khuất Lâm Uyển không chú ý, thò đầu qua, khẽ nói: “Viên Phi, người đang cầm gì đó?”

Viên Phi Phi nhìn lướt qua hăn, đem con sói con qua cho hăn xem một chút.

Tuy không quý giá gì, nhưng Trương Ngọc xưa giờ chưa từng thấy qua món đồ chơi bằng sắt như vậy, trong lòng ngứa ngáy, nói: “Đưa ta coi chút coi.”

Viên Phi Phi lắc đầu.

Trương Ngọc nhin không nổi, lại chồm qua với với.

“Huynh đệ tốt, cho ta coi chút, ngày mai ta đem bánh giấm cho người.”

Trương Ngọc biết rõ Viên Phi Phi thích món này. Mỗi lần chọi đá, phải có miếng bánh thì nàng mới ném.

Viên Phi Phi liếc hăn một cái.

Trương Ngọc giục hừ hừ: “Mau mau cho ta xem.”

Lúc này, Khuất Lâm Uyển ở trước lớp quay người lại, đúng lúc đối mặt ngay với Trương Ngọc đang rướn cổ qua.

“Trương Ngọc.”

Trương Ngọc tái mặt, cúi đầu xuống.

Khuất Lâm Uyển nâng mắt, trừng Viên Phi Phi một cái.

Viên Phi Phi không chút yếu thế, cũng trừng lại hăn.

Khuất Lâm Uyển: “.....”

Hăn lắc đầu xoay người tiếp tục giảng bài, bên khoé miệng mang một nét cười.

NGƯỜI Ở NƠI TỊCH LẶNG

Twentine

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 11: Đại Thúc Bị Chê Cười !

Sau giờ học, một mình Trương Ngọc bị Khuất Lâm Uyển giữ lại bắt đọc bài, Viên Phi Phi nghênh ngang phất tay với hăn ra về.

Trên đường về nhà, Viên Phi Phi cảm thấy có gì đó không đúng.

Nàng thả bước chậm lại, đi ba bước dừng một bước lung tung trên hè phố, cuối cùng phát hiện ra ——kẻ tiểu nhân đang bám theo nàng từ nãy đến giờ.

Viên Phi Phi đảo mắt khinh thường.

Sắc trời không tối lắm, người trên phố cũng không ít, thế nhưng cái áo trắng tinh như hoa kia đặc biệt gai mắt. Thậm chí, Viên Phi Phi không cần quay đầu nhìn cũng có thể nhận ra đó là ai.

Tròng mắt Viên Phi Phi đảo nhanh, lách vào ngõ hẻm.

Bùi Vân vẫn không biết gì, từ phía sau đuổi đến, cẩn thận nhìn vào con hẻm sâu hun hút mà Viên Phi Phi vừa tiến vô.

Hẻm sâu hun hút...

Hăn vừa xoay người, một bàn tay bất chợt phóng ra từ trong bóng tối, tóm cổ hăn lại.

Bùi Vân sợ hãi đến độ quên cả kêu cứu.

Kẻ khống chế hẳn đứng phía sau lưng, cánh tay vòng qua kẹp chặt cứng cổ họng của hẳn, Bùi Vân hai chân run rẩy, tay cũng run rẩy yếu ớt cật cật cánh tay phía trước cổ hẳn, không một chút sức lực.

Chỉ trong giây lát, tí tách tí tách, từng giọt lệ đã rơi.

Kẻ đứng phía sau cảm giác được gì đó, khẽ bật cười.

“Này, trốn cũng không biết trốn, còn dám theo dõi người khác, người coi ta như mù à.”

?

?

Bùi Vân tuy đang run cũng không quên sửng sốt, tiếng nói phía sau lưng dù đã cố ý hạ thật thấp, nhưng hẳn nghe vẫn nhận ra đó là giọng của Viên Phi Phi. Phân biệt được rồi, mọi sợ hãi của hẳn biến ngay thành xấu hổ, hẳn giãy ra khỏi tay Viên Phi Phi.

Thật ra, Viên Phi Phi cũng không lực lưỡng gì, một khi Bùi Vân không còn sợ hãi nữa, rất dễ dàng có thể thoát thân.

Hẳn phần nộ xoay đầu, trừng mắt nhìn Viên Phi Phi đang đứng trong góc tối.

Tay áo Viên Phi Phi xắn lên phân nửa, cánh tay thoải mái chống bên hông, nét mặt thản nhiên nhìn Bùi Vân.

Bùi Vân giận dữ nói: “Người sao, sao lại đi dọa người như vậy!”

Viên Phi Phi bịt tai, không nói.

Bùi Vân: “Người như vậy chính là dùng ám chiêu đầu đường xó chợ, người, người.....”

“Ê,” Viên Phi Phi cười một tiếng, nói: “Thế lén lút theo dõi thì quang minh chính đại à.”

Mặt Bùi Vân đỏ bừng, giọng nói cũng không khỏi thấp xuống vài bậc.

“Ta không có.....”

Viên Phi Phi trừng mắt nhìn một cái, “Bị ta bắt quả tang ngay tại trận người còn dám chối?!”

Bùi Vân cúi gằm đầu, yên lặng hồi lâu, nói: “Đích xác là ta sai trước tiên, ta nhận lỗi cùng người.” Nói xong, hắn ôm quyền gập người rất quy củ trước mặt Viên Phi Phi tạ lỗi.

Viên Phi Phi: “.....”

“Quên đi.” Viên Phi Phi bước ra từ trong góc tường, Bùi Vân vội vã lùi về phía sau vài bước. Viên Phi Phi thấy buồn cười, nói: “Lui làm gì, sợ ta đánh người?”

Bùi Vân lắp bắp: “Đâu, đâu có.”

“Xí.” Viên Phi Phi ngoài cười trong không cười nhìn Bùi Vân, “Mít Ướt, người thật có tiền đồ.”

Bùi Vân biết hiện giờ có nói gì cũng vô dụng, trực tiếp cúi đầu không nói nữa.

Viên Phi Phi nói: “Người bám theo ta làm gì.”

Bùi Vân như bất chợt nhớ đến điều gì đó, hắn ngược đầu nhìn Viên Phi Phi, nói: “Ta đem chút đồ cho người.”

Viên Phi Phi thấy kỳ quái: “Đồ gì.”

Bùi Vân móc một gói đồ từ trong ngực ra, đưa cho Viên Phi Phi.

Viên Phi Phi nhận lấy, mở ra.

Trong bao là một chiếc hộp nhỏ màu xanh lam rất tinh xảo, mở nắp lên, bên trong là bốn khối bạch ngọc hình vuông. Viên Phi Phi không rành về ngọc, nhưng trông thấy khối ngọc thạch láng bóng nhẵn nhụi thì cảm thấy chúng rất xinh xắn đáng yêu.

“Hả? Đây là cái gì?”

Bùi Vân nhỏ giọng: “Đây là mấy khối bạch ngọc Ngô Sơn.”

Viên Phi Phi lấy ra một khối đặt trong tay chơi, bạch ngọc nhìn thì rất cứng, nhưng vuốt thì rất mượt, trơn nhẵn, cảm giác trong tay rất tốt.

Bùi Vân lén nhìn sắc mặt Viên Phi Phi một cái, khẽ nói: “Người, người thích không?”

Viên Phi Phi: “Thứ này dùng làm gì vậy?”

Bùi Vân nói: “Bạch ngọc của Ngô Sơn là vật liệu dùng làm con dấu cực tốt.” Hắn nghĩ ngợi, lại nói với Viên Phi Phi, “Học hữu ở thư viện đều yêu thích thứ này.....”

“Ồ?” Viên Phi Phi như nghe ra gì đó, liếc mắt nhìn qua. Bùi Vân vừa bắt gặp ánh mắt của nàng thì cúi đầu ngay lập tức. Viên Phi Phi đến trước mặt hắn, nói: “Người muốn đưa ta thứ này, là để đặt chọi?”

Giọng nói của Bùi Vân nghe có vẻ như đang lo lắng.

“Ta biết người không thích ta nhúng tay vào, nhưng, nhưng mà ban đầu người giải vây cho ta, theo lý thì ta phải báo đáp.”

“Giải vây?” Viên Phi Phi đảo mắt suy nghĩ, nói: “Ý người nói là cái hôm đầu tiên ta chọi đá?”

Bùi Vân gật đầu.

Viên Phi Phi khoanh tay, nhìn Bùi Vân, nghĩ ngợi đăm chiêu hồi lâu.

Bùi Vân thở cũng không dám thở mạnh.

Chập sau, Viên Phi Phi bỗng nhiên nói: “Thứ này, trị giá nhiều tiền?”

Bùi Vân hơi ngạc nhiên ngẩng đầu lên, nói: “Nếu mua ở Vũ Bảo Các thì một khối khoảng bảy mươi lượng.” Bùi Vân sợ Viên Phi Phi không chịu nhận, lại nói: “Tuy nhiên những thứ này vẫn chưa được khắc ấn, có thể là giá trị của chúng không tới nhiều ngân lượng như thế.”

Ngón tay của Viên Phi Phi linh hoạt xoay xoay chiếc hộp nhỏ trong tay.

“Mít Ướt, đây là lễ vật đáp ơn của người?”

Bùi Vân cúi đầu “ừ” một tiếng.

Viên Phi Phi gật gù, lật tay gập nắp của chiếc hộp lại, tóm gọn trong lòng bàn tay.

“Được, ta nhận.”

Bùi Vân ngẩng đầu, trong mắt lộ ra một tia mừng rỡ.

“Thật sao?”

Viên Phi Phi: “Ừ.”

Bùi Vân: “Vậy thì tốt..... Ta vốn còn đang lo.....”

Viên Phi Phi vứt cái khăn bọc, bỏ chiếc hộp vào trong túi đeo bên hông, phất phất tay với Bùi Vân, nói: “Ta đi đây.”

Bùi Vân mới nói được nửa câu, ngỡ ngàng ngẩng đầu lên, “Người.....”

Hắn còn đang sửng sốt thì Viên Phi Phi đã bỏ đi khá xa rồi, làn gió lạnh truyền lại âm thanh trong trẻo của nàng ——

“Lần sau theo dõi người khác đừng mặc kiểu này, trắng nhách y chang như một cái bánh bao, ai nhìn chẳng ra——“

“.....” Bùi Vân cúi đầu nhìn bộ quần áo trắng như trắng rằm của mình, mặt lại đỏ bừng.

Hắn đứng một mình ở đấy cho đến khi có người lặng lẽ từ phía sau bước tới, thấp giọng nói: “Công tử, trời tối rồi, nên về thôi.”

Bùi Vân “ừ” một tiếng, xoay người rời đi.

Viên Phi Phi vừa thu hoạch được một mẻ lớn, tâm tình vui vẻ, bước chân về nhà cũng nhanh nhẹn hơn ngày thường rất nhiều.

Dù vậy, lúc nàng về đến nhà cũng đã khá muộn, từ xa xa Viên Phi Phi đã thấy Trương Bình đứng ở trước cổng nhà.

Nàng bước đến nghinh chào, “Ông chủ!”

Trương Bình trông thấy nàng, tay ấn đầu nàng, hơi hơi dùng sức, Viên Phi Phi ôm đầu kêu: “Ồi ối, coi như trễ một chút, ông đừng giận!”

Trương Bình vốn không hề giận, hắn dắt Viên Phi Phi vào trong nhà, Viên Phi Phi vừa vào đến nơi đã thấy trên bàn đặt một mớ đồ chơi nho nhỏ.

Đồ chơi được làm bằng sắt nằm trên bàn, có gấu có sói, ngoài ra còn có hình người tí hon trong nhiều tư thế khác nhau. Khác với món đồ được nắn từ dải sắt trước đó, lần này chúng được đúc mà thành, cứng rắn ổn trọng, cầm lên chắc nịch trong tay.

Tuy được làm bằng sắt, nhưng những đường nét chi tiết đều được khắc bằng dao, dù là những con vật như hổ hoặc sói, hay là hình người tí hon, đều trông vô cùng tinh xảo, sinh động như thật.

Viên Phi Phi bỏ nhào đến bên bàn, kêu rối rít.

“Ông chủ!”

Trương Bình kéo tay nàng, dùng tay mình ra hiệu, Viên Phi Phi chỉ chăm chăm nhìn trên bàn, không hề nhìn Trương Bình chút nào. Sau đó Trương Bình hết cách, vung tay gạt hết toàn bộ đồ đạc trên bàn xuống giường.

Viên Phi Phi lại bỏ nhào đến bên giường.

Trương Bình dắt nàng đến trước mặt mình, làm điệu bộ giống như đang lật sách, chỉ chỉ trên giường, lại chỉ chỉ ra ngoài.

Viên Phi Phi hiểu ngay lập tức.

“Ông cho ta đem đến thư viện đặt chơi chơi?”

Trương Bình gật đầu.

“À.....” Viên Phi Phi vuốt vuốt cằm, bụng bảo dạ không biết hôm nay là ngày gì, cách đây không lâu nàng còn lo lắng không biết nên lấy gì gom, hôm nay ra một đồng đồ tự dâng đến trước cửa.

Viên Phi Phi cười híp mắt nhìn Trương Bình, “Được được, quyết định vậy đi!”

Lúc bấy giờ Trương Bình mới thả nàng ra, đi chuẩn bị cơm nước.

Viên Phi Phi leo lên giường, hốt hết những món đồ chơi lại xếp giàn hàng, tiếp đó lấy từ túi vải bên hông ra chiếc hộp con, đặt sau chót. Xong xuôi, nàng thẳng lưng, híp mắt nhìn chúng.

Nhìn một hồi, nàng cầm hộp đựng ngọc lên.

Màn đêm đã buông xuống, ánh mắt Viên Phi Phi lạnh như băng.

“Bảy mươi lượng.....” Nàng gáy gáy khoé miệng, “Đủ để mua mấy chục cái ta.”

Nàng xoay người bước xuống giường, mở chiếc tủ gỗ trong góc phòng, nhét chiếc hộp gỗ xuống dưới mớ tiền bán thân.

Lúc quay lại bàn ngồi cũng là lúc Trương Bình bưng cơm canh tiến vào phòng.

Viên Phi Phi đói gần chết, chộp ngay lấy bát cơm vùi đầu ăn.

Do tâm trạng rất khá, ăn cơm xong Viên Phi Phi mang đến một tờ giấy, đặt lên bàn.

“Ông chủ, ta viết chữ cho ông xem!”

Trương Bình gật đầu.

Tuy trước đó Viên Phi Phi thắng được rất nhiều viên mực, nhưng những lúc ở nhà, cả Trương Bình và Viên Phi Phi đều thích dùng mẩu than vụn để viết chữ. Mỗi lần viết xong tay lấm đen thùi lùì.

Trương Bình pha một ấm trà, cũng không dùng tách trà ly trà, bàn tay rộng lớn vừa vặn năm trọn chiếc ấm. Hắn vừa xem Viên Phi Phi viết chữ, vừa thong thả uống.

Viên Phi Phi viết xong mấy chữ, đưa mẫu than qua cho Trương Bình.

“Ông chủ, ông cũng viết!”

Trương Bình đón lấy, viết vài ba chữ lên giấy.

Viên Phi Phi thò đầu ngó cái, bĩu môi.

“Ông chủ, chữ ông viết thật khó coi.”

“.....”

Viên Phi Phi tròn mắt nhìn Trương Bình, “Ông xem, ba chữ Viên Phi Phi này ông viết, rồi tinh lại thành một mớ rôi!”

Trương Bình mỉm cười, dựa lưng ra sau, bộ dáng ung dung thoải mái.

Viên Phi Phi xoay đầu, viết lại tên mình bên cạnh chữ của Trương Bình, sau đó giơ lên, vênh váo chỉ cho Trương Bình xem.

Trương Bình cầm lấy, viết thêm vài chữ phía bên dưới.

Viên Phi Phi chạy qua nhìn, không nhận ra mặt chữ.

“.....to, cái gì to?” Viên Phi Phi lôi kéo đầu gối Trương Bình, “Ông chủ, viết gì thế?”

Trương Bình chăm chăm uống trà, coi như không nghe thấy.

Viên Phi Phi hai tay banh tờ giấy, nhìn như muốn khoét lỗ vào đó, khốn nỗi nhận không ra vẫn là nhận không ra, mặc kệ nàng nhìn cách nào cũng không đoán được.

“Ông chủ ông viết gì thế hả?” Viên Phi Phi chạy tới chạy lui quanh Trương Bình.

“Viết cái gì thế này? Ông ra hiệu cho ta xem đi, để ta đoán thử.”

Mặc cho Viên Phi Phi nói sao đi nữa, Trương Bình vẫn không đáp ứng, sau nữa Viên Phi Phi hò hét mệt nghỉ, Trương Bình bế nàng vào giường.

Trong mơ, Viên Phi Phi cũng còn đang hỏi.....

Sáng sớm hôm sau, Viên Phi Phi hăm hở chạy đi học, Trương Bình tóm nàng lại bắt ăn sáng, Viên Phi Phi tùy tiện chụp đại nửa cái màn thầu.

“Không ăn không ăn!”

Trương Bình hết cách, chỉ còn nước đóng cửa lại, nhốt Viên Phi Phi trong phòng.

Nào ngờ Viên Phi Phi lẩn như trạch, Trương Bình vừa chạy đi đóng cửa, nàng đã trở cửa sổ nhảy mất ra ngoài.

Chạy thoát xong, nàng còn đứng trong sân đặc ý hô:

“Muốn nhốt ta? Gậy Lừa còn nhốt không nổi ta nữa là! Ha ha——“

Nàng chạy như bay, để lại Trương Bình đứng khoanh tay tựa cửa ở phía sau, nhìn theo bóng lưng nho nhỏ của nàng từ từ biến mất.

Nặng ấm chan hoà.

Viên Phi Phi lo chạy như điên, là vì sợ chậm trễ một chút mình sẽ quên mất.

Không sai.

Nàng đã nhớ thuộc lòng mấy chữ đêm qua.

Viên Phi Phi đầu óc lanh lợi, đem hình dạng của mấy chữ đó học thuộc lòng, lúc nàng chạy tới thư viện, chưa tới giờ học, trẻ đến trường chưa đông.

Tuy nhiên, kẻ chuyên môn tới thư viện sớm nhất, đã sớm ngồi vô cùng ngay ngắn gặm sách rồi.

Viên Phi Phi thẳng một đường tới chỗ hăn.

Bùi Vân bị hết cả hồn.

“Người, người hôm nay sao đến sớm vậy?” Nhớ đến chuyện chiều hôm qua, mặt Bùi Vân còn hơi đỏ lên.

Hăn không ngờ mình to gan như vậy, còn dám theo dõi Viên Phi Phi. Cũng còn may, Viên Phi Phi đã thu nhận đồ của mình.

“Mít Ướt, cho người vài chữ, người đọc lên cho ta nghe!” Viên Phi Phi lười mài mực, trực tiếp thè lưỡi liếm ướt ngón tay, viết lên mặt bàn.

Bùi Vân kinh hãi.

“Người sao lại dùng, dùng miệng chứ.....”

Viên Phi Phi kệ hăn, chăm chú viết chữ, sau đó vỗ vỗ bàn.

“Nào, xem xem, mấy chữ này đọc thế nào?”

Bùi Vân cúi đầu nhìn, lại nâng mắt ngó Viên Phi Phi.

Viên Phi Phi: “Chữ gì.”

Giọng Bùi Vân có vẻ thấp: “Này là ai nói với người vậy.”

Viên Phi Phi chau mày, “Không dính dáng đến người, người chỉ cần nói nghe chữ gì là được rồi.”

Bùi Vân “à” một tiếng.

Viên Phi Phi đợi, hăn vẫn không lên tiếng, nàng bắt đầu mất kiên nhẫn. Viên Phi Phi đứng lên, “Ta đi tìm Trương Ngọc đây.”

“Ta nói cho người nghe!” Bùi Vân vội vàng níu Viên Phi Phi lại.

“Nói đi.”

Bùi Vân cúi gằm đầu, ngập ngừng nói: “Viết là ‘nhóc con, người thật, thật.....’ ”

Viên Phi Phi thiếu điều muốn nhét luôn tai mình nào mồm Bùi Vân mới nghe được hăn đang nói gì.

Viên Phi Phi nhớ đến đêm qua, nàng cười bảo Trương Bình viết chữ khó coi, khi ấy, Trương Bình một tay phủ bình trà, lưng dựa vào vách tường với nụ cười biếng nhác, viết xuống mấy tự — —

Nhóc con, người thật to gan lớn mật.

Viên Phi Phi hốt nhiên bật cười ha hả, Bùi Vân ngỡ ngác nhìn nàng, hăn không biết vì sao Viên Phi Phi chột cười lên như vậy.

Học đường yên vắng ngày đông, tiếng cười của Viên Phi Phi âm vang phá lệ.

NGƯỜI Ở NƠI TỊCH LẶNG

Twentine

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 12: Đại Thúc Bị Trộm Rồi !

Bùi Vân ngồi trên miếng nệm nhỏ, trông Viên Phi Phi đang cười muốn vỡ bụng. Nàng cười một hồi xong, ngoảnh đầu lại, chau mày nhìn hăn bảo: “Người còn nhìn ta làm gì?”

Bùi Vân bị nàng bỗng nhiên chất vấn, hơi luống cuống.

“Ta, ta đâu có nhìn người.....”

Viên Phi Phi ngồi xồm xuống bên người hăn.

“Này, người sao cứ như sắp chết thế.”

Bùi Vân: “Hả?”

Viên Phi Phi: “Nghe người nói chuyện cứ như sắp tắt thở tới nơi.”

Bùi Vân mím môi, giọng nói có phần cao hơn.

“Ai tắt thở.....”

“Người.” Viên Phi Phi nói, mặt thản nhiên.

Bùi Vân: “.....”

Viên Phi Phi lạnh mắt trừng Bùi Vân một lúc, sau đó đứng lên, giũ giũ áo bỏ đi.

Hiện giờ trong học đường không một bóng người, Bùi Vân tay nâng thẻ tre, ngồi trước chiếc bàn con, hẳn vẫn có thể cảm giác được động tác của Viên Phi Phi ở phía sau lưng, hẳn cũng có thể nhớ đến dáng vẻ Viên Phi Phi khi nằm bò trên bàn nửa thức nửa mơ.

Ánh nắng ban mai từ bên ngoài chiếu vào trong học đường, vạch một dải ấm áp mềm mại trên sàn, theo độ ẩm đang tăng dần của chậu than, từng tia từng tia tiến dần lên phía trước.

Bùi Vân cảm thấy, những lúc thế này, đến cả thẻ tre trong tay cũng tựa như biến nhẹ nhàng xinh xắn.

Đến ngày Viên Phi Phi làm Cái, Bùi Vân đến đặc biệt sớm hơn thường lệ.

Nguyên ngày hôm đó hẳn như thất hồn lạc phách, trong đầu chỉ chăm chăm nghĩ đến mấy khối bạch ngọc Ngô Sơn kia.

Hắn đã suy tính rất lâu, rốt cuộc nên chuẩn bị món đồ gì, sau cùng vẫn là nhờ người quản gia cho ý kiến, bảo hẳn đem mấy khối bạch ngọc dùng để làm con dấu.

Nàng để ngọc ở đâu rồi.....

Bùi Vân hơi giận bản thân mình ngồi ngay phía trước, hẳn không dám ngoái đầu nhìn, lỡ may bị Viên Phi Phi bắt được, hẳn chỉ có nước chết.

Trái lại với Bùi Vân, Viên Phi Phi xem ra vẫn bình tĩnh như thường.

“Viên Phi, người đem món gì đến vậy?” Trương Ngọc tranh thủ lúc Khuất Lâm Uyển không có mặt, ngoái đầu chồm qua phía Viên Phi Phi nói chuyện.

Viên Phi Phi nhìn hẳn một cái, nói: “Món đồ nho nhỏ.”

Trương Ngọc cười bảo: “Nhỏ đến độ nào, đưa ta xem chút?”

Viên Phi Phi cười hê hê hai tiếng, nói: “Sao, lần trước bị phạt trả bài lâu như vậy, vẫn không nhớ đời à.”

Trương Ngọc nhớ đến vụ trước đó bị Khuất Lâm Uyển bắt gặp, hơi thấy sợ, gân cổ cố cãi: “Hiện giờ tiên sinh không có mặt, sợ gì.” Sau đó nhớ ra điều gì, lại nói: “À, cái món đồ con con lần trước ta còn chưa kịp xem nha, không thấy người đem theo nữa.”

Da đầu Viên Phi Phi run lên.

Trương Ngọc bất mãn, nói: “Viên Phi, người thật nhỏ mọn.”

“Láo!” Viên Phi Phi quay qua trừng hăn một mắt, “Ai nhỏ mọn?”

Trương Ngọc bảo: “Không nhỏ mọn sao không đưa ra cho mọi người cùng xem, có gì hay ho toàn đem giấu, chán chết.”

Viên Phi Phi cười hừ một tiếng, chìa một ngón tay về phía Trương Ngọc, sau đó ngoắc ngoắc.

Trương Ngọc: “Người gọi chó à?”

Viên Phi Phi: “Tới hay không, không tới không cho người xem nữa.”

Trương Ngọc thò đầu ngó, “Xem cái gì?”

Viên Phi Phi lấy một cái bọc nhỏ từ dưới gầm bàn lên, đặt lên bàn mở ra.

Trương Ngọc ghé sát vào.

“Á?” Hăn vừa nhìn xuống đã thấy ngay tượng người tí hon bằng sắt, xưa giờ hăn chưa bao giờ gặp qua món đồ nào như vậy, lấy làm thích thú,

kêu lên một tiếng.

Bọn học sinh xung quanh nghe thấy vậy, kéo nhau bu lại.

“Đây là cái gì?”

“Ôi, khắc thật là tinh tế, thứ này mua đâu vậy?”

“Đây là gấu à, giống thật.”

“.....”

Mọi người kẻ này lấn kẻ kia, đầu óc Viên Phi Phi như cái bánh trôi bị thả vào nồi, đẩy tới đẩy lui.

Bùi Vân ngồi ở hàng trước, ngón tay nắm chặt thẻ sách, hẩn tỵ tập tinh thần nghe ngóng âm thanh ở hàng sau.

Viên Phi Phi la lên một tiếng: “Tránh hết ra ——!”

Đám người từ từ tản ra nơi rộng thành một vòng tròn. Viên Phi Phi gom thu hết đồ vật bằng sắt lại từ trong tay người khác.

“Viên Phi, cho bọn ta xem chút đi, hàng nào cũng là đồ dùng đặt chọi mà.”

Viên Phi Phi duỗi chân, nói: “Vậy thì dựa vào bản sự mà chọi, chọi trúng thì cho người.”

“Được thôi.”

Bọn trẻ đùa giỡn hi hi ha ha một chốc, sau đó tản ra.

Còn mỗi Bùi Vân là vẫn đang ngồi yên như một pho tượng, đờ ra trên miếng nệm nhỏ.

Bọn họ nói về cái gì thế?

Vừa mới rồi Bùi Vân nghe tiếng nói rất rõ ràng, đó không phải là ngọc thạch.

Hắn đứng ngồi không yên một hơi cho tới khi tan học, bọn trẻ đều kéo nhau ra sân sau, hắn không dám đi theo quá sát gót, chỉ có thể ngồi đợi mọi người đi hết rồi mới đứng lên.

Nào ngờ vừa mới tính ra khỏi cửa, sau lưng bỗng truyền đến một tiếng

“Bùi Nhi.”

Bùi Vân giật mình, ngoái đầu lại theo bản năng, chỉ thấy Khuất Lâm Uyển từ phòng trong đang đi ra.

Bùi Vân cung kính chào, nói: “Tiên sinh.”

Khuất Lâm Uyển quay lại bàn trong học đường, cầm lấy ấm trà mới uống được phân nửa, nói về trêu đùa: “Đang làm gì mà trông lén lén lút lút thế.”

Bùi Vân cúi đầu, căng thẳng không nói nên lời.

Khuất Lâm Uyển vốn chỉ trêu hắn, hiện giờ cũng đã trông thấy có gì đó không ổn, hắn bước đến gần, vỗ vỗ vai Bùi Vân.

“Có chuyện gì không thể nói với tiên sinh sao.”

Đôi mày thanh tú của Bùi Vân thắt chặt, khuôn mặt ghen đến đỏ bừng.

Khuất Lâm Uyển cười, nói: “Còn không phải là vì tên nhóc con lợi hại kia sao.”

Bùi Vân không ngờ hẳn có thể đoán ra ngay chóc, toàn thân run bắn.

Khuất Lâm Uyển cố tỏ vẻ như thất vọng, lắc đầu, thở dài nói: “Chao ôi, Bùi Nhi ơi là Bùi Nhi, người thật đúng biết khiến ta đau lòng.”

Bùi Vân nâng mắt, “Tiên sinh.....”

Khuất Lâm Uyển uống một hớp trà, nói tiếp: “Xưa nay người vốn hiểu chuyện, mọi việc đều biết nghĩ cho tiên sinh, nay thì hay rồi, chuyện gì cũng dẫu ta.”

Bùi Vân đỏ bừng mặt, “Đồ nhi biết lỗi.”

Khuất Lâm Uyển bước đến gần, xoa xoa đầu Bùi Vân.

“Đi, chúng ta cùng đi xem một chút.”

Bên kia, sân sau của thư viện đang sôi sục dâng trào.

“Tránh ra tránh ra, tới phiên ta rồi!”

“Người toàn chọi không trúng, chiếm chỗ làm gì hả.”

“Người làm sao biết ta chọi không trúng...”

“.....”

Viên Phi Phi ngồi ngoài rìa, dựa lưng vào một gốc mộc lan bên hành lang đầy bụi đất, ánh mắt không chút hứng thú nhìn đám người đang vui chơi sôi nổi.

Trương Ngọc nhào đến bên cạnh nàng, nói: “Viên Phi, sao người không qua đó cùng mọi người.”

Viên Phi Phi cầm một nhánh cây khô trong tay, lơ đãng chốc chốc khảy lá cây trên mặt đất.

“Ta còn qua bên làm gì, các người cứ lo chơi là được rồi.”

Trương Ngọc chớp chớp mắt, nói: “Người không vui à?”

Viên Phi Phi liếc hăn một cái: “Sao ta không vui.”

Trương Ngọc ngập ngừng nói: “Ta cũng không biết, chỉ là có cảm giác người không vui thôi.”

Viên Phi Phi ngồi từ xa thò chân ra đạp chân hăn một cái, nói: “Đi đi đi, cảm giác bậy bạ gì chứ, người còn không đi người ta thắng hết trơn đồ bây giờ.”

Trương Ngọc quả nhiên không yên tâm về những món đồ chơi hay ho mới mẻ này, vút Viên Phi Phi ở đó chạy đi.

“Chặc.” Viên Phi Phi cười lạnh khinh thường, khoé mắt trông thấy cái túi nhỏ bên cạnh, bên trong là bốn món đồ chơi sắt nòng đem đặt ngày hôm nay, ánh mắt của Viên Phi Phi lại tránh đi, không nhìn chúng.

“Bộp!” Một âm thanh rõ ràng, Viên Phi Phi ngẩng phắt đầu.

“A a, chơi trúng rồi chơi trúng rồi! Sói con là của ta, của ta rồi!” Tiếng của một tên học sinh hưng phấn reo hò.

Viên Phi Phi ném nhánh cây khô trong tay xuống đất, dùng chân đạp gãy, sau đó đứng thẳng người lấy con sói con từ trong túi ra, chuẩn bị đưa cho tên học sinh nọ.

“Này, các người đang làm gì ở đây thế?”

Một giọng nói bất chợt truyền đến không hề báo trước.

Giọng thì là giọng rất ôn hoà, thậm chí có thể nói là dịu dàng như nước mát, ấm áp như gió xuân. Thế nhưng tiếng này vừa rơi vào tai đám

học sinh thì thành như sét đánh ngang tai.

Mọi người đều sửng sờ, sau đó toàn bộ lập tức gỡ tay áo xuống, bao nhiêu đá trong tay vứt sạch qua một bên, cung kính đứng nghiêm.

“Tiên, tiên sinh!”

Mỗi mình Viên Phi Phi đứng bên kia chả hiểu chuyện gì, ngó ngó tên này, liếc liếc kẻ nọ, sau cùng thì thả con sói con lại vào trong chiếc túi.

Khuất Lâm Uyển vẫn còn cầm ly trà trong tay, hơi nóng đang bốc lên lượn lờ giữa không gian giá lạnh.

“Đã lâu lắm rồi ta chưa quay lại đây.” Khuất Lâm Uyển bước thêm vài bước thong thả dạo quanh mảnh sân.

“Lần trước ghé qua, nơi này,” hắn đưa tay chỉ một khu đất trong sân, nói, “Nơi này còn có một mái đình nhỏ, ta nhớ bên hông còn có một gốc đào.” Khuất Lâm Uyển nhắc chân di di trên mặt đất, lắc đầu: “Đáng tiếc bây giờ đến cả mẫu rễ cũng không còn.”

Bọn trẻ cúi đầu nghe Khuất Lâm Uyển thõn thức chuyện xưa, lòng rơi không đáy. Bọn chúng chơi ở sân sau như vậy, Khuất Lâm Uyển tới lúc nào không tới, hôm nay không biết sao ——

Đang khi bọn chúng vẫn còn nghĩ ngợi, có kẻ bỗng dưng thấy một bóng hình nho nhỏ thấp thoáng bên cửa.

Bùi Vân?

Bọn trẻ trao đổi ánh mắt với nhau, đều một vẻ mặt ghét bỏ.

Quả nhiên là hắn, tên tiêu nhân lén lút chạy đi mách lẻo.

Bùi Vân chưa hề chú ý đến ánh mắt của ai khác, hắn vẫn đang cẩn thận quan sát Viên Phi Phi.

Cách nàng không xa, chiếc túi nhỏ nhỏ kia, hắn cũng trông thấy rồi.

Đó không phải là món đồ hắn trao cho nàng.

Bùi Vân rất muốn tiến lên hỏi nàng, hôm ấy đã cùng nhau nói rất rõ ràng, tại sao hôm nay lại hối hận đổi ý. Có phải là nàng tính đem đồ trả lại cho hắn hay không..... — Nghĩ đến đây, trong lòng Bùi Vân lại thấy khó chịu.

Khuất Lâm Uyển sàu thu tiếc đông than thở hồi lâu, rốt cuộc cũng chịu ngừng.

Hắn quay đầu, nói với bọn trẻ: “Trời đông giá lạnh, các người sao còn đứng đây làm gì.”

Bọn trẻ khó khăn lắm mới đợi được đến lúc hắn chịu lên tiếng bắt cho cái thang, liền lập tức lo chạy.

“Tiên sinh, chúng ta về đây, về ngay đây.”

Không bị phạt gì hết, mọi người thở phào nhẹ nhõm, trừ tên học sinh vừa chọi trúng con sói con, lúc đi ngang qua Bùi Vân trên đường ra, hung hăng trừng hắn một cái.

Bùi Vân cũng có thấy, tuy nhiên hắn mãi theo dõi tiểu cô nương đang đứng trong sân, thành ra cũng không để ý gì.

Sau khi mọi người đi hết, Khuất Lâm Uyển đến trước mặt Viên Phi Phi.

Viên Phi Phi đang bận thu dọn đồ đạc, nàng đem tất cả mọi món gói lại, nghĩ đến không phải đưa đồ ra, trong lòng nàng khá thoải mái dễ chịu.

Thấy Khuất Lâm Uyển đi tới, nàng mỉm cười với hắn, nói: “Tiên sinh!”

Khuất Lâm Uyển cười khan hai tiếng, nói: “Haizz, vẫn là người đừng nên kêu ta như vậy.”

Viên Phi Phi vốn cũng không ưa gì lối xưng hô này, sẵn lòng đáp: “Được.”

Khuất Lâm Uyển hất hàm về phía chiếc túi nhỏ, hỏi: “Đây là cái gì?”

Viên Phi Phi lắc đầu, “Không gì.” Nàng vừa nói vừa nhét cái túi vào trong người, xong quay lại vẫn thấy Khuất Lâm Uyển nghenh cổ gắng sức nhìn về phía nàng.

Viên Phi Phi: “.....”

“Người muốn làm gì?” Viên Phi Phi nhíu mày.

Khuất Lâm Uyển: “Cho ta xem chút?”

Viên Phi Phi: “Có gì xem đâu!”

Khuất Lâm Uyển không chịu bỏ qua, nói: “Ta giúp người giải vây, người ngay cả một chút yêu cầu nhỏ nhoi của ta cũng không bằng lòng?”

“.....” Viên Phi Phi nhìn hắn đầy ngờ vực.

Khuất Lâm Uyển cười vẻ thoải mái: “Người còn nghĩ ta không biết các người ở đây làm trò gì?”

Viên Phi Phi “xì” một tiếng, rất không cam lòng đem chiếc túi ra cho hắn xem.

Khuất Lâm Uyển ba tay bốn chân mở ra, cầm con sói con bằng sắt lên, nhìn tới nhìn lui.

?

Đầu mày Viên Phi Phi hơi nhíu lại, nhìn Khuất Lâm Uyển chăm chú, cảm thấy dáng vẻ này của hắn có gì đó kỳ quái.

Hắn đang nhìn con sói con, ánh mắt đã không còn vẻ tinh nghịch đùa giỡn như mới rồi, ánh mắt này giống như.....giống như xuyên qua con sói sắt, đến một nơi rất xa xăm.

Trong gió mang theo hơi lạnh buốt người, cũng mang theo những ký ức xa xưa hỗn loạn.

Chốc sau, Khuất Lâm Uyển chậm rãi nói:

“Vật bằng sắt không dễ đổ khuôn, thứ này lại nhỏ nhắn tinh xảo, làm được như vậy, xác định tay nghề phải có mấy phần cao thâm.”

Viên Phi Phi cười hừ một tiếng, không nói gì.

Khuất Lâm Uyển trở tay đem con sói nhét vào trong áo mình.

???

“Người làm cái gì đó!?”

Khuất Lâm Uyển: “Cái này ta muốn.”

“Ta đếch!” Viên Phi Phi nói đoạn bổ nhào tới, chụp lấy tay áo của Khuất Lâm Uyển, lôi kéo tới tấp.

“Đưa ta——!”

Khuất Lâm Uyển bị lôi kéo nghiêng ngả, vẫn cố giữ cho bằng được trong lòng.

“Đi xuống đi xuống, còn ra thể thống gì.”

Viên Phi Phi há mồm chực cắn.

Khuất Lâm Uyên đành giọng: “Người muốn cho ta cái này hay muốn cho ta toàn bộ?”

Viên Phi Phi: “Ta cái nào cũng không cho!”

Khuất Lâm Uyên nặng nhẹ: “Vừa rồi nếu không có ta can thiệp, con sói này của người đã bị người ta chọi trúng rồi, dù sao cũng không còn là của người, cho ta đi, được không.”

Viên Phi Phi vẫn cương quyết không buông, đôi mắt bắt đầu hiện lên vẻ độc địa tăm tối, nàng lùi ra sau hai bước, chậm rãi nói:

“Ném trúng được nó là bản sự của bọn chúng, ta chấp nhận, Còn người——“ Nàng trừng mắt nhìn kẻ cao hơn nàng gấp đôi là Khuất Lâm Uyên, ánh mắt không sờn.

“Người, ta không chấp nhận.”

NGƯỜI Ở NƠI TỊCH LẶNG

Twentine

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 13: Loli Cứu Mỹ Nhân !

Gió bắc thét gào, Viên Phi Phi mắt không chớp đang trừng Khuất Lâm Uyển, trong đôi mắt sáng như sao kia ẩn hiện tơ máu đỏ.

Khuất Lâm Uyển khẽ chau đầu mày.

“Gan của người coi như không nhỏ, còn dám nhìn ta như vậy.”

Viên Phi Phi đưa tay ra, hạ thấp giọng nói: “Trả ta.”

Khuất Lâm Uyển ngăm nhìn dáng người bé nhỏ trước mắt, cảm thấy nàng giống y như con sói sắt con trong áo hoá hình người, hãnh cười nhạt một tiếng, nói: “Ta còn tưởng là người đang tính nhào tới cắn ta.”

Viên Phi Phi ngoài cười trong không cười khẽ nhếch mép, cũng không nói gì. Nhìn thần tình của nàng khó đoán được là đang giận dữ hay đang vui vẻ, chỉ là, bàn tay kia vẫn đưa ra như cũ, chưa hề động đậy.

“Trả ta.”

“À” Khuất Lâm Uyển “à” một tiếng, thanh thanh cổ họng, vốn định nói thêm vài câu, đúng lúc đó trong sân nổi lên trận gió.

Gió thổi rơi một chiếc lá khô vướng lâu ngày trên mái hiên, chiếc lá úa vàng xác xơ nhẹ rơi xuống trước mặt Viên Phi Phi, đôi mắt sau chiếc lá ấy vừa sáng quắc vừa kiên định. Trong chớp nhoáng, Khuất Lâm Uyển dường như thấy lại một quang cảnh khác ——

Khi ấy hắn còn nhỏ tuổi, trong trí nhớ ghi khắc rõ ràng một đêm đông kia..... Đèn đuốc sáng rực khắp đại viện nhà họ Khuất, trong tay của võ sư là trường đao, đặt trên cổ của người thiếu niên ấy.

Thiếu niên chân trần đứng trên nền gạch buốt giá của con đường, hắn ăn mặc thật phong phanh, mỗi một hơi thở là một màn sương trắng nhàn nhạt, rơi trên lưỡi đao từng hơi lại từng hơi.

Tất cả mọi người đều nhìn hắn, Khuất Lâm Uyển cũng vậy.

Thời gian trôi qua lâu thật lâu sau, lâu đến độ toàn thân Khuất Lâm Uyển đã bắt đầu phát run, tay gặt gao nắm chặt lấy gấu áo của thúc phụ bên cạnh hắn.

Mà tiếp theo, chính ngay lúc trong sân nổi lên một cơn gió lạnh, thổi bay vô số lá khô, trong ấy có một chiếc lá cũng rơi xuống trước mặt thiếu niên như vậy, vào khoảnh khắc đó, thiếu niên cuối cùng chậm rãi hé răng, thấp giọng nhả một câu ——

Không phải.

Hắn sẽ không bao giờ quên, ánh mắt của Trương Bình khi ấy.

.....

“Này, trả ta.” Viên Phi Phi khẽ mím môi nói, “Người còn ngây ngốc cái gì, mau trả ta.”

Khuất Lâm Uyển hoàn hồn, cười với Viên Phi Phi, nói: “Nhóc con, chúng ta công bằng một chút, ta cũng chọi đá, chọi nếu mà trúng thì người cho ta món đồ nhỏ này, được không.”

Viên Phi Phi la lên: “Người sao mà cứ đòi cướp đồ của ta vậy!”

Khuất Lâm Uyển: “Ta đây không phải là cướp, người mới vừa nói, nếu chọi trúng thì người chấp nhận.”

Viên Phi Phi nhụt chí ngồi bệt xuống đất, phát tay loạn xạ nói: “Làm đi làm đi, người chọi đi.”

Khuất Lâm Uyển kêu một tiếng được, sau đó tùy tiện nhặt một viên đá từ dưới đất lên, lại tùy tiện ném. Đá vọt một thanh, bay trong không trung vẽ ra một tuyến đạo, sau đó không lệch không lạc, bay vèo qua tường.

Viên Phi Phi: “.....”

Khuất Lâm Uyển: “.....”

“Ha ha ha!” Viên Phi Phi chỉ khựng lại một giây, rồi lập tức cười ồm lên. “Ném quá giỏi ném quá giỏi!” Nàng từ dưới đất đứng dậy, nhào vào Khuất Lâm Uyển, vui đến nỗi không khép được miệng, “Mau trả ta, ha ha, mau trả ta!”

Khuất Lâm Uyển ngoảnh đầu trông thấy Bùi Vân đang nhìn về phía này với vẻ mặt phức tạp, hần hơi thấy xấu hổ cười cười, lấy con sói đưa lại cho Viên Phi Phi.

Viên Phi Phi nhanh chóng bỏ hết mọi thứ vào trong túi, sau đó rảo bước ra khỏi cửa.

“Tiên sinh, cáo biệt!”

Nàng đi đến trước cửa, trông thấy Bùi Vân, thuận miệng nói: “Người sao còn ở đây?”

Bùi Vân há mồm, lại không biết phải nói như thế nào.

Viên Phi Phi lướt qua hẳn, “Ta đi đây.”

Bùi Vân thấy vậy vội níu nàng lại, Viên Phi Phi nghi hoặc quay đầu.

“Chuyện gì thế?”

Bùi Vân muốn nói lại thôi, ánh mắt chu du bốn phương. Viên Phi Phi khoát tay hẳn ra, “Buông ra.”

Bùi Vân tái mặt, bỗng dưng bảo: “Người không giữ lời!”

Viên Phi Phi trợn mắt, “Cái gì?”

Bùi Vân lấy hết can đảm, “Ngọc đó, tại sao không đặt ngọc, người nói không giữ lời, chúng ta rõ ràng đã nói xong.....”

Viên Phi Phi nghĩ đến cái hộp bạch ngọc kia, lập tức chột dạ, vẻ hùng hổ cũng rút đi bớt.

“Cái, cái gì mà nói xong, ta đã nói những gì với người? Đồ đem cho ta là của ta, cần gì đến người lo?”

Lời nàng nói cũng không sai, nhưng Bùi Vân lại cảm thấy không hiểu sao rất ảm ức. Viên Phi Phi rút được người liền vội vàng chạy mất ra ngoài, vừa chạy vừa nói: “Ta nói cho người biết, người đừng nghĩ đến chuyện đòi lại ——!”

Bùi Vân không ngờ nàng đã chạy nhanh như vậy, vội vã rượt theo, “Người đừng chạy.....”

Phía sau hẳn là Khuất Lâm Uyển bị bỏ lại lẻ loi một mình, đang dõi theo hai bóng lưng dần dần khuất dạng, phát ra một tiếng thở dài. Hẳn tiếp tục lượm một viên đá từ dưới đất lên, nhắm vào tấm vải trên trên tường mà ném..... Kết quả lại ném hụt.

Khuất Lâm Uyển: “.....Thì ra khó ném như vậy, ta trông bọn trẻ con ném thấy thông dong lắm mà.”

Hắn xắn tay áo lên, ném liên tiếp bốn, năm lần, không lần nào trúng, cuối cùng hắn thở hắt ra một hơi nói: “Già mất rồi.....” Sau đó cầm ly trà lên, nhàn hạ ra về.

Phía bên này, Viên Phi Phi và Bùi Vân một trước một sau chạy ra khỏi thư viện, gã đầy tớ của Bùi Vân bám theo phía sau, thở hồng hộc.

“Công tử, công tử! Chúng ta đừng chạy nữa, con chạy hết nổi rồi.”

Bùi Vân ngoái đầu nói: “Tiểu Lục, người về trước đi.”

“Chao ôi, con nào dám.” Tiểu Lục là người hầu chuyên môn theo coi sóc cho Bùi Vân, tuổi không lớn, lúc bấy giờ đang tay xách nách mang vài vốc hoa nường ở Kim Lôu nhờ lấy giùm, đi bộ thôi cũng đã hộc hơi, đừng nói gì chạy theo Bùi Vân. Hắn buồn bã rầu rĩ lầm bầm: “Hôm nay nếu là phiên của Dương đại ca thì tốt rồi.....”

Kim Lôu có hai người thay phiên nhau đón Bùi Vân tan học, mỗi ngày đổi một lần, ngoài gã người hầu Tiểu Lục ra còn có hộ vệ của Bùi Vân là Dương Lập.

Tiểu Lục bám sát một hồi, vẫn không sao theo kịp, cuối cùng Bùi Vân hoàn toàn bỏ rơi hắn tại một góc phố. Hắn đặt toàn bộ hàng hoá trong tay xuống đất, thở hỗn hà hỗn hển. “Ông, ông cố nội tôi ơi.....” Hắn quệt mồ hôi trên mặt, vô tình trông thấy trong một góc tối mờ ám, có một bóng người nho nhỏ đang trừng trừng nhìn hắn.

Hắn liếc kỹ, đó là một đứa trẻ ăn mày.

Tiểu Lục bị lạc mất Bùi Vân, trong lòng đang phiến vô tận, hắn nhổ một bãi về hướng đứa trẻ ăn mày, hung hăng nói: “Tạp chủng, nhìn ông nội mày làm chó gì, cút ngay!”

Đứa trẻ ăn mày ấy không nói một lời, xoay người, hoà vào trong bóng tối.

Phía bên kia, chủ tớ đồng lòng phiến muộn. Không chỉ có Tiểu Lục bị lạc mất Bùi Vân, mà Bùi Vân cũng bị lạc mất Viên Phi Phi.

Bùi Vân rất ít khi chạy như thế, lồng ngực của hắn chạy đến đau đớn, phải dừng lại lấy một chút hơi, sau đó dựa vào tường nghỉ ngơi. Tường rất lạnh, hắn dựa vào rất không thoải mái, đành đứng thẳng người, sau đó ngồi xồm xuống.

Mặt trời lặn, sắc trời xúp tối. Bùi Vân ngồi xồm bên góc phố, thân thể khó chịu, trong lòng cũng khó chịu, dưới ánh trăng, hắn lặng lẽ khóc. Lúc nước mắt rớt ra, hắn bỗng dừng nhớ đến Viên Phi Phi thường hay cười hắn mít ướt, lại muốn nhịn xuống, khổ nỗi càng muốn nhịn thì càng khóc dữ hơn, cuối cùng hắn cắn chặt tay áo, khuôn mặt nước mắt chan hoà.

“Ê, là anh chàng này rồi.”

Đàng sau bỗng truyền lại tiếng người, Bùi Vân giật bản mình, hắn xoay đầu, trông thấy ba người đang đứng ngay sau lưng hắn. Bọn họ mặc áo vải thô, mặt đều dùng khăn che kín hết nửa.

Bùi Vân run rẩy đứng dậy.

“Các, các người là ai.”

Kẻ dẫn đầu nói: “Người không cần lo kẻ hèn mọn chúng ta là ai, người chỉ cần biết chúng ta sẽ dạy cho người một bài học.”

Bùi Vân lùi ra sau mấy bước, khổ nỗi hắn đang ở trong góc, vốn đã không còn đường lui.

Tên đi đầu vẫn đang tính nói thêm, kẻ phía sau kéo kéo hẳn, lắc đầu, kẻ đó muốn làm cho xong chuyện, bảo: “Cậu nhỏ, sau này đừng đi làm mấy chuyện khiến người ta ghét nữa.” Nói đoạn tiến lên vung mạnh tay.

Bùi Vân không có chỗ tránh, bị ăn một cái bạt tai toé lửa.

“Aaa.....” Hẳn ôm mặt, cảm thấy váng đầu hoa mắt, ngã phịch mông xuống đất.

Kẻ kia tiến lên giẫm hẳn thêm một đạp.

Bùi Vân cuộn mình lại thành một cục, không một chút khả năng phản kháng, chỉ không ngừng rên rỉ: “Ngừng tay, các người ngừng tay!”

Các kẻ khác cũng không lên tiếng, chỉ mỗi người tiến lên đạp một cước.

Bùi Vân: “Các người tại sao muốn đánh ta!”

Nghe tiếng Bùi Vân nói, ba tên kia không trả lời, chỉ lạnh lùng hừ một tiếng. Một tên trong bọn họ khom người, xách tai Bùi Vân lên, khẽ nói: “Ông lớn, chúng con hầu hạ ngài, ngài thấy thế nào?”

“Ê.”

??

Một âm thanh không biết từ đâu truyền đến, ba tên kia quay phắt đầu, ngay tức thời một bọc bụi tro mịn mù tung tới, bọn họ không kịp né, đều lãnh đủ.

“Khụ khụ!!”

“Khụ khụ ——Khụ!”

Bụi vô làm cay mắt khiến cho ba tên kêu oai oái, một bóng người tiến tới dùng một cây kim ngọn đâm thẳng vào eo một tên!

“Áaaaa——!” Tên bị đâm kêu lên thảm thiết, ôm eo ngã lăn ra đất.

Bóng người kia nhân lúc hỗn loạn kéo lấy Bùi Vân dưới đất, muốn lôi hẳn ra. Nhưng Bùi Vân đã bị đánh thành ngốc luôn rồi, nằm một cục dưới đất, không dám nhúc nhích, bóng người kia cuống quýt, lại không dám lên tiếng, đành ra sức lôi hẳn.

Kết quả là không kịp. Tro bụi lắng gần hết, hai tên kia đã hoàn hồn.

Bọn chúng vốn tưởng là bị hộ vệ của Bùi gia tóm được, hoảng hốt chỉ lo giữ thân, ai ngờ bụi bặm tẩn đi thì té ra là một đứa trẻ, tuy có bịt mặt, nhưng thân hình kia trông còn yếu ớt hơn cả Bùi Vân. Bọn chúng yên tâm rồi, quay qua xem xét tên đang nằm dưới đất, máu me đầy tay.

“Con giặc cái! Muốn chết à!?” Hai tên còn lại tức giận sôi trào, lao tới định tóm đứa trẻ lại. Nhưng mà đứa trẻ này không giống Bùi Vân, tuy là nhỏ con, nhưng lại trơn như trạch, luồn lách không ai bằng, vô cùng khó bắt.

Bọn chúng vất vả lắm mới tóm được một góc áo của đứa trẻ kia, đứa bé đó không giẫy thoát mà lại xoay đối mặt với người nắm áo, trực tiếp ngoạm một phát lên cánh tay hẳn. Tên đó vì để tiện đánh người đã xắn tay áo lên, một phát này cắn ngay trúng da thịt, hẳn hét ầm lên——

“Ồ chó dại ——! Buông ra! Buông ra——!” Tên ấy bị cắn đau điếng, giáng mạnh xuống vai của đứa trẻ kia một đòn, đứa bé phát ra một tiếng rên khế, nhưng vẫn không nhả. Tên kia cuối cùng chịu hết nổi, kêu kẻ còn lại tới, vừa đá vừa chửi, nắm tóc của nó lôi về phía sau mà giật, cuối cùng trong khoảng khắc tách được nó ra, tên kia rống lên thảm thiết.

Dưới ánh trăng, cách một tấm vải bịt miệng, mồm nó vẫn còn đang cắn chặt một miếng thịt người. Nó phun miếng thịt qua một bên, miếng thịt rơi xuống đất. Do bị dùng răng cắn, miếng thịt nhìn rất méo mó, mang theo da bị kéo rách và chút vụn thịt, trông gớm ghiếc không chịu nổi.

“Áaaa——! Áaaa Áaaa——! Ông xé xác mày!”

Mắt tên kia đỏ quạch, rút con dao găm bên hông ra, đâm về phía đứa trẻ.

Tên còn lại tiến lên, “Đừng nóng nảy, chủ tử có lệnh——“

“Cút——!”

Tên ấy rõ ràng đã mất hết lý trí, đâm thẳng một nhát tới.

“Chủ tử có lệnh không được gây ra án mạng——!” Tên còn lại rống lên, mũi dao kia gắt gao dừng lại ngay bên cổ của đứa trẻ.

Đứa bé chưa từng nhúc nhích.

Do bịt mắt, bọn họ chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt của nó, thâm độc khiến người ta lạnh gan.

“Đồ chó dại.....” Trán của tên bị cắn kia nổi đầy gân xanh, hấn xiết chặt con dao.

Đứa trẻ bỗng nhiên lên tiếng.

“Đâm đi.”

Bùi Vân đang cuộn tròn trên mặt đất nghe thấy giọng nói này, người cứng đờ.

Viên Phi Phi.

Giọng của nàng ngoài dự liệu của mọi người, trong trẻo hơn rất nhiều, tuy đã chứa vài phần mệt nhọc, nhưng sức mạnh tinh thần bí ẩn kia vẫn nghe ra.

“Người nói cái gì?”

Viên Phi Phi bảo: “Đâm đi.” Thậm chí nàng còn tiến về phía mũi dao thêm vài bước, “Giết ta đi.”

Tên cầm dao không tin nổi kẻ đang đứng trước mặt mình, hung tợn nói: “Người tưởng rằng ta không dám giết người!?”

Viên Phi Phi vui mặt, móc mai loà xoà che đi thần tình khiến người ta khó đoán, dưới lớp khăn bịt mặt kia nhếch lên, là độ cong của khoé miệng trong sự hưng phấn đan xen sợ hãi.

“Giết ta đi.....Bởi vì, hôm nay người mà không giết ta.....”

Viên Phi Phi ngẩng đầu lên, cặp mắt to tròn đỏ ngầu nhìn chăm chăm kẻ trước mặt.

“Hôm nay người mà giết không xong ta, mai đây ta sẽ lấy cái mạng chó của người.”

Vài lời chú thích:

– Nguyên văn bên tiếng Trung Viên Phi Phi gọi Bùi Vân là “Khốc Bao Tử” (bánh bao khóc nhè), cụm từ này bên tiếng Trung tương đương với từ “mít ứt” bên tiếng Việt, nó là loại biệt danh phổ thông nên mình đổi toàn bộ thành Mít Ứt rồi.

– Mình cũng noticed là ban đầu Khuất Lâm Uyển = người đàn ông trung niên, mà trong hồi ức của Khuất Lâm Uyển thì thấy tuổi hăn và

Trương Bình ngang ngang nhau, có khi hẳn còn trẻ hơn. Trương Bình năm nay mới 24 tuổi, không thể nào gọi là trung niên, thôi thì cứ đổ lỗi cho bộ đồ nho sĩ của Khuất Lâm Uyên và vẻ nhàn nhạ khiến hẳn trông già trước tuổi vậy.

NGƯỜI Ở NƠI TỊCH LẶNG

Twentine

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 14: Đại Thúc Nổi Giận!

Ánh quang u tối của lưỡi dao loé trên trán của Viên Phi Phi, tạo nên một vết ấn mờ mờ.

Hai bên giằng co.

Lúc này, Bùi Vân nãy giờ đang quỳ dưới đất không biết nhặt đầu ra dững khí, bỗng bật dậy hét lên nhào vào tên đang cầm dao.

“Người buông tay— —!”

“Khốn kiếp!” Không kịp phòng bị, tên đó bị Bùi Vân hung hăng tông một cú, lưỡi dao lệch đi khá xa. Viên Phi Phi nằm vững thời cơ, thẳng chân đá một cước trúng hạ bộ của hắn! Tên đó rống lên thảm thiết, ôm đũng quần ngã khụy xuống đất, lúc ngã vẫn không quên tung một quyền đánh trả, cánh tay của Bùi Vân lãnh trọn cú đòn, cả người văng vô tường.

Viên Phi Phi nắm tay Bùi Vân kéo, “Chạy mau!”

“Nhãi ranh muốn bỏ chạy?!” Tên cuối cùng còn sót lại tiến lên một bước chặn đường. Nơi đây là một ngõ cụt, chỉ có con đường trước mắt là thông ra phố, giờ đây đã bị tên kia đứng chặn, không còn lối ra.

Viên Phi Phi liếc bờ tường cao bên cạnh.

Trước đây đi theo Mã Bán Tiên, cái khác không nói, riêng leo cây trèo tường là sở trường đã được luyện vô cùng nhuần nhuyễn, bức tường này

cao một trượng, trèo lên không tính là khó, chỉ là.....

Nàng lại xoay đầu ngó Bùi Vân phía sau lưng, có lẽ đã được dặn dò trước, những kẻ kia lúc ra tay đều tận lực tránh đụng vào mặt Bùi Vân, trên mặt hẳn chỉ có một mảng ửng đỏ do cái tát tai để lại, thế nhưng Viên Phi Phi có thể trông ra, thân thể của hẳn đã không cầm cự nổi nữa rồi. Tay hẳn lạnh thật lạnh, còn không khỏi run lên từng cơn.

Viên Phi Phi chau mày, đồ bỏ đi.....

Vứt hẳn lại cho rồi.

Viên Phi Phi nghĩ đến đây, đang tính buông tay, ánh mắt quét qua con đường trước mặt chợt bắt gặp một cặp mắt âm u bên góc tường.

Nàng lập tức tỉnh ngộ, nhanh như chớp buông tay ra, Bùi Vân ngã phắt đầu—Viên Phi Phi đã lao đến bên người tên kia, ôm chặt lấy thắt lưng hẳn, húc vào phía trước! Tên ấy đã kịp đề phòng, chỉ bị cú tông của Viên Phi Phi hơi làm cho lảo đảo, sau đó lại đứng vững, hẳn túm được tóc của Viên Phi Phi, xoay người vứt nàng xuống đất.

“— Tránh qua bên!”

“Hự!” Viên Phi Phi nhin đau, lúc té xuống vẫn không buông tay như cũ, nàng ra sức nắm chặt lấy thắt lưng của tên kia, cuối cùng cũng kéo được hẳn xuống.

“Quân súc sinh! Ông cho mày——“

Bỗng dừng ngưng bật.

Người tên ấy cứng đờ, lắc lư phía trên đầu Viên Phi Phi, sau đó một dòng máu chảy xuống mặt, rồi hẳn đổ ập lên người Viên Phi Phi.

“Cút!” Viên Phi Phi chán ghét đẩy hẳn ra, thừa dịp hai tên kia chưa kịp đứng dậy, kéo Bùi Vân chạy ra khỏi ngõ, bóng người còn lại cũng bám theo sát gót.

Trên con phố tối om, ba con người chạy không biết bao lâu, cuối cùng Bùi Vân gần như là vắt lên người Viên Phi Phi.

Viên Phi Phi chạy nhanh nhất, nàng đem hai người còn lại đến nơi phố Đông rẽ làm hai, lui vào con hẻm sau của quầy hàng đồ đất. Mặt Bùi Vân cắt không còn giọt máu, lại lem luốc dơ bẩn, nếu không phải do Viên Phi Phi luôn lôi kéo hẳn, hẳn đã sớm lăn ra chết ngất.

Viên Phi Phi ấn hẳn vào góc tường, “Tự mình dựa vào!” Nàng quay qua nói với bóng người còn lại đang ngồi xồm kể bên quầy: “Người lấy cái gì đập vậy, liệu có làm chết người không?”

Người kia toàn thân là tầng tầng lớp lớp giẻ rách, hẳn tháo miếng giẻ bịt mặt ra, để lộ một khuôn mặt dơ hầy.

Chính là Tám Chó

Tám Chó lấy từ trong người ra một cây gậy đen tuyền, đưa cho Viên Phi Phi xem.

Viên Phi Phi cầm xem xét.

“Trên đây còn có đinh sao!? Người đập chết hẳn rồi!”

Tám Chó đoạt lại cây gậy.

“Sẽ không chết, ta không dùng sức nhiều như thế.”

Viên Phi Phi trợn tròn mắt, im lặng một lúc, sau đó cũng cho qua, “Quên đi, chết thì cho chết. Dù sao ta cũng không để cho bọn hẳn trông thấy mặt.”

Tám Chó gật gù, vừa rồi hăn cũng che mặt. Viên Phi Phi chồm qua võ vố vai Tám Chó cười, nói: “Ê, người tới thật đúng lúc.”

Tám Chó khoát khoát vai, tự mình đến bên tường đứng.

Viên Phi Phi: “Sao người lại tìm tới?”

Tám Chó hất hất hàm chỉ qua hướng Bùi Vân nói: “Lúc hăn rượt người ba người kia bắt đầu đi theo, ta nhận ra một kẻ trong đám.”

Viên Phi Phi: “Kẻ nào.”

Tám Chó: “Kẻ bị người đâm. Hăn là thủ hạ của Bệnh Hủi, trước đây ta gặp qua hăn.”

Viên Phi Phi ngoảnh đầu híp mắt nhìn Bùi Vân.

“Người làm gì mà lại chọc vào đám người này?”

Bùi Vân khoanh tay cúi đầu nói: “Ta đâu có trêu chọc gì họ.....”

Viên Phi Phi trừng hăn: “Nói láo cho ai nghe!?”

Đầu Bùi Vân càng cúi đến thấp thật thấp, tóc trước trán đều rũ hết xuống, loà xoà trước mắt. Hăn thấp giọng nói: “Dù cho ta nói gì đi nữa người cũng không tin.....”

“Người——“

“Có thể là hăn thật sự chưa chọc.” Tám Chó đứng một bên nói: “Tên thủ hạ đó của Bệnh Hủi ngày thường toàn ở phố Bắc, cách đây không lâu hăn đác tội với thiếu gia của nhà họ Bình, bị người ta lột sạch sẽ, đang rất túng tiền.” Hăn nhìn hướng Bùi Vân, lại nói: “Hai tên còn lại ta không nhận ra, có thể là người ta kêu hăn theo giúp họ.”

“Vậ à?” Viên Phi Phi sờ cằm, nói: “Vậ là người đã đắc tội với ai đó rồi.” Nàng ngó Bùi Vân đang ngồi co ro, do lúc nãy vừa lăn lộn dưới đất một hồi lâu, chiếc áo vốn trắng như ánh trăng của hã đã dính đầy đất, khuôn mặt thanh tú của hã cũng lem luốc thảm hại, Viên Phi Phi thở dài, nói: “Được rồi được rồi, kệ nó đi, đưa người về cái đã.”

Nàng bước tới, kéo Bùi Vân lên.

Hai đùi của Bùi Vân run lẩy bẩy.

Tám Chó lấy giẻ che mặt lại thêm lần nữa, nói với Viên Phi Phi: “Ta đi đây.”

Viên Phi Phi “ừ” một tiếng, Tám Chó như còn muốn nói thêm gì nữa, Viên Phi Phi quay đầu, đôi mắt sáng ngời nhìn thẳng vào mặt hã.

“Này, vài ngày nữa ta sẽ lại đến tìm người, người đừng có biến mất đấy.”

Tám Chó: “À.”

Trăng đã lên cao, Viên Phi Phi dìu Bùi Vân nhích từng bước từng bước một trên phố.

“Ta nói này Mít Ướt, chúng ta đi nhanh lên hơn một chút được không hã, người có biết giờ này đã là giờ nào rồi không.”

Lúc nãy điên tiết lên thì Viên Phi Phi không nhớ, nhưng bây giờ lấy lại bình tĩnh rồi thì bắt đầu nghĩ đến chuyện trăng lên đầu ngọn cây mà mình còn chưa về đến nhà, tí về đến nơi sẽ không khỏi phải lo tìm cơ nói với Trương Bình.

“Phiền quá đi.” Viên Phi Phi chau mày.

Nàng không để ý thấy, lúc nàng đang tự mình lăm bằm, người Bùi Vân càng lúc càng cứng đơ, đầu càng cúi càng thấp.

Đi được thêm một chặp, bọn trẻ rớt cuộc đụng trúng gã đầy tớ của Bùi gia.

Gã đầy tớ đó cũng chỉ đang chạy loạn trên phố tìm kiếm, lúc đầu còn không nhận ra Bùi Vân, vẫn phải đợi Viên Phi Phi kêu hấn lại. Vừa trông thấy Bùi Vân, bao nhiêu vải vóc hàng hoá hấn đang tay xách nách mang đều rớt sạch xuống đất.

“Cậu, cậu chủ?” Tiểu Lục mặt tái mét, nhào tới đỡ ấy Bùi Vân.

“Cậu chủ, cậu sao lại ra thế này! Cậu đừng hù con mà!”

Viên Phi Phi nổi giận: “Người đừng có tiếp tục lắc hấn nữa! Muốn hấn chết hả!?”

Tiểu Lục nhận ra Viên Phi Phi, ngày thường Bùi Vân không hay kết giao gì với người ngoài, chỉ riêng đối với đứa bé này thì bám chặt cứng. Hấn nhìn Viên Phi Phi nói: “Viên công tử, có phải cậu chủ chúng con đã đụng phải người xấu không?”

Viên Phi Phi thuật lại sơ những gì đã xảy ra một lần, sau đó để Bùi Vân dựa vào người Tiểu Lục, nói: “Người về kêu hấn nghĩ cho kỹ xem rốt cuộc hấn đã đắc tội ai.”

Nói xong, nàng xoay người bỏ đi.

Tiểu Lục nhìn Bùi Vân suy sụp mà thắt ruột gan, xuýt nữa rớt nước mắt. Hấn vừa đi vừa an ủi Bùi Vân:

“Cậu chủ đừng sợ, bà chủ sẽ lấy lại công đạo cho cậu, chúng ta sẽ không buông tha cho bọn chúng, sẽ không buông tha đâu.....”

.....

Bùi Vân cúi thấp đầu, trong mơ hồ chỉ nhìn thấy mặt đất đen tối.

Hắn nghe thấy tiếng bước chân của Viên Phi Phi càng lúc càng xa, cho đến khi không còn nghe thấy nữa, bao nhiêu nước mắt đã nhẫn nhịn này giờ, cuối cùng nghẹn ngào tuôn ra.

Bên kia, Viên Phi Phi chạy trốn về nhà.

Nàng vừa chạy vừa nghĩ xem không biết tí nữa sẽ dùng lý do gì.

Viên Phi Phi chạy một hơi về đến đầu ngõ, thấy bốn bề yên ắng, không chút động tĩnh. Viên Phi Phi nhón chân rón rén đến trước cổng nhà.

Cửa đang mở toang.

Nàng thò đầu nghe ngóng trong sân.

Đèn đuốc đang cháy, nhưng không có người.

?

Viên Phi Phi bụng đầy nghi vấn, bước vào trong sân. Nàng thử kêu lên một tiếng: “Ông chủ——?”

Không ai đáp lại.

Viên Phi Phi lục tung nhà lên, trên bàn trong phòng ngủ đã dọn thức ăn, hai bát cơm, chưa ai động tới, đã sớm nguội ngắt. Cả một căn nhà lặng ngắt như tờ, chỉ có chiếc đèn dầu trên bàn lâu lâu kêu lách tách.

“Kỳ quái, đi đâu mất rồi.”

Viên Phi Phi ngồi xuống ghế, nguyên một buổi chạy như điên, này giờ nàng vẫn chưa ngừng thở hồng hộc. Nàng với tay lấy ấm trà, rót thẳng một

ngụm trà vào miệng.

Trà trong ấm cũng lạnh như băng, nhưng dù sao uống cũng rất đã.

Viên Phi Phi ngồi một hồi, lồng ngực dần dần bình ổn lại. Nàng vừa ngồi vừa lâu lâu nghịch ấm trà, cũng thử mở rộng bàn tay mình ra, chụp lên trên ấm trà.

Trương Bình hay thích cầm ấm trà kiểu này mà uống, nhưng lúc nàng bỏ tay lên trên, tay nàng không đủ để phủ nửa mặt trên của ấm trà.

Rột rột rột.....

Bụng sôi lên rồi....

Lúc này Viên Phi Phi mới cảm giác được là mình này giờ đã đói rũ rượi. Nàng vuốt vuốt bụng mình, bấm trúng ngay chỗ lúc này bị đập, đau đến nhe răng há miệng hít một hơi.

“Giặc cái, cứ đợi đấy....” Viên Phi Phi nghiêng răng, vắn vắn thắt lưng.

Nàng cầm đĩa lên, nghĩ đến chuyện vừa trải qua, tức nghiêng răng nghiêng lợi, tuy bụng đói cực kỳ, vẫn không ăn nổi miếng nào.

Cái tên Mít Ướt vô dụng kia, đáng lẽ ra ngay lúc đầu đã có thể chạy thoát, thiệt là.....

Viên Phi Phi cảm giận bản thân đang không tự dừng đi chốt dạ, nếu như không bị nhất thời mềm lòng, nàng cũng đã không quay lại tìm hấn, đã không phải phiền lòng như bây giờ.

Nhưng sau đó nàng lại nghĩ, nếu như nàng không quay lại, tên Bùi Vân kia không biết sẽ bị bọn chúng bắt nạt thành dạng gì rồi, ngay cả một cú đánh trả cũng không xong, nàng lại cảm thấy tức nghẹn.

Viên Phi Phi nghĩ lung tung trong đầu, cân đi nhắc lại xem trận đánh nhau vừa rồi trên phố là lời hay lỗ, cuối cùng vẫn không rút ra được kết luận nào, không nhịn được la lên:

“Thiệt tình——”

“Ầm!”

Không đợi Viên Phi Phi kịp cảm thán xong, đằng sau đã nghe thấy ầm một tiếng, Viên Phi Phi giật bắn mình đưa bay ra khỏi tay. Nàng quay phắt đầu ngó, thì thấy cửa phòng bị mở toang, Trương Bình một thân phả hơi lạnh đang đứng trong bóng đêm.

Mặt của Trương Bình vốn là đường nét sắc cạnh, ngày thường mi mắt hiền từ không có gì để nói, nhưng giờ đây vẻ mặt hấn sắc bén, hàng mi thẳng như đóng đá, nguyên một khuôn mặt của hấn trông đanh cứng, Viên Phi Phi thấy hấn như vậy không khỏi run lấy bấy.

“Ông, ông chủ.....”

Trương Bình nhìn nàng chăm chăm.

Trước đó Viên Phi Phi đã nghĩ đến đủ loại lý do, nhưng bây giờ thấy Trương Bình như thế này, nửa câu cũng phun không ra.

Trương Bình vẫn ăn mặc phong phanh như cũ, hơi thở của hấn hơi mạnh, lồng ngực phập phồng lên xuống.

Hấn bước lên một bước —— thân thể của Viên Phi Phi hành động nhanh hơn đầu óc một nhịp, quỳ phịch ngay xuống đất.

“Ông chủ ta sai rồi——! Từ rày về sau ta sẽ không dám la cà nữa ——!”

Nàng quỳ đúng ngay bên chân Trương Bình, Viên Phi Phi ôm chầm lấy đùi hăn, khóc lóc cầu xin: “Ông chủ, ông tha cho ta lần này đi.”

Trước đó có mấy lần, nàng về nhà hơi muộn, Trương Bình không ngừng huơ tay với nàng ra hiệu, lúc hết kiên nhẫn nàng cũng dùng chiêu này, vừa quỳ xuống Trương Bình liền bế nàng lên, sau đó mọi việc đều yên lành.

Tuy nhiên, lần này rõ ràng không đơn giản như vậy.

Trương Bình xốc nàng từ dưới đất lên, một ngón tay chỉ hướng giường.

Viên Phi Phi dè dặt nhìn hăn một cái, “Ông chủ..... Ông bảo ta đi ngủ?”

Mặt Trương Bình vẫn đầy vẻ giận dữ, hăn im lặng giữ nguyên một tư thế. Viên Phi Phi không dám nhìn vào mắt hăn, ngoan ngoãn chạy vô giường nằm xuống.

Được rồi, ta hiểu. Viên Phi Phi bụng bảo dạ, thế này là không cho ăn cơm đúng không.

Thật lòng mà nói, nàng rất vừa lòng với sự trừng phạt này, mới vừa rồi bộ dạng của Trương Bình trông dễ sợ như vậy, nàng còn tưởng hăn chuẩn bị đánh mình.

Viên Phi Phi nằm yên trên giường, nhắm chặt mắt.

Tuy mắt nhắm chặt, nhưng nàng không sao ngủ được.

Thân thể của nàng đau đớn.

Huống chi, theo thời gian chậm rãi trôi, bụng nàng càng lúc càng đói, nàng không dám nằm ngửa, sợ là như vậy khi hít thở thì bụng sẽ dán luôn

vào lưng.

Trương Bình sau khi đuổi nàng vào giường, bản thân hẳn không lâu sau cũng nằm luôn.

Viên Phi Phi không dám nhúc nhích, nàng nằm yên chờ đợi.

Qua một hồi lâu thật lâu, Viên Phi Phi nghe thấy hơi thở đều đều của Trương Bình bên cạnh mình, cũng không còn thấy hẳn động đậy nữa, nàng khẽ nói: “Ông chủ.....”

Không có động tĩnh.

Viên Phi Phi rón rén bò dậy, mắt nàng đã sớm quen với bóng tối, quan sát Trương Bình đang ngủ say, lại kêu một tiếng: “Ông chủ..... Ông ngủ chưa vậy.....”

Trương Bình vẫn không thấy có động tĩnh.

Viên Phi Phi an tâm.

Nàng bò qua người Trương Bình nhảy xuống giường, do sợ gây nên tiếng động, nàng ngay cả giày cũng không dám mang, chân đất mò đến cửa phòng, quay đầu nhìn lần chót, đẩy cửa một chút lại ngó một chút, cho đến khi đủ để lách người ra ngoài mới thôi.

Nàng vốn định không đóng cửa, khỏi mắc công tí quay về lại phải mở ra, nhưng nàng lại sợ Trương Bình nằm trong phòng ngủ bị hứng gió lạnh, nên đành đóng cửa lại.

Đèn đuốc tối thui, Viên Phi Phi chạy vào trong nhà bếp, lôi thức ăn bữa tối còn thừa lại ra.

Đĩa thức ăn lạnh ngắt muốn đông đá, Viên Phi Phi nhón một miếng, ăn ngay phải một mảnh đá, lưỡi bị đâm cho một phát.

“Ồi chao.....” Nàng cắn môi, “Sao mà đóng đá mau vậy nè.....”

Vẫn còn ăn được, Viên Phi Phi đang đói muốn hoa cả mắt rồi, nàng thở dài một cái, không cần đến đĩa, chuẩn bị bốc ăn luôn.

Nhưng nàng vừa thò tay, từ sau lưng đã có một bàn tay khác đưa ra cầm đĩa thức ăn lên.

Viên Phi Phi kinh hãi, quay đầu lại.

Trương Bình chỉ mặc lớp áo trong, vạt áo trước ngực còn mở rộng, đứng sau lưng nàng, yên lặng nhìn nàng.

Đầu gối Viên Phi Phi nhũn ra, lập tức định quỳ tiếp.

Trương Bình kịp thời đưa tay ra đỡ, bế nàng lên.

“Ông chủ.....”

Trương Bình rũ mắt, nhìn thấy Viên Phi Phi đang chân trần, hấn bèn nhắc nàng lên cao hơn, bàn tay bọc lấy bàn chân của nàng.

Viên Phi Phi thì thầm: “Ông chủ, xin lỗi ông..... ta đói quá.....”

Trương Bình khẽ “ừ” một tiếng, một tay hấn vẫn bế Viên Phi Phi, tay kia đem đĩa thức ăn để qua một bên, cúi lưng, dùng một tay nhóm bếp, đặt chảo lên lò.

Viên Phi Phi ôm cổ Trương Bình, cảm gác lên vai hấn.

Không lâu sau, Trương Bình đem cơm và thức ăn hâm lên. Viên Phi Phi khẽ nói: “Ông chủ..... cho ta ăn sao.”

Trương Bình chuyển mắt nhìn nàng.

Trong ánh lửa, đôi mắt trũng sâu của Trương Bình ánh lên màu nâu nhạt, mặt mày của hắn cũng chỉ thuộc loại trung bình, nhưng khuôn mặt hắn sắc nét, sống mũi cao của hắn tạo nên dáng vẻ vô cùng kiên định.

Đôi chân trần của Viên Phi Phi được tay Trương Bình ú, đã ấm lên trong chốc lát, nàng nhìn Trương Bình, cười hì hì.

“Ông chủ, ông hết giận rồi.”

Trương Bình cười đầy bất đắc dĩ, Viên Phi Phi trông thấy nếp nhăn mờ mờ bên khoé môi của hắn.

Cơm canh được hâm lại xong xuôi, Viên Phi Phi được Trương Bình giữ trong lòng, ngồi xồm trên chiếc bàn con cạnh bếp ăn cơm.

Viên Phi Phi gấp thức ăn nhồm nhoàm, cơm nóng ăn có khác, thơm ngon vô cùng.

Nàng gấp một miếng thức ăn, xoay đầu nhìn Trương Bình.

“Ông chủ, ông cũng ăn!”

Trương Bình lẳng lẳng liếc một cái, Viên Phi Phi nói: “Ta thấy hết rồi, đêm nay ông cũng không ăn gì cả.” Trương Bình cười cười, sau đó há miệng ăn thức ăn từ đũa của nàng.

Mâm cơm này, Viên Phi Phi tự mình ăn một chút, đút cho Trương Bình một chút, không lâu sau ăn hết sạch bách.

Qua canh bốn, Viên Phi Phi chống đỡ hết nổi, Trương Bình bế nàng về phòng, cùng nhau nghỉ ngơi.

Trước khi ngủ, Trương Bình xoay Viên Phi Phi đối mặt với mình, chăm chú nhìn vào mắt nàng.

Viên Phi Phi nhìn vào đôi mắt hiền hoà kia, khẽ gật đầu nói: “Sau này sẽ không như vậy nữa.....”

Thế là Trương Bình mới vỗ vỗ nàng, dắt chần thật kỹ, rồi nhập mộng.

NGƯỜI Ở NƠI TỊCH LẶNG

Twentine

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 15: Loli Bị Phát Hiện!

Hôm sau, Bùi Vân không đến học đường.

Gã người hầu Tiểu Lục của hắn chạy một chuyến đến thư viện, đứng ở hành lang nói chuyện một hồi lâu với Khuất Lâm Uyển, bọn trẻ vẫn đang ngồi trong học đường đọc sách, lúc Khuất Lâm Uyển quay về, sắc mặt hắn rất khó coi.

Tan học, Viên Phi Phi bị Khuất Lâm Uyển giữ lại.

“Hôm qua đã xảy ra chuyện gì, sao nghe người hầu của Bùi Nhi nói các người gặp phải nguy hiểm?”

Nghĩ đến phải tường thuật sự việc thêm lần nữa, Viên Phi Phi phiền chết được, chỉ là thần tình của Khuất Lâm Uyển nhìn rất nghiêm trọng, nàng đành chán nản lầu bầu kể thêm một phen.

Riêng phần liên quan đến Tám Chó thì nàng giữ lại, cũng không đề cập đến quan hệ với Bệnh Hủi.

“.....Là thế đó, chả biết hắn đả tộ với ai, hôm qua lúc về đến nơi, người nhà hắn đã tra ra được gì chưa?” Viên Phi Phi nói.

Khuất Lâm Uyển lắc đầu: “Chưa, tên người hầu bảo với ta, Bùi Nhi hôm qua về đến nhà không hé miệng nói một lời, hỏi sao cũng không khai. Bùi lão phu nhân lo lắng phát điên.”

Nói đoạn, hần chau mày, dăm chiêu suy nghĩ hồi lâu.

Viên Phi Phi hỏi: “Người đang nghĩ gì?”

Khuất Lâm Uyển khoát tay với nàng, nói: “Không có gì, người về trước đi, trên đường về nhớ phải cẩn thận.”

Viên Phi Phi bất động: “Người đoán là do ai làm?”

Khuất Lâm Uyển vẫn đang suy ngẫm, không trả lời nàng.

Viên Phi Phi tức giận nói: “Hôm qua còn không phải là ta cứu hần sao! Ta cũng bị đánh, người dựa vào đâu mà không nói cho ta biết!?” Nàng la hét xong còn kéo tay áo lên cho hần xem một mảng bầm tím. “Người xem đây!”

Khuất Lâm Uyển giật mình, vội vã kéo tay áo nàng xuống.

“Người đang làm gì vậy, đừng náo loạn.”

Viên Phi Phi: “Người nói mau lên!”

Khuất Lâm Uyển bất đắc dĩ: “Không phải là ta không nói, ta cũng chỉ đang đoán.”

Viên Phi Phi: “Ngày thường là ai kết thù với nhà hần.”

“À.” Khuất Lâm Uyển cười khổ một tiếng nói, “Kết thù với Bùi gia của Kim Lô nói không hết bao nhiêu người, cho nên mới khó đoán ra ai.” Hần suy nghĩ một chút, lại nhỏ giọng nói: “Tuy nhiên, chiếu theo lời người nói, hung thủ lần này ra tay có vẻ khá vụng, ngay cả hai đứa trẻ còn có thể thoát thân”

Viên Phi Phi lập tức nổi nóng: “Ý là gì!? Xem thường?”

“Không phải không phải.” Khuất Lâm Uyển vội vàng bảo, “Chỉ cảm thấy những kẻ đó không có ý ra sát chiêu, không thôi ba người đàn ông mạnh khoẻ, đối phó với hai đứa trẻ các người, sao đi nữa cũng có thể giết được.”

“Hừ.....” Viên Phi Phi lạnh lùng hừ một tiếng, nói: “Đúng là bọn hã không muốn giết người, có kẻ còn nói cái gì chủ nhân của hã dặn không được gây ra án mạng.”

Khuất Lâm Uyển vỗ tay một cái, “Đúng đúng, nói như thế, đám người đó chỉ muốn dạy cho Bùi gia một bài học thôi, cho nên chắc không phải là thâm thù đại hận gì.”

Viên Phi Phi: “Người biết là ai rồi?”

Khuất Lâm Uyển: “Không biết.”

“.....”

Viên Phi Phi không thèm nói chuyện với hã nữa, quay gót bỏ đi.

Hôm qua lãnh giá, hiện giờ không có gì quan trọng hơn là mau mau về nhà.

Trước mắt phải cố gắng không chuốc hoạ, Viên Phi Phi vừa đi vừa nghĩ, ra vẻ ngoan thì cũng phải ra vẻ thêm vài ngày nữa mới được. Không thôi.....

Nàng nhớ chuyện đêm qua, bộ dạng Trương Bình đứng trong bóng đêm rét lạnh nhìn nàng, không khỏi run lên. Không ngờ Trương Bình lúc nổi giận lại đáng sợ như vậy, giống y như trụ băng treo trên mái hiên, đâm không chết người thì cũng lạnh chết người.

Về đến nhà, cửa nẻo mở toang, Viên Phi Phi sải bước vào trong.

Trương Bình đang nấu cơm.

Viên Phi Phi chạy vào nhà bếp, xông đến bên lò.

“Ông chủ, làm món gì đó.”

Trương Bình cầm cái vá gõ gõ vào thành chảo, ý nói nàng tự xem đi. Viên Phi Phi nhìn vào trong, là khoai tây.

“Thơm quá……” Viên Phi Phi hít hà.

Trương Bình để nàng về phòng đợi, Viên Phi Phi lười biếng gật đầu, nàng ngáp một cái, giơ tay lên để duỗi thắt lưng. Mới giờ đến giữa chừng thì ngưng ngay lại, xoay người bỏ đi ra ngoài.

Trương Bình trông theo bóng lưng của nàng, ánh mắt bỗng dưng biến sâu xa.

Lúc ăn cơm, Viên Phi Phi vẫn như thường lệ, lôi lôi kéo kéo Trương Bình, nói đủ thứ chuyện xảy ra trong ngày. Nói đã đời, nàng bỗng nhớ đến một chuyện ——

“Ông chủ, chó của ông chủ sạp gạo mới sinh chó con, ông hay chưa?”

Trương Bình không nhanh không chậm dùng cơm, gấp một ít rau bỏ vào trong bát Viên Phi Phi, lại và một miếng cơm vô miệng, lắc đầu. Viên Phi Phi đầy hứng thú: “Lúc ta ra về chúng vẫn còn ngủ, chó con chỉ to bằng nắm tay, nhìn y như chuột nhắt!” Nàng vừa ăn vừa khoa tay múa chân, cơm văng cả lên mặt Trương Bình.

Trương Bình trừng nàng một mắt, Viên Phi Phi hoàn toàn không coi ra gì.

“Ông chủ, ta nói với chủ sạp gạo ta muốn một con.”

Trương Bình liếc nàng, ý là người muốn đem về làm gì.

Viên Phi Phi nghiêm nghị nói: “Trông nhà.”

Trương Bình cười khẩy một tiếng, ngậm miệng lắc đầu.

Viên Phi Phi nhận ra là hẳn đã thấy rõ ý đồ của mình, chẳng thềm dấu nữa, sáng khoái nói, “Đem về chơi.”

Trương Bình lấy cán đũa khẽ gõ lên đầu nàng một phát.

Viên Phi Phi bưng đầu, la lên: “Ra nguyên một lứa lúc nhúc, ông chủ sạp gạo nuôi không nổi, ta lấy một con là giúp ông ta một tay!”

Trương Bình buông đũa, lấy tay ra hiệu. Viên Phi Phi không kiên nhẫn nói: “Sẽ không quên lo học hành, hiện giờ ta đã học được rất nhiều chữ rồi.” Nói xong, còn xoay qua nhìn Trương Bình cười lém lỉnh.

“Chữ ta viết giờ còn đẹp hơn cả của ông chủ rất nhiều, tiên sinh cũng nói vậy.”

Trương Bình sầm mặt, néo nàng một phát.

Câu này nàng nói không sai, Khuất Lâm Uyển đích xác có nói.

Tuy Viên Phi Phi học muộn, nhưng chữ nàng viết đẹp lạ lùng. Ngày đầu tiên Khuất Lâm Uyển vừa dạy nàng cách cầm bút, trưa hôm ấy Viên Phi Phi đem toàn bộ giấy trên bàn viết đầy tên Trương Bình, Khuất Lâm Uyển cầm tờ giấy cuối cùng lên, hai chữ Trương Bình ấy nhìn đã không giống như chữ của một đứa trẻ mới học cầm bút.

Khuất Lâm Uyển ngạc nhiên nói: “Tuy chương pháp(1) còn hơi loạn, nhưng loạn cũng rất có ý vị, đứa trẻ như người thật hiếm thấy.” Hẳn nâng tay Viên Phi Phi lên, lật qua lật lại, “Đôi tay nhỏ thế này, có thể giữ bút ổn như vậy, không tệ chút nào.”

(1) chương pháp: cấu tạo của chữ (composition).

Có lẽ do tính tình, lúc viết chữ Viên Phi Phi chưa bao giờ có thói quen dừng lại ở từng nét như những đứa trẻ khác, một khi đã nhớ chữ nào, nàng sẽ viết một mạch không nhắc bút, không chút do dự.

“Hiện giờ ngày nào tiên sinh cũng kêu ta viết chữ, mà vậy cũng tốt, miễn sao khỏi phải đọc mớ kinh văn nát kia, ta sao cũng được.” Viên Phi Phi ngậm đũa, tiếp tục kéo Trương Bình. “Ông chủ, ông cho ta nhận một con đi mà.” Nàng níu tay áo của Trương Bình, lôi kéo một hồi làm hăn ăn cũng không xong.

Trương Bình gỡ nàng ra, đứng dậy đi lấy tờ giấy, đem về bàn để bên cạnh bát cơm. Viên Phi Phi cầm đũa đập bộp xuống bàn, xoa xoa hai tay nói: “Muốn khảo bài ta phải không, tới đi!”

Trương Bình cầm mẫu than, nghĩ một chút, vừa đặt tay xuống thì bị Viên Phi Phi giữ lại. Trương Bình liếc nhìn nàng, Viên Phi Phi nói: “Nói trước, nếu ta mà đọc được, là ta sẽ được đem chó về.”

Trương Bình cười một cái, gật đầu.

Viên Phi Phi chỉ giấy, “Mau viết mau viết.”

Cổ tay Trương Bình xoay một vòng, trên giấy hiện ra bốn chữ.

Chữ không khó, Viên Phi Phi khoái chí đọc lên ——

“Có——“

“Phải —— Bị ——“

“Bị gì nhi.....” Nàng nhìn chữ cuối cùng, thấy nó rất quen mắt, nàng vuốt vuốt cằm, cố gắng nhớ lại. “Rõ ràng là đã thấy qua, ông chủ, ông đừng hối, ta bảo đảm sẽ nhớ ra.”

Trương Bình không định hỏi nàng, hẵn viết xong chữ thì đứng một bên yên lặng đợi.

Trong đầu loé sáng, Viên Phi Phi bỗng nhiên nhớ ra đây là chữ gì, người nàng lập tức cứng đờ.

Có phải bị thương?

Mấy hôm nay nàng đều không dám tắm, là vì sợ thương tích trên người bị phát hiện, kể cả lúc ngủ cũng rất cẩn thận, làm sao Trương Bình lại biết được.

Viên Phi Phi len lén đưa mắt nhìn Trương Bình một cái, Trương Bình cũng đang nhìn nàng, thần tình bình thản nhưng rất chăm chú.

Viên Phi Phi chợt dạ cười ha ha, khoát tay nói: “Không biết không biết, ta không đòi chớ nữa.” Nàng giành lấy tờ giấy vừa cất bừa vừa nói: “Ông chủ chúng ta tiếp tục ăn cơm, ăn cơm, ăn cơm.”

Trương Bình chụp được cổ tay của nàng, khẽ kéo, đem Viên Phi Phi xoay về lại. Tay kia của hẵn cầm tay áo của nàng vén lên, Viên Phi Phi không kịp phản ứng, nguyên cánh tay phải đã lộ ra.

Cánh tay nàng bị tên kia giằng, đến giờ vẫn còn đỏ một mảng, nhìn thấy rõ cả dấu vết của tay hẵn.

“Á á, ông chủ ông nhẹ một chút!” Viên Phi Phi muốn rút tay ra, nào ngờ tay Trương Bình chẳng hề dùng chút lực nào, nhưng bàn tay hẵn vẫn y như gọng kìm, không sao rút ra được. Viên Phi Phi ngược mắt, trông thấy Trương Bình đang chau mày nhìn mình.

Nàng hết cách, chỉ còn mỗi nước nói qua loa: “Hôm qua, hôm qua đánh nhau với người ta.” Nàng nhìn sắc mặt Trương Bình không tốt, lập tức nói thêm: “Đánh một chút thôi, xô xát sơ sơ, không có gì nghiêm trọng.”

Trương Bình không nói, xoay tay viết hai chữ lên giấy:

Người nào.

Viên Phi Phi nói: “Người ngoài đường, không biết mặt. Có vẻ như là say rượu.” Nàng còn ra vẻ lấy lòng cười cười với Trương Bình, “Ông chủ, bởi vậy cho nên hôm đó mới về trễ một chút, không phải là ta la cà.”

Trương Bình buông tay, ra khỏi phòng. Viên Phi Phi định đi theo hẳn, bị hẳn ngăn lại.

Trương Bình đun pha một bồn nước nóng, đem khăn đem ghế đầu vào chuẩn bị tắm cho Viên Phi Phi.

Viên Phi Phi trốn ngay sau hẳn, nói sao cũng không chịu tắm.

“Hôm nay muộn quá rồi, mai, vài hôm nữa hãy tắm!”

Nàng không dám tắm, bởi vì vết thương ở vùng bụng là nghiêm trọng nhất, nhìn sẽ biết ngay không phải xô xát qua loa gì cả, nàng sợ Trương Bình trông thấy lại tính tội.

“Ông chủ, ta buồn ngủ rồi, ta muốn đi ngủ.” Nói xong nàng liền trèo tót lên giường. Trương Bình đang ngồi trên ghế đầu, thò tay tóm gọn Viên Phi Phi như tóm gà con đem về lại. Cánh tay hẳn đỡ ở thắt lưng Viên Phi Phi, khẽ nhắc lên, cởi giày xong thả nàng thẳng vào trong bồn nước ấm.

Viên Phi Phi la oai oái: “Quần ta! Quần ta ướt hết rồi!”

Trương Bình chẳng màng, hẳn nắm lấy cổ áo của Viên Phi Phi, kéo lên một cái, áo sũng cứ như vậy bị lột sạch.

Viên Phi Phi phản ứng cực nhanh, lập tức gập người ngồi sụp xuống trong nước, nói sao cũng không chịu đứng dậy.

Trương Bình vỗ vỗ lưng nàng, Viên Phi Phi la lên: “Tự ta tắm tự ta tắm!”

Trương Bình bị nàng chọc cười, phì một tiếng, Viên Phi Phi chau mày trừng hăn: “Đừng cười!”

Trương Bình kéo kéo mà nàng vẫn không có phản ứng, hăn liền lẳng lẳng thò một ngón tay, khê cù vào chỗ xương sườn của nàng.

“Hahahaha!” Viên Phi Phi lách người nhảy dựng lên.

Tất nhiên để lộ ngay ra chỗ bầm tím ở vùng bụng.

Sắc mặt Trương Bình đại biến.

Viên Phi Phi tính lấy tay che nhưng đã muộn rồi, Trương Bình giữ tay nàng lại, kéo ra, nhìn trừng trừng vào vết thương ở bụng. Cổ tay Viên Phi Phi run lên, lí nhí nói: “Không, không cần thận bị té.”

Ánh mắt Trương Bình từ bụng nàng chuyển đến mắt nàng, Viên Phi Phi vốn còn đang tính nói thêm vài câu, nhưng vừa thấy thần tình của Trương Bình xong bị dọa đến một câu cũng nói không ra.

Trương Bình nghiêng răng, đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống Viên Phi Phi.

“AAAaaaaaa——“ Trương Bình chỉ vào vết thương ở nơi vùng bụng của Viên Phi Phi, bật lên một âm thanh kéo dài.

Tiếng của Trương Bình rất trầm, khàn khàn, nghe như tiếng gió lùa qua sàng, cũng giống như khí cụ sắt bị hoen gỉ. Đây được coi như lần đầu tiên Viên Phi Phi nghe thấy Trương Bình lên tiếng, trước đó tuy hăn đôi khi cũng có bật ra vài âm thanh, nhưng đều là dạng như âm mũi lúc hăn phì cười. Dẫu bây giờ được nghe thấy rồi, Viên Phi Phi cũng không cảm thấy

chút vui mừng. Âm thanh này, khoá trong lòng nàng một nỗi chua xót không nói nên lời.

Trương Bình, ngón tay của hắn run lên, nhìn Viên Phi Phi chăm chăm.

Viên Phi Phi thở dài.

“Khổ thân tôi, đây là lần thứ ba rồi.....”

Nàng ngồi trong nước, đem chuyện của Bùi Vân thuật thêm một phen. Trương Bình là người nhà, nên Viên Phi Phi cũng đem luôn chuyện Tám Chó kể hết.

“Ông chủ, ông là dân lành, chắc không biết cái tên Bệnh Hủi đó, hồi trước cha ta có qua lại với hắn, thủ hạ của hắn toàn loại bất hảo, thu tiền làm việc xấu. Ta cũng đã nói cho tiên sinh nghe rồi, hắn nói hiện giờ vẫn chưa rõ ai là chủ mưu.”

Trương Bình không nói không rằng, yên lặng nghe Viên Phi Phi kể.

“Ông chủ..... ta không phải là kiếm chuyện, ta chỉ có lòng tốt cứu người thôi nha!” Viên Phi Phi vừa dội nước lên người vừa than thở. “Ta là học từ ông chủ, muốn làm người tốt, ông đừng trách phạt ta.....”

Trương Bình yên lặng một lúc, lại xắn tay áo lên, nhúng khăn vào nước kỳ cọ cho Viên Phi Phi.

Hôm nay hắn kỳ rất nhẹ.

Viên Phi Phi bị nhột.

“Haa.... nhột quá, ha ha, ông chủ, ông mạnh tay lên một chút..... ha ha ha.”

Mặt Trương Bình vốn đang nặng nề, kết quả nghe Viên Phi Phi la hét vầy vùng cười nháo, không biết sao cũng bị chọc cười. Hắn nhìn Viên Phi Phi một cách bất đắc dĩ, dùng sức ấn ấn đầu nàng.

Tắm xong, Viên Phi Phi được Trương Bình cẩn thận bế vào giường, sau đó Trương Bình đem hai chai thuốc tới, bôi thuốc cho Viên Phi Phi.

Thuốc vừa bôi lên da liền sủi bọt, Viên Phi Phi bị đau tái mét mặt mày, tuy nhiên điều bất ngờ là nàng không hề kêu ca.

Trương Bình hơi ngạc nhiên, ngẩng lên nhìn nàng một cái, Viên Phi Phi nhếch môi cười với hắn, muốn khó coi bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

Suốt thời gian Trương Bình bôi thuốc cho nàng, Viên Phi Phi không hề lên tiếng.

Trương Bình cầm chai thuốc, lúc sắp đi lại ấn ấn đầu Viên Phi Phi. Lần này xem ra có vẻ mang một ý nghĩa khác so với những lần trước.

Đêm ấy, Viên Phi Phi trong lòng nhẹ nhõm, ngủ ngon dài chảy đầy mặt.

Đêm khuya yên vắng.

Canh hai mây mù, canh ba trăng sáng, canh bốn trời quang.

Không biết qua bao lâu, Trương Bình từ trên giường ngồi dậy, chậm rãi xỏ giày, thuận tay khoác một chiếc áo, ra khỏi cửa.

NGƯỜI Ở NƠI TỊCH LẶNG

Twentine

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 16: Đại Thúc Tới Cửa Rồi !

Trăng treo trên cao lạnh lẽo soi xuống mặt đất.

Thành Kỳ Thủy đã sớm say giấc, vừa ra giêng, hầu hết mọi nhà đã tháo lồng đèn xuống, bóng đêm càng thêm u tối.

Thành Kỳ Thủy đã tồn tại gần hai trăm năm, các khu vực trong thành trấn đã tự hình thành tùy theo xu hướng.

Dựa vào phía nam là nơi sáng giá nhất trong thành, chủ nhân của các căn hộ nơi đây gồm quan viên và các thế gia, kế đó là phía đông, gồm các thương gia danh tiếng, tiếp nữa là phía tây và phía bắc, đều là nơi của các thường dân còn lại, thành phần hỗn tạp nhất của thành Kỳ Thủy tụ tập ở phía tây bắc.

Lúc này, có hai kẻ đang ngủ gật trước một mái nhà tranh tầm thường vùng ngoại ô phía bắc của thành Kỳ Thủy.

Muốn ngủ một giấc dưới trời đông rét buốt như thế này cũng không dễ, bọn họ cuộn người rúc trong chiếc áo lạnh cũ nát, tay nhét dưới nách. Tuy đã làm như vậy, bọn họ vẫn không thoải mái nhập mộng được, chỉ ráng chịu lạnh mà nhắm mắt nghỉ ngơi tạm bợ.

Không lâu sau, trong bóng tối có một bóng người chậm rãi đi tới.

Mãi đến khi bóng người ấy đứng ngay trước mặt, hai tên kia mới phát giác. Một trong bọn họ mơ mơ màng màng mở mắt ra, vừa ngược lên liền

thấy một thân hình cao lớn chắn ngay trước mặt, đen ngòm, rất dọa người.

“Ồi trời, gì thế này.” Tên đó la lên một tiếng, muốn đứng dậy, nhưng ngòi xồm hời lâu tê chân, nhất thời đứng không nổi đành cứ vậy ằm ỉ dưới đất.

“Ai đó, tối lửa tắt đèn chạy rong làm gì?”

Bóng người lảng lạng, đứng sừng sững ngay trước mặt hắn.

Tên ấy co duỗi chân một chút, từ dưới đất đứng lên, đá đá đồng bọn bên cạnh.

“Dậy!”

Tên bên cạnh thức dậy, ngáp một cái rồi đứng lên, cũng ngược nhìn bóng người kia.

“Ai, mau nói tên ra.”

Bóng người vẫn không có động tĩnh, chỉ sải bước chực tiến vào trong căn nhà nhỏ.

“Ê ê.” Hai kẻ giữ cửa lao ra đẩy bóng người một cái, “Người nào, đừng kiếm chuyện với bố.”

Vai của bóng người bị đẩy một cái, bước chân khẽ ngừng, hắn ngẩng mặt, ánh trăng hắt lên một khuôn mặt rất bình thường, chính là Trương Bình.

Trương Bình không lui bước, hắn cao hơn hai tên kia không ít, hiện giờ đứng trước mặt họ không nói một lời, đối mặt mang theo một loại áp bức vô hình.

Hai tên kia cũng cảm thấy người tới không hiền, một trong hai tên ra dấu bằng ánh mắt, tên khác quay đầu bước vô trong căn nhà.

Tên còn lại đứng đối mặt với Trương Bình, dùng thân chắn cửa, không cho Trương Bình có cơ hội đi vào.

“Người tốt cuộc là loại người nào, tới đây làm gì.” Tên ấy sắc mặt không thân thiện, hỏi thêm vài lần nữa, nhưng hăn hỏi cách gì Trương Bình cũng không có phản ứng.

“Ranh con, rượu mời không uống muốn uống rượu phạt....” Hỏi hoài không được đáp, tên ấy tức điên, tay nắm thành quyền, nhè mặt Trương Bình mà đấm.

Trương Bình hất cổ tránh.

“Quân chó chết!” Tên kia tiếp tục tung thêm mấy quyền, cú nào cũng nhắm vào đầu Trương Bình, Trương Bình hất đầu, lách mình, nghiêng vai, chuyển thất lưng, tên kia chưa từng đụng được hăn.

“Mẹ mày!” Tên kia không nhịn được tiếng chửi, tự biết bản thân đã gặp cao thủ, không xuất chiêu nữa. Hăn lui hai bước, đợi tên phía bên trong.

Sau khi đã tránh ra, hăn vô ý liếc xuống thì thấy chân của Trương Bình từ khi sải một bước tới đến giờ chưa hề xê dịch.

“.....” Ánh mắt hăn đầy cảnh giác nhìn Trương Bình chăm chăm, người kia mặt vẫn bình thản đứng yên.

Tên ấy chỉ cảm thấy người này mặt trông rất quen, nhưng không sao nhớ ra được.

Ngay lúc này, có vài người bước ra từ bên trong, trừ kẻ vừa chạy vô còn có thêm 3 người khác. Bọn họ khoác trên người áo lạnh cũ nát, đầu tóc bù xù, mặt mày dơ bẩn, hai người trong đám còn đang ngáp, rõ ràng là mới bị đánh thức.

“Râu Xồm, là hần.” Kẻ dẫn đầu chỉ tay, mọi người đều nhìn về phía Trương Bình.

“Râu Xồm” là một người đàn ông tong teo, sắc mặt tái mét, toàn thân ám mùi thuốc phiện, chạc bốn mươi mấy tuổi. Đôi mắt của hần nửa nhắm nửa mở, lơ lơ nhìn theo tay chỉ.

“Nhãi ranh, người phương nào, đến đây bán mạng hay mua mạng, còn không thì.....”

Trương Bình lẳng lặng không lời, lại sải thêm một bước, Râu Xồm chau mày.

“Vậy thì chính là tới ăn đòn.....” Râu Xồm vuốt vuốt cằm, hai tên bên người hần lập tức xông ra, một người xuất quyền nhắm phía trên, một người xoải chân nhắm phía dưới, trên dưới phối hợp chặt chẽ, nhanh nhẹn hơn mấy tên canh cửa vừa rồi rất nhiều.

Trương Bình vẫn mím chặt môi như cũ, ánh mắt kiên định sáng quắc.

Chân vừa quất đến, Trương Bình bình tĩnh nhảy, khi quyền cũng đồng thời phóng tới, Trương Bình không đỡ, chỉ dụng lực uốn mình trên không trung, sau đó chống tay xuống đất dùng hai chân xuất chiêu, một chân trúng bụng của kẻ đá, chân kia trúng lưng của kẻ đâm.

Hai kẻ nọ chỉ cảm giác được một cỗ khí lực lớn đến từ mũi chân của Trương Bình, đồng thời nghe một tiếng quất rất trầm.

Hai kẻ lập tức bay ra xa hai trượng, trái một tên, phải một tên.

Cùng lúc ấy, Trương Bình mượn lực của cú đá để chuyển mình, chân nhẹ nhàng chạm đất.

Lại tiếng thêm một bước.

Cặp mắt lơ lơ của Râu Xồm bùng tỉnh.

“Thủ pháp này..... hỗn nguyên lộ số của Khuất gia.....” Chẳng lẽ lại là người của Khuất gia, Râu Xồm lập tức gạt đi ý nghĩ này, không thể nào, Khuất gia sẽ không đi kiếm chuyện với bọn hắn, vậy thì——

Râu Xồm bỗng dừng nhớ đến một người, hăn ngẩng phắt đầu, quan sát Trương Bình kỹ lưỡng, như là muốn từ mặt mũi của hắn moi ra điều gì đó.

“Quả nhiên.....” Râu Xồm vỗ tay gọi hai người kia rút về.

“Người đứng yên đây chờ.” Hắn nói xong quay lại vào nhà.

Trương Bình đứng phía sau, không còn tiếp tục tiến tới. Mấy tên kia bị hắn làm ngã đều quay lại đứng chặn trước cửa.

Trương Bình không có ý xê dịch, đứng lạng lẽ trong bóng đêm chờ đợi.

Không lâu sau, Râu Xồm lại từ trong căn nhà bước ra, gọi một tiếng.

“Vào đi.”

Bước chân Trương Bình vững trải trầm lặng, theo sau Râu Xồm tiến vào trong căn nhà.

Căn nhà này tuy bên ngoài trông nhỏ bé tồi tàn, nhưng một khi vào đến bên trong thì như một cái động càn khôn, ngay cửa có một lối chắn gió dẫn đến sau nhà, trong phòng không để bất cứ một thứ gì ngoài một địa đạo

cỡ một trượng ở trên sàn. Địa đạo thoạt nhìn không sâu, từ ngoài nhìn vô có thể thấy được hút ánh sáng từ dưới hắt lên.

“Vào đi.” Râu Xồm lạnh lùng nói một câu sau lưng Trương Bình. Trương Bình liếc hẳn một cái, sau đó theo bậc thang của địa đạo mà bước xuống.

Râu Xồm theo gót Trương Bình cùng xuống dưới.

Dưới bậc thang là một cái hầm lớn trống rỗng, có vài khối đá, giữa hầm là một bồn than nóng đang cháy lập loè, phía trong cùng của căn hầm là vài cái trường kỷ gỗ, bên trên có vài người đang ngủ.

Lúc Trương Bình xuống đã gây nên vài tiếng ồn, người ngủ dưới hầm trở mình vài lần, xuýt nữa rớt xuống khỏi trường kỷ, giật mình kịp thời thức giấc.

Bọn họ nhìn Trương Bình, vài ba kẻ kéo nhau tụ tập giữa hầm.

Trương Bình không nhìn bọn họ, sau khi xuống bậc thang chỉ nhắm vào cuối hầm mà đi.

Đôi ba kẻ tiến lên muốn cản hẳn, sâu trong hầm truyền đến một câu: “Tránh hết ra.” Giọng nói ấy trầm khàn, khào khào, giống như cổ họng đầy đàm, khạc không lên nuốt không xuống, nghe rất tởm lợm.

Mọi người nghe lệnh, toàn bộ nhường đường, Trương Bình tiến lên.

Sâu trong hầm tối có một kẻ đang ngồi co ro rụt cổ bọc trong chiếc áo khoác rất dày, đầu chỉ còn lơ thơ vài cọng tóc, trên mặt loang lổ chỗ xanh chỗ vàng mừng mủ, có chỗ đang chảy ra, đứng từ xa đã ngửi thấy mùi hôi thối.

Đây không phải ai khác, chính là Bệnh Hủi mà Viên Phi Phi đã từng nhắc đến.

Trương Bình đến trước mặt hăn, Bệnh Hủi mở đôi mắt vàng đục, chậm rãi nói:

“Anh bạn trẻ..... khách hiểm nha.”

Trương Bình lấy từ trong mình ra một tờ giấy, trao cho Bệnh Hủi. Bệnh Hủi nhận lấy, mở ra xem, nheo mắt nghĩ ngợi.

Trương Bình khẽ vuốt cằm, ánh mắt trầm ngâm nhìn Bệnh Hủi chằm chằm.

Bệnh Hủi bị hăn chiếu tướng, cười hì hì nói: “Người đừng nhìn lão như thế, đây không phải là lão bảo người ta làm.”

Trương Bình nhíu mày.

Bệnh Hủi nói: “Oan có đầu, nợ có chủ, anh bạn, người phải xem cho đúng người mới được.....”

Trương Bình nhắc tay chỉ vào tờ giấy trong tay Bệnh Hủi, Bệnh Hủi u ám nhếch mép: “Thập Bát Đường buôn bán rõ ràng, kẻ ra người vào như thế nào lão không nhầm lẫn được, không cần dối người. Tuy nhiên——”

Bệnh Hủi ngưng một chút, Trương Bình đợi hăn nói tiếp.

Bệnh Hủi im lặng trầm ngâm, sau đó bảo: “Người này, ta cũng biết.”

Trương Bình tiến lên một bước.

Bệnh Hủi giơ tay, năm ngón tay như móng gà ngấn trước mặt Trương Bình, hăn u ám nâng mi mắt, cười vui vẻ. “Nhưng anh bạn trẻ cũng không

thế nào khơi khơi mà biết.....” Nói đoạn hai ngón tay của hắn vê vê vào nhau.

Trương Bình nhếch mày, Bệnh Hủi vẽ mặt tham lam, nói: “Người đến tìm ta, không phải là vì muốn tìm người sao.....”

Trương Bình cười lạnh một tiếng, lấy từ bên hông ra nửa bọc tiền ném cho Bệnh Hủi. Bệnh Hủi đón lấy đổ ra tay đếm.

“Hà hà, anh bạn trẻ, tới đây.” Hắn ta nhét bọc tiền vào trong người, gọi Trương Bình tới. Trương Bình đến bên hắn, Bệnh Hủi đứng lên.

Thân hình hắn vốn không cao, lại gù lưng, đứng cạnh Trương Bình kém hai cái đầu, Trương Bình sống lưng thẳng tắp, cũng không vì thế mà khom lưng tiếp hắn, chỉ hạ ánh mắt nhìn.

Bệnh Hủi ngược đầu, nói vài câu với Trương Bình.

“Anh bạn, Lưu Tứ phen này chuốc hoạ lớn, cho dù người không ra tay, mấy người của Kim Lôu cũng sẽ không để cho hắn yên, sao không ngồi nhà hưởng nhàn chứ.....”

Trương Bình lẳng lặng không lên tiếng, lạnh lùng nhìn Bệnh Hủi.

Bệnh Hủi hiểu ra ý hắn, thấp giọng cười hai tiếng, nói: “Được được, lão không nhiều lời. Anh bạn, người nhớ lời ta nói, ra khỏi cửa, cứ theo hướng này mà đi”

Bệnh Hủi chỉ rõ vị trí của kẻ sinh sự Lưu Tứ, vừa nói xong, Trương Bình xoay người đi ra ngoài. Bệnh Hủi cất tiếng cười chói tai sau lưng hắn.

“Anh bạn, lão nghe nói đứa trẻ ấy bán rẻ vào nhà người rồi nhĩ.....”

Bước chân của Trương Bình khựng lại.

Bệnh Hủi lại nói: “Lão và sư phụ của nó đã từng gặp mặt, chắc chắn, lão vẫn nhớ đứa trẻ ấy, thật là vừa lạnh lợi vừa mượt.....” Bệnh Hủi tắc lưỡi khen ngợi, còn tính nói thêm gì nữa, bỗng trông thấy sắc mặt của Trương Bình vừa quay đầu lại.

Bốn mắt gặp nhau, Bệnh Hủi rét run, không dám nói thêm câu nào.

Dưới ánh mắt của mọi người, Trương Bình lặng lẽ rời đi.

Hắn đi rồi, người còn lại trong hầm muốn ngủ lo ngủ, cần canh gác lo canh gác. Râu Xồm chạy đến bên Bệnh Hủi, thấp giọng nói: “Vừa rồi có phải——“

Bệnh Hủi giơ tay ngăn lời, khẽ thật khẽ “ờ” một tiếng.

Râu Xồm cười nhạo một tiếng, nói: “Sau sự việc đó, tên ấy vui mình ở lò rèn bên phố Tây, lâu lắm rồi không thấy được lấy một lần, đến cả mặt mũi hắn cũng quên rồi.”

Bệnh Hủi cười hà hà, nói: “Phen này không phải đã thò mặt ra rồi sao.”

Râu Xồm nói: “Có phải hắn đến hỏi chuyện hôm bữa của Kim Lô.”

Bệnh Hủi gật gù: “Không sai.”

Râu Xồm nói: “Sáng nay mấy hộ vệ của Kim Lô tới, đánh anh em giữ cửa của chúng ta, tìm đến ta ta nói kẻ làm ra chuyện đó không dính dáng đến chúng ta, bọn hắn hết cách, cũng chỉ bỏ đi.”

Bệnh Hủi ho khan hai tiếng, phun đàm ra một bên.

“Vốn chẳng dính dáng! Haizz, chuyện lớn thì cũng không lớn, nhỏ cũng không nhỏ, chỉ trách mấy tên ranh đó không có một chút bản sự, đi

doạ người mà cũng để lộ tung tích, việc này để mặc cho Kim Lôu, chúng ta miễn nhúng tay.”

Râu Xồm gật đầu, im lặng một lát, lại nói: “Tên Trương Sâm kia.....vì sao lại đi nghe ngóng chuyện này.”

Bệnh Hủi nghe câu này cười gian, nhưng không đáp. Râu Xồm lẩm bẩm: “Ta nhớ trước đó hẳn đã ít nói, thanh khí rầu rầu, ra ngoài giao thiệp cũng toàn nấp sau lưng Kim Khoát.....”

Bệnh Hủi nhắm mắt hồi lâu sau chậm rãi nói một câu”

“Râu Xồm, người cũng đừng bị mù quáng.....”

NGƯỜI Ở NƠI TỊCH LẶNG

Twentine

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 17: Đại Thúc Đánh Người Rồi!

Lưu Tứ năm nay hai mươi sáu, quê quán Trung Nam, tổ tiên xuôi theo con buôn lưu lạc tới thành Kỳ Thủy, dừng bước cắm rễ. Lưu Tứ thừa kế cha mẹ nhắm mắt xuôi tay, trong nhà chỉ còn lại cụ bà sáu mươi tuổi.

Lưu Tứ từ nhỏ không học vấn không nghề nghiệp, một chữ bẻ làm đôi cũng không biết, tên mình cũng không đọc ra hồn. Từ lúc hãn có ký ức đều suốt ngày theo phường vô lại quân bất hảo trong thành Kỳ Thủy làm những việc xấu như trộm gà bắt chó.

Nhà tù trong thành Kỳ Thủy từng nhốt hãn sáu lần.

May thay gan hãn không lớn, cùng lắm cũng chỉ làm những chuyện lén lén lút lút, cái mệnh cứt chó của hãn lăn lộn bao năm nay cũng chưa từng rước họa lớn lao gì.

Cho nên khi hãn bị người lôi ra khỏi giường vẫn còn lơ ngơ chưa biết tại sao.

Trăng treo cao trên trời, Lưu Tứ đang nằm trên giường phơi bụng ngủ ngon. Nhà của Lưu Tứ chỉ có một gian chính, một gian phụ. Lưu Tứ đuổi bà cụ nhà hãn qua gian phụ tối tắm lạnh lẽo, bản thân hãn ngủ trong gian chính.

Căn nhà này của hãn đơn sơ, không sân không cổng, người ngoài muốn vô chỉ cần vượt qua hàng rào thô sơ cao vài thước là xong.

Trương Bình ra khỏi chỗ của Bệnh Hủi, chiếu theo hướng dẫn, tới trước nhà Lưu Tứ. Hắn đứng trước lối vào ngõ một chút, sau đó sải bước tiến tới.

Trương Bình mang một đôi giày vải cứng màu đen cột khít chân. Bước đi của hắn trầm ổn kiên định, trong bóng đêm không phát ra một tiếng động.

Hắn đứng trước cửa nhà xem xét nơi hai gian phân chia, sau đó đẩy cửa gian nhà chính.

Bên trong tối đen.

Trương Bình đến bên giường, nhìn thấy trên giường có một tấm chăn đang nhô lên một đống. Trương Bình ghé đến nằm một góc chăn, trực tiếp giật ra.

Trong chăn có một kẻ đang nằm ngửa giạng tay giạng chân.

Lưu Tứ đang say giấc, bỗng nhiên cảm thấy một trận rét lạnh, bị khí lạnh châm chích, hắn hắt xì liên mồm. Mơ mơ màng màng mở mắt ra, liền thấy một bóng người cao lớn đứng ngay đầu giường.

Lưu Tứ xuýt nữa tè ra quần.

“Quý..... quý——“ Hắn run lẩy bẩy đang muốn la to, Trương Bình lấy tay bịt chặt ngang miệng hắn. Khuôn mặt dơ bẩn của Lưu Tứ bị Trương Bình bịt lấy, mũi và miệng đều bị ép chặt, không một hơi thở có thể thoát, làm cho hắn đỏ mặt tía tai.

“Ai..... Aa, Aa——!” Lưu Tứ bị dọa sợ gần chết, Trương Bình lại bịt kín miệng hắn, xách cổ lôi hắn ra ngoài. Lưu Tứ muốn vùng ra, khổ nỗi sức Trương Bình quá lớn, ấn ngay cổ của hắn, hắn có muốn ngược đầu lên cũng chỉ sợ có cơ nguy sẽ bị gãy cổ.

Cứ như vậy, Lưu Tứ mặc lớp đồ lót, chân trần, bị Trương Bình lôi thẳng một mạch đi.

Ra khỏi cửa được quãng trăm bước, Trương Bình mới thả tay đang bịt ở mũi Lưu Tứ ra, lúc bấy giờ Lưu Tứ đã bị ngạt thở chỉ còn thoi thóp, người xụi đơ, bị Trương Bình lôi theo con đường khi nãy hấn đến.

Lúc quay lại chỗ của Bệnh Hủi, người gác cửa chỉ trông thấy hấn đã để yên cho hấn vào. Trương Bình đem Lưu Tứ vứt xuống địa đạo, Lưu Tứ bị té từ độ cao một trượng, chạm đất liền không ngừng la oai oái.

Nghe hấn kêu la, người trong hầm đều tỉnh giấc.

Bệnh Hủi và Râu Xồm ngồi chỗ sâu trong cùng của hầm, nãy giờ vẫn đang đợi Trương Bình quay lại.

Trương Bình đi xuống thang, lôi cổ áo của Lưu Tứ, khẽ nhấc lên như túm cổ một con chó, đem Lưu Tứ vứt đến bên chân của Bệnh Hủi.

“Ồi ối, ối cha mẹ ơi.....” Hấn xoa nắn cánh tay khuỷu tay bị đau, vừa kêu vừa ngẩng đầu. Bệnh Hủi nắm trong tay một cây gậy, đang tươi cười nhìn hấn.

“Tiểu Tứ, lâu ngày không gặp, tốt quá nhỉ?” mặt của Bệnh Hủi sần sùi, khi cười lên nhìn rất kỳ dị. Lưu Tứ trông thấy Bệnh Hủi, mặt hấn liền cứng đờ, sau đó nhỏ nhẹ khúm núm nói: “Ông, Ông Hủi.....”

Bây giờ mới kịp phản ứng, đầu tiên cảm thấy chân đang đau nhất. Hấn bị Trương Bình xách ra khỏi nhà không mang giày, lôi kéo một mạch đến đây thì chân đã tróc một lớp da, hiện giờ đang xót như phải bỏng.

Hấn quỳ lết đến trước mặt Bệnh Hủi, ôm chân Bệnh Hủi khóc lóc nói: “Ông Hủi, trăm sự con chỉ biết cậy vào ông!”

Bệnh Hủ cúi đầu nhìn hăn: “À?”

Lưu Tứ chỉ vào Trương Bình đang đứng đằng sau, “Ông Hủ! Tên này đến cửa khi dễ người của Thập Bát Đường, con hết cách!”

Bệnh Hủ xoay xoay cây gậy trong tay, mỉm cười nói:

“Cái này khoan nói, Tiểu Tứ, dạo này người phát tài nhỉ.”

Lưu Tứ khựng tay, cười gượng hai tiếng nói: “Ông Hủ..... con phát tài hồi nào đâu.”

Bệnh Hủ trừng mắt nhìn hăn, Lưu Tứ bị đôi mắt vàng đục già nua của hăn trừng, không khỏi cúi đầu. Bệnh Hủ lắc đầu nói: “Tiểu Tứ.....”

Lưu Tứ run rẩy, Bệnh Hủ bỗng nhiên nhấc gậy nhắm vào bả vai của Lưu Tứ nện xuống.

“Ồi chao——!” Lưu Tứ ôm vai, quỳ dưới đất.

Bệnh Hủ chận rãi nói: “Người không thành thật.”

Lưu Tứ: “Ông Hủ, oan cho con quá.”

Bệnh Hủ che miệng, có vẻ như nhát gậy vừa rồi động đến khí quản, ho sù sụ một hồi.

Ho xong, Bệnh Hủ nói: “Nhóc con, bóng tối có đạo lý của bóng tối, ánh sáng có quy tắc của ánh sáng, nếu người nhất định muốn đi hai hàng cũng không ai cản người, chỉ là người đi sao cho khéo một chút. Nếu để người ta tóm được đuôi.....” Bệnh Hủ nói tới đây, ngẩng đầu liếc Trương Bình một cái, lại tiếp: “Thì người phải tự gánh lấy thôi.”

Lưu Tứ dường như biết Bệnh Hủ đang nói đến chuyện gì, mắt hăn láo liên, tựa như đang tìm lý do để hoà hoãn cho qua.

Bệnh Hủi quá rành chán chơi những trò lưu manh vặt này, hãnh cúi xuống dán vào mặt Lưu Tứ. Lưu Tứ bị khuôn mặt hôi thối ấy xông cho muốn nghẹt thở.

“Ông hỏi người.....” Bệnh Hủi khẽ bảo, “Người lấy bạc của nhà nào.....”

Lưu Tứ co rúm lại, nói: “Con, con đâu có lấy bạc gì.....”

Bệnh Hủi đứng dậy, lại nện xuống một gậy!

“Người không thành thật!”

“Ồi chao——!”

Lưu Tứ bị đánh cuống cuồng bỏ chạy, chưa chạy được vài bước đã bị Râu Xồm đứng gần đó lôi trở về.

Bệnh Hủi lại khom lưng, mím cười nói: “Tiểu Tứ, người lấy bạc nhà nào vậy hả.....”

Lưu Tứ không dám che dấu, nghiêng răng nói: “Giang, của Giang gia.....” Hãnh quỳ lết đến trước mặt Bệnh Hủi, dập đầu nói: “Ông Hủi, cách đâu không lâu con đắc tội với thiếu gia nhà họ Bình, người ta đến đập phá nhà cửa, ra giêng một văn tiền cũng không có! Con cũng chỉ là cùng đường——“

Bệnh Hủi hất Lưu Tứ ra.

“Giang gia? Giang gia của Chấn Huy Tiêu Cục?” (1)

(1) Tiêu cục: dịch vụ võ sĩ chuyên áp tải/tháp tùng hàng hoá trên đường vận chuyển.

Lưu Tứ khóc nước mắt nước mũi ròng ròng.

“Chính họ, là tùy tùng của Giang gia đến tìm con, nói có người xui xẻo, thiếu gia của Giang gia đang muốn trút giận, con lúc ấy đang túng tiền, nếu không thì đã tìm Ông Hủ khai báo rồi——“

Bệnh Hủ nhíu mày bảo: “Thiếu gia của Giang gia..... có quan hệ gì với tiểu công tử họ Bùi?”

Lưu Tứ nói: “Nói là một cái thư viện, ngoài ra thì không biết.”

Bệnh Hủ nghĩ ngợi giây lát, Lưu Tứ ôm chầm lấy ống quần Bệnh Hủ, nói: “Ông Hủ, con từ rày về sau sẽ không dám nữa.....”

Bệnh Hủ cúi đầu nhìn hăn, cười rất quỷ dị. Sau đó hăn nhìn Trương Bình, chậm rãi nói: “Anh bạn, người xem rồi làm gì thì làm.”

Lưu Tứ không hiểu gì, liên tục đập đầu với Bệnh Hủ xin tha, kết quả Bệnh Hủ coi như chả dính dáng đến hăn, ngồi xuống trường kỷ, nhắm mắt dưỡng thần, Lưu Tứ cầu hoài vô hiệu, ngoái đầu trừng mắt nhìn Trương Bình đang đứng thờ ơ, la lên: “Người rốt cuộc là người phương nào!?”

Trương Bình dĩ nhiên sẽ không đáp lời hăn.

Lưu Tứ từ dưới đất đứng lên, hung ác gầm Trương Bình.

“Có phải người là khổ chủ của Bùi gia? Không.....Bùi gia không có loại nhân vật như người, lẽ nào người là ——”

Lưu Tứ còn chưa kịp đoán xong, Trương Bình đã tiến lên một bước, người trong hầm đều tưởng Trương Bình tiến lên để lý luận, nhưng không phải.

Mắt Lưu Tứ vừa bám theo hăn, chỉ cảm thấy hình như cánh tay của Trương Bình giơ lên, nhưng sau đó chuyện gì xảy ra đều không rõ.

Một cái bạt tai trong hầm, âm thanh vừa trầm vừa vang, giống như một tép pháo trầm đục ngày mừng một, lại giống như tiếng chum rượu bị vỡ dưới hầm đất.

Chỉ trong chớp nhoáng, cái bạt tai ấy của Trương Bình bay tới, đập vô mặt Lưu Tú, sau đó hẩn thu tay về, động tác vẫn không ngừng nghỉ, xoay lưng bỏ đi.

Lưu Tú văng qua mé bên phải, rớt xuống đất không một chút động tĩnh.

Trương Bình đã bỏ đi rất lâu sau đó, mọi người mới từ từ đến vây quanh.

Nơi Lưu Tú bị ăn cái tát của Trương Bình, khoé miệng đã rỉ máu. Nửa khuôn mặt chỉ trong chốc lát sưng tấy lên, do nội công rất mạnh, ngay cả dấu tay cũng không có, chỉ còn lại một khuôn mặt bắt đầu sưng bầm tím. Mắt trái của Lưu Tú trông giống như khép không được, mí mắt tê liệt, vài sợi gân máu màu đỏ lan từ khoé mắt vào đến tròng trắng, cuối cùng tụ lại quanh tròng đen đã không còn tiêu cự.

“Vây.....”

“Chết rồi? Người chết rồi à!?”

“Người..... chết người rồi? Chết người rồi sao!?”

Quần chúng vây quanh Lưu Tú, mỗi miệng một câu, có kẻ định thăm dò hơi thở nơi mũi của Lưu Tú, Bệnh Hủi khẽ quát: “Dừng tay hết lại.”

Mọi người mở đường, Bệnh Hủi tiến tới, dùng gậy chạm vào mặt Lưu Tú, lật qua lật lại.

“Chưa chết, ngất thôi.”

Mọi người ngạc nhiên, cúi xuống nhìn lại Lưu Tứ đang nằm dưới đất mềm sấp chảy dãi, chỉ cảm thấy một cái tát này thật là không thể tưởng tượng được.

“Trước giờ chỉ nghĩ các phụ nữ mới đi tát người thôi.....” Một kẻ nói, “Không ngờ một chiêu bạt tai này còn có thể làm thành như vậy.....”

Bệnh Hủi lạnh lùng nhìn Lưu Tứ ở dưới đất, chập sau, bảo: “Đem người vứt ra ngoài, chướng mắt!”

Mọi người cúi đầu tuân lệnh, hai tên nhắc Lưu Tứ lôi lên trên.

Người của Lưu Tứ nặng chịch.

Nhưng phàm là kẻ lẩn lộn trong giang hồ, ai ai cũng biết, thân người càng nặng, cái chết càng gần. Hai kẻ khiêng Lưu Tứ chỉ cảm thấy quanh mình từng trận gió âm u, càng mau mau muốn kéo hẳn ra khỏi hầm.

Ở nơi khác, Trương Bình làm việc xong xuôi đang trên đường về nhà.

Lúc đi đường, hắn hơi hơi cúi đầu theo thói quen, ngấm nhìn mặt đất trước mặt.

Xong nhiều đó việc, trời đã không còn tối.

Trương Bình ngược đầu, trông thấy trăng tròn phía chân trời, dị thường lạnh lẽo.

Về đến nhà, Trương Bình cảm thấy vẫn còn rất sớm, định nghỉ ngơi thêm chốc lát.

Hắn cởi áo khoác, không quay lại giường mà ngồi trên ghế, đợi cho khí lạnh trên mình tiêu tán gần hết, sau đó mới chui vô chăn.

Lúc hắn nhắc góc chăn lên, Viên Phi Phi trở mình.

Trương Bình ngừng tay, nâng mắt trông.

Viên Phi Phi đương nhiên không thức dậy, nàng chỉ tìm một tư thế ngủ thoải mái hơn mà thôi. Trương Bình nường theo ánh sáng mờ tối, nhìn Viên Phi Phi giang tay xoãi chân, chiếc miệng nhỏ hồng hồng há hốc ra, khoé miệng còn có vết dãi màu bạc mờ mờ.

Quả nhiên đã ngủ thành con ốc.

“Ha.....”

Trương Bình bật cười, hãnh thò tay lau lau khoé miệng của Viên Phi Phi.

Viên Phi Phi chép chép miệng.

Trương Bình đem chăn dèm kỹ lại, nằm xuống bên cạnh Viên Phi Phi, đi vào giấc ngủ.

NGƯỜI Ở NƠI TỊCH LẶNG

Twentine

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 18: Đại Thúc Không Nấu CƠM !

Sớm hôm sau gặp ngày nghỉ, thư viện không có lớp, Viên Phi Phi ngủ một hơi đến khi mặt trời lên cao.

Mông mông lung lung, Viên Phi Phi có cảm giác như mình đang trong một chiếc thuyền con, dập dềnh trên sóng, tròn trành chao nghiêng. Nàng mở mắt, phát hiện bản thân nằm vắt ngang bụng Trương Bình như một con cá trích. Trương Bình mặc nguyên quần áo nằm trên giường, hai tay để sau gáy, không biết đã tỉnh giấc hay chưa.

Nàng nghiêng đầu cảm thấy bụng của Trương Bình khẽ lên xuống theo mỗi một hơi thở.

Hèn chi giống như ngồi trên thuyền.....

Viên Phi Phi gối đầu trên bụng Trương Bình, cầm quẹt qua quẹt lại, Trương Bình bị nàng bỗng nhiên làm cho bị nhột, hơi thở hơi nghẽn, bật cười thành tiếng.

Hắn thò một tay ra bắt lấy cằm của Viên Phi Phi, mắt vẫn không mở. Viên Phi Phi bị hắn tóm không ngộ ngậy được nữa.

Nàng muốn xoay thoát ra, nhưng thoát không xong.

“Hi hi hi hi.” Viên Phi Phi cười toe toét, úp mặt vào tay Trương Bình, nói: “Ông chủ, hôm nay sao ông dậy trễ thế này?”

Trương Bình hé mắt, lười biếng liếc nàng một cái, lại nhắm lại.

Viên Phi Phi nhích nhích lên, nói: “Ông chủ, ông thành con sâu lười rồi.”

Trương Bình cười hừ một tiếng, nắm cằm của Viên Phi Phi nựng vài cái, ý là người còn có mặt mũi đi kêu người khác là con sâu lười.

Viên Phi Phi nằm bò càng thoải mái trên bụng Trương Bình. Bên ngoài mặt trời đã lên cao, ánh nắng xuyên qua cửa sổ chiếu vào nhà, ấm áp vắt ngang lưng của nàng.

Viên Phi Phi nằm một hồi, thấy Trương Bình không có ý định dậy, giục hẳn: “Ông chủ, mau dậy đi nào.”

Trương Bình bất động. Viên Phi Phi lại bảo: “Ông không dậy hai ta lấy gì ăn đây.”

Trương Bình buông tay, lại gối dưới đầu. Viên Phi Phi nhìn loạt động tác này xong tròn tròn mắt.

“Không phải ông muốn để ta tự nấu chứ!?”

Trương Bình ngủ đến ngon lành. Viên Phi Phi bò dậy, hai tay ấn trước ngực Trương Bình, lôi kéo một hồi.

“Ông chủ— —!”

Trương Bình thể trạng cường tráng, nằm duỗi giữa một thân cơ bắp rắn chắc nhô cao, giữa hai cơ ngực là một rãnh kéo dài đến bụng. Bàn tay be bé của Viên Phi Phi đang đặt nơi đường rãnh và cơ bụng giao nhau, chọc tới chọc lui, tuy lực đạo của nàng trên người Trương Bình đau thì không đau được, nhưng không thể không nhột.

Trương Bình ráng nhẫn nhịn một hồi, sau đó chịu hết nổi, cánh tay vung lên gạt Viên Phi Phi qua một bên. Viên Phi Phi như một cái chả nem, la oai oái cuộn mình mấy vòng, lăn một hơi vào trong cùng của giường.

Viên Phi Phi kiên trì cố gắng bò trở lại bên Trương Bình, cọ cọ cánh tay hần.

“Ông chủ.....”

Trương Bình nằm như chết rồi, nhắm mắt bất động. Viên Phi Phi lay hồi lâu vô hiệu, nghe răng xì một tiếng, nhảy xuống giường, tự mặc đồ xô giày ra khỏi phòng.

Lúc nàng đẩy cửa mở ra, ngoái đầu nhìn một cái, Trương Bình đã mở mắt, hai chân rắn khoẻ bắt chéo nhau, thoải mái nhìn nàng.

Ánh nắng bên ngoài chiếu vào căn phòng làm Trương Bình hơi nheo mắt, khuôn mặt của hắn trong nắng mai trông có bảy phần biếng nhác, ba phần ôn hoà, giống như nước sôi để nguội qua thời gian nửa tuần nhang, tuy vẫn còn đủ nóng, nhưng sẽ không làm ai bị thương.

Viên Phi Phi bỗng cảm thấy vui vẻ, nàng phất tay với người phía sau, nói: “Ông chủ, ông tự ở đó mà đói nha, ta đi đây——!” Nói đoạn, nàng khép cửa, chạy ra khỏi phòng.

Nàng đi nấu cơm chẳng?

Giờn gì chứ.

Viên Phi Phi tung tăng rời nhà, chạy một mạch đến phố Bắc. Trên đường đi lúc chạy ngang qua quầy bán gạo, nàng dừng bước, ghé đầu vào trong cửa quầy la to: “Chường quầy! Còn chó không——?”

Buổi sớm, quầy gạo mới mở cửa chưa bao lâu, Viên Phi Phi gào một cú đem ông chủ tới cửa ngay.

“Người con gái con rửa, sao một chút đoan trang cũng không có, sáng sớm la hét om sòm cái gì?” Chưởng quầy gạo là một ông già sáu mươi mấy tuổi có lẽ, đầu tóc hoa râm, người gầy còm, tuy vậy tinh thần không tệ. Lúc này trong tay ông ta đang cầm một miếng giẻ lau chùi, bước qua cửa còn quật vài cái.

Viên Phi Phi nói: “Chớ lần trước hứa cho ta, ông chưa đưa cho người khác phải không?”

Ông lão cười, nói: “Chớ thì vẫn còn, chỉ là ông chủ nhà người có cho phép hay chưa.”

Viên Phi Phi ra vẻ không có gì đáng ngại: “Chưa cho, nhưng mà sắp rồi, vài ngày nữa ta sẽ quay lại, ông trăm ngàn lần phải giữ lại cho ta.”

Quầy bán gạo này nằm trên con đường từ lò rèn đến thư viện Tú Ổ, Viên Phi Phi mỗi ngày đi, về hai lần, lâu ngày đâm ra quen biết với ông lão chưởng quầy.

Ông lão bán gạo cười bảo nàng: “Được, sẽ giữ cho người.”

Viên Phi Phi trịnh trọng hành lễ với ông bán gạo, sau đó lại lên đường.

Xuôi theo con đường dài, Viên Phi Phi đi một mạch đến đầu phố Bắc, nơi đây đông người qua lại, hàng quán cũng nhiều, nhộn nhịp sôi động. Viên Phi Phi ngó bốn phía quan sát, sau đó đi đến một bức tường bụi tro xám xịt.

Dưới chân tường có mấy đứa trẻ ăn mày đang xin ăn, Viên Phi Phi đi tới, liếc một kẻ trong bọn chúng, kêu một tiếng.

“Ê.”

Sau đó nàng xoay mình đi vào trong một con hẻm.

Trong đám trẻ ăn mày có một bóng hình gầy yếu đứng dậy, đi theo Viên Phi Phi vào trong ngõ.

Có hai bức tường che chắn, tạp âm bớt đi khá nhiều, Tám Chó kéo miếng giẻ che mặt xuống, dựa vào một bên tường trong hẻm, cúi đầu nói: “Người tới làm gì.”

Viên Phi Phi: “Chẳng phải ta đã nói sẽ đến tìm người sao.”

Tám Chó “ờ” một tiếng, Viên Phi Phi nói: “Sao rồi, phía bên người có nghe ngóng ra chút manh mối không.”

Tám Chó: “Manh mối gì?”

Viên Phi Phi chau mày: “Cái tên thủ hạ của Bệnh Hủi đó, người có biết hẳn ở đâu không.”

Thần sắc của Tám Chó có vẻ hơi phức tạp, hẳn nhìn Viên Phi Phi, nói: “Người muốn ra tay thay cho cái tên tiểu công tử của Kim Lô sao.”

“Đếch!” Viên Phi Phi nhổ một bãi nước bọt lạnh mặt nói: “Ta ra tay cái con bà hẳn!” nàng kéo xoạt áo lên, để lộ vết thương ở vùng bụng. Đêm qua Trương Bình đã bôi thuốc cho nàng, nhưng cho dù đã vậy, vết bầm thâm tím trên da vẫn rất rõ ràng.

Tám Chó nhìn theo động tác của Viên Phi Phi, bỗng nhiên tròn mắt câm nín không nói nên lời. Hồi lâu sau mới thốt ra được một câu:

“Người làm trò gì!?”

Viên Phi Phi âm ngoan nheo mắt lại.

“Lũ này một tên ta cũng sẽ không tha, bắt đầu từ cái tên thủ hạ mà người biết mặt. Người đừng sợ, người chỉ cần nói cho ta biết người đang ở đâu là được.”

Tám Chó ánh mắt chuyển động, liếc qua liếc lại, Viên Phi Phi đánh giọng nói: “Nhanh lên!”

Tám Chó sau cùng mới nhìn Viên Phi Phi, nói: “Không phải ta không nói, mà Lưu Tứ đêm qua đã bị giáo huấn rồi.”

“Hả?”

Tám Chó nói: “Sáng sớm nay nghe phía bên Thập Bát Đường truyền ra, đêm qua Lưu Tứ bị người ta đánh, hiện giờ chỉ còn thoi thóp.”

Viên Phi Phi thả áo xuống, nói: “Nhà của tên Mít Ướt tìm tới?”

Tám Chó lắc đầu, nói: “Không biết, nhưng mà chắc không nhanh như vậy được. Có thể là Bệnh Hủi đích thân giáo huấn.”

Viên Phi Phi: “Không phải là cùng một nhóm sao.”

Tám Chó nói: “Nếu như Lưu Tứ thật sự đánh thuê, vậy là hắn đã lấy bạc bỏ túi mà không nộp phần cho Bệnh Hủi, Bệnh Hủi khẳng định sẽ tìm hắn tính sổ.”

Viên Phi Phi gật gù, “Chia chác à, cái đó ta biết.” Mã Bán Tiên đã từng giảng giải cho nàng nghe.

Tám Chó nhìn Viên Phi Phi đang nhú chặt mày lại, hỏi: “Người muốn báo thù? Người không sợ sao.”

Viên Phi Phi nhìn hắn một cái, “Sợ cái gì.”

Tám Chó ngoái đầu ngoáy quanh, xác nhận trong góc con hẻm nhỏ chỉ có hai đứa trẻ bọ hăn, sau đó thì thầm: “Lưu Tứ dù sao đi nữa cũng là người của Thập Bát Đường, nếu như hăn xảy ra chuyện gì, Bệnh Hủi sẽ không thể không nhúng tay.”

Viên Phi Phi cười nói: “Hôm bữa đập người ta sao không thấy người gan thỏ để như vậy.”

Mặt Tám Chó cứng đờ, quay đầu đi nói: “Lúc đó cấp bách, đâu nghĩ gì nhiều.....”

Viên Phi Phi sắc mặt vô cảm nhìn Tám Chó, sau đó vỗ vỗ vai hăn, ghé miệng vào tai hăn thì thầm: “Chuyện này không dính dáng gì đến người, mặc kệ hăn đòi mạng ta hay ta đòi mạng hăn, đều sẽ không liên lụy gì đến người, người nói cho ta biết, nhà Lưu Tứ ở đâu.”

Khi giọng của Viên Phi Phi thì thầm nhẹ nhàng như thế, bốt đi về hung hăng hàng ngày, tăng thêm chút dịu dàng, phà vào tai của Tám Chó, làm cho hăn không khỏi rụt cổ lại.

“.....Người đừng có nói giỡn, cái gì giết người.”

“Ha ha.” Viên Phi Phi cười xong đứng thẳng người, ngửa cổ cười, “Không sai không sai, chỉ giỡn chơi, không giết Lưu Tứ.”

Tám Chó thở phào nhẹ nhõm.

Viên Phi Phi nói tiếp: “Người ta muốn giết không phải là hăn.”

Tám Chó: “.....”

Hăn nâng mắt, nhìn vào mặt Viên Phi Phi. Hăn không phân biệt được là Viên Phi Phi đang nói chuyện nghiêm túc hay là giỡn chơi, Viên Phi Phi cười ha ha nói: “Mau mau, ta muốn đi coi cái tên Lưu Tứ kia.”

Tám Chó căn cứ môi, nói: “Nhà hăn cách đây không xa, nửa tuần nhang là tới.”

Viên Phi Phi thích thú nói: “Vậ càng hay, đờ phải đi đường xa, mau chỉ cho ta.”

Tám Chó không nói gì.

Viên Phi Phi: “?”

Tám Chó hít sâu một hơi, nói: “Được rồi, ta cùng đi với người.”

Viên Phi Phi ngẩn mặt nhìn hăn một cái, Tám Chó đã xoay mình.

“Đi theo ta.”

.....

Tám Chó dắt Viên Phi Phi ra khỏi hẻm bằng hướng khác rồi sau đó vòng lại. Nguyên đoạn đường, Tám Chó luôn dùng giẻ trùm đầu, Viên Phi Phi đi theo phía sau hăn, nói: “Người bịt kín mít ra vẻ nghiêm trọng vậy làm gì.”

Tám Chó rầu rĩ nói: “Người kệ ta, cứ theo ta là được.”

Viên Phi Phi cười hừ một tiếng nói: “Người chảnh lên không ít.”

Tám Chó: “.....”

Quả nhiên không lâu sau, bọn trẻ đến trước một căn nhà, Viên Phi Phi bình tĩnh liếc nhìn một lượt, sau đó trèo tường vào.

Tám Chó kéo tay áo nàng, thì thào: “Đang giữa ban ngày mà, người tính đi vậy sao?”

Viên Phi Phi nói: “Ờ, người đứng đây chờ ta.”

Viên Phi Phi vút lại Tám Chó, rón rén kiễng chân bên cửa nhà. Cửa sổ của căn nhà này đang hé mở, chắc để cho thông gió, Viên Phi Phi nhìn qua khe cửa này, trông thấy một bà lão đang ngồi bên lò sưởi cạnh giường. Trên giường có người đang nằm, chần đấp lên tới cổ, tử khí trầm trọng.

Tên đó chắc là Lưu Tứ rồi.....Viên Phi Phi chuyển ánh mắt đến bà lão.

Ai đây.

Viên Phi Phi chỉ liếc một cái rồi xoay người, lưng trượt theo tường ngồi xổm xuống. Nàng vôn vôn một chút tóc mai nơi đầu ngón tay, xoắn một hồi, sau đó rút tay, đứng dậy, cũng không gõ, trực tiếp đẩy cửa bước vào.

Bà lão trong phòng và Tám Chó đang nhìn lén đều giật bản mình.

Bà lão run rẩy ngược đầu nhìn Viên Phi Phi, sau đó ngậy ngốc không kịp phản ứng. Viên Phi Phi mở lời trước tiên: “Ông chủ ta kêu ta đến hỏi hẩn một chút việc, hỏi xong sẽ đi.”

Bà lão co vai, trông y như không có cổ, đầu óc của bà ta chậm chạp, nghe Viên Phi Phi nói là người ta phái tới, liền tránh qua một bên theo bản năng.

Viên Phi Phi đi đến bên giường, liếc một cái suýt nữa ăn mừng.

Khuôn mặt của Lưu Tứ sưng vù một cách khủng khiếp, nửa khuôn mặt gần như bị liệt, khoé mắt bầm dập hoàn toàn, xanh đỏ tím vàng đủ cả. Khuôn mặt này đối với người khác thì trông rất dễ sợ, đối với Viên Phi Phi thì nàng chẳng sợ chút nào.

“Thật là đáng mừng nha.....” Viên Phi Phi khẽ nói.

Vóc dáng nàng nhỏ bé, kiễng chân ghé đầu đến bên giường, giường và chăn này đều mang mùi ẩm mốc trộn lẫn với mùi chua của nôn mửa giặt không sạch.

Viên Phi Phi ghé vào tai Lưu Tứ thì thầm:

“Này, là nhà nào cho người tiền, để người đi làm con thiêu thân vậy hả.”

NGƯỜI Ở NƠI TỊCH LẶNG

Twentine

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 19: Đại Thúc Làm Biếng Rồi !

Viên Phi Phi hỏi xong thì cúi nghiêng đầu, ghé tai ngay bên miệng của Lưu Tứ.

Toàn thân Lưu Tứ chỉ đủ sức hít vô, không đủ sức phả hơi, nằm trên giường hết sức yên tĩnh, cũng không biết có nghe thấy lời Viên Phi Phi nói hay không. Hơn nữa, hăn nằm một hồi sẽ động kinh co rút, làm Viên Phi Phi sợ hết hồn.

“Chao ôi.....” Viên Phi Phi nâng đầu cong môi nhìn Lưu Tứ. Nàng lại hỏi thêm vài lần, Lưu Tứ vẫn một dạng như đã chết ngất, một chút phản ứng cũng không có.

Viên Phi Phi ngoảnh đầu, trông thấy bà lão lúc nãy đang còn run rẩy trốn sau bồn than, đầu cũng không ngước lên. Viên Phi Phi chau mày, quay đầu lại, khẽ nói bên tai của Lưu Tứ:

“Lưu Tứ, Bệnh Hủi kêu ta đến hỏi người, là ai sai người đi giúp họ.....nếu người không muốn bị ăn đòn thêm một lần nữa thì mau mau nói cho ta biết.”

Lưu Tứ nghe đến tên Bệnh Hủi, toàn thân run bắn lên, khóe mắt của hăn tê liệt, không mở ra nổi, đành nhắm chặt lại, đầu mày xoắn chặt, hơi thở hỗn hển phì phò.

Viên Phi Phi thấy hăn có động tĩnh, vội vàng ghé vào.

“Ai..... nói to lên một chút.”

Lưu Tứ rất muốn há miệng ra, nhưng vì quá đau đớn, mới mở được một chút đã thành méo xệch không ra hình trạng gì.

“Giang.....”

“Cái gì?”

“.....Giang, Giang——“

Viên Phi Phi quan sát khẩu hình của hắn.

“.....Giang?” Viên Phi Phi chau mày, lại hỏi: “Giang cái gì? Nhà nào?”

Miệng Lưu Tứ chỉ lập đi lập lại một cái tên, hỗn hà hỗn hển rời rạc, Viên Phi Phi nghe mà chỉ muốn vả cho hắn một cái bạt tai.

“Hà hà,” Vừa nghĩ tới, Viên Phi Phi liền cười, bảo: “Đừng nói ta, mặt người như thế này thật là giống bị ăn tát, kêu Bệnh Hủi thì co quắp lại.” Viên Phi Phi phủi phủi quần áo, không ngó ngang đến hắn nữa, xoay người rời đi.

Viên Phi Phi vừa ra tới nơi, Tám Chó đón đầu.

“Người cứ thế mà vào à?”

Viên Phi Phi: “Nếu không thì làm sao vào.”

Tám Chó trừng nòng, nói: “Người không sợ bị người ta bắt sao?”

Viên Phi Phi lấy cánh tay đẩy hắn qua một bên, “Phiền phức.”

Tám Chó không có phòng bị, bị Viên Phi Phi đẩy một phát té bịch đập mông xuống đất, Viên Phi Phi cười ha hả. Tám Chó tức đến nghiến răng

nghiến lợi, bò từ dưới đất dậy, hung hăng hừ một tiếng, quay đầu bỏ đi.

Viên Phi Phi không ngờ hấn lại đi, vội vàng rượt theo hấn từ phía sau.

“Này này, người làm gì, đi đâu đó.”

Tám Chó hậm hực nói: “Đừng theo ta!”

Viên Phi Phi dày mặt cười: “Giận rồi à?”

Tám Chó lấy giẻ trùm kín đầu, không nhìn nàng.

Viên Phi Phi nói: “Đừng bịt nữa, cái khăn rách nát đó bản chết được, người không sợ hôi sao.”

Tám Chó mắt điếc tai ngơ, bước chân đi càng lúc càng nhanh.

Viên Phi Phi rượt theo phía sau, thấy Tám Chó này giờ không đếm xỉa gì đến mình, cười gằn một tiếng, thò tay ra ——

Tám Chó là một đứa trẻ ăn mày, nghèo gần chết, quần áo vốn chẳng ra hồn, mặc trên người toàn tùy tiện chắp vá đủ thứ khắp nơi, nhìn giống giẻ rách lau nhà, Viên Phi Phi chỉ cần hơi canh một chút đã chụp được một miếng giẻ chỗ quần của Tám Chó, sau đó kéo mạnh một phát ——

Tám Chó lại bị kéo té bịch mông chạm đất.

“Khốn kiếp——!” Tám Chó giận đỏ mặt tía tai, bò dậy liền tung một quyền!

Viên Phi Phi nhanh nhẹn làm sao mà bị hấn đánh trúng được, nghiêng người tránh xong nhích qua chỗ khác, cười nói: “Ê ê, người còn đánh ta?”

Tám Chó hằm hằm trừng nàng, Viên Phi Phi làm hoà nói: “Đừng giận.” Nàng tiến lên, Tám Chó theo bản năng muốn rụt né, Viên Phi Phi

tóm được tay của hắn.

“Á, tay người sao lạnh vậy.”

tay của Tám Chó xác thực lạnh như băng, hơn nữa gầy trơ xương, cảm giác như cầm trong tay mấy que củi. Tám Chó lập tức muốn rút tay ra, Viên Phi Phi ráng sức níu lại, nói: “Đừng giận, đi, ta đền cho người.”

Tám Chó bị Viên Phi Phi níu kéo, giằng không xong, không giằng cũng không xong, rốt cuộc đành đi theo nàng.

Hắn khó chịu nói: “Đi đâu.”

Viên Phi Phi ra vẻ thần bí: “Chỗ hay ho.”

Thì ra chỗ hay ho đó của Viên Phi Phi là lò bánh bao.

Tám Chó cùng Viên Phi Phi tới trước cửa lò bánh bao, khi ấy đã sắp sửa giữa trưa, trong quán rất đông khách, từ rất xa bọn chúng đã ngửi thấy mùi bánh bao thơm phức.

Tám Chó giống như bị hút hồn. Viên Phi Phi cầm tay Tám Chó dung dăng dung dẻ tiến vào trong quán, tên tiểu nhị trước cửa trông thấy vậy, vội vã cản lại.

“Ê ê, ăn mà con, tính vào đâu đó.”

Viên Phi Phi còn chưa kịp phản ứng để hiểu xem tiểu nhị đang cản ai, đến khi người hắn đến đứng ngay trước mặt, nàng mới nâng mắt, mặt đầy vẻ kỳ quái nói: “Làm gì đó?”

Tiểu nhị của quán đánh giá Viên Phi Phi một phen.

Thu nhập từ lò rèn của Trương Bình không tính là nhiều, nhưng cũng đủ dùng, hơn nữa những năm qua Trương Bình sống một mình, ngày

thường cũng không có đam mê gì đặc biệt, tiền bạc cứ để đó, nhiều năm gộp lại cũng có kha khá.

Bây giờ trong nhà có một “cụ tổ,” tiền Trương Bình tiêu cho Viên Phi Phi không hề keo kiệt chút nào, mua vải vóc may áo quần cho nàng, đóng học phí, ngày ba bữa cơm nước đầy đủ, cho nên dạo này Viên Phi Phi đã có da có thịt, mặt mày hồng hào, thêm đôi mắt lúc nào cũng sáng long lanh của nàng linh hoạt thông minh, nhìn không khác gì một quý công tử của gia đình nào đó.

Sắc mặt của tiểu nhị vì thế mà dễ coi hơn, hắn nói với Viên Phi Phi: “Tiểu công tử, muốn mua bánh bao?”

Viên Phi Phi gật đầu.

Tiểu nhị nhường đường, “Lại đây, ngồi trong quán.” Hắn nghiêng người khẽ đuổi Tám Chó.

“.....—đi chỗ khác!”

Tám Chó rút tay ra, Viên Phi Phi còn đang bận tròn mắt nhìn bánh bao nên không cẩn thận, để hắn thoát. Viên Phi Phi xoay đầu, vừa đúng lúc trông thấy tiểu nhị đang đẩy Tám Chó.

“Đi ra đi ra!”

Viên Phi Phi tiến lên một bước, Tám Chó bỗng ngẩng đầu, nhìn nàng một cái.

Đôi mắt hắn rất lạnh nhạt, lạnh nhạt tựa như đối với nhân tình ấm lạnh và chuyện đời trăm mối đã sớm chết lạng. Tám Chó quay đầu, đi phía bên ngoài quán, ngồi xổm bên chân tường.

Viên Phi Phi nhìn một cái, xoay người đi vào trong quán.

Tiểu nhị đi theo phía sau đơn đả chào mời, “Tiểu công tử, muốn mua bánh bao loại nào, chay mặn đều có.” Nói xong, hăn còn nhin không được thêm vào một câu: “Tiểu công tử, người cũng đừng nên tới lui với những đứa trẻ ăn mày như nó, người lương thiện, nhưng loại người như nó được thể sẽ ăn bám người đó.”

Viên Phi Phi: “Vậy sao?”

Tiểu nhị: “Còn gì nữa, giống như châu chấu vậy, tiểu công tử người phải đề phòng.”

Không biết Viên Phi Phi lại nghĩ đến cái gì, cười rất thoải mái.

“Được thôi.”

Viên Phi Phi mua mấy cái bánh bao thịt từ quán bánh bao, họ gói bánh bao lại trong giấy dầu, cầm trong tay còn nóng hôi hôi. Viên Phi Phi ra khỏi quán, một tay ôm bánh bao trong lòng, một tay túm lấy tay áo của Tám Chó.

“Đi đi đi.”

Tám Chó bị nàng lôi kéo lảo đảo một phen, miễn cưỡng lấy lại thăng bằng.

“Đi thì đi, người đừng kéo ta!”

Viên Phi Phi và Tám Chó đi đến góc phố, tìm một chỗ có bóng râm ngồi xuống. Viên Phi Phi lấy bánh bao từ trong lòng ra quơ qua quơ lại trước mặt Tám Chó.

“Muốn ăn không?”

Mắt của Tám Chó đuổi theo bánh bao, miệng còn cổ ra vẻ: “Lớn lối cái gì.....”

Viên Phi Phi thôi không trêu hấn nữa, mở bao giấy dầu ra, bên trong lộ ra bánh bao thịt thơm tho mềm mại căng mọng, Tám Chó nuốt nước bọt.

Viên Phi Phi nói: “Sáng nay ta cũng chưa ăn gì, hai chúng ta mỗi người chiếc.”

Nàng đặt bao giấy dầu xuống đất, mỗi người cầm lên một cái bánh bao bắt đầu gặm.

Viên Phi Phi vừa ăn bánh bao căng mọng trào nước thịt bốc mùi thơm lừng, cảm thấy vô cùng mỹ mãn nhắm mắt lại.

“Cho hấn nhịn đói một mình đi, ha ha.”

Tám Chó ăn ngấu nghiến, nhai vài cái đã nuốt, nói năng lùng bùng không rõ: “Ai, ai nhịn đói.....”

Viên Phi Phi nói: “Ông chủ nhà ta, sáng nay làm biếng không nấu cơm, bây giờ chắc chắn đang bị đói đây.”

Tám Chó cảm thấy kỳ quái: “Ông chủ nhà người? Trương Cầm nấu cơm? Vậy thì người làm gì.”

Viên Phi Phi hăm he chực tát cho hấn một cái, “Kêu cái gì đó!?”

Tám Chó ôm đầu, “Ông chủ Trương, ông chủ Trương.....”

Viên Phi Phi lạnh lùng nhìn hấn, “Người còn dám kêu hấn là Cầm, ta rút lưỡi người.”

Tám Chó trong lòng không phục, nhưng không dám nói gì thêm.

Viên Phi Phi gặm bánh bao, vừa ăn vừa nói: “Ta hỏi người, trong thành có nhà nào là họ Giang.”

Tám Chó ngược mắt, “Trong thành có bảy tám nhà họ Giang.”

Viên Phi Phi nghĩ một chút, nói: “Nhà nào là lớn nhất.”

Tám Chó nói: “Chấn Huy Tiêu Cục”

Viên Phi Phi ăn hết cái bánh bao, tùy tiện lượm một cọng rơm ở dưới đất lên ngậm trong miệng lâu lâu nhai mấy cái.

Tám Chó cũng ăn xong, hẩn ngồi xổm dưới đất, thở hắt ra một hơi nói: “Lâu lắm rồi chưa được ăn bánh bao.....”

Viên Phi Phi liếc hẩn một cái, cười như không cười nói: “Hết giận rồi?”

Tám Chó mặt cứng lại, hậm hực nói: “Lần sau người mà còn vong ân phụ nghĩa thì đừng tìm ta nữa.”

Viên Phi Phi cười hai tiếng, lại bảo: “Cái chỗ ‘Chấn Huy Tiêu Cục’ gì đó, người biết về họ bao nhiêu, nói ta nghe chút.”

Tám Chó: “Ta cũng không biết gì nhiều, Chấn Huy Tiêu Cục cũng chỉ là một tiêu cục nhỏ trong thành Kỳ Thủy, tuy nhiên nghe nói là người quản lý mới Giang Chấn Thiên của Giang gia rất lợi hại, đã từng hộ tống hàng của hoàng cung.”

“À.....” Viên Phi Phi còn đang suy nghĩ, híp mắt lăm bằm: “Giang Chấn Thiên..... Giang Chấn Thiên..... nghe sao quen tai nhỉ——“

Bên này Viên Phi Phi đang suy nghĩ cẩn thận, Tám Chó thì ngồi xổm dưới đất nhàm chán xé giấy dầu.

“Aa——!” Viên Phi Phi bỗng nhiên la lên một tiếng, phun cọng rơm trong miệng ra.

“Giang Chấn Thiên, Giang Chấn Việt!” Nàng ngoảnh đầu, đôi mắt mở to nhìn Tám Chó, “Giang Chấn Việt là gì của Giang Chấn Thiên?”

Tám Chó bị nàng làm giật cả mình, nghĩ ngợi một chút, lắc đầu nói: “Không biết, chưa nghe qua.”

Viên Phi Phi ngồi xổm xuống cạnh Tám Chó, cười ha ha nói: “Ta biết rồi.....”

Tám Chó: “Biết cái gì?”

Viên Phi Phi: “Biết đã xảy ra chuyện gì rồi.”

Nàng đứng dậy, phúi phúi mông nói: “Hôm nay cứ vậy đi, ta đi đây!”

Nói đoạn, nàng hấp tấp rời đi, Tám Chó vội vàng đứng dậy, “Viên Phi Phi——“

Viên Phi Phi đã chạy được mấy trượng, nghe kêu cũng không quay đầu, chỉ phất tay thật cao. Tám Chó trông theo bóng lưng nàng, quay đầu phun một ngụm nước bọt.

“Sói mắt trắng.....”(1)

(1)vong ơn phụ nghĩa.

Viên Phi Phi tìm được rõ ràng ngọn nguồn, không còn lo lắng nữa.

Tiểu nhân báo thù, cả đời không muộn, hơ.

Nàng chạy về nhà, đẩy cổng sân, nghe thấy trong phòng vang lên tiếng binh binh bang bang đánh thép. Viên Phi Phi chạy tới chỗ lò rèn, Trương Bình đang chuyên chú gò một món nông cụ, xem ra là một cái cuốc.

Viên Phi Phi vừa bước vào phòng, Trương Bình đã phát giác ra, hần buông búa, ra hiệu vài cái với nàng, Viên Phi Phi cười ha hả.

“Ăn xong lâu rồi! Ông chủ vẫn nhịn đói?”

Trương Bình nghe nàng nói đã ăn rồi thì không lo lắng nữa, cầm búa lên tiếp tục gõ.

Viên Phi Phi xáp lại gần, suýt nữa bị tàn tro của lò luyện thép bắn vô mặt.

“Ôi chao!”

Trương Bình lại buông búa xuống, tóm cổ Viên Phi Phi, “vứt” ra ngoài.

Viên Phi Phi không sờn lòng tiếp tục bò vào.

Trương Bình khoanh tay, đứng sừng sững như núi cản trước mặt Viên Phi Phi.

Viên Phi Phi dày mặt nói: “Ông chủ, ta không quấy rầy, chỉ muốn xem cho vui thôi.”

Trương Bình giơ một ngón tay, điểm ngay giữa hai hàng lông mày của nàng.

Viên Phi Phi: “?”

Viên Phi Phi còn chưa kịp hiểu chuyện gì đã xảy ra để phản ứng, thì bỗng cảm thấy một luồng khí chạy rần rần từ trán xuống, nàng như đứng trên mây, chân không vững bủn rủn ngã ngồi xuống đất.

Viên Phi Phi ngược đầu, trông thấy Trương Bình đang nhếch mép cười cười, tùy tiện phát tay với nàng, sau đó bước vào trong phòng.

Ý chính là ——

Lão gia đang bận, người đang thoải mái ở đâu thì tiếp tục ngồi ở đó đi.

NGƯỜI Ở NƠI TỊCH LẶNG

Twentine

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 20: Loli Doạ Tiên Sinh !

Viên Phi Phi ngồi xếp bằng trên miếng nệm lót, trên bàn trước mắt là hai chồng sách, giờ đây sách đang mở ra, kế bên là một cái giá bút chỉnh tề hình ngọn núi(1), trên mặt khắc hoa văn cát tường. Viên Phi Phi miệng gặm cán bút, đang ngây người ngắm hoa văn ấy.

(1) giá bút

Phía trước cách nàng vài bước, Khuất Lâm Uyển đang nhắm mắt đọc thư kinh, hần đọc một câu, lũ trẻ dưới sàn lúc lắc đầu đọc theo một câu.

Khuất Lâm Uyển lúc đọc bài rất chuyên chú, giọng điệu đều đều khoan thai, câu chữ lưu loát, tùy theo nội dung của bài đọc mà trầm bổng nhấn giọng thả giọng, nghe vô cùng nhịp nhàng hài hoà.

Lúc Viên Phi Phi mới đến thư viện, nghe âm thanh này thì không chống đỡ được đến nửa canh giờ đã gục xuống bàn lăn ra ngủ, bây giờ nghe lâu quen tai, đôi khi cũng có thể cảm nhận được chút ý vị ở trong đó.

Khuất Lâm Uyển chấp tay, chậm rãi đi qua đi lại trong học đường, khi đến trước mặt Viên Phi Phi, hạ mắt liếc nàng một cái.

Viên Phi Phi đang còn tập trung tinh thần nhìn cái giá bút, hoàn toàn không chú ý gì đến Khuất Lâm Uyển.

Đọc xong một lượt hai cuốn sách thẻ tre, Khuất Lâm Uyển pha một tách trà, để cho lũ trẻ tự ngồi đọc bài. Viên Phi Phi đã hồi thần một chút, rút

cán bút từ giữa hai hàm răng ra, đem bút khuấy rửa một hồi, chấm mực, viết gì đó lên giấy.

Khuất Lâm Uyên gấp chân ngồi trên chiếc ghế dựa của thái sư ngay giữa học đường, trong tay là tách trà, tùy thời khẽ vuốt, khói trắng còn đang bốc lên. Hắn ngáp một cái, thuận mắt ngó quanh lớp. Sau cùng thì trông thấy gì đó, Khuất Lâm Uyên khẽ cười, cầm tách trà đi tới.

Viên Phi Phi đang còn viết chữ rất sáng khoái, bên vai bỗng nhiên bị vỗ một cái, cánh tay vì thế mà giật, bút đang còn cầm ngay ngắn trong tay bị hất bay đi rõ xa.

Viên Phi Phi trừng mắt ngoảnh đầu, Khuất Lâm Uyên khom lưng ngó xem nàng đang viết gì, nhếch miệng cười.

Lũ trẻ trong học đường vẫn còn đang lo học thuộc lòng thư kinh, tính tình Viên Phi Phi tuy nóng nảy, nhưng nàng cũng hiểu chuyện, nên không lớn tiếng, chỉ trợn trừng mắt tròn xoe lặng lẽ kháng nghị.

Khuất Lâm Uyên hoàn toàn xem nhẹ, Viên Phi Phi mím môi, quay đi không thèm để ý đến hắn. Kết quả là Khuất Lâm Uyên đặt luôn mâm xuống ngồi ngay kế bên Viên Phi Phi.

Viên Phi Phi nổi giận, đè thấp giọng nói: “Người rốt cuộc muốn thế nào?”

Khuất Lâm Uyên không ngó nàng, cầm tờ giấy trên bàn lên, hết sức chăm chú nghiên cứu. Viên Phi Phi đưa tay muốn cướp lại, Khuất Lâm Uyên giơ tay cao lên, không để cho nàng với tới được.

Mặt hắn chan hoà ý cười nhìn Viên Phi Phi, khẽ nói: “Người tính viết bao nhiêu lần thì mới để yên.”

Viên Phi Phi thấy mình với không tới, không thềm phí sức nữa, nàng ngòỉ thoải mái, nói: “Ta muốn viết bao nhiêu lần thì viết bấy nhiêu lần.”

Trên trang giấy trong tay Khuất Lâm Uyển, Viên Phi Phi viết ngập hai chữ Trương Bình, ngang có dọc có, thẳng có nghiêng có, nắn nét có, ngoáy cũng có, khách quan mà nói, nhiều đó “Trương Bình” tập hợp lại một chỗ trông như một món thập cẩm, đông vui náo nhiệt vô cùng.

Tuy nhiên tử tế mà xem lại, mớ chữ “Trương Bình” này trong ta có người trong người có ta, xen kẽ luân phiên, hỗ trợ nương nhờ, có một vận luật khôn tả của riêng chúng mà thành, không thể thiếu một chữ nào.

Khuất Lâm Uyển uống một ngụm trà, bình tĩnh nói: “Phá tường đập vách không hỏi chủ, chụp giựt loạn lên không quy củ.” (2)

(2) Trích từ bài thơ “Quan Hoài Tố Thảo Thư Ca” của Quán Hữu thời Đường, nguyên câu là

“tuý lai bả bút ninh như hổ. Phấn bích tố bình vô vấn chủ, loạn nã loạn mạt vô quy củ”

khi say cầm bút rình như hổ, phá tường đập vách không hỏi chủ, chụp giựt loạn lên không quy củ.

Viên Phi Phi đang lo xả bút, nghe không rõ, loáng thoáng bắt được mỗi ba chữ cuối “không quy củ,” nàng cười một tiếng, tranh thủ lúc Khuất Lâm Uyển không chú ý, giựt lại tờ giấy đem về.

“Ta thích vậy, sao nào.”

Khuất Lâm Uyển gõ nhẹ lên giấy, nói: “Viết chút gì khác cho ta xem cái.”

Viên Phi Phi chấm mực, tìm một chỗ trống nhỏ bằng móng tay ở giữa hai chữ Trương Bình viết

Viên Phi Phi

Khuất Lâm Uyển: “.....”

Viên Phi Phi viết xong còn giơ lên ngắm nghía tự tán thưởng một phen, Khuất Lâm Uyển đặt tách trà xuống, đưa tay ra.

“Đưa bút cho ta.”

Viên Phi Phi nhìn hẩn một cái, đưa bút đến cho hẩn.

“Người muốn dạy chữ gì.” Viên Phi Phi nói, “Dạy chữ nào có ích một chút, lần trước ta suýt bí lúc ông chủ kiểm tra.”

Khuất Lâm Uyển lẳng lặng đổi một tờ giấy mới, tập trung hạ bút.

Khuất Lâm Uyển xuất thân từ một gia tộc lớn, thuở nhỏ đã báii sư danh tiếng, thêm vào đó hẩn không giống như đa số người khác trong họ, chỉ lo làm ăn, hẩn từ bé đã yêu thích thơ văn, cho nên đối với thư pháp cũng am hiểu.

Bộ chữ khái hẩn vừa viết, nét vững mực đầy, chữ như rồng rắn, vô cùng khéo léo.

Một áng thơ của triều đại xa xưa hiện ra trên giấy, Khuất Lâm Uyển thu bút, mặt như đầm nước trong lành nhìn Viên Phi Phi.

“Thế nào.”

Viên Phi Phi một tay gác trên bàn, ngáp một cái nói: “Không tồi.”

Khuất Lâm Uyển: “.....”

Hắn ráng nhin xuống kích động muốn gõ thật mạnh vào đầu Viên Phi Phi, lại nói: “Có muốn thử một chút không.”

Mặt Viên Phi Phi mờ mịt: “Thử gì?”

Khuất Lâm Uyển” “.....Thử viết.”

Viên Phi Phi “à” một tiếng, sau đó lắc đầu.

“Không muốn.”

Khuất Lâm Uyển buông bút, cầm tách trà lên, mặt không biểu cảm ngồi một bên.

Viên Phi Phi nhớ đến một chuyện, sáp đến bên cạnh Khuất Lâm Uyển, nói: “Tiên sinh——“

Khuất Lâm Uyển đen mặt, “Đừng kêu ta tiên sinh.”

Viên Phi Phi: “.....muốn nói chuyện nghiêm chỉnh với người.”

Khuất Lâm Uyển liếc nàng một cái: “Chuyện gì nghiêm chỉnh.”

Viên Phi Phi nghiêm túc nói: “Bùi Vân ở trong kỹ viện à?”

Khuất Lâm Uyển suýt nhảy dựng lên, “Người nói gì!?” Giọng hắn hơi to, tiếng đọc thuộc lòng của lũ học trò hơi ngưng một chút, nhưng chúng không dám quay đầu nhìn. Khuất Lâm Uyển rồi rít thở phì phì, ép giọng thấp xuống bảo: “Đừng nói tầm bậy, Bùi Nhi là một đứa trẻ đứng đắn!”

Viên Phi Phi lại “à” thêm một tiếng.

Khuất Lâm Uyển hỏi một cách ngờ vực: “Người hỏi điều này làm gì?”

Viên Phi Phi tay nghịch góc tờ giấy, tùy tiện nói: “Đi coi coi hắn còn thử không.”

Khuất Lâm Uyển cười, nói: “Nói rõ ràng hoàng.”

Viên Phi Phi nhìn hần, “Chỉ có chút thương tích, hần làm trò gì mấy ngày rồi không thấy bóng.”

Khuất Lâm Uyển gật gù, phụ hoạ: “Không sai, đích xác là hơi lâu, người đi thăm hần một chút cũng tốt.”

Viên Phi Phi: “Hần cũng ở Kim Lô sao.”

Khuất Lâm Uyển giờ mới hiểu ý của Viên Phi Phi trước đó, nhất thời hơi ngượng, khẽ ho hai tiếng, nói “Hần, hần tất nhiên sẽ không ở chỗ đó được.”

Viên Phi Phi: “Thế ở đâu, đi đâu tìm hần?”

Khuất Lâm Uyển nói: “Ta đưa người đi, đợi chút nữa người chờ ta, ta với người cùng đi.”

Viên Phi Phi: “Được.”

Hôm nay Viên Phi Phi đã sớm xin phép Trương Bình để về trễ hơn một tí, tan học Khuất Lâm Uyển mặc một chiếc áo khoác, dắt Viên Phi Phi đi tới nhà Bùi Vân.

Trên đường đi hần cùng Viên Phi Phi trò chuyện.

“Người tại sao toàn viết tên của Trương Bình.”

Viên Phi Phi đi trên đường ngó trái liếc phải, nói: “Thì ta thích viết tên của ông chủ.”

Khuất Lâm Uyển cười nói: “Có phải hần đối đãi tốt với người?”

Viên Phi Phi gật đầu rõ mạnh, “Tốt!”

Khuất Lâm Uyển nói: “Tất nhiên rồi, ta và hãn lâu năm quen biết, từ trước hãn đã là một người tốt.”

Viên Phi Phi coi như có chút hứng thú.

“Người và ông chủ quen nhau hồi nào?”

Khuất Lâm Uyển bình đạm nói: “Từ tấm bé.....”

Viên Phi Phi: “Quen như thế nào?”

Khuất Lâm Uyển nói: “Khi ấy, hãn bị cha của hãn đưa đến nhà của ta, theo Kim sư phó học võ.”

Viên Phi Phi: “Lại là ai nữa.”

Khuất Lâm Uyển: “Người không biết, là đại sư phụ trong Khuất phủ.”

Viên Phi Phi: “Ông chủ có võ?”

Khuất Lâm Uyển nói: “Tất nhiên có, người không biết à?”

Viên Phi Phi vốn tính lắc đầu, chợt nhớ đến thân hình rắn chắc của Trương Bình, “ồ” một tiếng, sửa lại nói: “Biết.”

Khuất Lâm Uyển vừa cười vừa kể cho Viên Phi Phi nghe một chút chuyện ngày xưa, hãn cũng không phải là ruột thịt với Khuất gia, may mắn thuở nhỏ không bị quản thúc nghiêm ngặt, khi còn ở Khuất gia, hãn và mẹ hãn sống ở khu vực trong cùng phía Đông, nơi đó rất gần giáo trường (3) của Khuất gia.

(3) giáo trường: khu luyện võ.

“Khuất phủ do công việc làm ăn, trong phủ nuôi rất nhiều người có võ công, đều thuộc quyền quản lý của Kim sư phó, nơi ta ở rất gần giáo

trường, mỗi ngày đều nghe thấy tiếng họ tập võ.” Khuất Lâm Uyển nhớ đến chuyện xưa, nét mặt nhu hoà.

“Trương Bình chưa được bảy tuổi đã bị cha hắt đưa đến, ăn ở đều tại Khuất phủ. Tuy Khuất gia là một gia tộc lớn, nhưng Kim sư phó yêu cầu rất nghiêm khắc, bao nhiêu đứa trẻ học võ dưới tay ông ta đều trải qua nhiều khổ cực. Những đứa trẻ ấy đều là được mua về, nếu chịu không nổi thì sẽ bị đuổi đi làm người hầu, ông chủ nhà người kiên trì chịu đựng hết thảy từ đầu đến cuối. Kim sư phó không dễ chịu gì với những đứa trẻ ấy xưa giờ, nhưng ta có thể cảm nhận được là ông ấy rất coi trọng Trương Bình.”

Viên Phi Phi hỏi: “Cụ chủ tại sao lại đem ông chủ đưa đến nhà các người.”

Khuất Lâm Uyển cười bảo: “Ông cụ Trương là muốn tốt cho Trương Bình, ta nhớ tay nghề luyện thép của cụ ông cực tốt, huống chi còn am hiểu chế tác binh khí, khi đó đại thiếu gia của họ Khuất, tức là thúc phụ của ta, ông ta rất yêu thích sưu tầm binh khí, nên hay lui tới với cụ ông, rồi vì thế gặp Trương Bình, sau đó đem hắt về.”

Đang trò chuyện thì họ đến trước một quán kẹo đường nhân (4), Viên Phi Phi bị những hình dạng hay ho mới lạ của kẹo đường nhân thu hút, Khuất Lâm Uyển dừng bước, cười bảo: “Sao? Muốn à?”

Viên Phi Phi nhìn chiếc kẹo con khi bằng đường mà chảy dãi. Làm đường nhân là một người đàn ông ngoài ba mươi, thân hình gầy gò, hắt trông thấy Viên Phi Phi, liền nói: “Tiểu công tử, đến lấy một cái kẹo đường nhân chơi không?”

Khuất Lâm Uyển cũng không đợi Viên Phi Phi trả lời, móc vài đồng lẻ trong tay áo ra đưa cho người đàn ông. Người đàn ông lau tay, thu tiền.

“Cảm ơn ông lớn chiếu cố!” Hắt lấy chiếc kẹo con khi đang cầm trong giá rơm xuống, đưa cho Viên Phi Phi.

“Tiểu công tử, xin mời.”

Viên Phi Phi nhận lấy theo phản xạ, Khuất Lâm Uyển nói: “Đi thôi.”

(4) kẹo đường nhân: được làm từ đường mạch nha nặn thành nhiều vật nho nhỏ.

Họ tiếp tục lên đường, Viên Phi Phi cầm kẹo đường nhân trong tay ngắm nghía một hồi, sau đó bỏ vào miệng mút chùn chụt.

Khuất Lâm Uyển cười cười lắc đầu: “Xem bộ dạng người kia, không có được chút nghiêm trang của Bùi Nhi.”

Viên Phi Phi không thèm để ý đến hẳn, chỉ nói một câu——

“Lưỡi của ông chủ là bị ai trong họ các người cắt.”

Lúc nói câu này, mắt của Viên Phi Phi nhìn thẳng vào mặt Khuất Lâm Uyển, trong khoảnh khắc ấy, biểu tình của Khuất Lâm Uyển có thể nói là rất kích động, đỏ xanh đen tím đua nhau biến đổi một phen, sau cùng chỉ còn lại một màu trắng bệch.

Viên Phi Phi ngậm kẹo cười ha ha.

Khuất Lâm Uyển đi cũng đi không nổi, nét mặt y như bị sét đánh, hẳn nhìn Viên Phi Phi, tay chân run rẩy nói: “Người, người, người——?”

Viên Phi Phi le lưỡi liếm nhẹ trên mặt của chiếc kẹo.

Khuất Lâm Uyển: “Người, người biết.....người sao lại biết được?”

Viên Phi Phi nói: “Người hoảng cái gì.”

“Không, không,” đầu óc Khuất Lâm Uyển là một mảng hỗn loạn, lời nói không diễn đạt được ý mình.

Viên Phi Phi: “Ta từ chỗ khác mà biết được..... Người đừng run nữa được không!?”

Khuất Lâm Uyển phải qua một hồi lâu mới qua cơn hốt hoảng, cuối cùng bình tĩnh trở lại, hần nhìn Viên Phi Phi, do dự nói: “Người, người từ đâu đã biết?”

Viên Phi Phi: “À, lúc vừa mới đến thư viện thì mới biết.”

Tám Chó đã nói với nàng, ông chủ nhà nàng là bị người của Khuất gia cắt lưỡi, cả thành Kỳ Thủy này chỉ có một nhà họ Khuất, đoán cũng không khó.

Khuất Lâm Uyển lại run lên, “Vậy người vì sao——“

Hần ngưng bật, Viên Phi Phi trông hần một cái, nói: “Vì sao cái gì? Tiên sinh bỗng dưng hỏi cái gì vậy, lời cũng nói không xong.”

Khuất Lâm Uyển: “Nếu đã biết..... Vì sao người còn chịu, còn chịu đến thư viện học.”

Viên Phi Phi liếm đã gần xong, nàng dứt kẹo vào miệng cắn rắc một cái, ngậm mút miếng kẹo trong miệng. Đôi mắt sáng long lanh của nàng vẫn nhìn Khuất Lâm Uyển.

“Không liên quan đến người, người là người tốt.” Nàng chăm chú thưởng thức miếng kẹo trong miệng, lại bảo: “Cũng không liên quan gì đến ta, ông chủ không nói gì khiến ta lo.”

nàng nhẹ nhàng nói ra một câu, lại nghe giống như một trận gió cuốn sạch bụi bặm, đem bao nhiêu phức tạp loang lổ gột rửa sạch sẽ.

Khuất Lâm Uyển trợn mắt há mồm nhìn cô nương bé nhỏ này.

Quay đầu lại nhìn, ân oán có chủ, nếu người không nói, là ân hay là thù, ta đều chẳng cần hay.

NGƯỜI Ở NƠI TỊCH LẶNG

Twentine

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 21: Loli Bắt Nạt Người !

Người dịch: idlehouse

Khuất Lâm Uyển bàng hoàng ngây người hồi lâu, xoay người đi ngược trở lại, Viên Phi Phi vừa kịp lấy làm lạ đã thấy hăn chạy vô chỗ bán kẹo mua một cây kẹo đường nhân bỏ miệng ngậm.

Viên Phi Phi: “.....”

Khuất Lâm Uyển giải thích: “Chấn tĩnh.”

Viên Phi Phi nhảy lên, “Người nói ta nghe trước đã.”

Mặt của Khuất Lâm Uyển mang vẻ ngây ngô.

“Nói người nghe gì?”

Viên Phi Phi cảm thấy bản lĩnh giả ngu này của Khuất Lâm Uyển còn hơn cả Mã Bán Tiên một bậc, nàng mím chặt môi nhìn hăn, Khuất Lâm Uyển ngậm kẹo phính má hỏi: “Chẳng phải lúc vừa rồi bảo, Trương Bình không muốn để người lo sao.”

Viên Phi Phi: “À.....”

Khuất Lâm Uyển nói: “Vậy là đúng rồi, hăn không muốn nói, ta sẽ không khua môi múa mép, nếu như hăn muốn để người biết, tự nhiên sẽ nói với người.”

Viên Phi Phi: “.....”

Khuất Lâm Uyển miệng to, không quá vài ngậm đã ăn xong chiếc kẹo, hẳn vớt que kẹo, thuận tay chỉnh lý lại áo bào, nói với Viên Phi Phi: “Lên đường nhanh lên chút, hẵng còn một quãng đường phải đi.”

Viên Phi Phi không tình nguyện lững thững đi theo sau Khuất Lâm Uyển, vừa đi vừa đá sỏi trên mặt đường, cảm đầu cảm cổ không biết đang nghĩ cái gì.

Đi được một chốc, Khuất Lâm Uyển chợt nói: “Bé con, đợi lát nữa người đỡ Bùi Nhi một chút.”

Viên Phi Phi rũ mắt, rầu rĩ nói: “Đỡ kiểu gì.”

Khuất Lâm Uyển nhìn nàng, bảo: “Sao?”

Viên Phi Phi: “Đỡ người thì đỡ không xong rồi, nếu người muốn để ta đỡ, thì ta đỡ hẳn như chó mèo vậy.”

Khuất Lâm Uyển lắp bắp: “Ch...chó mèo?”

Viên Phi Phi: “Đỡ hay không?”

Khuất Lâm Uyển quan sát Viên Phi Phi cẩn thận trong giây lát, cười rồi nói: “Coi như ta lần đầu nghe bảo đem người đi đỡ như chó với mèo, người nói thêm một chút, muốn đỡ thế nào.”

Viên Phi Phi liếc nhìn hẳn, “Người chịu để ta đỡ rồi?”

Khuất Lâm Uyển gật đầu: “Chịu rồi chịu rồi.”

Viên Phi Phi tức thời phấn chấn, kéo tay áo của Khuất Lâm Uyển, đặc ý cười bảo: “Đi đi, tới chỗ này trước đã.”

“Đi đâu?”

“Cứ đi là được !”

Vòng lại một chút, Viên Phi Phi dẫn Khuất Lâm Uyển vào một con đường nhỏ. Khuất Lâm Uyển không biết đường nên bị nàng kéo đi, chỉ một chốc sau, đến một toà nhà ba tầng nho nhỏ. Toà nhà bày biện tinh tế, bố cục nhã nhặn, trong ngoài thơm phức. Dưới hiên của mỗi tầng lầu đều treo đèn lồng thật lớn, giờ phút này trời nhá nhem tối, đèn lồng đã được nhóm lửa, cháy đỏ trông rất đẹp.

Cánh cửa lớn ở tầng trệt treo một tấm biển, trên viết ba chữ ——“Điền Tố Phường.”

Khuất Lâm Uyển: “.....” Hắn ngoài cười trong không cười nhìn Viên Phi Phi mắt đang sáng ngời ở bên cạnh, chậm rãi nói:

“Đây là nơi người muốn tới?”

Viên Phi Phi: “Đúng rồi.”

Khuất Lâm Uyển: “Tới đây làm cái gì?”

Mặt Viên Phi Phi đầy vẻ không kiên nhẫn nhìn hắn, “Đương nhiên mua đồ ăn, chẳng lẽ tới mở cửa à.”

Khuất Lâm Uyển: “.....”

Viên Phi Phi bị mùi thơm của bánh hấp dẫn, buông tay áo của Khuất Lâm Uyển ra, chăm chăm bước tới. Khuất Lâm Uyển buồn cười đi theo sau, từ tốn bảo: “Người muốn dùng thứ này dỡ Bùi Nhi?”

Viên Phi Phi: “Ờ.”

Khuất Lâm Uyển: “Nhà Bùi Nhi giàu có, người tính đem chút điểm tâm này lại đỡ hẳn? Không sợ quá khiếm tốn sao.”

“Chậc.” Viên Phi Phi lạnh lùng chậc một tiếng, nói: “Người biết cái gì, con người hẳn trắng phau phau, lại hay khóc nhè, nhìn y chang như một cái bánh màn thầu nhão, lấy đồ ăn ra đỡ là vừa.”

Khuất Lâm Uyển phì cười vui vẻ, “Một cái màn thầu?”

Viên Phi Phi trông thấy gì đó, mắt vụt sáng rỡ, nàng chỉ món đó ngoảnh đầu nói với Khuất Lâm Uyển: “Nghe ta nói chớ sai, bảo đảm đỡ hẳn vui vẻ, nhanh nhanh! Mua cái này!”

Kết quả, Khuất Lâm Uyển móc ngân lượng ra mua nguyên một bao bánh dấm, Viên Phi Phi cầm trong tay, bước đi chột tung tăng nhẹ nhõm.

Khi họ tới Bùi phủ, trời đã tối.

Viên Phi Phi đứng trước cổng ngó ngang ngó dọc, trong khi kẻ gác cổng ban đêm đã chạy vào trong thông báo, nàng hỏi nhỏ Khuất Lâm Uyển: “Tiên sinh, đây không phải chính là Kim Lô sao.”

Khuất Lâm Uyển nghiêm túc bảo: “Đây là hậu viện của Kim Lô.”

Viên Phi Phi: “Có khác nhau à!?”

Khuất Lâm Uyển: “Dĩ nhiên khác.” Hẳn khom người, kêu Viên Phi Phi nhích lại gần một chút, nói: “Bé con, người phải nhớ, đừng có đề cập đến Kim Lô trước mặt Bùi Nhi, hẳn chịu khổ vì sự nghiệp của gia đình không ít.”

Viên Phi Phi bĩu môi nói: “Mỗi ngày ngủ trên núi vàng, khổ cái nỗi gì.”

Khuất Lâm Uyển chau mày, nói: “Bùi Vân không phải một đứa trẻ biết hưởng thụ, tuổi hăn tuy còn nhỏ, nhưng tố chất của hăn là quân tử, người chớ có bôi nhọ hăn.”

Viên Phi Phi ngáp ruồi rõ to, cũng không biết có nghe thấy hay không.

Khuất Lâm Uyển: “.....” Đang khi hăn còn muốn nói thêm gì đó, bên cửa xuất hiện một ông lão, vừa tới cửa đã ôm quyền hành lễ với Khuất Lâm Uyển.

“Chao ôi, Khuất lão gia, xin mời vào trong, xin mời vào trong.”

Khuất Lâm Uyển mỉm cười tiến vào, nói: “Văn quản gia.” Hăn đưa tay vẫy Viên Phi Phi, trông thấy ánh mắt nghi hoặc của Văn quản gia thì bảo: “Đây là học trò ở thư viện, cũng là bằng hữu của Bùi Nhi, Viên Phi. Thấy Bùi Nhi lâu ngày chưa quay lại đâm nhớ, nên ta đem nó tới chung.”

Văn quản gia vừa nghe đến cái tên “Viên Phi” ánh mắt liền nhìn chăm chú hơn, ông ta tầm năm mươi tuổi, trên đầu đội một cái mũ vải nhọn màu xám tro, đôi mắt linh hoạt tinh tường. Viên Phi Phi lấy làm lạ nhìn lại, Văn quản gia bỗng dừng hiểu ra, bật cười.

“Thì ra là thế thì ra là thế.....” Ông ta cười nói, “Nào nào, Khuất lão gia, Viên tiểu công tử, bên ngoài lạnh, vào trong trước rồi nói sau.”

Ông ta nghênh tiếp Khuất Lâm Uyển và Viên Phi Phi vào trong phủ.

Lúc ở bên ngoài bị tường cao che chắn thì không thấy khu phía trước. Đợi đến lúc đi qua bức tường rồi mới thấy nguyên một toà tháp hình bát giác màu vàng đột nhiên hiện ra trước mắt.

Tuy trông rất nguy nga, nhưng trên thực tế từ Kim Lô tới nơi đây vẫn có một chút khoảng cách, chiếu theo lời Khuất Lâm Uyển nói, nếu như đây

là hậu viện, từ đây đi xuyên qua phủ , chắc trong khoảng thời gian nửa nén nhang có thể trực tiếp vào tới Kim Lôu.

Bởi vì gần kề, ánh sáng của lồng đèn xanh đỏ bên Kim Lôu cũng chiếu đến mái hiên bên này, thậm chí khi đi qua hành lang còn có thể ngửi thấy mùi son phấn thơm nức của lầu bên kia, nghe được tiếng đàn tình tang và tiếng cười ngọt đến phát ngấy của những người con gái làng chơi.

Viên Phi Phi vừa đi vừa nghĩ, nơi đây thật là một kho báu..... Nếu như Mã Bán Tiên mà còn sống, dám chùng sẽ te te chạy đến nhà họ Bùi này bưng trà rót nước.

Phía trước, Văn quán gia đang trò chuyện gì đó với Khuất Lâm Uyển.

Không lâu sau, họ đi đến gian nhà chính, Văn quán gia đưa họ leo lên hai tầng lầu, một khi bước ra, tạp âm bớt đi rất nhiều. Bên hành lang cứ cách vài bước là có một khóm hoa hoặc một bồn hoa, nếu không thì bồn trúc hoặc cây kiểng, phối hợp với hòn non bộ, trông rất có ý vị.

Văn quán gia đưa họ tới phía sau cùng, đến một cánh cửa thì dừng bước. Ông ta chấp tay ôm quyền nói: “Khuất lão gia, cậu chủ đang nghỉ ngơi trong này, cảm phiền ngài.”

“Không có chi.” Khuất Lâm Uyển tiến lên gõ cửa.

“Ai đó.” Bên trong có người lên tiếng, rất mau cửa đã được mở, người mở cửa là gã đầy tớ tên Tiểu Lục của Bùi Vân. Hắn trông thấy Khuất Lâm Uyển, vội vàng cung kính cúi đầu.

Lúc này, trong phòng truyền đến một giọng nói rất khê.

“Tiểu Lục, có phải là mẫu thân.....”

Tiểu Lục quay đầu nói: “Cậu chủ, là Khuất tiên sinh đến thăm cậu.”

“.....Tiên sinh?” Vừa nói xong, trong phòng lại truyền đến tiếng sột soạt, Tiểu Lục vội vã chạy vào, nói: “Chao ôi cậu chủ, cậu coi chừng té.”

Khuất Lâm Uyển bước vào trong phòng, bảo: “Bùi Nhi, mau ngoan ngoan nằm xuống.”

Bùi Vân trông thấy Khuất Lâm Uyển, nói sao cũng nhất định phải ngồi dậy, Khuất Lâm Uyển đi tới nhẹ nhàng ấn hẳn xuống giường.

“Tiên sinh.....”

Đầu giường của Bùi Vân có một chiếc ghế, chắc là để cho người chăm sóc cho Bùi Vân dễ dàng ngồi trông hẳn, bên cạnh chiếc ghế còn có một cái bàn vuông nhỏ, trên đó đặt các loại điểm tâm bánh trái, còn có vài đĩa thức ăn thanh đạm, có thể thấy là đều chưa có ai đụng qua.

Khuất Lâm Uyển ngồi xuống ghế, cười dịu dàng với Bùi Vân: “Sao rồi, ngay cả lời của tiên sinh cũng không nghe nữa.”

Bùi Vân rối rít lắc đầu.

Hắn mặc một bộ quần áo đơn màu trắng, mái tóc đen tuyền xoã tung, mặt vẫn còn hơi sưng.

Khuất Lâm Uyển giắt chặn lại cho hẳn, liếc mắt nhìn bàn thức ăn bên cạnh, nói: “Bùi Nhi, người chưa ăn gì cả?”

Tiểu Lục đang đứng hầu hạ bên kia nghe xong vội tố khổ: “Còn không phải sao, Khuất tiên sinh, ngài làm ơn khuyên cậu chủ, cậu ấy nguyên ngày hôm nay chỉ ăn có nửa chén cháo, làm sao mà chịu nổi.” (1)

“Phụt!”

Một tiếng phì cười vô cùng không hợp với hoàn cảnh khiến cho mọi người trong phòng im bật.

Bùi Vân còn chưa kịp phản ứng, Khuất Lâm Uyển đã ho khan một tiếng, nói: “Bùi Vân, người xem còn có ai cũng đến thăm người này.”

Không đợi Khuất Lâm Uyển nói hết, Viên Phi Phi đã sai bước tiến tới.

Nàng vừa bước vừa nói với Tiểu Lục: “Nói sai rồi, một ngày ăn nửa bát cháo nhất định sẽ gây nổi, sẽ gây nổi, hahahaha !”(2)

(1)(2)”chịu nổi” và “gây nổi” tiếng Trung đều phát âm là “Shòu dé” cho nên Viên Phi Phi mới cười.

Nàng cố tình nhấn giọng ở chữ “gây,” mọi người đều hiểu rồi, Tiểu Lục có cảm giác như cậu chủ đang bị khi dễ, bị người ta ăn hiếp!Hắn gân cổ chuẩn bị cãi lại thì Văn quản gia đã bước vào phòng dẫn hắn ra cửa, ra đến cửa còn không quên hành lễ với Khuất Lâm Uyển, miệng nói: “Khuất lão gia, bà chủ còn ở nhà trước, ta đi báo ngay bây giờ, xin Khuất lão gia chờ chút.”

Khuất Lâm Uyển nói: “Không vội.”

Văn quản gia đem Tiểu Lục đi, trong phòng chỉ còn lại ba người Viên Phi Phi, Bùi Vân, và Khuất Lâm Uyển.

Từ lúc Viên Phi Phi nghênh ngang tiến vào như bà chủ, Bùi Vân vẫn còn đang bàng hoàng ngây ngốc, bây giờ người đã đi bớt rồi, hắn mới tỉnh lại, việc đầu tiên làm là kéo chăn trùm kín đầu trốn bên trong.

Khuất Lâm Uyển: “.....”

Hắn kéo kéo góc chăn, “Bùi Nhi, người làm gì thế này.”

Bùi Vân sống chết nắm chặt lấy chăn, Khuất Lâm Uyển cũng không tiện dùng sức lôi kéo.Hắn nhìn Viên Phi Phi lấy mắt ra hiệu, Viên Phi Phi đi đến trước giường, vỗ vỗ vào chăn.

“Mít ướt, coi chừng ngạt chết.”

Chăn run lên một trận, nhích sâu vào trong giường.

Viên Phi Phi thấy mắc cười, Khuất Lâm Uyển đứng một bên hung hăng trừng nàng, Viên Phi Phi hăng giọng, nói: “Mít ướt ra đây, có đồ ăn ngon.”

Bùi Vân lăm lì ở trong chăn, lăm bằm: “Không ăn.”

Viên Phi Phi chỉ đợi mỗi câu này.

“Không ăn thì thôi, không ăn đừng miễn cưỡng.” Nàng vội vàng nhét bao bánh dấm vào trong người cất đi, Khuất Lâm Uyển ở bên này ngó mà khoé mắt run rẩy.

Nào ngờ đang cất thì Bùi Vân bỗng nhiên rục rịch, chăn được kéo xuống nửa tắc để lộ ra một đôi mắt, thỏ thẻ:

“Người, món này là người đem cho ta sao.....”

Viên Phi Phi ngừng tay, à một tiếng, “Đúng vậy.”

Bùi Vân không nói gì nữa, chỉ ở trong chăn liếc túi bánh dấm trong tay Viên Phi Phi.

Viên Phi Phi tức đến nghiến răng ken két, ngại có Khuất Lâm Uyển đang đứng ngay bên, đành hỏi một câu: “Muốn ăn không.”

Bùi Vân hơi đỏ mặt, gật đầu không lưu vết tích.

Viên Phi Phi thở dài thườn thượt, xé bao giấy gói bánh ra, Bùi Vân chống người ngồi dậy. Viên Phi Phi lấy bánh dấm ra, bóp bóp nắn nắn một hồi mới ra được một miếng nhỏ, đưa cho Bùi Vân.

Bùi Vân nhận lấy, bỏ vào miệng.

Viên Phi Phi còn chưa kịp lấy tay về, Bùi Vân đã ăn xong, lại ngược đầu nhìn nàng.

Viên Phi Phi tức tức xanh mặt.

Khuất Lâm Uyên mặt không biểu tình đứng bên này thấy hết, trong lòng cười đến suýt nghẹn.

NGƯỜI Ở NƠI TỊCH LẶNG

Twentine

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 22: Loli Gặp Loli !

Viên Phi Phi bất đắc dĩ bị ép buộc, lại phải lấy bánh đang chuẩn bị cất đi, mở ra.

“Muốn ăn bao nhiêu?”

Bùi Vân ngơ ngác lắc lắc đầu.

Viên Phi Phi thở dài thườn thượt, lại bẻ một mẫu.

Đang lúc bánh dấm cứ như thế mà mất đi từng mẫu từng mẫu một thì Văn quản gia quay về phòng, ông ta vừa vào tới phòng liền đến bên Khuất Lâm Uyển, nói: “Khuất lão gia, bà chủ đang đợi ở nhà trên, sai bầy tôi đi mời Khuất lão gia đến đó.”

Khuất Lâm Uyển gật đầu, nói với Bùi Vân và Viên Phi Phi: “Ta đi một chút sẽ quay lại, hai người chớ có gây chuyện.”

Bùi Vân cung kính cúi đầu vâng dạ, trong khi toàn bộ tinh thần của Viên Phi Phi đang còn tập trung vào mấy mẫu bánh, hoàn toàn không nghe Khuất Lâm Uyển nói cái gì.

Khuất Lâm Uyển khẽ cười, theo Văn quản gia rời đi.

Cửa vừa đóng lại, Viên Phi Phi bừng tỉnh.

“Hả? Người đâu?”

Bùi Vân nói: “Tiên sinh đi gặp mẫu thân rồi.”

Viên Phi Phi à một tiếng, lập tức thu mặt cười lại, nói: “Được rồi được rồi, đừng ăn nữa, người còn đang bệnh, ăn đầy tĩ coi chừng nghẹn chết.”

Bùi Vân chau mày, “Nào có ai như người....”

Viên Phi Phi vừa cười vừa gói kỹ phần bánh còn dư lại, cất trong người. Sau đó nàng ngồi xuống chiếc ghế Khuất Lâm Uyên vừa mới ngồi. Ghế không thấp, Viên Phi Phi ngồi trên đó chân không chạm đất, cặp giò đung đưa đung đưa. Viên Phi Phi nhìn Bùi Vân: “Nói xem, người đã khá hơn hay chưa.”

Bùi Vân gật đầu: “Khá hơn rồi.”

Viên Phi Phi: “Vậy tại sao không tới thư viện.”

Thần tình của Bùi Vân biến âm đạm, hẩn thấp giọng nói: “Ta điều, điều dưỡng thêm vài ngày nữa.”

Viên Phi Phi: “Dưỡng cho béo à?”

Bùi Vân thoát đỏ rần, lắp bắp nói: “Ai, ai dưỡng béo.....”

Viên Phi Phi cười to, nói: “Đừng bực, làm gì chôn trong đó thế.” Nàng vừa nói vừa thò tay kéo chiếc chăn đang sắp bị Bùi Vân kéo lên đến mặt giựt xuống, Bùi Vân phản ứng không kịp, “Á” lên một tiếng, chăn đã bị lật xuống đến bụng.

Chăn vừa lật ra, Bùi Vân chỉ mặc một chiếc áo đơn màu trắng phau, chưa buộc dây lưng, ngực áo mở rộng, lộ ra khoảng ngực trắng trơn mịn màng.

Bùi Vân ngượng chín người, hẩn rối rít lấy tay khẹp áo thật chặt lại, run run nói: “Người! Vầy, vầy còn ra cái thể thống gì!”

Viên Phi Phi mặt tinh bơ, nàng ngoáy ngoáy lỗ tai, nói: “Trong phòng có lò than, lại không lạnh, người bọc làm gì.”

Bùi Vân khóc không ra nước mắt, hấn cột dây lưng, tóc dài xoã tung trên mặt, tay khẽ kéo chặn lại.

“Mau đưa ta!”

Viên Phi Phi cũng không trêu hấn nữa, lấy chặn đắp lại cho hấn, Bùi Vân đã học khôn, tay sống chết nắm chặt chặn lần này, mắt thì kích động nhìn Viên Phi Phi.

Viên Phi Phi giỡn một hồi bắt đầu thấy đói, nàng nhảy xuống ghế, đến bên chiếc bàn con ngó kỹ một lượt.

Trên bàn có cháo và thức ăn, cũng có món điểm tâm hoa quả.

Viên Phi Phi cầm đũa lên găm một món màu xanh xanh, hỏi Bùi Vân: “Mít ươn, gì đây.”

Bùi Vân nhìn một cái, nói: “Là dưa mật.”

“À?” Viên Phi Phi ngửi ngửi, “Thơm thật!”

Bùi Vân quay qua ngó Viên Phi Phi, nhẹ nhàng bảo: “Nếu người thích, ăn thử xem. Trái cây trong bát rất sạch, còn chưa ——“

Bùi Vân mới nói được một nửa, bên này Viên Phi Phi đã không khách sáo gì nhét thẳng vào miệng ăn ngon lành.

Bùi Vân: “.....”

“Ngon!” Viên Phi Phi vỗ tay, lại găm thêm một miếng, nhét vào miệng nhai nhồm nhoàm.

Bùi Vân dựa vào đầu giường nói với Viên Phi Phi: “Ta nghe Văn quản gia nói, đây là trái cây đặc sản của riêng Tây Hồ (1), Tây Hồ cách thành Kỳ Thuỷ xa thật xa, mỗi năm thương nhân từ phía đó ghé qua kinh đô, mới đem đến một chút.”

(1)Tây Hồ: khu vực ngày nay gồm các quốc gia Ấn Độ, Iran, Thổ Nhĩ Kỳ v.v. đều gọi chung là Tây Hồ.

Viên Phi Phi “à” một tiếng, nói: “Vậy không phải mắc chết bỏ sao?”

Bùi Vân nói: “Cũng tạm tạm.....”

“Đúng rồi.” Viên Phi Phi liếc Bùi Vân một mắt, trêu chọc: “Người ở trên núi vàng, đương nhiên cái gì cũng tạm tạm.”

Nàng vốn là đang giỡn, ai ngờ Bùi Vân nghe xong tái mét mặt, không nói không rằng, xoay người cúi đầu ngẩn ra.

Viên Phi Phi: “?”

nàng lấy chiếc đĩa xiên hết những miếng dưa mật lại thành một xiên, đem đến bên giường.

“Mít Ướt, cho người cùng ăn.”

Bùi Vân lắc đầu, khẽ nói: “Người ăn được rồi.”

Viên Phi Phi chau mày: “Người lại sao nữa rồi?”

Bùi Vân không nói gì, đầu càng cúi thấp.

Viên Phi Phi ráng gặng hỏi thêm vài lần, Bùi Vân vẫn không nói không rằng, Viên Phi Phi nổi nóng đập giường bộp một cái.

Bùi Vân sợ đến phát run, Viên Phi Phi híp mắt, nói: “Ta chướng mắt nhất là cái mặt chết bầm này của ngươi, có gì thì nói, không nói thì ta về.”

Bùi Vân bị nàng vừa dọa vừa làm dữ, hốc mắt đã đỏ hoe.

Viên Phi Phi: “Ngươi dám khóc thử xem!?”

Tuyến nước mắt của Bùi Vân như bị vỡ đê, lệ ào ào tuôn rơi.

Viên Phi Phi: “.....”

Viên Phi Phi giơ tay đầu hàng, nàng chỉnh đốn lại nét mặt, thở dài nói: “Được rồi được rồi, đừng giận.”

Bùi Vân nghe nàng nói như thế, trong lòng càng thấy uất ức, lệ được thể tuôn trào thành thác.

Hắn tuy đang khóc, nhưng không khóc ra tiếng, đem hết thủy nuốt xuống bụng, chỉ có nước mắt rùng rùng.

Viên Phi Phi phiền muốn chết, khổ nổi đã ăn của ngươi ta một đồng, hơn nữa trong tay còn đang cầm tang vật, nàng cũng không tiện mắng ngươi. Viên Phi Phi thử đưa tay vuốt lưng Bùi Vân, lưng Bùi Vân tức thời cứng đờ.

“Ta vuốt giận cho ngươi.” Viên Phi Phi nói, bàn tay vuốt vuốt lên xuống ở sau lưng Bùi Vân.

Bùi Vân ban đầu chưa thích ứng, dần dần bắt đầu thả lỏng, để mặc cho bàn tay nho nhỏ lên lên xuống xuống. Một chốc sau, Bùi Vân đã ngừng khóc, chỉ còn lại vài tiếng nấc.

Viên Phi Phi nhẫn nại nói: “Khá hơn chưa.”

Bùi Vân “ừ” một tiếng rất khẽ, Viên Phi Phi lập tức rút tay lại.

Nàng cắn một miếng dưa trên xiên, nói: “Người chùi mặt cho sạch sẽ một chút, tí nữa tiên sinh quay lại đừng để tiên sinh tưởng ta bắt nạt người.”

Bùi Vân: “Vốn là vậy.....”

Viên Phi Phi nghe không rõ: “Gì?”

Bùi Vân lắc đầu, không nói nữa.

Viên Phi Phi nhìn Bùi Vân, hẩn cúi mặt, tóc mai loà xoà trước trán che khuất mi mắt, chợt thấy đúng là hẩn đã tiêu tụy đi ít nhiều.

Viên Phi Phi hiếm khi mới mềm lòng một phen, nói: “Mít Ớt, người nên chú ý thân thể thêm một chút.”

Bùi Vân ngẩng đầu nhìn nàng, Viên Phi Phi nói: “Người đưa lưỡi ra cho ta xem thử.”

Bùi Vân trông thấy thần tình của Viên Phi Phi không có vẻ như đang đùa giỡn thì hỏi: “Vì sao muốn đưa lưỡi ra.”

Viên Phi Phi: “Người khoan lo cái này, cứ đưa ra cho ta xem.”

Bùi Vân ngại ngùng, nhưng cũng há miệng, từ từ thè lưỡi ra một chút.

Viên Phi Phi nhìn một cái, nói: “Được rồi.”

Bùi Vân bậm bậm môi, hỏi: “Người đang xem bệnh cho ta?”

Viên Phi Phi nhướn mày: “Người biết?”

Bùi Vân khẽ cười bảo: “Lang trung mẫu thân tìm cho ta cũng bảo ta đưa lưỡi ra.”

Viên Phi Phi hừ hừ hai tiếng, nói: “Bọn họ bảo người thế nào.”

Bùi Vân: “Người nói nghe trước đã.”

Viên Phi Phi nói: “Người cả người mệt mỏi, tinh thần uể oải, dưỡng khí thấp kém, lưỡi nhìn nhạt, sừng tấy, đây đều là biểu hiện của khí bị hư.”

Bùi Vân kinh ngạc tròn tròn mắt, “Người nói đúng hết rồi, lang trung đều nói y vậy, người còn biết y thuật?”

Viên Phi Phi nhai nát bét dưa mật trong miệng.

Biết cái rắm.

Chỉ là nàng đã theo Mã Bán Tiên lăn lộn vài năm trên giang hồ, không biết cũng có thể giả bộ biết, dù sao thì lang trung trong giang hồ quanh đi quần lại cũng chỉ có nhiều đó từ.

Viên Phi Phi ngó Bùi Vân đang một mặt tràn đầy sùng kính, lòng lâng lâng, phán: “Vậy nên, nhà người giàu có như thế, người làm trò gì mà thân thể yếu đuối cỡ này, không ai dạy người tập võ sao?”

Bùi Vân lắc đầu, nói: “Ta thích đọc sách, không thích binh võ.”

Viên Phi Phi: “Một chút cũng không luyện?”

Điểm này thì Bùi Vân kiên trì bảo vệ quan điểm, hần nhìn Viên Phi Phi nói: “ta không phải là coi thường người tập võ, bất kể là văn thư hay võ công, đôi đàng đều có lý của họ, chỉ là đối với ta, binh võ quá ư thô bạo, cho dù là để cứu người, cũng có thể hại người, không có ta tốt hơn.”

Viên Phi Phi ngừng cắn dưa, nhìn nhìn Bùi Vân.

Bùi Vân bị nàng nhìn đỏ cả mặt, bối rối cúi đầu, lí nhí nói: “Người, người cũng đừng xem thường thư sinh, thư sinh tuy yếu thân, nhưng, nhưng cũng có khí cốt.....”

Viên Phi Phi nhìn hẩn chăm chăm hồi lâu, sau đó xoay đầu, ngoạm một nửa miếng dưa mật.

Bùi Vân còn muốn nói thêm gì nữa, phía ngoài bỗng truyền đến tiếng lao xao líu lo.

Viên Phi Phi và Bùi Vân cùng khựng lại, nghe ngóng động tĩnh bên ngoài. Ban đầu còn đứt quãng, sau đó từ từ trôi chảy hẳn lên, thoáng chốc Bùi Vân và Viên Phi Phi đã hiểu ra, có người đang luyện giọng——

♪ chút rượu bên người dâng

non mềm bên đèn nâng

mắt trong vòng tay bao là tình ——

lâng lâng lâng

khẽ đẩy chàng thôi

rên lời than ôi

máu hồng tuôn rồi——

Giọng hát kia nghe ra tuổi người hát còn non, kỹ thuật chưa ổn định, nhưng trong chất giọng đã mang nét quyến rũ, mỗi câu mỗi từ hát đến biến chuyển khôn lường, dây dưa triền miên.

Viên Phi Phi buông dưa không ăn nữa, chạy đến bên cửa sổ.

Nàng không để ý đến Bùi Vân ở đằng sau, hẩn vừa nghe mớ âm thanh thì mặt đã tái mét, toàn thân giật run lên.

Người bên ngoài vẫn còn đang hát ——

♪ cùng luân phiên buông thả

không sót một mảnh khâu

phen này mặc sức điên cuồng chạm

mau mau mau——

tay cùng nhau đan

môi cùng miên man

lưỡi cùng làm càn —— (2)

“Khốn kiếp——!!” Một tiếng quát phẫn nộ vang lên phía sau lưng, nàng ngoái đầu lại: “Người mắc gì——“

Mặt Bùi Vân xám xịt, tức đến độ nhảy từ trên giường xuống tận đất, chân trần chạy đến bên cửa.

“NGƯỜI ĐÂU! NGƯỜI ĐÂU ——!”

Hắn gào lên mấy tiếng, giọng hát bên ngoài liền im bật, chỉ trong chốc lát đã nghe trên hành lang tiếng chạy huỳnh huých, một gã đầy tớ vọt vào cung kính thưa: “Cậu, cậu chủ có gì sai bảo?”

Bùi Vân mặt đầy tức giận khiển trách: “Bên ngoài là ai!?”

Gã đầy tớ cũng đã hiểu chuyện gì xảy ra, mặt đau khổ nói: “Là một tiểu cô nương đang huấn luyện ở nhà trên, vốn là bảo nàng ta luyện giọng, nào có ai ngờ nàng ta lại chạy tới đây luyện, là con không trông coi cẩn thận, sẽ đưa nàng ta về ngay.”

Bùi Vân còn chưa nguôi giận, “Chuyện nhà trên một cọng rơm cũng không được để lọt vào phủ, người lẽ nào không biết?”

Đầy tứ quý xuống dập đầu không ngừng nhận sai, “Tội con đáng chết, tội con đáng chết.”

Bùi Vân vẫn rần đe thêm mấy câu rồi mới để cho đầy tứ lui ra. Hắn hít sâu một hơi, lấy lại bình tĩnh, chợt thấy sau lưng có gió lạnh lùa vào, hẳn ngoảnh đầu——

Viên Phi Phi không biết từ lúc nào đã đem ghế kê ngay bậu cửa, giờ đây đang mở cửa sổ, đứng trên ghế, tay bám khung cửa, vừa ăn dưa mật vừa thò đầu ngó ra ngoài.

Bùi Vân vội vàng đi tới, muốn đóng cửa sổ lại. Vừa đi được mấy bước liền nghe Viên Phi Phi cười với dưới sân, ánh mắt như đang nhìn mặt ai đó.

Nàng bác tay làm loa, nói với xuống: “Tên là gì——?”

Yên một chốc, từ dưới sân vọng lên một giọng nói trong trẻo mềm mại.

“Lăng-Hoa-rơi-vào-đêm- xuân ——“ Coi như đang báo danh, nhưng giọng nói vẫn véo von như hát.

Viên Phi Phi buông dưa, bật cười ha hả.

(2)

Hán văn:

Thiền tửu nhân tiền cung

nhuyễn ngọc đăng biên ủng

hồi mâu nhập bảo nhược hàm tình——

thống thống thống

Khinh bả lang thôi

tiệm văn thanh đàn

vi kinh hồng dũng

Thức dữ canh phan tủng

toàn một tử nhi phùng

giá hồi phong vị thắc điên phạm

động động động——

Tý nhi tương đầu

thần nhi tương thẫu

thiệt nhi tương lộng ——

Dịch nghĩa

Rượu cạn dâng trước mặt người

ôm nhuyễn ngọc (thân thể trắng mềm như ngọc) bên đèn

đôi mắt trong vòng tay hàm chứa tình——

đau đau đau, (còn có nghĩa là “quá đã!”)

Khẽ đẩy chàng ra

thoáng nghe tiếng rên nhẹ

giật mình đã trào sắc hồng (màu đỏ)

Thử cùng nhau luân phiên

không chừa một đường khâu (không một tấc vải)

Phong vị phen này sẽ điên cuồng hơn

động động động (action kiểu đâm đâm đâm)

Cánh tay cùng sáp lại

môi cùng quấn quít

lưỡi cùng xoắn xuýt ——

Lời của Twentine:

Ca từ là do Tống Huy Tông (3), viết lúc cùng một kỹ nữ (Lý Sư Sư) dây dưa, làm cho người ta không khỏi cảm thán, không hổ là bậc đế vương bậc nhất thiên hạ, một màn ăn chơi mà viết nghe sinh động ruột gan sôi sục dâng trào [...] cốt khí đi đứt mấy cha đại văn hào.

Chả bù cho người thời nay, ML (make love) trừ câu “Sướng quá sướng quá” ra, cái rắm gì cũng không làm nổi, thiệt là khiến cho người ta hổ thẹn.

(3) Vua Tống Huy Tông (1082-1135) đời nhà Tống. Một vị hoàng đế chuyên về văn hoá nghệ thuật rất nổi tiếng.

NGƯỜI Ở NƠI TỊCH LẶNG

Twentine

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 23: Loli Bị Đính Cơm!

Bùi Vân không màng đến cái lạnh dưới lòng bàn chân, chạy đến bên cửa sổ, kiễng chân đóng cửa sổ lại.

“Đừng nhìn! Người đừng nhìn!”

Viên Phi Phi bị hấn không ngừng lôi kéo từ trên ghế xuống, vẻ mặt kỳ quái nhìn Bùi Vân, nói: “Người lại bị gì nữa đây?”

Sắc mặt Bùi Vân khó coi, khoá chặt đầu mày không nói không rằng.

Xâu dưa mật trong tay của Viên Phi Phi đã được thanh toán xong, chỉ còn lại một chiếc đĩa bóng loáng, nàng vớt chiếc đĩa lên bàn, quay đầu bảo: “Sao rồi?”

Bùi Vân để chân đất đứng trong phòng, mặt mũi lăm lăm, thần tình cứng nhắc.

Viên Phi Phi cúi đầu liếc một cái, thấy chân của hấn như vậy, liền đưa tay lôi hấn vô lại trong giường.

“Đi lên đi lên.” Nàng đẩy Bùi Vân vào giường, lúc này Bùi Vân mới kịp cảm giác được hai bàn chân của mình đã lạnh như băng. Hấn co chân ngồi trong chăn, ngây người ra không nói một lời.

Viên Phi Phi: “Rốt cuộc là chuyện gì vậy.”

Mặt Bùi Vân mang vẻ do dự, ngập ngừng một hồi, nói: “Người, người đừng đi xem thứ đó.....”

Viên Phi Phi: “Thứ nào?”

Bùi Vân giống như cảm thấy mấy lời này rất khó mở miệng, hăn bảo: “Tóm lại, người đừng có đi nói chuyện với loại người đó.”

Viên Phi Phi “À” một tiếng, nói: “Người đang nói cái cô Lăng Hoa vừa rồi hả, nàng là ai?”

Bùi Vân không cam lòng nói đến những chuyện này, nhưng vẫn kiên nhẫn với Viên Phi Phi: “Ta không biết, chắc là nhà trên, là người của Kim Lâu.”

Đang khi Viên Phi Phi còn muốn hỏi thêm gì nữa thì ngoài cửa đã truyền đến tiếng bước chân,

Viên Phi Phi quay đầu, cửa bị nhẹ nhàng mở ra, Viên Phi Phi thấy một bàn tay trước tiên, khoát lên cửa, lộ ra bốn ngón tay thon thả trắng ngần. Tiếp đó là một bàn chân xinh xắn mang hài thêu kim tuyến, đập trên nền nhà màu xanh xám ảm đạm trông vô cùng rục rờ.

“Bọn trẻ kêu la ầm ĩ, bảo cậu chủ nhỏ đang nổi cơn lôi đình, rốt cuộc là thế nào.” Một âm thanh không nhanh không chậm truyền tới, sau đó là một thân người xiêm y diễm lệ khoan thai bước vào phòng.

Nàng ta trông chưa tới ba mươi tuổi, my như rặng núi xa, mặt như chiếc đĩa ngọc, tóc vấn cao, cài một đôi trâm cánh bướm kim châu lủng lẳng, cùng với kẹp tóc có dây kết màu chàm, khoé miệng mang nụ cười, từng bước toả hương thơm.

Viên Phi Phi trợn mắt há mồm nhìn nàng ta.

Người con gái ấy khoan thai bước đến bên giường, khẽ cười với Viên Phi Phi, lại trở tay xoa xoa đầu tóc của Bùi Vân, nói: “Bọn trẻ đều bị con dọa cho sợ hết hồn rồi.”

Bùi Vân cúi đầu, lí nhí nói gần như không nghe ra được: “Mẫu thân.....”

Viên Phi Phi mắt càng trừng lớn hơn. Bùi mẫu nhìn nàng, “Vị này là.....”

Bùi Vân ngẩng đầu, nói: “Đây là Viên——“ Hẳn nhìn Viên Phi Phi một cái, nói: “Đây là Viên Phi, một bạn học ở thư viện.”

Bùi mẫu xoay đầu cẩn thận đánh giá Viên Phi Phi một chút, Viên Phi Phi đứng yên một chỗ nhìn chăm chăm, động đậy cũng không xong, mà không động đậy cũng không xong. Một chập sau, Bùi mẫu chột hiểu ra mỉm cười, ánh mắt chạy qua chạy lại giữa Bùi Vân và Viên Phi Phi càng mang thêm vẻ tìm tòi.

Đúng lúc này, Khuất Lâm Uyển quay về. Bùi mẫu trông thấy hẳn, cung kính hành lễ, nhẹ nhàng nói: “Hôm nay nhọc sức tiên sinh rồi.”

Khuất Lâm Uyển đưa tay ra ngăn, nói: “Phu nhân khách sáo rồi, Bùi Nhi đã lâu không đến thư viện, ta vô cùng lo lắng, nay vừa vặn có chút thời gian, liền đến thăm nó.”

Bùi mẫu nhìn nhìn chiếc bàn con, trên mặt mang ý cười, một ngón tay đặt trên môi, cười nhạt nói: “May có tiên sinh kịp thời ghé thăm, Tiểu Vân mấy hôm nay cơm nước không ăn, ai nói cũng vô hiệu, làm cho nô gia lo muốn chết.”

Khuất Lâm Uyển thuận theo ánh mắt của Bùi mẫu, trông thấy thức ăn trên bàn đã vơi đi hơn nửa, hẳn quay qua ngó Viên Phi Phi một cái. Kẻ kia mặt bơ bơ đứng y nguyên ở chỗ cũ.

Khuất Lâm Uyển bật cười, Bùi Vân cũng đang trốn trong giường cười trộm.

“Ăn được thì tốt, ăn chút ít thì người mới mau khoẻ.” Khuất Lâm Uyển nói.

Bùi mẫu nói: “Đúng vậy.”

Khuất Lâm Uyển và Bùi mẫu truyện trò một hồi, Bùi Vân ló đầu ra từ sau lưng của mẹ hẳn, mặt mang ý cười ngó ngó Viên Phi Phi, Viên Phi Phi trừng hẳn một mắt.

“Nô gia kêu người dọn chút rượu và món ăn, tiên sinh và tiểu công tử xin hãy lưu lại dùng bữa tối.”

Khuất Lâm Uyển xua tay nói: “Ý tốt của phu nhân xin lĩnh, nhưng hôm nay sắc trời không còn sớm, e rằng người nhà Viên Phi đang nóng lòng, chúng ta xin cáo biệt tại đây.”

Bùi mẫu cũng không gượng ép, đứng lên cung kính tiễn khách.

Khuất Lâm Uyển đưa Viên Phi Phi rời khỏi Bùi phủ, lúc bấy giờ trời đã tối đen, khi sắp ra khỏi cổng Viên Phi Phi ngoái đầu ngó toà tháp cao ngất ngưỡng một cái. Khuất Lâm Uyển đi bên cạnh nàng, bảo: “Coi cái gì nữa.”

Viên Phi Phi lắc lắc đầu: “Không có.”

Khuất Lâm Uyển nói: “Người biết không, nguyên một toà Kim Lâu này toàn dựa vào một vai Bùi mẫu gánh vác.”

Viên Phi Phi hỏi: “Cha hẳn thì sao?”

Thần sắc của Khuất Lâm Uyển bình đạm bước trên con đường, nói: “Bùi Nhi không có cha.”

Viên Phi Phi “à” một tiếng. Đến lượt Khuất Lâm Uyên thấy kỳ quái, “Người không hỏi tại sao à?”

Viên Phi Phi: “Tại sao?”

Khuất Lâm Uyên: “.....”

“Quân tử vốn không nên nói chuyện sau lưng, chỉ là tình huống của người đặc biệt. Bùi Nhi không có bạn bè, người là người bạn đầu tiên của hẳn, có một chút chuyện, ta muốn nói cho người hay.”

Viên Phi Phi: “Người muốn nói gì?”

Vẻ mặt của Khuất Lâm Uyên nghiêm túc, nói: “Tuổi của người tuy nhỏ, nhưng là người khôn khéo, người cũng biết Kim Lô là một nơi như thế nào. Mẫu thân của Bùi Vân nữ danh là Kim Lan Châu, tổ tiên dựng nên Kim Lô, vốn là truyền thừa cho con trai trưởng của mỗi đời, nhưng tới đời của mẫu thân Bùi Nhi thì chỉ có đúng một người con, may sao Kim Lan Châu thông minh, rất có đầu óc buôn bán, nên cũng quản lý được Kim Lô đầu ra đấy.”

Viên Phi Phi ngáp một cái.

Khuất Lâm Uyên lại nói: “Nhưng mà..... đại khái mười năm trước, Kim Lô phát sinh một sự việc.”

Viên Phi Phi: “Sự việc gì?”

Khuất Lâm Uyên nói: “Kim Lan Châu đem lòng yêu một người, cũng chính là cha của Bùi Nhi.”

Viên Phi Phi mất kiên nhẫn nói: “Việc này có gì lạ đâu.”

Khuất Lâm Uyên: “Người ấy là một khách làng chơi ở Kim Lô.”

Viên Phi Phi: “.....”

Khuất Lâm Uyển nói: “Việc này khi ấy gây nên mưa gió khắp thành, nữ chủ của Kim Lôu thế mà lại đi yêu một gã khách làng chơi, huống chi xuất thân của hã ta không phải là vinh quý, chỉ là một lãng khách giang hồ, không quẽ quán không nhà cửa, trôi dạt đến thành Kỳ Thủy. Hơn nữa không lâu sau hã đã lãng lãng rời khỏi thành Kỳ Thủy, chính vào lúc này, Kim Lan Châu phát hiện mình đã có thai.”

“Nàng không màng sự phản đối của những người xung quanh, kiên trì sinh ra Bùi Vân, Kim gia coi đó như một sự sỉ nhục, đuổi Bùi Nhi ra khỏi cửa, Kim Lan Châu mới xây nên một toà phủ ngay đằng sau Kim Lôu cứ thế nuôi nấng Bùi Nhi.”

“Cho đến nay, phụ thân của Bùi Nhi chưa từng quay về, mà Kim Lan Châu đối với việc này miệng kín như bưng, điều duy nhất mọi người có thể biết, chính là người kia họ Bùi.”

Giọng nói của Khuất Lâm Uyển trầm trọng, thế mà Viên Phi Phi lại một tay đang để trên ngực, cách một lớp quần áo sờ đi sờ lại gói bánh dấm, trong lòng nhảm tính không biết nhiều đây tí nữa có đủ để cho nàng và Trương Bình hai người ăn không.

Khuất Lâm Uyển nói xong nhiều chuyện như vậy, Viên Phi Phi vẫn yên lặng hồi lâu mà không cho hã một chút phản ứng, hã liền dừng chân, hai tay nắm lấy vai của Viên Phi Phi, xoay nàng đối diện với mình.

Viên Phi Phi bị hã xoay như vậy, suýt nữa làm văng gói bánh trong người ra ngoài.

“Làm gì——“

“Bé con!” Khuất Lâm Uyển khẽ quát một tiếng, Viên Phi Phi ngậm miệng. Khuất Lâm Uyển thần sắc nghiêm trọng, nhìn Viên Phi Phi đăm

đăm. “Bùi Nhi tuy xuất thân phú quý, nhưng sống rất khổ sở, bé con, xem như tiên sinh cầu người, người đối đãi hẳn tốt một chút.”

Viên Phi Phi: “Có liên quan gì tới ——“

“Bé con

Viên Phi Phi nhìn vẻ mặt xót xa của Khuất Lâm Uyển, đành đem lời còn lại nuốt nghẹn vào trong.

“Được, được rồi.....”

Khuất Lâm Uyển thế này mới buông nàng ra, bước chân lại thoải mái thông dong.

Viên Phi Phi liếc hẳn nói, “Người lấy cái gì ra cầu ta.”

Khuất Lâm Uyển lắc lắc ngón tay, nói: “Người đi cùng đường với ta, tóm lại sẽ không thiệt thòi.”

Viên Phi Phi nghĩ ngợi một chút, gật đầu nói: “Được.”

Khuất Lâm Uyển đem Viên Phi Phi một mạch về đến phố Nam, còn vẫn chưa có ý định quay đầu bỏ đi, Viên Phi Phi đã ngược nhìn hẳn, “Ta sắp tới rồi.”

Khuất Lâm Uyển: “Ta biết mà.”

Viên Phi Phi: “Người đưa đến đây được rồi, ta tự mình đi về.”

Khuất Lâm Uyển nhếch một bên mày, bảo: “Ta bỏ công cuộc bộ này giờ, người còn tính cứ như vậy đuổi ta.”

Viên Phi Phi: “Vậy người muốn sao?”

Khuất Lâm Uyển cũng không đáp lại, sải bước đến trước cổng của lò rèn, quen đường quen nước đẩy cổng tiến vô trong.

Viên Phi Phi nhảy dựng lên nói: “Làm gì đó!? Đi ra đi ra!” Nàng chạy đến trước mặt Khuất Lâm Uyển, đẩy hẳn đuổi ra ngoài. Tuy Khuất Lâm Uyển là một thư sinh, dù sao hẳn cũng là một tên đàn ông lớn xác, làm sao mà một cô nương tám tuổi như Viên Phi Phi đẩy nổi. Đang lúc Viên Phi Phi tính dùng chút thủ đoạn, Trương Bình nghe thấy tiếng người, từ trong gian nhà bước ra.

Trông hẳn như vừa mới luyện sắt xong, tay áo xắn lên rõ cao, trên người còn đầy mồ hôi, đầu tóc ướt đẫm, rùng rùng từng hàng. Khuất Lâm Uyển bị Viên Phi Phi húc nghiêng ngả, trông thấy Trương Bình vội vàng cầu cứu.

“Trương Bình Trương Bình! Mau tới!”

Trương Bình thấy Viên Phi Phi “tấn công” Khuất Lâm Uyển như vậy cũng hết hồn, nhảy hai bước đã đến nơi, một tay nhẹ nhàng tóm lấy cổ Viên Phi Phi, giậm chân một cái, Viên Phi Phi bỗng cảm thấy mất thăng bằng, sau đó liền bị Trương Bình xách qua một bên.

Trương Bình chau mày nhìn Viên Phi Phi dùng tay ra hiệu, Viên Phi Phi vuốt vuốt cổ, lười biếng nói: “Biết rồi, biết rồi, sau này không dám nữa.”

Trương Bình đứng thẳng người chấp hai tay ôm quyền cung kính hành lễ với Khuất Lâm Uyển, Khuất Lâm Uyển chỉnh lý lại áo sớ, cười nói: “Miễn đi miễn đi, người với ta còn khách sáo làm gì.”

Trương Bình mời Khuất Lâm Uyển vào trong nhà, hoàn toàn không đếm xỉa gì đến Viên Phi Phi ở phía sau, Viên Phi Phi mặt đen như đít nồi.

Khuất Lâm Uyển và Viên Phi Phi ngồi xuống bên bàn, Khuất Lâm Uyển cười bảo: “Tại hạ mạo muội không mời mà tới, mong Trương lão gia ban cho phần cơm.”

Trương Bình cũng cười, Viên Phi Phi đứng một bên ngó.

Nàng rất thích nhìn Trương Bình cười, cảm thấy vẻ cười của Trương Bình không giống bất cứ ai khác; không như Mã Bán Tiên, cười âm ỉ ồn ào, không giống như Bùi Vân, cười giữ kẽ kín đáo, cũng không giống như Khuất Lâm Uyển, cười hào hoa phong nhã.

Nét cười của hắn rất nhạt, rất lạnh, vô thanh vô tức (1), trong đó ẩn chứa phong độ riêng biệt, giống như trà nấu trong nhà, bình dị rẻ tiền, mang chút đắng chát, nhưng dư vị đọng lại rất lâu.

(1) vô thanh vô tức: lặng lẽ, không có âm thanh cũng không có tiếng hô hấp.

Trương Bình vẫy vẫy tay gọi Viên Phi Phi lại, gõ gõ lên ấm trà trên bàn.

“Ta đi nấu nước!” Viên Phi Phi nhanh nhẩu nhắc ấm trà lên, chạy xuống bếp nấu nước.

Khuất Lâm Uyển trông theo bóng lưng của Viên Phi Phi, cười bảo: “Có cách nào làm cho nó ngoan ngoãn được như thế này, cũng dạy cho ta vài chiêu đi.”

Trương Bình nghĩ ngợi một chút, sau đó khẽ cười, lắc đầu bất đắc dĩ.

NGƯỜI Ở NƠI TỊCH LẶNG

Twentine

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 24: Đại Thúc Giao Hẹn !

Dùng cơm xong, Khuất Lâm Uyển cáo từ ra về, trước khi đi còn khen Viên Phi Phi.

“Bé con này khá thông minh, học chữ rất tốt, mỗi tội không thích đọc sách.”

Viên Phi Phi bám thắt lưng của Trương Bình, núp ở sau lưng hăn giương mắt nhìn, Trương Bình đặt một tay lên đầu nàng. Trương Bình và Viên Phi Phi tiễn Khuất Lâm Uyển đến cửa, Khuất Lâm Uyển cảm thấy mỹ mãn ra về.

Chỉ còn lại hai người, Viên Phi Phi hoạt bát trở lại, nàng chạy vào trong phòng đem miếng bánh đã cắt kỹ trước đó ra, đưa cho Trương Bình.

“Ông chủ ăn đi!”

Trương Bình nhận lấy, trông thấy đó là gì, ánh mắt của hăn liền nhìn Viên Phi Phi đầy nghi hoặc, Viên Phi Phi giải thích: “Mới rồi đi thăm Mít Ướt, trên đường đi tiên sinh mua đến để đỡ hăn, ăn không hết nên đem về!”

Trương Bình gật đầu, dắt Viên Phi Phi vào nhà, bỏ bánh vào một cái bát, đặt ở trước mặt Viên Phi Phi. Viên Phi Phi nói: “Ta đã ăn rồi, ông xem đã bị cắn mất một nửa, đều là ta ăn đó.”

Trương Bình cười cười, nhón nửa miếng bỏ vào miệng.

Viên Phi Phi lập tức hỏi: “Ông chủ ăn ngon không?”

Trương Bình gật đầu.

Viên Phi Phi còn muốn đưa hũ thêm, Trương Bình xua tay, ý là đã đủ rồi, Viên Phi Phi bỏ chỗ bánh còn lại vào miệng mình.

Trương Bình thừa dịp Viên Phi Phi đang còn ăn ngấu nghiến, lấy một tờ giấy và mẫu than ra, Viên Phi Phi sáp lại gần, nhìn thấy Trương Bình viết ở trên giấy——

Thân thể Bùi công tử như thế nào

Viên Phi Phi nhận biết chữ Bùi, chữ tử, thêm chữ như, tùy tiện đoán ra, nàng nói với Trương Bình: “Thì vẫn còn sống thôi.”

Trương Bình hơi nhíu mày nhìn nàng, Viên Phi Phi nghiêm mặt nói: “Thân thể hũ đã khá hơn nhiều rồi.”

Trương Bình gật gù.

Viên Phi Phi nhìn Trương Bình, bỗng thì thầm: “Ông chủ, ông biết không, cái tên du côn Lưu Tứ mà đánh bọn ta bữa nọ, mấy hôm trước đã bị tên kêu là Bệnh Hủ chính rồi!”

Trương Bình hơi hơi hiểu ra, hũ nhìn Viên Phi Phi, nghĩ một chút, viết xuống giấy hỏi——

Người làm sao biết.

Phen này Viên Phi Phi ngay cả nhìn cũng không cần nhìn đã đoán ra, nàng bảo: “Người ta nói với ta!”

Trương Bình thở ra một hơi nặng nề, tiếp tục viết.

Người nào.

Viên Phi Phi ấp úng nói: “Thì, thì người qua đường.”

Trương Bình tin mới là lạ.

Viên Phi Phi dưới ánh mắt thâm trầm của Trương Bình, rớt cuộc cầm cự không nổi, nàng nói: “Là một đứa ăn mày ngoài phố, ta quen lúc ta theo cha ta đến thành.”

Hàng lông mày của Trương Bình khoá chặt lại một chỗ, nét mặt lo lắng nhìn Viên Phi Phi.

Nàng đã đến đây khá lâu rồi, hẳn vẫn còn chưa biết ngày thường nàng kết giao với loại bạn bè thế nào.

Trương Bình đang còn đắm chìm trong suy tư, Viên Phi Phi lại sấp vô nói: “Ông chủ, ta có đi ngó Lưu Tứ một cái, hẳn bị Bệnh Hủi đánh cho chỉ còn lại một hơi thở, một bên mặt bị vả muốn hỏng luôn rồi.”

Trương Bình mang vẻ mặt phức tạp.

Viên Phi Phi cắn một miếng bánh dấm, “Đáng đời, chó cắn chó.”(1)

(1)tương tự như cá lớn nuốt cá bé, nhưng mình để nguyên vẫn vì trong câu này nàng vô tình gọi Trương Bình là chó

Trương Bình: “.....”

Viên Phi Phi ăn xong món tráng miệng, dứt ngón tay vào miệng mút, lại nói: “Trông không ra Bệnh Hủi già khụ vậy mà sức vẫn còn lớn như thế.” Chợt ngó thấy thần sắc của Trương Bình, nàng vội vàng nói thêm: “Tuy vậy sức lớn cũng vô dụng, ai lại đi dùng cái chiêu vả mặt vớ vẩn ấy bao giờ, ông biết không, chiếu theo lời cha ta mà nói, vả mặt là của nữ _____”

Viên Phi Phi nói mới được một nửa đã thấy Trương Bình đứng bật dậy.

“Chao ôi ông chủ!” Viên Phi Phi giật bản mình, ngẩng đầu nhìn Trương Bình. Ánh mắt của Trương Bình sâu xa, đưa tay bóp nhẹ cằm của Viên Phi Phi, nhìn nàng từ trên xuống dưới.

Viên Phi Phi cảm thấy nhồn nhột, cười khúc khích mấy tiếng.

“Hi hi, ông chủ ông làm gì đấy, nhột quá.”

Rằng Trương Bình nghiêng chặt xong lại nhả, nhả xong lại nghiêng, cuối cùng vẫn thở một hơi dài, buông tay. Viên Phi Phi cảm thấy hần hơi lạ, chạy lại hỏi: “Ông chủ, ông sao vậy.”

Trương Bình không để ý đến nàng, chuyên tâm uống trà, Viên Phi Phi chạy vòng vòng quanh hần, chạy tới chạy lui, Trương Bình cũng không nói gì. Cuối cùng, Viên Phi Phi dùng luôn tay chân để trèo lên lòng hần, ngồi trên đầu gối, Trương Bình cũng không đẩy nàng ra.

Viên Phi Phi dựa vào người Trương Bình, thỏ thẻ: “Ông chủ, ta biết ai hại Mít Ướt rồi.”

Lòng ngực Trương Bình khẽ phập phồng, làm Viên Phi Phi bị nâng lên, Viên Phi Phi nhìn hần, nói: “Ta không dấu ông, ta đi gặp Lưu Tứ rồi, hần nói là một hộ họ Giang thuê hần động thủ.” Nàng thì thầm, “Ông chủ, trong thành hộ họ Giang lớn nhất chính là ‘Chấn Huy Tiêu Cục,’ đứng đầu là một người tên Giang Chấn Thiên.”

Trương Bình một tay đặt trên bàn, khẽ vuốt cằm, chẳng nói chẳng rằng nhìn Viên Phi Phi.

Viên Phi Phi nói đến đoạn bí mật, mắt híp lại, nàng bỏ nhỏ: “Giang Chấn Thiên..... hê hê, ở thư viện của chúng ta, có một người tên Giang

Chấn Việt, ông chủ ông nói xem, tên làm sao mà có thể giống nhau như vậy, bọn họ nhất định là người một nhà.”

Nét mặt của Trương Bình thoải mái, không có biểu hiện gì.

Không có biểu hiện chính là một biểu hiện rõ nhất, Viên Phi Phi biết, ý của Trương Bình là ——

Chút quan hệ này, vẫn chưa đủ.

Viên Phi Phi: “Ông chủ ông có còn nhớ cái trò chơi mà ta đã từng kể với ông không.” Viên Phi Phi làm động tác ném đồ, nói: “Là cái trò mà biểu không cho ta biết bao nhiêu là món điểm tâm đó.”

Trương Bình vui vẻ gật đầu.

Viên Phi Phi lại nói: “Lần đó ta đem con sói con ông cho ta đến đặt, bọn chúng tranh nhau giành, cuối cùng có một kẻ tên Giang Chấn Việt chọi trúng. Chỉ đáng tiếc, giữa chừng tiên sinh đến, hăn không lấy được. Khi ấy tiên sinh đến cùng với Mít Ướt.” Viên Phi Phi vỗ đùi một cái, la lên: “Cho nên mới nói, hăn nhất định đã bắt mối với Mít Ướt rất lâu rồi, phen này tìm được cơ hội nên trả thù hăn!”

Trương Bình híp mắt —— chẳng qua không phải là do những lời Viên Phi Phi nói, mà là cú vỗ vừa rồi của Viên Phi Phi đập ngay xuống đùi của hăn, hăn gỡ bộ móng vuốt không ngoan ngoãn đó ra, Viên Phi Phi vẫn còn đang khoái chí nói: “Ông chủ, ông nói coi có đúng không!?”

Trương Bình giữ nàng cho thật ngoan ngoãn một chỗ, trở tay viết bốn chữ lên giấy.

Bốn chữ này Viên Phi Phi đều biết.

Chớ lo nhiều chuyện.

Viên Phi Phi nhìn bốn chữ này một hồi, giống như đang cân nhắc điều gì, sau đó nàng mở miệng, giọng đã bình đạm hơn trước đó không ít. Nàng nói: “Cái này không được.”

Trương Bình nhìn nàng.

Viên Phi Phi: “Buổi tối hôm đó tổng cộng có ba người, trong đó có một người ——“ Nàng chỉ vào cổ của mình, nói: “Hắn cầm dao dí ở đây.....”

Mặt Trương Bình lập tức biến sắc.

Viên Phi Phi bình tĩnh nói: “Ông chủ, cha ta từng nói với ta ‘Không tha cho con đường trước mặt, không để cho dao ở sau lưng.’ Cho nên, dù hiện giờ không được cũng đành, nhưng không cần biết bao lâu, ta tuyệt đối sẽ không quên hắn, cũng tuyệt đối không tha cho hắn.”

Lúc nàng nói những lời này, thần tình của Viên Phi Phi trông không giống như của một đứa trẻ chút nào, ánh mắt nàng vẫn trong sáng như cũ, nhưng đáy mắt lại ẩn hiện những tia màu đỏ tươi.

Nếu như người đứng, chỉ sợ sẽ coi những lời này như lời nói đùa huyênh hoang của trẻ con, thế nhưng Trương Bình không như vậy, hắn đã đi qua con đường vấy máu, tự nhiên sẽ nhận biết sắc màu.

Miệng của Trương Bình mím chặt, nhìn Viên Phi Phi.

Đó là một loại ánh mắt tìm tòi, lạnh như băng, xem xét.

Không biết qua bao lâu, Trương Bình chậm rãi nâng tay, viết hai nét.

Hai nét bút, một ngang, một dọc.

Một chữ thập(2)

(2) Chữ thập 十 là số 10.

Thời hạn mười năm, trước đó, không thể động thủ.

Viên Phi Phi chột hiều, nàng thu tờ giấy có viết chữ thập đó của Trương Bình gấp lại, vỗ ngực.

“Ta hứa!”

Trương Bình cười bình thản, kéo Viên Phi Phi thẳng người lên, lại lấy một tờ giấy, viết một chút chữ chuyện trò với nàng.

Viên Phi Phi có chữ biết có chữ không, tuy nhiên phần lớn nàng có thể đoán ra ý của Trương Bình, huống chi có khi Trương Bình còn chưa đặt bút, Viên Phi Phi đã đoán ra hẳn muốn nói gì. Giữa một chủ một tớ này, “trò chuyện” cũng coi như thuận lợi.

Lại qua vài hôm, Bùi Vân đến thư viện.

Điều đầu tiên Viên Phi Phi nhận ra, hẳn giống như đã gãy đi một chút.

Mà sau đó, nàng dần dần phát hiện, Bùi Vân càng trầm mặc hơn dạo trước.

Trước đây hẳn tuy không thường nói chuyện với ai, nhưng không đến nỗi cả ngày cũng không ngẩng đầu lên như bây giờ.

Trừ lúc hành lễ với Khuất Lâm Uyển, còn có lúc đi ngang qua Viên Phi Phi, hẳn sẽ rũ mắt nhìn nàng một cái, tất cả thời gian còn lại hẳn đều gục đầu nâng cuốn sách thẻ tre rõ dày cầm cúi đọc.

Viên Phi Phi vì nhiều lý do khác nhau, bị Khuất Lâm Uyển đẩy xuống bàn chót trong lớp mà ngồi, nàng dựa vào bàn híp mắt nhìn Bùi Vân ở phía trên, rốt cuộc cho đến khi tan học, Trương Ngọc tới gọi nàng.

“Viên Phi, đi nào.”

Viên Phi Phi lười biếng liếc mắt, “Đi đâu.”

Trương Ngọc: “Mò cá đó, cá mùa xuân đã xuống mấy ngày trước rồi, hôm qua Tiêu Trúc chưa nói với người sao.”

Viên Phi Phi nhớ ra rồi, nàng vừa mới nhớ thì khoé mắt quét qua bóng dáng cô độc đang ngồi của Bùi Vân, nghĩ một chút, nói: “Không đi nữa.”

Trương Ngọc trợn tròn mắt: “Không đi nữa? Sao lại không đi nữa, trước đó không phải đã nói xong rồi sao.”

Viên Phi Phi: “Không đi nữa, đói rồi.”

Trương Ngọc kéo cánh tay của Viên Phi Phi, cười bảo: “Đi đi đi, trên đường đi huynh mua cho đệ cái bánh.”

Viên Phi Phi giăng ra, “Không đi không đi, người tự mình ăn đi.”

Trương Ngọc trảm miệng vô hiệu, đành buông tha.

“Vậy huynh đi trước đây.”

Viên Phi Phi: “Ờ.”

Sau khi mọi người đều đi hết, Viên Phi Phi kêu phía trước.

“Này.”

Bùi Vân nghe, quay đầu lại nhìn nàng. Viên Phi Phi nói: “Tới đây.”

Bùi Vân cũng nghe lời, đứng lên đi thẳng tới bên Viên Phi Phi. Tới nơi hấn cúi đầu, hai tay khoanh lỏng ở trước ngực. Viên Phi Phi bưng má nhìn Bùi Vân đang đứng khép nép.

“Có thai à?”

Bùi Vân đã quen với cách nói chuyện không vào đề của Viên Phi Phi, hẳn đứng bên cạnh Viên Phi Phi, nhẹ nhàng bảo:

“Con gái con rứa, đừng nói lung tung.....”

Viên Phi Phi: “Người làm trò gì từ sáng tới tối cũng không đứng lên, căng ngồi vậy không mỏi sao?”

Bùi Vân lắc đầu, một vẻ như muốn nói lại thôi.

Viên Phi Phi: “Sao thế.”

Bùi Vân do dự: “Người, người không đi chơi với bọn họ sao.”

Viên Phi Phi thờ ơ bảo: “Không phải là không đi sao.”

Bùi Vân thấp giọng: “Kỳ thực người để kệ ta cũng không.....”

Viên Phi Phi lười mất kiên nhẫn với hẳn, tự mình ngồi gấp giấy chơi.

Bùi Vân chợt nhớ ra điều gì, bỗng trông hào hứng hơn, hẳn chạm chạm vào cánh tay của Viên Phi Phi.

“Người xem cái gì đây.”

Viên Phi Phi ban cho hẳn một cái nhìn, Bùi Vân lấy từ trong người ra một bọc giấy nhỏ.

Viên Phi Phi vừa nhìn thấy màu đỏ của giấy liền ngồi thẳng lên.

“A!” Viên Phi Phi tròn xoe mắt nhìn Bùi Vân, “Người giấu kỹ thế, mau mở ra.”

Bùi Vân khẽ cười, mở bọc giấy ra.

Đây là giấy gói bánh của Điền Tố Thường, do sợ bị dầu loang ra, giấy gói rất nhiều tầng, Bùi Vân phong thái nho nhã, mở từng chút từng chút một.

Viên Phi Phi đợi không kịp, giựt lấy, xé vài cái bóc ra.

“Ồi trời, còn chưa bị ăn miếng nào!” Viên Phi Phi bóc một miếng từ chiếc bánh hình lục giác màu xanh nhạt, bỏ vào miệng.

Bùi Vân ở một bên nói: “Đây là bánh đậu.”

Viên Phi Phi gật đầu, “Không tồi.” Nàng gõ gõ vào lớp giấy bọc, “Người cũng ăn.”

Bùi Vân lắc lắc đầu, “Ta không thích ngọt, người ăn tốt hơn.”

Viên Phi Phi không khách sáo, ăn nhồm nhoàm.

Bùi Vân ngồi một bên, trông tiểu cô nương có khuôn mặt hồng hào ở bên cạnh, ăn đến vụn dính khắp mặt, vài sợi tóc mai loà xoà trước trán, tinh tế mềm mại.

Viên Phi Phi ăn đã ăn đời, dừng tay, ngoảnh đầu nhìn Bùi Vân.

“Người nhìn ta hoài làm gì.”

Bùi Vân như có chút thất thần, khẽ bảo: “Vừa nãy ta nói sai rồi.”

Viên Phi Phi: “Cái gì.”

Ánh mắt của Bùi Vân chuyển đến đôi mắt của Viên Phi Phi.

“Ta nói sai rồi, người không cùng với bọn họ cũng tốt, cái bọn họ cho được, ta cũng có thể.”

Viên Phi Phi sững sốt, Bùi Vân chậm rãi nói:

“..... Cái họ không cho được, ta vẫn có thể như cũ mà cho.”

NGƯỜI Ở NƠI TỊCH LẶNG

Twentine

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 25: Đại Thúc Làm Ông Chủ!

Viên Phi Phi sững sốt nhìn Bùi Vân, một hồi sau từ từ phun ra một câu

“Người muốn cho ta tiền?”

Bùi Vân khẽ cười một tiếng, “Người muốn tiền?”

Viên Phi Phi lắc đầu, nói: “Ta muốn tiền của người làm quái gì.”

Bùi Vân nói: “Vậy thì được rồi.”

Viên Phi Phi bỏ một miếng bánh đậu vào miệng, nói: “Mít Ướt, thương tích của người đã khỏi chưa?”

Bùi Vân gật đầu, ngừng một chút lại nói: “Người, người đừng kêu ta Mít.....” Chính bản thân hẳn cũng ngại không muốn kêu cái danh xưng này, Viên Phi Phi ngồi một bên cười đến vui vẻ, nói: “À, dạo này ít ướt hơn rồi.”

Bùi Vân đỏ mặt, nói: “Đừng lấy ta làm trò cười.”

Viên Phi Phi chột nghiêm túc: “Này, người có biết nhà nào động thủ không.”

Nét cười trên mặt của Bùi Vân bốc hơi, đầu mày hơi nhíu, thần sắc ảm đạm đi.

Viên Phi Phi nhìn một cái, hỏi: “Có vẻ như biết rồi?”

Mặt Bùi Vân nhợt nhạt, nói: “Cứ cho là vậy.”

Viên Phi Phi: “Người trong nhà người tra ra à?”

Bùi Vân gật đầu.

Viên Phi Phi vỗ tay một cái, “Muốn đi xả xui phải không? Đừng quên gọi ta.” Nàng tuy đã hứa với Trương Bình sẽ không động thủ, nhưng đâu có nói sẽ không đi hóng trò vui.

Nhưng chỉ là nàng tự biên tự diễn, không chú ý đến Bùi Vân đang ở một bên lặng lẽ cúi đầu, không nói một câu. Viên Phi Phi cảm thấy có gì đó không đúng, nàng hỏi: “Mít Ướt, sao vậy?”

Bùi Vân thì thào: “Ta không có báo quan.”

“Chặc!” Viên Phi Phi còn tưởng là chuyện gì to tát, “Đương nhiên không báo quan, loại chuyện này cần phải ăn miếng trả miếng, ai lại đi tìm quan!”

Bùi Vân chau mày, nói: “Không báo quan, tức là cũng sẽ không trả thù.”

Viên Phi Phi ngạc nhiên: “Cái gì? Không trả thù?”

Bùi Vân “Ừ” một tiếng, mắt nhìn chăm chăm tờ giấy tuyên trên mặt bàn của Viên Phi Phi, không nói gì.

Viên Phi Phi nén giận, lại hỏi một câu: “Vì sao không trả thù, bọn chúng suýt nữa đánh chết người.”

Bùi Vân bình tĩnh nói: “Dù sao cũng chưa chết mà.”

Viên Phi Phi đập bàn cái bốp, nhảy dựng lên, chỉ mũi Bùi Vân chửi ầm: “Bùi Vân ngươi là một con cáy rụt đầu——!”

Bùi Vân bị nàng rống vào mặt thì run lên, nhưng vẫn nhin không nói gì.

Viên Phi Phi chộp lấy cổ áo của Bùi Vân, kéo hẳn đến trước mặt, giơ tay muốn đánh.

Bùi Vân sợ đến độ run bắn lên, vội vàng níu lấy tay của Viên Phi Phi.

“Đừng đánh đừng đánh.....”

Viên Phi Phi cũng không thật sự muốn tấn hẳn, trông thấy hẳn nhún nhường như vậy, hung hăng nghiêng răng xô hẳn văng ra.

Xô xong nàng lại ngồi xuống trước bàn, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì, cầm một miếng bánh lên tiếp tục ăn.

Bùi Vân: “.....”

Hắn dè dặt lại gần, ngồi xuống ngay ngắn, nói: “Phi Phi, ngươi đừng giận.....”

Viên Phi Phi đảo mắt, “Ngươi kêu ta là gì?”

Mặt Bùi Vân khi đỏ khi trắng, lo lắng đến độ môi cũng run lên, nhưng vẫn kêu thêm một phen ——

“Phi Phi”

Viên Phi Phi nổi nóng: “Đừng có kêu vậy!”

Bùi Vân rụt cổ, ráng nói: “Thì sao chứ.....”

Kỳ thực trong lòng Bùi Vân cũng tự biết, xưng hô kiểu thân mật như thế không thể tùy tiện gọi, nhưng mà hẳn cũng cảm thấy bản thân Viên Phi Phi là loại người không câu nệ tiểu tiết, có thể nàng sẽ không để ý.

Nàng vốn không giống bất cứ một người con gái nào.....

Viên Phi Phi trợn tròn mắt, “Bảo người đừng kêu!”

Hai tay Bùi Vân giấu trong tay áo đang nắm lại thành quyền, tự cổ vũ bản thân.

“Sao lại không thể kêu, phạm sự đều có ngọn nguồn, người cần phải cho ta biết vì sao ta không thể kêu như vậy.”

Viên Phi Phi không nói gì, nàng nhìn Bùi Vân chăm chú, Bùi Vân cúi đầu không dám nhìn lại.

Sau đó, Viên Phi Phi cười lên. Nàng vỗ vỗ vai Bùi Vân.

Bùi Vân ngẩng đầu khó hiểu.

Viên Phi Phi nói: “Được rồi, coi như có chút tiền đồ, còn dám đấu khẩu.”

Mặt Bùi Vân đỏ bừng.

Viên Phi Phi cầm bánh trong tay, nói với hẳn: “Ta hiện giờ đang là Viên Phi, là con trai, hiểu không, con trai! Người có bao giờ thấy ai con trai mà bị kêu kiểu đó chưa, nếu bị người khác phát hiện ta là nữ giả nam thì biết phải làm sao.”

Bùi Vân thở phào: “Cho nên vì cái này?”

Viên Phi Phi: “Ờ.”

Bùi Vân nói: “Sẽ không kêu trước mặt người khác, người yên tâm đi.”

Viên Phi Phi ngáp một cái, “Ta đương nhiên yên tâm, trước mặt người khác người một câu cũng đâu có nói.”

Bùi Vân cũng không cãi nàng, chỉ ngồi một bên mang ý cười, hãnh khê kêu: “Phi Phi.....”

Viên Phi Phi: “Muốn gì.”

Bùi Vân lắc đầu.

Viên Phi Phi hồ nghi ngó hãnh một hồi, nói một câu: “Có bệnh.”

Ánh mắt Bùi Vân lại quay trở về trang giấy trên bàn một lần nữa, hãnh nhìn trang giấy ở trên cùng như đang nghĩ gì đó, một lúc sau hãnh cười nói: “Phi Phi, chữ của người thật đẹp.”

Viên Phi Phi được có người khen liền hãnh hởi, “Đương nhiên.” Nàng cầm một tờ giấy đã viết xong rồi, đặt trước mặt Bùi Vân.

“Đây đây, cho người xem cho kỹ.”

Bùi Vân nhận lấy bằng hai tay ngắm nghía một chặp, nói: “Vì sao người ưa chuộng viết tên ông chủ nhà người đến vậy.”

Viên Phi Phi: “Cho vui.”

Bùi Vân ngó chữ Trương Bình ngáp trên mặt giấy, bỗng nhiên nói: “Phi Phi, đem ta đến nhà người thăm hỏi một phen đi.”

Viên Phi Phi suýt ghen, nàng nuốt miếng bánh, nói: “Cái gì?”

Bùi Vân đem giấy đặt lại lên bàn, nói: “Đưa ta đến nhà người chào hỏi, được không.”

Viên Phi Phi chau mày.

Bùi Vân nói: “Chúng ta quen nhau cũng khá lâu rồi, hơn nữa, hơn nữa ta cũng được người chiếu cố, lúc ta bị thương người cũng từng đến nhà ta thăm hỏi, chiếu theo tình theo lý ta đều nên đến nhà người cảm tạ.”

Hắn nói một hơi, nghe qua đều rất có lý, Viên Phi Phi nhìn hắn, trong lòng âm thầm cân nhắc.

Trước đó không lâu, vì biết mình kết giao với tên ăn xin Tám Chó, Trương Bình có chút không yên tâm, sau đó đã rất nhiều lần nhắc nhở nàng bớt qua lại với loại người hỗn tạp. Viên Phi Phi vuốt vuốt cằm, Bùi Vân tuy hay bị nàng trêu cười, vừa mít ứt vừa như cái bánh bao, nhưng mà nghiêm túc đánh giá mà nói, hắn chính là “chính nhân quân tử, ôn nhuận như ngọc” trong mồm của Mã Bán Tiên, cả một cái thư viện này không ai đoan chính hơn hắn.

Nếu như dắt hắn về, Trương Bình nhất định sẽ cảm thấy mình đã cải tà quy chính đây.

Viên Phi Phi sáng khoái gật đầu, nói: “Được.”

Bùi Vân thấy nàng đồng ý nhanh như vậy lòng mừng thầm, nói: “Để ta đi chuẩn bị một chút lễ vật, chọn ngày tới cửa hỏi thăm.”

Viên Phi Phi: “Chọn ngày cái gì.” Nàng đứng dậy, phúi phúi mông, “Đi nào.”

Bùi Vân: “.....”

Trên đường về nhà, Viên Phi Phi một mặt thoải mái, Bùi Vân ở bên cạnh một mặt rầu rĩ.

“Ta còn chưa chuẩn bị chút——“

“Người đã nói hơn mười mấy lần rồi, có thể đừng nói nữa được không.”

Bùi Vân: “Nhưng mà.....”

Viên Phi Phi nhắc nhở hẳn: “Đợi tí nữa đến nhà ta, người nhớ trông ánh mắt của ta.”

Bùi Vân: “.....Ánh mắt, ánh mắt gì?”

Viên Phi Phi nói: “Xem để biết gì nên nói, y gì không nên nói.”

Bùi Vân hiểu ý, thấy hơi buồn cười, khẽ bảo: “À, ta hiểu rồi, người ý là muốn ta giúp người nói vài lời.”

Viên Phi Phi trừng hẳn một mắt, “Coi như hiểu chuyện!”

Bùi Vân: “Người sợ ông chủ nhà người sao.”

Viên Phi Phi không chút do dự, “Sợ.”

Bùi Vân ngạc nhiên nói: “Không ngờ người lại nói sợ.”

Viên Phi Phi không có gì để bàn, nói: “Sợ thì sợ thôi, có gì mà không ngờ.”

Bùi Vân nghĩ một chút, nói: “Hồi trước ta cũng đã từng thấy ông chủ nhà người.”

Viên Phi Phi: “Ồ? Thấy ở đâu.”

Bùi Vân nói: “Mẫu thân đã từng đến lò rèn của Trương gia để sửa một thanh kiếm.” Hẳn cúi đầu đi trên đường, từ từ nhớ lại, nói, “Thanh kiếm ấy bị tổn hại rất nhiều, mẫu thân đã tìm rất nhiều lò rèn họ đều sửa không

được, nhưng bà ấy rất quý thanh kiếm đó, nói sao cũng không vứt đi. Cuối cùng, đại khái là hai năm về trước, bà tìm đến lò rèn của Trương gia.”

“Bà ấy vốn đã không còn mang nhiều hy vọng, bởi vì trước đó đã tìm đến không biết bao nhiêu là nhà đúc kiếm danh tiếng. Thế mà ông chủ nhà người thủ nghệ cực tốt, ông ta bảo mẫu thân để kiếm lại, chỉ trong vòng một tháng đã sửa xong rồi. Lần đó đi lấy kiếm về, mẫu thân đã mang ta đi cùng. “

Viên Phi Phi chăm chú lắng nghe, nàng rất thích nghe những chuyện liên quan đến Trương Bình trước đây.

Lại nhớ tới gì đó, Viên Phi Phi nói với Bùi Vân: “Đúng rồi, khi đó Trương Bình có nói chuyện được không?”

Bùi Vân hơi nghĩ ngợi một chút, nói: “Không nhớ rõ lắm.....hình như không nói gì hết.”

“Ừm.” Viên Phi Phi gật gù.

Đi thêm một hồi, Viên Phi Phi dẫn Bùi Vân đến đầu ngõ nhà mình, nói với hắn: “Sắp tới rồi.”

Bùi Vân nói: “Đúng vậy, ta còn nhớ chỗ này, đi thêm về phía trước, quanh khúc đó chính là lò rèn của Trương gia.”

Viên Phi Phi và Bùi Vân đi vô trong hẻm, từ rất xa đã nghe thấy tiếng luyện thép, Viên Phi Phi nói: “Ông chủ đang luyện thép.” Nàng nghe thấy âm thanh quen thuộc, bước chân nhanh lên không ít, quay đầu nói với Bùi Vân: “Mít Ớt, người cũng kêu hắn ông chủ.”

“Hả?” Bùi Vân sững sốt, nói: “Vì sao——“

Viên Phi Phi: “Bảo người kêu thì người cứ kêu.”

Bùi Vân nói: “Được, được thôi.”

“Rầm rầm rầm!” Viên Phi Phi dùng sức đập cổng, “Ông chủ——! Ông chủ ta đã về rồi!”

Tiếng luyện thép trong nhà ngừng lại, chỉ chốc sau, cổng đã mở ra.

Trương Bình mặc trên người một chiếc áo mỏng, vải màu đen, phanh ngực, mồ hôi đầm đìa. Hắn mở cửa ra, vừa trông thấy Bùi Vân liền sững sốt rõ ràng, sau đó nhìn Viên Phi Phi. Viên Phi Phi giải thích: “Đây là Mít, đây là Bùi Vân – Bùi công tử, lần trước hắn bị thương, ông chủ để ta đến thăm hắn, lần này đến lượt hắn tới cửa cảm tạ.”

Nói xong, nàng còn cố ý nhấn mạnh thêm một câu, “Ông chủ, đây là học sinh giỏi nhất của thư viện, sách hắn đọc còn chất cao hơn lu nước, bao nhiêu văn thơ kinh điển đều thuộc lòng, không tin ông hỏi hắn xem.”

Trương Bình mỉm cười, Bùi Vân đứng phía sau Viên Phi Phi đang lén kéo kéo tay áo của nàng, dùng sức mà kéo, mặt đỏ như tôm luộc.

Bên hông Trương Bình có giắt một chiếc khăn tay, hắn lấy ra lau đi mồ hôi trên mặt, mời Viên Phi Phi và Bùi Vân vào nhà, tự mình chạy xuống bếp làm cơm.

Bùi Vân theo Viên Phi Phi đang đi ung dung như quan lớn, cuống quýt đến độ toàn thân đầm mồ hôi, run bần bật.

“Người đừng nói như vậy chứ, ta thuộc lòng sách từ lúc nào……”

Viên Phi Phi chẳng chút quan tâm, nói: “Dẫu sao ông chủ cũng sẽ không thật sự khảo bài người.” Nàng dắt Bùi Vân vào nhà, chỉ băng ghế, “Ngồi.”

Bùi Vân ngồi xuống, Viên Phi Phi lại nhắc nhở hẳn: “Những gì ta nói lúc này người còn nhớ không.”

Bùi Vân gật đầu.

Viên Phi Phi: “Nếu hẳn mà hỏi chuyện ở thư viện, người chọn cái gì tốt mà nói.”

“Được.”

“Còn nữa.” Viên Phi Phi chỉ chỉ giấy và than vụn ở trên bàn, nói: “Ông chủ phải dùng chữ để nói chuyện với người, bất quá cũng không đến nỗi, chữ người biết dù gì cũng nhiều hơn ta.” Viên Phi Phi cảm thấy mình chỉ điểm khá đầy đủ rồi, sau cùng bổ xung thêm một câu: “Sau chót! Người đối với ông chủ nhất định phải cung kính!”

Bùi Vân bị Viên Phi Phi làm cho căng thẳng, đúng ngay lúc này Trương Bình bước vào phòng, Bùi Vân lập tức bật dậy từ trên ghế, cung kính gập người làm một cái đại lễ.

“Kính chào ông chủ——“

Trương Bình: “.....”

NGƯỜI Ở NƠI TỊCH LẶNG

Twentine

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 26: Đại Thúc Nổi Giận Rồi !

Bùi Vân đoan chính gặp người làm một cái đại lễ, kêu lên: “Kính chào ông chủ——“

Trương Bình quần bách, rối rít xua tay, còn liên tục ra hiệu bằng mắt với Viên Phi Phi.

Viên Phi Phi hoàn toàn không để ý tới, nàng gật gù với Bùi Vân, tỏ vẻ vô cùng hài lòng với biểu hiện của hắn.

Trương Bình đành phải tự mình tiến lên, nâng Bùi Vân dậy, dùng tay ra dấu với hắn. Mặt Bùi Vân trông mờ mịt, Trương Bình bậm bậm môi, bất đắc dĩ ngó Viên Phi Phi cầu cứu.

Viên Phi Phi đi tới, vỗ vỗ vai Bùi Vân, cố ra vẻ già dặn nói, “Được rồi, miễn lễ.”

Trương Bình: “.....”

Bùi Vân thẳng người lại, Trương Bình mời hắn ngồi ghế, sau đó lấy tay ra hiệu với Viên Phi Phi.

Viên Phi Phi liếc một cái.

Hỏi xem hắn muốn ăn món gì.

Viên Phi Phi trong lòng thầm cảm thấy câu hỏi này dư thừa (1), nói với Bùi Vân: “Ông chủ hỏi người, có thích ăn thịt băm xào không.”

(1) nguyên văn là “trong lòng thầm đảo trắng mắt,” tức là she secretly wants to roll her eyes, mà tiếng việt không có cái expression này nên mình không dịch thẳng.

Nói xong lại bổ xung thêm một câu, “Xào chung với trứng gà.”

Trương Bình hơi ngạc nhiên, tưởng là Viên Phi Phi nhìn mình ra hiệu không rõ, hiểu không ra ý, hấn xua xua tay, ra hiệu lại thật chậm thêm một câu.

Không phải là ý đó

Viên Phi Phi làm ra vẻ bưng tỉnh ngộ, quay qua nói với Bùi Vân đang nghiêm túc lắng nghe: “Còn có mì nước, thích hay không?”

Trương Bình: “.....”

Thịt băm xào trứng gà, mì nước, đây là hai món Viên Phi Phi hay thích ăn nhất mỗi ngày, đến lúc này mà Trương Bình còn trông không ra trò quý của Viên Phi Phi thì uống cho hai mươi mấy năm làm người của hấn.

Bùi Vân hít sâu một hơi, cung kính thưa với Trương Bình: “Dạ bẩm ông chủ, con ăn món gì cũng đều được.”

Trương Bình nhìn Viên Phi Phi, lần này tay cũng lười không thềm ra hiệu nữa. Viên Phi Phi cảm thấy khá đủ rồi, hắng giọng nói với Bùi Vân: “Không cần kêu là ông chủ nữa.”

Bùi Vân ngẩn ra, “Vậ, vậ——“

Trương Bình thò tay lấy một tờ giấy trên bàn, cầm mẩu than viết ——

Không cần câu nệ, cứ chiếu theo vai vẽ được rồi.

Viết xong, Trương Bình bình thần nhìn Bùi Vân cười. Có lẽ nụ cười này làm cho Bùi Vân thả lỏng một chút, hăn khẽ nói: “Vậy, vậy con xin mạo muội dùng vai chú mà gọi được không ạ.”

Trương Bình gật đầu.

Bùi Vân cũng cười, hăn chấp tay hành lễ với Trương Bình nói: “Cháu là Bùi Vân, xin ra mắt Bình Thúc.”

Trương Bình vỗ vỗ vai hăn, lại viết xuống giấy ——

Không biết trước sẽ có khách tới, trong nhà không có chuẩn bị, chỉ có chút cơm canh đạm bạc, mong đừng chê cười.

Bùi Vân vội vàng lắc đầu, “Sao thế được, là do cháu làm phiền.”

Trương Bình buông mẫu than, xoay người ra khỏi phòng đi làm cơm.

Trương Bình đi rồi, Bùi Vân nhìn Viên Phi Phi đang còn ngồi bên bàn cắn hạt dưa. Hăn ngồi ngay ngắn chỉnh tề trên ghế, nói với nàng: “Bình Thúc thật là tốt.”

Viên Phi Phi hừ hừ một tiếng, “Đương nhiên rồi.”

Bùi Vân mặt mang nét cười, ngó bàn đăm chiêu không nói.

Viên Phi Phi ngó qua, bảo: “Nghĩ gì đó?”

Bùi Vân khẽ bảo: “Ta nên tạ ơn Bình Thúc thật tốt mới phải.”

Viên Phi Phi xua tay: “Không phải chỉ đi thăm người một lần thôi sao, gì mà đòi cảm tạ nhiều thế.”

Bùi Vân lắc đầu, nói: “Không phải cảm tạ cái đó.....”

Viên Phi Phi: “?”

Bùi Vân hai tay chấp lại, đặt trên đùi, mỉm cười nói với Viên Phi Phi: “Bình Thúc lòng dạ lương thiện, không những thu nhận người, lại còn đưa người đến thư viện học chữ.”

Viên Phi Phi cầm hạt dưa nhắm vào trong bát để vớt, miệng vừa cắn hạt dưa răng rắc vừa nói: “Không phải thu nhận, mà là mua ta về, mua về, hiểu không hả.”

Bùi Vân khẽ cười lên một tiếng, “Ừ, hiểu.”

Viên Phi Phi trừng hăn một mắt, lại nói: “Tuy nhiên, ông chủ đích xác là một người tốt, điều này đúng.”

Bùi Vân: “Phi Phi, người còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không.”

Viên Phi Phi nói dứt khoát: “Không nhớ nữa.”

Bùi Vân: “.....”

“Hahaha.” Viên Phi Phi nhìn vẻ mặt sững sờ của Bùi Vân lập tức vui vẻ.

Bùi Vân thở phào một hơi, khẽ nói: “Người lại hù ta.”

Viên Phi Phi khinh bỉ nói: “Gan nhỏ thế.”

Bùi Vân: “Lúc đó người thật hung hăng.”

Viên Phi Phi: “Bây giờ không hung hăng nữa?”

Bùi Vân cười bảo: “Không hung hăng nữa.”

Viên Phi Phi chọi ngay một hạt dưa tới, trúng giữa hai hàng my của Bùi Vân, Bùi Vân “ôi chao” một tiếng ôm đầu, nhìn Viên Phi Phi đầy trách móc.

Viên Phi Phi nhướn lông mày, “Bây giờ không hung hăng nữa?”

Bùi Vân uất ức nói: “Nào có người con gái nào muốn để cho người ta bảo mình hung hăng.....”

Viên Phi Phi khinh bỉ nhìn hăn, không nói gì.

Bùi Vân ngó bốn bề, lại bảo: “Phi Phi, đây là phòng của Bình Thúc?”

Viên Phi Phi: “Ờ.”

Bùi Vân quay qua, mặt hơi đỏ, khẽ nói: “Vậ, vậ chút nữa ta có thể đi xem phòng của người một chút không.” Hăn vừa thấy Viên Phi Phi quay qua nhìn mình, vội vàng nói: “Ta không phải, không phải.....”

Hăn lắp bắp hồi lâu nói không ra câu nào, Viên Phi Phi đã bắt đầu lấy làm lạ nói: “Cái gì phòng của ta, đây chính là phòng của ta mà.”

Bùi Vân: “.....Cái gì?”

Viên Phi Phi: “Đây là phòng của Trương Bình, cũng là phòng của ta, sao nào.”

Bùi Vân bàng hoàng hồi lâu, sau đó nhảy dựng từ trên ghế xuống đất, nhìn Viên Phi Phi với ánh mắt không thể tưởng tượng nổi.

Viên Phi Phi cười, nói: “Lại sao nữa rồi, phản ứng kịch liệt như vậy, lẽ nào người nghĩ nhà ai cũng giống như của người, mười mấy gian phòng tha hồ chọn lựa.”

Mặt của Bùi Vân đầy kích động, nói: “Không, không phải, người sao có thể, sao có thể ở đây!?”

Viên Phi Phi: “Không ở đây thì ở đâu.” Tay của nàng vung ra phía sau, nói: “Bên đó là nhà bếp.” Chỉ xong, lại đổi hướng, nói: “Bên đó là phòng luyện thép của Trương Bình.” Sau đó nàng chỉ ngay phía sau, khoa tay ra ý, “Phía sau còn có một phòng chứa củi nho nhỏ.” Cuối cùng nàng ngửa hai tay lên, nói: “Người nói xem ta ở đâu.”

Bùi Vân ghen họng, ghen đến độ nguyên một khuôn mặt đỏ bừng.

“Nhưng mà, nhưng mà dù gì đi nữa cũng không thể.....”

Viên Phi Phi ngáp một cái, hoàn toàn không thèm để ý tới lời của Bùi Vân.

Lúc này Trương Bình đã quay lại, trên tay đang bưng hai bát thức ăn, trên cánh tay còn gác thêm hai bát thức ăn khác, Viên Phi Phi leo xuống ghế đón lấy thức ăn đặt lên bàn.

Nàng để ý ngó một cái, thấy có thịt băm xào trứng gà, trong lòng vui hẳn lên, miệng cười ngoác đến mang tai, lén nhìn Trương Bình một cái.

Trương Bình lười nhìn nàng, xoay người đi lấy cơm.

Bùi Vân vẫn còn đang đắm chìm trong chấn động của “Viên Phi Phi và Trương Bình ở chung trong một phòng,” đứng ngây ngốc dưới sàn, Viên Phi Phi dùng tay phất phất trước mặt hẳn.

“Ngốc rồi à.”

Bùi Vân bừng tỉnh, quay qua nhìn nàng.

Viên Phi Phi “ồ” một tiếng, nói: “Sao thế này, lại muốn khóc hả?”

Bùi Vân lắc đầu.

Không lâu sau, Trương Bình vào phòng, Bùi Vân chỉ đành ngoan ngoãn ngồi lại lên ghế.

Trương Bình xới cho mỗi người một chén cơm vun lên, sau đó cũng ngồi xuống.

Hắn chỉ chỉ thức ăn cho Bùi Vân, Bùi Vân thấp giọng nói: “Cảm ơn Bình Thúc.”

Trương Bình cười nhạt, gắp một miếng trứng gà thuận tay thả vô bát của Viên Phi Phi.

Bùi Vân đem hết canh này vào mắt, lại kinh hãi một phen.

Khoé mắt Trương Bình ngó thấy Bùi Vân vẫn đang bưng chén cơm bất động, bản thân buông đũa, viết lên giấy——

Có phải không hợp khẩu vị.

Bùi Vân xua tay, “Không không, không phải.” Hắn vội vàng lấy đũa và cơm vào miệng ăn. Trương Bình cũng gắp cho hắn một miếng trứng gà, Bùi Vân ngược mắt, nói: “Cảm ơn Bình Thúc.”

Bên kia Viên Phi Phi đã ăn đến cảnh giới quên mình, coi Trương Bình và Bùi Vân như không khí.

Viên Phi Phi lo nhồi nhét không dư hơi trò chuyện, Bùi Vân tâm sự đầy bụng, Trương Bình không thể nói, bữa cơm này có thể coi là lặng ngắt như tờ.

Âm thanh phát ra đầu tiên là tiếng ợ của Viên Phi Phi sau khi ăn no.

“Ừc ——!” Viên Phi Phi bùm miệng, ngăn không cho thức ăn chạy lại ra ngoài, Trương Bình giống như đã quen với cảnh này, hấn thò tay vượt vượt lưng Viên Phi Phi, Viên Phi Phi thở một hơi dài thườn thượt.

Bùi Vân nhìn Viên Phi Phi, suýt nữa bật cười.

“Sao lại có thể ăn nhiều như vậy.....”

Viên Phi Phi đang tính cãi, lại bị mắc ợ lần nữa.

“Ừc ——!”

Bùi Vân phen này thật sự bật cười, Viên Phi Phi chỉ có thể trơ mắt nhìn.

Trương Bình mặt đầy vẻ bất đắc dĩ, buông chén dĩa, hai tay cùng một lúc giúp Viên Phi Phi vượt lưng cho thông, Viên Phi Phi nghẹn một hồi mới coi như đè được cú ợ đó xuống.

Nàng vừa bình thường trở lại thì lập tức lượm một hạt dưa lên ném tới.

Động tác của nàng rất nhanh, Bùi Vân do đã có kinh nghiệm nên nhớ đời, giơ tay lên muốn chặn.

Nhưng trước khi hấn kịp giơ tay, một bàn tay khác đã thò qua.

Bùi Vân chỉ cảm thấy hoa mắt một khắc, một bóng đen trong chớp nhoáng, lúc đã lấy lại bình tĩnh thì trong tay Trương Bình đã đang cầm hạt dưa đó, ánh mắt nghiêm túc ngó thẳng vào mặt Viên Phi Phi.

Viên Phi Phi rụt cổ, nhìn hoa văn ở trên chén cơm chăm chú, giống như muốn nhập thần.

Trương Bình đập bàn một cái, Viên Phi Phi giật mình ngồi ngay ngắn.

Trương Bình đem hạt dưa bỏ lên bàn, cầm một mẩu than viết lên giấy bảo ——

Trẻ con lỗ mãng, mong được bỏ qua.

Viết xong, hắn tỏ ý muốn cho Bùi Vân xem, lại lơ đễnh quay đầu nhìn Viên Phi Phi một cái.

Dưới cái nhìn này, Viên Phi Phi co rúm lại như muốn biến mất, nàng lết da mặt qua hướng của Bùi Vân, không một chút tình nguyện nói: “Ta lỗ mãng, mong đừng trách tội.”

Trương Bình: “.....”

Bùi Vân cảm thấy như mình gặp quỷ rồi (2), hắn “A” hai tiếng, nói với Trương Bình: “Không, không sao đâu.”

(2) “gặp quỷ” trong câu này nghĩa là nhìn thấy chuyện khó tin.

Nói đoạn, hắn còn sợ Trương Bình không tin, lại thêm: “Ngày thường cũng hay bị như vậy, cháu đâm ra quen rồi.”

Trương Bình, Viên Phi Phi: “.....”

Sống lưng Trương Bình thẳng tắp, từ trên cao tít ngó Viên Phi Phi, thần tình không sao nói nên lời.

Viên Phi Phi chỉ muốn cầm chiếc dưa đâm chết Bùi Vân.

Bùi Vân cũng vừa kịp phản ứng, mặt đỏ gay gắt, “Không phải không phải, cháu muốn nói ——”

Viên Phi Phi phóng ánh mắt về phía hắn, ngầm nói —— đừng nói nữa được không.

Bùi Vân áy náy cúi đầu.

Trương Bình ngẫm nghĩ, viết xuống giấy ——

Nếu như còn vô lễ, cứ nói cho ta biết.

Bùi Vân: “À, à, vâng.”

Viên Phi Phi hồi hận muốn chết, tại sao nàng có thể quên hiện giờ đang ở trước mặt Trương Bình cơ chứ, ngày thường bắt nạt Bùi Vân bắt nạt đến quen tay rồi, bây giờ hết cách đỡ.

Trương Bình trò chuyện cùng Bùi Vân một lúc, tùy tiện đề cập một chút đến tình hình ở thư viện, lần này Bùi Vân có hỏi có đáp cặn kẽ, không vấp chỗ nào.

Viên Phi Phi phạm lỗi, ngoan ngoãn làm nha hoàn, dọn bàn sạch sẽ rồi rửa chén.

Dây dưa một hồi, Bùi Vân đã đến lúc đứng lên cáo từ.

“Đầy tớ trong nhà đã đến tìm rồi, cháu xin phép cáo từ.”

Trương Bình đứng lên đưa tiễn, Bùi Vân đến bên cổng, bên ngoài quả nhiên có một tùy tùng mặc võ phục đang đứng, Bùi Vân hành lễ với Trương Bình, nói: “Bình Thúc, lần sau cháu lại đến thăm hỏi.”

Trương Bình gật đầu, Viên Phi Phi đứng sau Trương Bình, ngó Bùi Vân qua khe hở ngoài cửa trong không cười, ý là——

“Đợi mai biết tay.”

Bùi Vân không dám nhìn nàng, vội vã ra về.

Bùi Vân đi rồi, Trương Bình dắt Viên Phi Phi vào lại trong phòng, tiến hành giáo dục.

Trương Bình vừa ra hiệu vừa viết chữ, Viên Phi Phi ngó vào mắt trái đi ra mắt phải, chỉ một chốc sau có cảm giác như mớ chữ đang cùng nhau bay lên. Nàng đã buồn ngủ chịu hết nổi, gục đầu vào trong lòng Trương Bình.

Trương Bình thở dài một tiếng, bế nàng vào giường nghỉ ngơi.

NGƯỜI Ở NƠI TỊCH LẶNG

Twentine

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 27: Hết Quyển 1

Hôm sau đi học, Viên Phi Phi kéo Bùi Vân đến một nơi không có ai để ra tay.

“Đừng đừng.....” Bùi Vân không dám la to, sợ sẽ kéo người khác tới, hấn thử bắt lấy năm đấm của Viên Phi Phi, nhưng không thành công.

“Phi Phi, đừng đánh nữa, đừng đánh ta nữa.”

Viên Phi Phi nghiêng đầu nhổ toẹt một bãi xuống đất, tay chống nạnh nói: “Người còn dám mách lẻo nữa không!”

Bùi Vân chỉnh lý lại áo sống, cúi đầu lí nhí nói: “Ta không cẩn thận nên nói sai, không phải cố ý đi mách tội của người.....”

Viên Phi Phi: “Tha cho người không dám.”

Bùi Vân xoa xoa bả vai, gục đầu không nói.

Viên Phi Phi hoài nghi nhìn hấn.

“Ê, Mít Ướt, người đang cười à.”

Bùi Vân nào dám nói phải, hấn gục đầu, lắc lắc.

“Chặc.” Viên Phi Phi khinh thường quay đi, nàng cũng không phải thật tình muốn ra tay với Bùi Vân, bây giờ cái bánh bao trắng này càng ngày càng không sợ nàng nữa rồi, cũng không biết đó là tốt hay xấu.

“Đi thôi.” Viên Phi Phi sải bước quay về, “Đợi nữa lão già Khuất sẽ tìm đến.”

Bùi Vân “Ừ” một tiếng, bước theo sau Viên Phi Phi.

Hôm nay Khuất Lâm Uyển đổi một quyển sách mới cho lũ trẻ đọc, còn đặc biệt chuẩn bị một phần dành cho Viên Phi Phi.

Viên Phi Phi nhìn cuốn sách thẻ tre trước mặt, sau đó ánh mắt đờ đẫn nhìn Khuất Lâm Uyển, “Này là gì.”

Khuất Lâm Uyển: “Hoa Phu Chú Kinh của một đại nho sĩ trong triều hiện giờ, thu thập biên soạn văn chương kinh điển của mười danh gia trong một trăm năm qua, là thư mục của thánh nhân mà bất cứ thư sinh nào cũng cần phải đọc.”

Viên Phi Phi ngoáy ngoáy lỗ tai, nói: “Được, để đó đi.”

Khuất Lâm Uyển: “Ồ? Người chịu đọc rồi à?”

Viên Phi Phi: “Nói sau.”

Khuất Lâm Uyển híp mắt, rõ ràng là không tin lời nàng, Viên Phi Phi đương nhiên sẽ không đọc, chỉ bất quá nàng còn cảm thấy phiền với những lời nhắc nhở của Khuất Lâm Uyển hơn, lỡ may hăn chạy đi mách với Trương Bình, nàng sẽ nuốt không trôi.

Khuất Lâm Uyển vỗ vỗ thẻ tre, khom người ghé tai Viên Phi Phi bỏ nhỏ: “Hôm qua Bùi Nhi ghé nhà người à?”

Viên Phi Phi lấy tay hất tóc của Khuất Lâm Uyển đang rũ xuống ra, “Hăn nói với người rồi?”

Khuất Lâm Uyển: “Hăn làm sao có thể nói với ta được, là tối hôm qua ta trông thấy hăn đi theo người.”

Viên Phi Phi: “Ờ, đúng là có đi, hẳn tới cảm tạ ông chủ.”

Khuất Lâm Uyên cười sâu xa: “Dĩ nhiên.”

Viên Phi Phi chau mày: “Cười cái gì.”

Khuất Lâm Uyên bí hiểm lắc đầu, nói một câu “Không nói được đâu, không nói được.” Rồi đứng thẳng người đi mất.

Viên Phi Phi bò càng ra trên bàn ngáp dài.

Trương Ngọc ngồi một bên ngoái đầu lại nhìn nàng một cái, lại xoay đầu xem sách. Một lát sau lại ngoái nhìn nàng một cái.....

Viên Phi Phi biếng nhác nói: “Sao nữa đây.”

Trương Ngọc muốn nói lại thôi, Viên Phi Phi cười, “Có gì thì nói, ghen làm quái gì.”

Trương Ngọc nhú mày: “Đệ chơi với hẳn?”

Viên Phi Phi: “Ai?”

Trương Ngọc hơi lo lắng, “Đệ đừng giả ngu với huynh, đệ có phải là đang cùng một đường với tên Bùi Vân kia.”

Viên Phi Phi gấp tay chống đầu lên, nói: “Sao.”

Mặt Trương Ngọc nhăn nhó, nói: “Trước kia huynh nói đệ nhiều đó chuyện, đệ toàn nghe không để vào tai sao.”

Khoé miệng của Viên Phi Phi cong lên, vẻ mặt hoàn toàn thờ ơ, nói: “Hẳn chỉ tùy tiện bám theo thôi.”(1)

(1)câu này nguyên văn là “coi như cái bánh dính mà thôi” = “he’s just tagging along.”

Trương Ngọc nghiêm túc lại, nói: “Viên Phi, huynh là có ý tốt muốn nhắc nhở đệ, thiếu gia chân chính của Kim gia sắp về lại rồi, họ sẽ không tha cho đứa con hoang này ở ngoài tác oai đâu, không chỉ có hãn, mà còn có mẹ hãn, toàn bộ sẽ bị tống cổ ra.”

Viên Phi Phi sừng sốt, nhượng mày nói: “Kim gia đến đời mẹ của Bùi Vân không phải là độc đinh sao.”

Trương Ngọc cười nhạt một tiếng, nói: “Một kẻ sinh không nổi vẫn có thể đổi kẻ khác sinh mà. Lão thái gia của Kim gia bỏ vợ cả, sáu mươi tuổi đi lấy một người mười sáu tuổi, sinh con lúc tuổi già, cứng đến trời xanh, cái tên Kim Trúc Đường kia lúc năm tuổi bị lão thái gia bỏ một số tiền lớn đưa vào học phủ ở kinh thành, chung với hai thiếu gia của Khuất gia. Nay đã là năm thứ năm, không lâu nữa sẽ quay về.”

Viên Phi Phi nhăm tính sơ sơ, nói: “Hãn hơn Mít, hơn Bùi Vân một tuổi?”

Trương Ngọc cười lạnh: “Đúng, Bùi Vân chín tuổi, tiểu thúc của hãn mười tuổi, ha.”

Viên Phi Phi: “Bùi Vân có biết không.”

Trương Ngọc: “Sao lại không biết, chỉ là khi ấy tuổi hãn còn quá nhỏ, bây giờ qua một thời gian dài, mẹ hãn cũng có ý muốn giấu, hãn tự nhiên sẽ không để ý.”

Viên Phi Phi “À” một tiếng.

Lúc này, có lẽ do ngẫu nhiên cảm ứng, Bùi Vân ở phía trên chợt quay đầu lại.

Hãn vừa vận nhìn thấy Viên Phi Phi và Trương Ngọc đang xì xào bàn tán, há miệng như muốn nói gì, sau lại rữ đầu.

Viên Phi Phi liếc tới, Bùi Vân vội vã chuyển ánh mắt.

Viên Phi Phi: “.....”

Nàng bĩu môi, trong lòng đã nghĩ tới một cảnh tượng —— trong một góc tối tăm, một con thỏ hoảng sợ bị một đám chó sói bao vây, run rẩy hãi hùng.

Viên Phi Phi tính toán một chút, lại nói với Trương Ngọc: “Người vừa rồi nói, còn có hai thiếu gia của Khuất gia cùng vào kinh thành à.”

Trương Ngọc gật đầu: “Đúng vậy, hai thiếu gia đó là một đôi song sinh, con của Khuất tam gia.”

Viên Phi Phi: “Khuất gia có bao nhiêu người.”

Trương Ngọc: “Hiện giờ đứng đầu là Khuất tam gia, hộ này ở trong thành, nếu như gộp lại tính luôn tôi tớ tạp dịch thì trên dưới một trăm mười mấy người.” Hắn nhìn Viên Phi Phi, lại nói: “Tuy nhiên, Khuất gia không chỉ có thể lực ở thành Kỳ Thủy, chỉ là căn cứ cắm ở đây thôi.”

Viên Phi Phi cao thấp đánh giá Trương Ngọc một phen, nói: “Xem ra người biết chuyện trong thành khá nhiều.”

Trương Ngọc cười khẽ, nói: “Không dấu gì đệ, thúc phụ của huynh là chủ bộ (2) trong thành, bao nhiêu sự tình lớn nhỏ của các hộ trong thành đều biết chút ít.” Nói đoạn, hắn bỏ nhỏ với Viên Phi Phi: “Huynh đệ chúng ta có duyên với nhau, nên huynh mới nói cho đệ, đệ đừng có đi nói lung tung ra ngoài.”

(2)Chủ Bộ: chức quan chuyên giữ sổ sách, ghi chép.

Viên Phi Phi cười với hắn một cái, vỗ vỗ vai hắn bảo: “Sẽ không đâu.” Nàng nghĩ một chút, nói: “Trương Ngọc, Khuất gia mấy năm nay..... phát

sinh chuyện lớn gì vậy.”

Trương Ngọc: “Hả? Chuyện lớn nào?”

Viên Phi Phi liếm răng, nói: “Ta cũng chỉ nghe miệng lưỡi trên phố, nghe giống như là bảo Khuất gia mấy năm trước gặp biến cố.”

“À.....” Trương Ngọc bình tĩnh đại ngộ, nói: “Ý đệ là chuyện đó.”

Viên Phi Phi nghe nói Trương Ngọc biết chuyện, trong lòng mừng thầm, mặt thì vẫn bất động thanh sắc nói: “Là chuyện gì vậy.”

Trương Ngọc vừa muốn nói, bỗng nhìn Viên Phi Phi đầy hoài nghi, bảo: “Sao đệ lại có hứng thú với chuyện của Khuất gia như vậy.”

Viên Phi Phi nói: “Tiên sinh là người của Khuất gia, ta tự nhiên hiếu kỳ một chút.”

Trương Ngọc cũng không nghĩ nhiều, gật đầu nói: “Huynh cũng chỉ nghe mẹ và các dì nói chuyện với nhau, Khuất gia đời trước có cả thầy ba người con trai, con cả Khuất Bá Sơn, con thứ Khuất Bá Lộ, con út Khuất Bá Thời. Vốn dĩ vị trí chủ hộ hiện giờ đã khẳng định truyền lại cho người con cả, nhưng mà tám năm trước, người con cả của Khuất gia Khuất Bá Sơn đột nhiên bị điên.”

Viên Phi Phi: “Bị điên thật sao?”

Trương Ngọc: “Đúng vậy, nghe nói trúng độc, sau đó mời được đại phu của triều đình từ thật xa tới, coi như giữ được một mạng, nhưng mà người thì điên luôn.”

Viên Phi Phi: “Sau đó sao.”

Trương Ngọc nói: “Người con thứ Khuất Bá Lộ đối với sự nghiệp làm ăn của gia đình rất thờ ơ, sau khi xuất sự thì hắn đem vợ và con gái rời

thành Kỳ Thủy, chu du thiên hạ mất tiêu. Còn lại người con út Khuất Bá Thời thuận lợi lên làm chủ hộ.”

Trong đầu Viên Phi Phi xoay chuyển trăm ngàn vòng, đoán già đoán non xem chuyện này có liên quan gì đến Trương Bình. Trương Ngọc ở bên kia bỗng nói: “Đúng rồi, hình như nghe nói, khi đó Khuất Bá Sơn là do chơi kiếm mà trúng độc.”

?

Kiểm?

Viên Phi Phi dăm chiêu, hỏi: “Kiểm gì?”

Trương Ngọc lắc đầu, bảo: “Đó là chuyện trong nhà của Khuất gia, người ngoài không biết được.”

Viên Phi Phi “Ồ” một tiếng, vẫn còn đang suy nghĩ.

Trương Ngọc nói: “Thế nào lại kéo đến chuyện của Khuất gia rồi, đừng dừng nghĩ đến chuyện gạt huynh.”

Viên Phi Phi ngồi như không có xương sống, cũng không nhìn Trương Ngọc.

Trương Ngọc nói: “Nghe lời huynh đi, cách xa tên Bùi Vân này một chút. Đừng để cho một thân mình bám mùi tanh tươi.”

Viên Phi Phi cười biếng nhác, nói: “Biết rồi.”

Trương Ngọc còn muốn nói thêm, khốn nỗi Viên Phi Phi đã úp mặt xuống bàn, hăn đành phải quay đầu tiếp tục xem sách.

Viên Phi Phi gổi đầu lên cuốn sách “Hoa Phu Chủ Kinh” kia của Khuất Lâm Uyển, mơ màng.

Trước đây chiếc bàn con này hơi bị thấp chút đỉnh, bây giờ thêm một tầng này, độ cao vừa đúng, Viên Phi Phi hài lòng gác cổ.

Nàng vẫn còn đang nghĩ đến những lời Trương Ngọc vừa nói.

Trúng độc.....

Chơi kiếm.....

Nàng nhớ hình như Khuất Lâm Uyển cũng đã từng nói qua với nàng, phụ thân của Trương Bình thủ nghệ luyện thép là bậc nhất, hơn nữa còn am hiểu chế tác binh khí.

Nàng cũng nhớ lời Bùi Vân từng nói với nàng, mẹ hãnh có một thanh kiếm, bị tàn phá dữ dội, tìm không biết bao nhiêu danh gia chuyên đúc kiếm đều không thể sửa nổi, mà Trương Bình chỉ dùng một tháng đã có thể sửa chữa xong.....

Viên Phi Phi suy nghĩ chán chê, bắt đầu buồn ngủ, nàng nằm thiu thiu, trong đầu hỗn loạn một mảng. Bao nhiêu suy nghĩ xoắn hết lại với nhau, xoay chuyển không ngừng trong não, cuối cùng chỉ còn lại một phiến hư vô.

Quên đi.

Viên Phi Phi nhủ lòng, không lo nữa.

Cũng chẳng dính dáng gì đến nàng.....

Viên Phi Phi có thể nhìn thấy ánh mặt trời vàng rực xuyên qua mí mắt, khoảnh khắc mộng lung đó, ánh mặt trời như đang được kéo thành từng tờ từng tờ, biến ra một trời đầy sắc vàng, trải đến vô tận.

Viên Phi Phi mơ hồ thảng thốt nghe thấy tiếng chuông ngân.....

Từ một nơi xa xăm vắng lại, trầm buồn ngân nga.....

“Chuông..... quanh đây có chuông sao.....”

Nàng lẩm bẫm một mình, bị Trương Ngọc ngồi bên nghe được.

“Chuông? Đệ muốn đi xem chuông? Minh Ca Tự ngoài thành có một cái.” Trương Ngọc ngừng nói, buông sách xuống, nghĩ một chút, lại bảo: “Tuy nhiên, chuông cổ ở Hàn Sơn chắc là nổi danh hơn một chút..... Tuổi tác của nó rất lâu đời, ông nội huynh có nói, từ lúc ông còn nhỏ cái chuông đó đã có rồi. Chỉ là Hàn Sơn Tự được xây ở một nơi quá cheo leo, không có nhiều hương khói, mọi người mà muốn đi bái Phật đều rủ nhau đến Minh Ca Tự.....”

.....

Trương Ngọc nói mãi nói mãi, quay đầu qua nhìn thì thấy Viên Phi Phi đã bất động, nằm bò trên bàn, thân hình đều đều lên xuống, hắt thở dài một tiếng, xoay mình nâng sách.

Mọi vật xung quanh đều như chậm lại, Viên Phi Phi khép mi.

Bốn bề sắc vàng mênh mang. Mầm non lặng lẽ đâm chồi nảy lộc.....

Thư viện ê a tiếng đọc sách, khói từ tách trà của Khuất Lâm Uyển trên bàn chầm chậm bay lên.....

Giữa muôn nghìn sắc màu âm thanh ấy, Viên Phi Phi nhập mộng.

Chỉ còn lại trong ngôi chùa Hàn Sơn Tự xa xôi kia, một cái chuông cổ lão, xuyên qua mọi vật, tiến vào giấc mơ của Viên Phi Phi.

Nhắc nhở nàng nhân gian bạc bẽo, thế sự vô thường.

Coong một tiếng, mong một năm như ý.

Lại coong một tiếng, mong một thể bình an.

Thời gian như thoi đưa, thắm thoát, đã qua năm năm.

Quyển 2

- [Chương 28: Đại Thúc Và Loli Đều Lớn Rồi](#)
- [Chương 29: Đại Thúc Bị Loli Phê Bình](#)
- [Chương 30: Loli Đi Gặp Bùi Bánh Bao](#)
- [Chương 31: Lãng Hoa Của Loli](#)
- [Chương 32: Loli Nghe Bên Vách Tường](#)
- [Chương 33: Đại Thúc Bị Makeover](#)
- [Chương 34: Loli Đem Đại Thúc Đi Xem Mặt](#)
- [Chương 35: Đại Thúc Say Rượu Rồi !](#)
- [Chương 36: Đại Thúc Đến Kỹ Viện Tìm Loli](#)
- [Chương 37: Loli Uống Say Rồi!](#)
- [Chương 38: Loli Nổi Giận Rồi! Giận Thật Rồi!](#)
- [Chương 39: Loli Đi Tìm Ăn Mà Chơi!](#)
- [Chương 40: Loli Cùng Ông Chủ Ăn Mì!](#)
- [Chương 41: Mít Ướt Của Loli](#)
- [Chương 42: Loli Bị Ông Chủ Trêu](#)
- [Chương 43: Loli Và Đại Thúc Đánh Cược](#)
- [Chương 44: Đại Thúc Bị Hạ Gục Rồi](#)
- [Chương 45: Đại Thúc Bị Chơi Hồng Rồi](#)
- [Chương 46: Đại Thúc Bị Loli Trêu](#)
- [Chương 47: Một Đêm Kỳ lạ](#)
- [Chương 48: Mọi Người Cùng Ngủ Thôi](#)
- [Chương 49: Lật Bài Đi Thôi!](#)
- [Chương 50: Lời Xin Lỗi Của Loli](#)
- [Chương 51: Loli Đập Chén](#)
- [Chương 52: Loli Giết Người](#)
- [Chương 53: Thế Gian Còn Có Chữ Vô Thường](#)
- [Chương 54: Hết Quyển 2](#)

NGƯỜI Ở NƠI TỊCH LẶNG

Twentine

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 28: Đại Thúc Và Loli Đều Lớn Rồi

Quyển 2 – Xem Hoa Trong Sương

“Người đây là đang giỡn chơi với ta à?”

Giữa trưa tháng sáu, mặt trời thiêu đốt, ở đầu một ngõ nhỏ không lệch không thẳng nằm phía Nam của thành Kỳ Thủy, một tên thiếu niên đang ngồi trên một chiếc ghế con, lưng dựa vào khung cửa, hai chân thẳng tắp đang gác lên một chiếc bàn rộng hình vuông ở trước mặt, trên bàn đặt một cái cốc.

Tên thiếu niên khoanh tay, ánh mắt do bị nắng làm chói không mở hết ra được, trông có phần lười biếng.

“Người đây là đang giỡn chơi với ta à?” Hãn nói với người đang đứng đối diện trước bàn.

Người ấy thân hình không cao, có phần cục mịch, trông dạng thì có vẻ như là một người đầy tớ quăng đầu đó hai mươi tuổi, ăn mặc quần áo của một tiểu nhị. Trong tay hãn đang nắm một cái sạn dài, mặt đang nhăn nhó nhìn thiếu niên.

“Nhưng, nhưng mà.....” Có lẽ do quá nóng nực, mặt của tên đầy tớ đỏ gay, hãn len lén nhìn thiếu niên một cái, lại đem ánh mắt thu về. “Nhưng mà, trong tiệm của nhà ta không thiếu cốc mà, cái cũ vẫn còn ——“

Hắn nói được một nửa, thiếu niên chuyển mình, hắn ngược đầu nhìn khoé mắt hẹp dài, không biết tại sao, mồ hôi lại chảy ròng ròng, lời không nói ra khỏi miệng.

Thiếu niên cũng chẳng làm gì, chỉ đổi vị trí của hai cái chân đang vắt chéo lên nhau.

“Cái cốc cũ nát đó trong tiệm các người, ta nói một câu không dễ nghe, đem đào củ khoai cũng mẻ, người làm sao mà dùng.”

Tên đầy tớ này là người làm của tiệm rượu “Vương Gia” đầu ngõ, tên Vương Nhị, hắn nghe thiếu niên nói vậy, ngẩn mặt ngẩn mày nói: “Đâu có mẻ đâu.”

Mặt của thiếu niên rất bình tĩnh, nói: “Đó là vì chưa đào khoai.”

Vương Nhị thở phì phò hỗn hển, thiếu niên lại chuyển người, hắn đặt chân xuống, đứng dậy, nắm tay chống trên bàn, người chồm tới phía trước.

Vương Nhị bỗng cảm thấy trước mặt tối sầm, lúc phản ứng kịp thời thì trông thấy một đôi mắt hẹp dài đang lạnh nhạt nhìn mình. Hắn run lên trong lòng, cảm giác ấy như là đang đi dưới ánh mặt trời thiêu đốt thì bỗng dừng cả người bị dội cho một chậu nước lạnh băng, tuy lúc ban đầu làm người ta rùng mình, cảm giác cũng rất sáng khoái.

“Người.....”

Khoé môi của thiếu niên cong lên, dùng giọng rất nhẹ nhàng chậm rãi nói: “Thật ra, lần trước lúc ghé tiệm của các người mua rượu, ta đã ngó qua cái cốc đó rồi, chính vì đã thấy rồi, cho nên sau khi ta về mới đặc biệt chuẩn bị một cái mới cho người. Cái kia thật tình là không dùng được nữa rồi.” Hắn nói xong cầm cái cốc mới ở trên bàn đưa cho Vương Nhị, nói: “Khí cụ bằng sắt của nhà ta nổi danh toàn thành, người đem về dùng bao nhiêu năm cũng không thành vấn đề.”

Thiếu niên nhét chiếc cuốc vào trong tay Vương Nhị, kẻ kia dè dặt lúng túng tiếp nhận, thiếu niên lại nói: “Ướm lượng thử coi.”

Vương Nhị cầm cái cuốc trong tay ướm ướm, thiếu niên đứng dậy, nói: “Thế nào.”

Vương Nhị gật gù, “Cuốc rất tốt.”

Thiếu niên nói: “Người thường đến chỗ của ta mua đồ, ta sẽ không gạt người.”

Vương Nhị vẫn còn hơi do dự.

Thiếu niên nhìn hẩn nói: “Nếu người sợ không đủ tiền cũng đừng căng thẳng, coi như ta biếu người được rồi, lấy đem về đi.”

Vương Nhị ngạc nhiên ngẩng phắt đầu, “Biếu, biếu ta?”

Thiếu niên cười nhẹ nhàng, nói: “Vốn là làm riêng cho tiệm của các người mà.”

Vương Nhị nhìn thiếu niên, cảm thấy hơi hốt hoảng. Người trước mặt đang đứng giữa ánh nắng vàng chói lọi và tiếng ve sâu râm ran không dứt, nụ cười của hẩn rất nhạt rất nhạt, nhạt đến độ tưởng như đó chỉ là ảo tưởng của bản thân mà thôi.

Tuổi của thiếu niên không lớn, trông nhỏ hơn mình không ít, sắc mặt của hẩn không phải là trắng trẻo, nhưng rất sạch sẽ, một đôi mắt lạnh lùng sắc bén. Khoé môi của hẩn như vĩnh viễn mang một nét cười như có như không, chỉ là nét cười đó mang một vẻ không giống với những người khác.

Cụ thể là không giống ở chỗ nào, Vương Nhị không thể nói rõ được, chỉ là, mỗi lần hẩn trông thấy nét cười thế này, đầu óc như bị một trận cuồng phong thổi tới, ào ào mịt mù hỗn loạn.

Giờ đây cũng như thế.

Vương Nhị chân tay luống cuống móc ra hầu bao từ trong người, đếm tiền, đưa cho thiếu niên.

“Không, không thể lấy không đồ của người, chưởng quầy của bọn ta sẽ mắng.”

Thiếu niên nhận lấy, những đồng tiền tròn trịa trong tay hắn nắm thành một vòng, hắn nói với Vương Nhị: “Lần sau nếu có mối nào, nhớ đến tìm ta.”

Vương Nhị gật đầu như già tởm, “Được.”

Vương Nhị ôm đồ đi, thiếu niên ngáp một cái, ngẩng đầu nhìn khí trời.

Mặt trời trên cao chói chang khiến cho thiếu niên nheo mắt lại.

Khuôn mặt ngăm nắng của hắn trông thoải mái, ngáp một cái nữa, nói: “Dọn hàng dọn hàng, về nhà ngủ thôi.” Nói xong hắn vươn tay duỗi thắt lưng, nhưng tay vừa vươn ra giữa chừng, hắn đã ngừng động tác.

Sau đó, dường như có linh tính, hắn ngoái đầu, trông thấy đầu đường có một người đang đứng.

Người đàn ông đó mặc một chiếc áo vạt ngắn màu xanh lá bạc màu, cổ áo phanh lơi, eo hẹp chân dài, dáng người như được làm bằng sắt.

Viên Phi Phi nhoẻn miệng cười, thong thả kêu một tiếng: “Ông chủ _____”

Năm tháng như thoi đưa, năm năm đã trôi qua, Trương Bình đứng khá gần, mái tóc hắn tùy tiện cột sau gáy, quai hàm kiên nghị, cổ rắn chắc, khuôn mặt như khí cụ đã trải qua trăm ngàn lần tôi luyện, càng thêm trầm tĩnh lạnh đọng.

Viên Phi Phi sà đến gần, ton tót lấy lòng, “Ông chủ, vừa vận bán sạch, đi nào, về nhà.”

Trương Bình ngó chiếc bàn trống không đằng sau nàng, giơ tay ra hiệu bảo—

Cái cuộc làm dư ra tại sao không còn nữa

Viên Phi Phi: “Bán rồi.”

Trương Bình hơi nhíu mày.

Bán cho ai vậy

Viên Phi Phi: “Tiệm rượu Vương Gia.” Nói xong, nàng bổ xung, “Cái cuộc của họ đã cũ đến nỗi dùng không được nữa rồi, ta giúp họ đổi một cái.”

Trương Bình gật đầu, xoay người, Viên Phi Phi đi theo sau lưng hẳn, hai người cùng ra về.

Dọc đường, Trương Bình lại ra hiệu với Viên Phi Phi mấy câu.

Đừng có ép buộc người ta.

Viên Phi Phi ngửa tay: “Ta vốn là biểu không, kết quả hẳn nói sợ bị chưởng quầy mắng, nhất định phải đưa tiền.”

Trương Bình liếc mắt ngó nàng một cái, mặt của Viên Phi Phi điềm nhiên như không.

Trương Bình khẽ lắc đầu, mặt mang một vẻ khó đoán, có lẽ là đang cười, cũng có lẽ là bất đắc dĩ.

Viên Phi Phi cùng Trương Bình về đến nhà, hai người ngồi chơi xơi nước.

Vốn dĩ Trương Bình làm ra mấy món khí cụ, Viên Phi Phi đem đi bán, sau khi ăn bữa trưa Viên Phi Phi đã ra khỏi nhà, kết quả chưa qua một canh giờ Viên Phi Phi đã bán xong dọn hàng luôn rồi.

Viên Phi Phi đứng trong sân vừa quạt cho mình bớt nóng, vừa tháo khăn cột tóc xuống.

“Chao ôi nóng chết người rồi.” Viên Phi Phi chạy tới lu nước, múc nước rửa mặt, sau đó đến dưới bóng cây nghỉ mát.

Gốc cổ thụ mà Viên Phi Phi không biết tên ở trong sân nhà, mỗi khi xuân đến sẽ ra thêm cành, vào hạ sẽ rợp lá, ngồi dưới gốc cây vô cùng mát mẻ.

Mùa hè đầu tiên sau khi Viên Phi Phi tới đây, nàng đã nắn nỉ Trương Bình làm hai cái sạp đá ở dưới gốc cây. Để mài khối đá cho bằng phẳng, Trương Bình đã tốn không biết bao nhiêu thời gian.

Tuy vậy, nằm trên sạp đá quả thực vô cùng dễ chịu.

Trương Bình đi pha trà, đem đến dưới bóng cây, ngồi bên cạnh Viên Phi Phi.

Viên Phi Phi đang nằm dài, Trương Bình đang ngồi, nàng không nhìn thấy nét mặt Trương Bình, chỉ có thể nhìn thấy tấm lưng rộng lớn của hắn. Ánh nắng lao xao xuyên qua lá cây rơi trên tấm lưng của Trương Bình, từng giọt từng giọt, Viên Phi Phi nhìn đến sững sờ.

Trương Bình ngoảnh đầu, vừa đúng lúc chạm mắt với Viên Phi Phi, bốn mắt nhìn nhau, Trương Bình nhếch nhếch miệng, đặt ấm trà qua một

bên, kéo Viên Phi Phi ngồi dậy. Viên Phi Phi ngó Trương Bình một cái liền biết ngay, lại tới rồi.

Không đợi Trương Bình giơ tay, Viên Phi Phi đã đi trước một nước, chụp tay hắn đè xuống.

“Ông chủ, lại muốn dọn ra khỏi phòng?”

Sắc mặt Trương Bình trầm ổn, gật đầu.

Viên Phi Phi mặt không mang biểu tình, nói: “Ông chủ, có phải là ông cảm thấy ông đã nuôi ta béo lên rồi không.”

Trương Bình sửng sốt, ngó Viên Phi Phi một lượt từ trên xuống dưới, lắc đầu.

Viên Phi Phi không thể nào gọi là béo được. Mấy năm qua, nàng đã cao lên không ít, dạo này khi đứng cạnh Trương Bình, nàng đã gần đến ngực của hắn, thế nhưng Trương Bình cho nàng ăn cách nào đi nữa cũng không nuôi nàng mập lên được. Ngày hè nàng đi đất chạy qua chạy lại, chân vừa giơ lên là có thể thấy gân mạch trên cặp chân nhỏ của nàng rất rõ ràng.

Viên Phi Phi mang một vẻ “chính là như thế,” lại nghiêm túc nói: “Ông chủ, ông cũng không béo.”

Trương Bình: “.....”

Viên Phi Phi chống tay dựa ra đằng sau, nói: “Đúng không. Không cần.”

Viên Phi Phi nói xong nằm luôn xuống, nhắm mắt giả chết.

Đây không phải là lần đầu Trương Bình đề cập đến chuyện này với Viên Phi Phi, cho nên Viên Phi Phi đã sớm biết cách ứng phó rất tự nhiên.

Kỳ thực, từ trước đến giờ nàng sống cùng Trương Bình, hoàn toàn chẳng có gì kỳ, bất kể là nàng hay là Trương Bình, đều coi chuyện này rất bình thường, cho đến không lâu trước đó, Mã Bà tìm đến nhà.

Vị Mã Bà này bà mỗi nổi danh nhất ở phố Nam trong thành Kỳ Thủy, nổi duyên cho không biết bao nhiêu người. Lúc bà ta tìm tới cửa, đó là một buổi sáng sớm.

Viên Phi Phi ngủ đến quên trời quên đất, Trương Bình ra mở cửa cho Mã Bà.

Mã Bà vừa thấy mặt Trương Bình đã cười toe toét.

Trương Bình cũng nhận ra bà ta, mời bà ta vô phòng, khi ấy Viên Phi Phi đang cuộn mình trùm đầu trong chăn ngủ lã lóc, Mã Bà không để ý, bà ta một lòng muốn tiếp cận với Trương Bình.

Mã Bà đến để se duyên cho Trương Bình.

“Ông thợ Trương, người vậy mà khó lường nha.” Mã Bà mặt đầy ý cười, ngó Trương Bình từ đầu đến chân một phen, “Hôm kia lúc người đi qua phố, quả phụ của Lưu gia lác mắt rồi.” Mã Bà làm mai làm mối bao nhiêu năm, quen với nghề nghiệp, tuy tuổi đã cao nhưng ánh mắt luôn loé lên một chút âm quang. Trương Bình miệng không nói được, cầm một tờ giấy lên, muốn viết gì đó lên giấy.

Mã Bà ngăn hẳn lại, bảo: “Ông thợ Trương, bà già như chúng ta không biết chữ, người đừng mất công, để mấy hôm nữa bà tìm ngày tốt, cho hai người các người gặp mặt, được không.”

Trương Bình ngồi thẳng tắp, nói không được, viết cũng không xong, cuối cùng hẳn đành đứng dậy. Nét mặt của Mã Bà đang còn đầy nghi hoặc thì hẳn đã đến bên giường, kéo chăn ra một chút, để lộ khuôn mặt nhỏ của Viên Phi Phi.

Viên Phi Phi chợt thấy mặt bị lạnh, nàng mơ màng mở mắt ra.

“Ông chủ?”

Trên giường tự dưng đâu ra một người sống sờ sờ, Mã Bà bị dọa đến suýt té ghế. Sau đó bà ta chấn tĩnh ngó lại, trong mắt loé lên vài ánh nhìn kỳ quái.

Trương Bình ra hiệu với Viên Phi Phi đang nửa tỉnh nửa mê vài cái, Viên Phi Phi nghech đầu nhìn thấy Mã Bà, mơ màng nói: “Ông ta nói cảm ơn.”

Mã Bà lại cười, nói: “Vậy thì ông thợ Trương, chúng ta cứ quyết định vậy đi.”

Trương Bình rối rít kéo tay Viên Phi Phi, Viên Phi Phi đầu óc vẫn còn đang mơ hồ, bị Trương Bình kéo tay một cái làm cho tỉnh thêm một chút, nói tiếp về sau của lời Trương Bình:

“——nhưng mà không cần thiết.”

Nét mặt của Mã Bà cũng không thấy cứng nhắc, vẫn cười vui vẻ như cũ, bà ta nhìn Trương Bình, giọng điệu nhẹ nhàng: “Đừng xem thường Lưu Thị là quả phụ, bộ dạng của nàng có thể coi là bậc nhất đấy, huống chi trong nhà còn có sản nghiệp, bảo đảm sẽ không làm người mất mặt.”

Trương Bình vẫn muốn “nói” chút gì đó, nhưng cổ Viên Phi Phi đã nghoẹo, lại ngủ mất rồi, Trương Bình không muốn đánh thức nàng thêm lần nữa, đành bỏ qua.

Mã Bà cáo biệt, Trương Bình tiễn đến cổng.

Trước khi đi, Mã Bà có ý vô ý nói: “Ông thợ Trương, tiểu cô nương trong phòng kia, tuổi tác xem ra không còn nhỏ nữa rồi.....”

Trương Bình khựng lại, nhìn Mã Bà. Mã bà vuốt vuốt bông hoa cài trên tóc, thuận miệng nói: “Ở tuổi này cũng nên chú ý một chút, bà lão như ta thì không sao, nhưng nếu để hàng xóm láng giềng biết được, khó tránh được miệng lưỡi thiên hạ.”

Mã Bà liếc Trương Bình một cái, lại nói: “Quả phụ họ Lưu kia tuy tướng công chết, nhưng rốt cuộc cũng là người đàn ông hoàng, người ta gửi gắm bà đến tìm người, coi như rất có thành ý rồi. Nếu để cho ta nói, công ăn việc làm của ông thợ Trương ở lò rèn này không tệ, nhưng rốt cuộc thì vẫn là.....”

Mã Bà nói một nửa, chừa một nửa, chỉ dùng ánh mắt như có như không liếc qua chiếc miệng đang mím chặt của Trương Bình, cuối cùng nhẹ nhàng thở dài một tiếng.

“Ngày khác bà lại đến gõ cửa.” Nói xong ra về.

Trương Bình lặng lẽ đứng ở cổng, nhìn con đường rải đá màu xanh đầu ngõ, sắc mặt tái mét.

Hồi lâu sau, trong nhà truyền ra tiếng Viên Phi Phi đã dậy, Trương Bình lấy lại bình tĩnh quay vào trong. Trên khung cửa cũ kỹ kia đã sâu sắc in hằn vết tích của một năm đấm.

NGƯỜI Ở NƠI TỊCH LẶNG

Twentine

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 29: Đại Thúc Bị Loli Phê Bình

Hôm ấy, Viên Phi Phi rất nhanh phát hiện ra Trương Bình có gì đó không bình thường.

Do Viên Phi Phi lười biếng, mỗi lần ngủ dậy đều rề rề mò mò, trước đây Trương Bình nếu như gặp tình huống này sẽ trực tiếp lấy quần áo mặc vô luân cho nàng, thế nhưng hôm đó khi Viên Phi Phi mắt vẫn còn nhắm ngời lên, đợi hồi lâu, vẫn không thấy Trương Bình có chút động tĩnh.

“.....O?” Viên Phi Phi bị một cơn gió thổi cho tỉnh giấc, nàng mở to mắt, trông thấy Trương Bình đang đứng trước mặt, đôi mày nhíu chặt đang nhìn nàng.

“Ông chủ?”

Trương Bình như giật mình bừng tỉnh, ngó trái ngó phải. Viên Phi Phi ngáp một cái, nói: “Ông chủ, mới sáng sớm tinh mơ đã uống rượu rồi?”

Trương Bình lắc đầu.

Viên Phi Phi lười nhác nói: “Áo——”

Trương Bình lấy chiếc áo đang vắt trên ghế lên, đi đến bên giường. Viên Phi Phi giang hai tay ra theo thói quen, Trương Bình lại không giúp nàng khoác áo vào như trước đây, chỉ đem đến để trước mặt nàng, bản thân thì đứng lui ra sau.

?

Viên Phi Phi nhìn chiếc áo trước mặt chớp mắt mấy cái, ngược đầu lên: “Ông chủ nhắc giùm cái.”

Trương Bình hơi ngạc nhiên.

Viên Phi Phi lại nói: “Nhắc giùm xem ta đã chọc giận ông lúc nào, ta thật tình không nhớ được.”

Trương Bình hít sâu một hơi, lắc đầu.

Viên Phi Phi cũng không nói thêm, tự mặc áo vào, lại thắt dây lưng, sau đó nhảy xuống giường. Trương Bình ngồi bất động bên bàn, cửa phòng chưa đóng, hăn ngơ ngẩn nhìn ra ngoài sân như đang nghĩ suy điều gì.

Viên Phi Phi đi đến cạnh hăn, khẽ kêu hăn.

“Ông chủ?”

Trương Bình nhìn nàng, Viên Phi Phi lại cảm thấy, ánh mắt thường ngày vẫn bình đạm không dậy sóng của Trương Bình, hôm nay trong đó dường như có gì đó khang khác.

Ý nghĩ trong đầu Viên Phi Phi xoay một vòng.

Làm sai gì rồi sao?

Sai chỗ nào nhỉ.....Viên Phi Phi đem hết tất cả mọi việc phát sinh trong mấy ngày gần đây ngẫm qua một lượt từ đầu đến đuôi.

“Ông chủ, có phải ông trách ta đã ép bán cái cuộc không?”

Trương Bình không nói gì.

Viên Phi Phi chau mày, nói: “Nếu không thì có phải vì mấy hôm trước ta thừa dịp ông vắng nhà lên ra ngoài gặp Tám Chó?”

Trương Bình hí mắt, Viên Phi Phi thầm than không hay rồi, bị bại lộ.

Nàng đang tính vẫn hồi vài câu, ai ngờ Trương Bình đã xoay đầu đi chỗ khác, nàng nhận thấy Trương Bình có chút thất thần.

Viên Phi Phi đang còn tính nói tiếp gì đó, bỗng nhiên thấy trên bàn có hai tách trà. Trà chưa uống xong, vài phiến lá nổi trên mặt nước nhẹ nhàng lững lờ xoay xoay.

Đầu óc Viên Phi Phi loé sáng, nhớ đến một chút sự việc sớm nay.

“Ông chủ, sáng sớm hôm nay có phải đã có người tới?”

Trương Bình rũ mắt liếc nàng một cái, không nói gì, Viên Phi Phi lại bảo: “Hình như là một bà lão.”

Trương Bình: “.....”

Viên Phi Phi nói: “Tới đây làm gì?”

Trương Bình không nói gì, Viên Phi Phi suy nghĩ cẩn thận một phen, ráng nhớ được một chút đại khái. Khi ấy nàng đang còn nửa tỉnh nửa mê, đầu óc mơ hồ, căn bản không có ý thức gì.

“Ông chủ.....” Viên Phi Phi kề mặt đến gần bên mặt Trương Bình, mắt tròn tròn nói: “Bà lão đó không phải là——”

Trương Bình thần sắc nghiêm trang nhìn nàng, Viên Phi Phi vẻ mặt khiếp sợ, la lớn: “Bà ta không phải là đã nhìn trúng ông rồi chứ hả ——!”

Trương Bình: “.....”

Viên Phi Phi run rẩy lắp bắp: “Ông, ông chủ, bà ta so với ông mà nói, tuổi tác có phải là quá chênh lệch rồi không.....”

Trương Bình không cách nào im lặng được nữa, hần nhặt tờ giấy trên bàn lên.

Không phải như thế, người đừng đoán bậy.

Viên Phi Phi thở phào một tiếng, nói: “Bà ta là ai?”

Trương Bình cầm mẫu than ngẫm nghĩ một chút, viết xuống: ——

Mã Bà.

Hần chưa viết xong, Viên Phi Phi đã biết rồi.

“Bà ta chính là Mã Bà?” Viên Phi Phi rờ rờ cầm, nói: “Bà mỗi nôi danh ở phố Nam, bà ta đến tìm ông làm gì chứ.” Nàng ngẫm nhìn Trương Bình, cười hì một tiếng, nói: “Đến giới thiệu người cho ông sao?”

Trương Bình không biết vừa nhớ đến điều gì, chỉ ngẫm cắn răng, không ngẩng mặt.

Viên Phi Phi lại nói: “Còn không, lẽ nào là đến giới thiệu người cho ta?” Nàng lại cười hì hì nói: “Chỉ là ta xưa giờ toàn cái trang làm nam, bà ta đến giới thiệu cho ta một bé trai hay một bé gái đây, haha.”

Trương Bình chợt đứng phắt dậy, Viên Phi Phi giật bản mình lui ra sau mấy bước.

Sắc mặt Trương Bình rất khó coi, hần hạ mắt nhìn Viên Phi Phi, thần sắc khó đoán. Viên Phi Phi lập tức nói: “Ta chỉ giỡn tí thôi.....”

Ngực của Trương Bình lên xuống phập phồng. Viên Phi Phi đứng ngược sáng, dáng hình mông lung, Trương Bình nhìn nàng, từ từ như mất

hết sức lực, ngồi xuống lại trên ghế.

Viên Phi Phi dè dặt tới gần, nắm lấy tay của Trương Bình. Nàng cảm nhận được Trương Bình hơi giật một cái, nhưng không hề rút tay ra.

“Ông chủ, rốt cuộc là thế nào.”

Trương Bình rũ đầu, nhìn mặt đất.

Viên Phi Phi lắc lắc tay hắn, nói: “Có phải đói bụng rồi không?”

Trương Bình: “.....”

“Ha.” Viên Phi Phi vốn tính trêu Trương Bình, nhưng bản thân lại là người cười trước. Trương Bình nâng mắt, nhìn nàng tươi cười, thần sắc dịu đi đôi chút.

Viên Phi Phi nói: “Nói ta nghe xem.”

Trương Bình cuối cùng lợm mầu than lên lại, đem tất cả sự việc viết xuống giấy kể hết một phen.

“Ui, biết ngay là đến giới thiệu người cho ông mà.” Viên Phi Phi ngồi xuống một bên, nói: “Lưu quả phụ.....” Nàng cẩn thận suy nghĩ một chút, nói: “Hình như ta nhớ là bán đầu đầu phố nhỉ.”

Trương Bình gật đầu.

Viên Phi Phi nói: “Ông nói với Mã Bà như thế nào.”

Trương Bình nhớ đến sự bất đắc dĩ của mình lúc đó, lắc đầu lia lịa.

Viên Phi Phi: “Ông không đồng ý?”

Trương Bình gật đầu.

Viên Phi Phi: “Bộ dạng không tồi.”

Trương Bình ngược mắt nhìn nàng.

Viên Phi Phi cười đến méo mó cả mặt, nói: “Thật mà, ông không đi coi thử?”

Trương Bình lấy tay ra hiệu.

Đừng nói bậy.

Viên Phi Phi: “Mặt ông cũng không chịu xem, sao đã từ chối rồi.”

Trương Bình im lặng một hồi, ra hiệu nói ——

Ta có khuyết tật trên người, không muốn liên lụy đến ai.

Viên Phi Phi bàng hoàng.

Trương Bình ra hiệu xong câu này liền nhìn xuống mặt đá xanh xám bên cạnh, lặng lẽ không còn biểu thị gì khác. Viên Phi Phi đứng trước mặt hắn, khuôn mặt trầm lắng của hắn khuất trong bóng râm của bóng hình nàng.

Viên Phi Phi nhìn một Trương Bình như vậy, trong lòng bỗng sinh ra một loại cảm giác không sao hình dung được.

Nàng thường thấy Trương Bình giống như một khối sắt, trải qua bao phen tôi luyện, từ từ thành hình, cũng từ từ lắng đọng. Bất kể là nắng đẹp gọi mời của xuân hạ hay rét buốt thấu xương của thu đông, hắn vẫn trở trở một dạng.

Trước đây có một lần, nàng đi chơi bên ngoài với Tám Chó Bùi Vân, lúc về hơi trễ, khi về đến đầu ngõ, liền thấy Trương Bình lưng dựa vào

cánh cổng, ngồi trên bậc thang đá, bên tay là một ấm trà, giống như đang ngây người.

Lần đó không biết thần sai quỷ khiến làm sao mà nàng lại không bước tới, cũng không lên tiếng, chỉ đứng trong góc tối nhìn hần.

Trương Bình ngồi ngây ngốc ở đó một canh giờ, lâu lâu nhấp chút trà. Hần tựa như đang nhìn chân tường đối diện, cũng tựa như đang nhìn cỏ dại mọc ven tường. Biểu tình của hần từ đầu đến cuối không hề có bất cứ biến hoá nào, mãi đến khi Viên Phi Phi đứng mệt rồi, mới lên tiếng gọi hần.

Khi ấy Viên Phi Phi cũng có cảm giác là lạ, chỉ là khi đó nàng không để ý nhiều, cũng không phân tích thêm.

Đến nay cảm giác ấy lại trở dậy trong lòng, nàng rốt cuộc đã hiểu.

Mấy dặm hồng trần, Trương Bình đã không còn màng đến, đón đau hay trầm mê, đang khi muôn người đều ngụp lặn trong bể tình, hần đã sớm đứng ở cuối con đường.

Đối mặt với thế sự, hần xa lánh, trầm mặc, ngay cả tiếng thở dài cũng dè xẻn cho ra.

Cam chịu.

Hần đã đành cam chịu.

Viên Phi Phi ngồi cời ngược trên ghế, hai tay chống cằm nhìn Trương Bình, hồi lâu sau, mặt không mang biểu tình nói:

“Ta đói bụng.”

Trương Bình ngược đầu, Viên Phi Phi ngáp một cái, nói: “Thịt băm xào trứng gà nhé——“

Trương Bình nhìn Viên Phi Phi, một chốc sau ra khỏi phòng.

Viên Phi Phi nằm bò trên bàn, nghĩ trong lòng, hẳn cũng không phải là vĩnh viễn không thở dài đâu.

Chỉ một lát sau, Trương Bình đã làm xong cơm, bưng vào.

Viên Phi Phi dùng đũa gắp một miếng trứng gà cỡ lớn bỏ vào miệng, Trương Bình lại gắp thêm vào chén cho nàng một miếng khác.

Viên Phi Phi ôm chén vùi đầu ăn ngấu nghiến, Trương Bình ngồi một bên không làm gì, chỉ lâu lâu rót thêm trà cho nàng.

Viên Phi Phi ăn một hồi, động tác từ từ chậm lại, nàng nhìn Trương Bình một cái, bảo: “Còn có gì muốn nói?”

Trương Bình không nhúc nhích.

Viên Phi Phi lại nói: “Ông chủ à, ông ghen vậy không khó chịu sao.”

Trương Bình: “.....”

Viên Phi Phi cười một tiếng: “Tuỳ ông thôi.”

Nàng không ép Trương Bình nữa, thoải mái dùng cơm. Lúc nàng ăn sắp xong, Trương Bình bỗng nắm lấy cổ tay của nàng.

Viên Phi Phi ngược đầu: “Hả?”

Trương Bình có vẻ hơi ngần ngại, Viên Phi Phi nhướn một bên mày. Trương Bình do dự một chút, rốt cuộc ra hiệu một câu.

Có muốn xây thêm gian phòng không.

Viên Phi Phi tưởng mình nhìn nhầm rồi.

“Cái gì?”

Xây thêm gian phòng.

Viên Phi Phi nhìn quanh một vòng theo phản xạ, nói: “Sao, phòng này sắp sập à?”

Trương Bình lắc lắc đầu, Viên Phi Phi: “VẬY xây phòng mới cái gì.”

Ánh mắt của Trương Bình có chút phân tán, ngón tay thon dài căng thẳng co duỗi mấy phen, rồi lại ra hiệu.

Người.....Người đã lớn rồi.

Viên Phi Phi gật đầu. “À.” Nàng xoắn chân, nói: “May đồ mới cho ta?”

Trương Bình nhìn Viên Phi Phi sắc mặt nghiêm túc.

Ta đang nói chuyện nghiêm chỉnh với người.

Viên Phi Phi rút chân vào, ngồi lại chỗ cũ, nói: “Được, vậy ông tiếp tục nói đi.”

Viên Phi Phi nghiêm túc thì đến lượt Trương Bình bắt đầu căng thẳng.

Người mà đã lớn rồi, thì.....ta xây thêm một gian phòng nữa vậy.

Viên Phi Phi xoay đầu nhìn ra sân một cái, nói: “Ông muốn xây ở đâu, hết chỗ rồi.”

Do ý nghĩ này chỉ vừa mới thành hình, Trương Bình cũng không có kế hoạch cụ thể nào.

Điều đó sau này tính, ta chỉ muốn hỏi trước xem người có chịu không.

Viên Phi Phi cười nói: “Trước tiên ông hãy nói xem tại sao ta lớn rồi thì phải xây thêm phòng.”

Trương Bình: “.....”

Viên Phi Phi: “Nói đi.”

Người tuy cải trang làm nam nhân, nhưng nói cho cùng thì vẫn là một cô gái, lỡ may..... Trương Bình ra hiệu giữa chừng, ngón tay dừng trong không trung. Hắn nhìn cô bé đang tươi cười trước mặt, không biết sao lại hơi ngại ngùng.

Trương Bình cười khổ trong lòng, hắn nuôi nấng cô bé này đã được hơn năm năm, trong năm năm đó bao nhiêu trò điên khùng kỳ quái gì cũng đều đã trải qua rồi, vẫn chưa từng có lần nào mang cảm giác ngại ngùng như thế này.

Hắn hít sâu một hơi, ra hiệu tiếp ——

Người là con gái con rứa, trước đây nhỏ tuổi đã đành, bây giờ lớn rồi, nếu còn ở chung phòng với ta, hàng xóm mà biết được, ta sợ sẽ làm hỏng danh tiết của người.

“HAHAHAHA ——!” Trương Bình vừa ra hiệu xong, Viên Phi Phi liền ôm bụng lăn ra cười ầm ĩ.

“Hông danh tiết của ta, hahahahaha!” Viên Phi Phi cười đến thở không ra hơi, Trương Bình ngó nàng, tay chân cứng đờ, khuôn mặt hiểm khi đỏ lên.

Người đừng cười nữa mà.

Viên Phi Phi: “hahahaha ——!”

Trương Bình giơ tay, muốn ấn vai của Viên Phi Phi xuống, ai ngờ nàng đã đi trước một bước, nắm chặt lấy cổ tay của Trương Bình.

Nàng bỗng dừng không cười nữa.

“Trương Bình, ông muốn giở trò hy sinh quên mình gì, đó là tùy ông, nhưng mà.....” Viên Phi Phi chợt sấn tới, Trương Bình thoái lui nửa thước. Giọng Viên Phi Phi nhẹ nhàng như bay:

“Nhưng mà, ông đừng hòng kéo theo ta.”

Nói đoạn, nàng buông tay Trương Bình, đứng dậy bỏ đi.

NGƯỜI Ở NƠI TỊCH LẶNG

Twentine

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 30: Loli Đi Gặp Bùi Bánh Bao

“Dưới cây mát quá đi.....”

Viên Phi Phi nằm nghỉ mát dưới bóng cây hai chân co lên. Trương Bình ngồi bên cạnh, tay nắm ấm trà, đầu hơi cúi.

Viên Phi Phi cố ý vô ý liếc hẳn một cái, nói: “Ông chủ, mấy bữa trước Mã Bà lại đến tìm ông hả.”

Trương Bình buông ấm trà, gật đầu.

Viên Phi Phi: “Ông có đi xem chưa, cái cô Lưu quả phụ ấy.”

Trương Bình xua tay, tựa như không muốn bàn thêm nữa.

Cái cô Lưu quả phụ này đối với Trương Bình, giống y như xây thêm phòng đối với Viên Phi Phi, mỗi khi đề cập đến, đều không tiếp tục thảo luận được. Viên Phi Phi cũng không gắng hỏi, nàng vung người một cái, ngồi dậy từ trên sạp đá, bắt đầu búi tóc, dùng miếng vải túm lại, sau đó đứng lên.

“Ta ra ngoài đây.”

Trương Bình ngược mắt, Viên Phi Phi hiểu ý, nói: “Chiều tối sẽ về.”

Trương Bình giơ tay ra hiệu.

Đi đâu.

Viên Phi Phi đá đá đuổi đuổi chân trong sân, đầu không ngoảnh lại, nói: “Ta đi xem xem Bùi Bánh Bao bị tiểu thúc của hăn đàn áp đến tắt thở hay chưa.”

“Bốp!”

Trương Bình vỗ tay một cái ngay sau lưng Viên Phi Phi, Viên Phi Phi quay đầu lại, Trương Bình lấy tay làm động tác gấp cơm, Viên Phi Phi nói: “Biết rồi, về nhà ăn.”

Viên Phi Phi ra khỏi nhà, rẽ hướng, nhắm Kim Lâu mà đi.

Từ ngày Viên Phi Phi bán thân đến nay đã qua năm năm, đối với Viên Phi Phi mà nói, trừ ông lão bán gạo đã chết vì bệnh ra, thành Kỳ Thuỷ này không có bất cứ thay đổi nào khác.

Viên Phi Phi đi khá lâu mới đến trước cửa Kim Lâu.

Do trời còn chưa tối, quang cảnh của một nơi chuyên làm ăn về đêm như Kim Lâu hiện giờ có vẻ lạnh lẽo.

Viên Phi Phi vòng ra cửa sau.

Ngược đầu, tấm bảng có ghi chữ “Bùi Phủ” của năm năm trước đã bị tháo xuống, giờ đây trên cổng chỉ là một mảng trống không, chẳng treo gì cả.

Viên Phi Phi điềm nhiên ngó một cái, rồi tiến vào trong phủ.

Cánh cửa lớn của phủ rộng mở, vừa vào cửa thì thấy một tên đầy tớ đang quét nhà, hăn biết mặt Viên Phi Phi, hành lễ một cái với nàng, xong tiếp tục quét nhà.

Viên Phi Phi lúc đi ngang qua hăn thì chợt dừng bước, quay đầu hỏi: “Bùi Vân mấy hôm nay làm gì thế?”

Tên đầy tớ ấy không ngờ Viên Phi Phi lại nói chuyện với mình, ngó trái ngó phải, sau đó mới ghé tai Viên Phi Phi thì thầm: “Cậu chủ nhỏ mấy hôm nay toàn ngồi trong phòng đọc sách.”

Viên Phi Phi “ha” một tiếng, nói: “Đến lúc này còn đọc sách?”

Tên đầy tớ cũng rầu rĩ nói: “Mọi người cũng không biết cậu chủ đang nghĩ gì, mấy hôm trước phu nhân đã bị truyền về Kim Phủ, đến bây giờ còn chưa quay lại.....”

Viên Phi Phi vỗ vỗ vai tên đầy tớ, nói: “Có món điểm tâm gì đó không.”

Tên đầy tớ nhìn ánh mắt quen thuộc của Viên Phi Phi, lập tức gật đầu: “Có, có, sẽ đem lên ngay.”

Viên Phi Phi mắt dõi theo tên đầy tớ rời đi, xoay người lên lầu.

Trong năm năm nay, vận mệnh của Bùi phủ cũng không có gì thay đổi. Tuy bọn nha hoàn xúm lại bàn tán có nói, vốn là ba năm trước, Kim phu nhân định trùng tu lại Bùi phủ, nhưng mà đụng phải một chút phiền phức, đành bỏ qua.

Viên Phi Phi lên đến lầu hai, lầu các bài trí vẫn như cũ, từng bồn từng bồn cây cỏ, hôm nay đã vào hè, cây cỏ xum xuê hoa lá, cành cây uốn lượn, trông vô cùng ưu nhã.

Viên Phi Phi đến gian phòng cuối dãy, cũng không gõ cửa, trực tiếp đẩy cửa mà vào.

Nàng vừa tiến vào, liền trông thấy Bùi Vân.

Năm nay Bùi Vân đã sắp mười lăm tuổi, khuôn mặt non nớt thuở nhỏ đã dần dần sắc nét. Viên Phi Phi không nhớ rõ khi nào, nhưng đại khái là từ

sau năm hẳn được mười tuổi trở đi, cả người Bùi Vân bỗng như bị người ta nắm lấy hai đầu mà hung hăng kéo, đem một thân hình vốn tròn trịa kéo thành vừa ốm vừa cao.

Điều duy nhất không thay đổi là khuôn mặt trắng trẻo của hẳn. Khuôn mặt của Bùi Vân vốn không phải thuộc loại góc cạnh cứng rắn, ngược lại còn hơi mang dáng vẻ nam nữ khó phân. Viên Phi Phi có cảm giác mỗi lần nàng đứng cùng hẳn, người khác sẽ tuyệt đối không hoài nghi nàng là nữ giả nam.

Lúc Viên Phi Phi bước vào phòng, Bùi Vân đang ngồi ngay ngắn bên bàn, tay nâng một cuốn sách, say sưa đọc. Viên Phi Phi không gọi hẳn, tự mình khép cửa lại, khoanh tay dựa tường ngắm nhìn.

Trong phòng Bùi Vân không thiếu những món đồ thú vị lạ lùng để chơi, ví như cái lò đốt hương bằng ngọc lưu ly bảy màu đặt bên tay hẳn, chính là mua từ tay của thương nhân người Hồ với một cái giá lên trời. Bình thường nhìn chẳng có gì đặc biệt, nhưng nếu đốt chút nhang bên trong, các màu sắc của lưu ly sẽ luân phiên chuyển động trên mặt lò.

Viên Phi Phi nhìn một lúc, mãi cho đến khi bên ngoài có người gõ cửa, rồi tên đầy tớ mang đĩa bánh điểm tâm tiến vào phòng. Viên Phi Phi đón lấy, khi xoay người lại thì trông thấy Bùi Vân đang nhìn nàng cười.

“Nàng tới rồi.”

Viên Phi Phi đóng cửa, tay nhón một miếng điểm tâm, đút vào miệng.

“Ờ.”

Viên Phi Phi ngồi xuống đối diện với Bùi Vân, nói: “Đọc gì đó?”

Bùi Vân đưa sách trong tay mình đến gần một chút cho Viên Phi Phi nhìn. Viên Phi Phi nheo mắt, “Minh Tâm Thập Lục..... là cái gì?”

Bùi Vân đặt sách xuống, vừa tính mở miệng giải thích, Viên Phi Phi đã giơ tay, “Đừng nói.”

Bùi Vân khẽ cười, cầm lò hương bên mình lên, nhẹ nhàng vuốt ve.

Viên Phi Phi nhìn cái lò nho nhỏ đó, nói: “Một thứ bé tẹo như kia, phải chi bao nhiêu tiền.”

Bùi Vân khẽ nói: “Một ngàn năm trăm lượng.”

Viên Phi Phi hừ một tiếng, cười lạnh nói: “Người bây giờ đang sắp bị người ta đem nuốt vô bụng tới nơi rồi, còn dư tiền đi mua mấy thứ này.”

“Ừ ừ.” Bùi Vân tươi cười nhìn Viên Phi Phi, “Cũng không nên để cho bản thân thiệt thòi.”

Viên Phi Phi đảo mắt tỏ ý xem thường với hấn, lại nhón thêm một miếng bánh nhét vào miệng.

“Người đốt thứ gì vậy, mùi có vẻ hơi nặng.”

Bùi Vân rĩ my, nhìn lò hương trong tay, thấp giọng bảo: “Là một loại hương mang tên “Đoạn Mai,” thuộc loại hương lạnh, dùng một giống hoa mai rất đặc biệt để làm ra.”

Viên Phi Phi không quan tâm lắm đến những điều này, nói: “Sao dạo này người lại thích đi ngửi mấy thứ này, lâu ngày sẽ không nghiện chứ?”

Bùi Vân khẽ nói: “Sẽ không.”

Viên Phi Phi ăn đủ rồi, đem món điểm tâm đặt qua một bên: “Nghe bảo mẹ người bị người ta gọi đi rồi.”

Bùi Vân “ừ” một tiếng, Viên Phi Phi nhìn hấn một cái, nói: “Người sao giống như không lo lắng chút nào.”

Bùi Vân thản nhiên nói: “Ta lo lắng hay không lo lắng đều giống y như nhau, Kim phủ sẽ không để cho ta vào cửa.”

Viên Phi Phi: “Ha, khiến người ta ghét bỏ.”

Bùi Vân cười, “Đúng vậy.”

Viên Phi Phi đứng lên đi đến bên kia đẩy cửa sổ mở, thò đầu ngó ra ngoài.

Ở đằng sau, Bùi Vân đang dõi theo bóng lưng của nàng, lặng lẽ nói: “Phi Phi, nàng còn nhớ không, cái lần đầu tiên đến gian phòng này.”

Viên Phi Phi không quay đầu, nhìn bên ngoài ngáp một cái, nói: “Nhớ chứ.”

Bùi Vân cười nhạt nói: “Khi ấy, nàng còn phải leo lên ghế đứng, mới nhìn ra ngoài cửa sổ được.”

Viên Phi Phi ngoái đầu, híp mắt nhìn Bùi Vân, cười xấu xa nói: “Ông nay đã cao lên rồi, sao nào.”

Ngón tay trắng trẻo thon dài của Bùi Vân nhẹ nhàng vuốt ve lò hươg, nói: “Ta thế mà còn cao hơn nàng.”

Viên Phi Phi chẳng coi ra gì.

Bùi Vân đứng dậy, đến bên người Viên Phi Phi. Hắn vẫn như xưa, vẫn thích mặc màu trắng, chỉ là bây giờ trông hắn chẳng giống cái bánh bao một chút nào nữa.....

“Qua năm ngày nữa, Tiểu Thúc sẽ tiếp nhận Bùi Phủ.”

Viên Phi Phi cười to ha ha, “Tiểu Thúc? Khen cho người còn kêu nổi.”

Bùi Vân cũng vui vẻ, thế nhưng nụ cười của hắn nhả nhạt hơn Viên Phi Phi nhiều.

“Vai vế không thể quên.”

Viên Phi Phi nhổ một ngọn cỏ đại bên cửa sổ, nói: “Tiểu Thúc Tử (1) của người đến rồi, người sẽ đi đâu.”

Bùi Vân chỉnh sai, nói: “Là Tiểu Thúc, không phải Tiểu Thúc Tử.”

Viên Phi Phi: “Đâu khác gì nhau.”

(1) Tiểu thúc là cậu nhỏ (em của mẹ), cậu trẻ, “tiểu thúc tử” là chồng của em gái mình. Ý Viên Phi Phi là vì ông cậu kia hơn Bùi Vân có một tuổi, nàng coi hắn như thằng con nít, thêm một chữ “tử” (con nít) vô cho thêm bé bỏng mĩa mai, ai ngờ nói loạn lên.

Bùi Vân cười bất đắc dĩ, nói: “Cậu ấy vẫn chưa nói sẽ cho phép hay không cho phép ta sống ở đây.”

Viên Phi Phi: “Ồ, sắp bị đuổi đi rồi à?” Nàng xoay người, cao thấp ngó Bùi Vân một lượt, thò tay cầm một vạt áo trắng tinh của Bùi Vân lên, vui vẻ nói: “Ê công tử áo trắng lượt là, không có tiền chàng còn chống đỡ nổi không.”

Bùi Vân không ngăn không tránh, rũ my nhìn Viên Phi Phi, cười nhạt nói: “Chống đỡ không nổi thì phải làm sao.”

Viên Phi Phi: “Hả?”

Bùi Vân bước tới vài bước, khoanh Viên Phi Phi lại trong một góc nhỏ.

“Phi Phi, nếu ta quả thực chống đỡ không nổi, cũng sẽ xin Bình Thúc thu nhận ta, thế nào.”

Viên Phi Phi nhướn mày.

Bùi Vân: “Năm xưa Bình Thúc mua nàng còn phải dùng hai lượng bạc, thiếu niên như ta không đòi một văn tiền, nói không chừng còn có thể đem theo chút của cải trong nhà tới.”

Yên lặng một hồi, Viên Phi Phi gật đầu, không chút ngại ngần nói: “Được thôi, đem tiền tới đây, thu nhận người.”

Bùi Vân nói: “Nàng chịu thu nhận ta?”

Viên Phi Phi: “Người phải hỏi ý ông chủ.”

Bùi Vân nhìn Viên Phi Phi, ánh mắt hẩn so với thuở nhỏ càng ấm áp long lanh, nhưng phần ấm áp long lanh này khác với xưa kia.

Hồi lâu sau, Bùi Vân lui hai bước, xoay người trở về bên bàn, đưa tay cầm lấy lò hương, nhẹ nhàng ve vuốt.

Viên Phi Phi: “Mẹ người bị kêu đi ăn mừng à.”

Bùi Vân thấp giọng nói: “Nàng làm thế nào biết được.”

Viên Phi Phi: “Nhị Cửu Cửu của người mới đầy tháng.”

Bùi Vân khẽ cười một tiếng, thần sắc khó đoán.

“Lại là tên ăn mày đó nói với nàng ư?”

Viên Phi Phi nhắc chân đạp Bùi Vân một cái, Bùi Vân sửa lại lời: “À, hình như gọi là Tám Chó.”

Viên Phi Phi đến bên Bùi Vân, vẻ mặt kinh bí nói: “Chẳng qua thật lòng mà nói, cái Kim phủ lão gia kia quả thực là như gấu như hổ, bảo kiếm không cùn nha, sáu mươi tuổi rồi còn có thể.....”

“Phi Phi.....” Sắc mặt Bùi Vân cứng đờ nhìn Viên Phi Phi, kẻ sau đành phải đem câu chuyện chấm dứt.

Bùi Vân cúi đầu lặng yên một chập, sau đó lời nói dường như hơi lạnh nhạt đi.

“Nàng đừng lui tới với loại người đó trong Kim Lôu nữa.”

Viên Phi Phi: “Loại người nào?”

Bùi Vân khẽ cười nói: “Nàng biết ta đang nói đến người nào.”

Viên Phi Phi: “Sao, hoa nương của Kim Lôu chán danh thiên hạ. “Nàng nói rồi đưa đầu cao lên, chỉ vào búi tóc túm khăn của mình và chiếc thắt lưng nam nhân, nói: “Viên công tử nghe danh đem lòng yêu mến đến chào hỏi, người mang tiếng là ông chủ, phải hoan nghinh ta mới đúng.”

Bùi Vân cười hừ một tiếng, trêu chọc nói: “Người đến không đưa tiền, hoan nghinh người làm gì.”

Viên Phi Phi nhạt miếng bánh điểm tâm lên chực chọi Bùi Vân, Bùi Vân biết có trốn cũng không trốn được, đứng yên đó tươi cười đợi, Viên Phi Phi tay đã giơ lên một chập, nhưng sau cùng vẫn buông xuống.

Bùi Vân: “Sao, ném đi, miễn đừng ném trúng mặt là được.”

Viên Phi Phi: “Chả thú vị.” Nàng buông miếng bánh xuống, phui phui tay, nói: “Ta đi đây.”

Bùi Vân ngược mắt, nói: “Nàng chỉ mới đến có một chốc.”

Viên Phi Phi: “Ta là đến xem xem người còn thờ không.” Nàng vừa nói vừa bỏ đi, Bùi Vân cười bất đắc dĩ, bảo: “Nàng vẫn không hề thay đổi.”

Viên Phi Phi lười trả lời, đẩy cửa mở.

Sau lưng nàng, Bùi Vân thấp giọng thì thầm, “Phi Phi, ta cũng vẫn vậy.”

Viên Phi Phi dừng bước, ngoảnh đầu.

“Người nói gì?”

Bên ngoài trời đã nhá nhem tối, bóng hình của Bùi Vân trong ráng đỏ của chiều tà, mờ lung mờ nhạt.

“Chậc.” Viên Phi Phi đảo mắt tỏ ý phiền phức, xoay người đi mất.

Viên Phi Phi đi rồi, Bùi Vân ngồi một mình nâng chiếc lò hương lưu ly lên, hơi cúi đầu, hít sâu một hơi mùi hương lạnh.

Lò hương phản chiếu ráng chiều ngoài cửa sổ, khói nhè nhẹ lưu chuyển bên trong, đỏ rực một màu như máu.

về cách xưng hô của Bùi Vân với Phi Phi:

Lúc mới gặp nhau, 9 tuổi Bùi Vân đã đoán đúng tính cách của Phi Phi, dùng tên thân mật “Phi Phi” mà gọi nàng sau vài tháng quen biết, rồi trực tiếp tỏ tình ngay sau đó, VPP vẫn trơ trơ như gỗ đá. Sau năm năm, BV bây giờ tính cách đã thoải mái hơn xưa ít nhiều, không còn nơm nớp đau khổ vì thân thể của mình, hơn nữa tình bạn giữa hai người đã như tri kỷ trên một phương diện nào đó, nên chiếu theo đó mà đoán, thì chắc là lớn lên một chút Bùi Vân sẽ gọi Viên Phi Phi là “nàng,” để thoả mãn tâm tư của mình, còn Viên Phi Phi thì tiếp tục trơ trơ ra như gỗ đá.

Về tên của nhân vật:

Bùi Vân: chữ 芸 trong tên của bánh bao khóc nè này có nghĩa là một loại cỏ thơm, không phải là mây.

NGƯỜI Ở NƠI TỊCH LẶNG

Twentine

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 31: Lăng Hoa Của Loli

Viên Phi Phi rời đi vào lúc Kim Lô bắt đầu mở cửa hoạt động. Nàng vừa bước ra khỏi cổng thì chợt nghe loáng thoáng tiếng cười ríu ra ríu rít vọng lại từ nhà trên, dường như còn có cả tiếng đàn tranh réo rắt.

Viên Phi Phi đứng trước cổng của Bùi phủ suy nghĩ một chút, sau đó quành lại quẹo một khúc quanh, bước lên nửa tầng. Trước mắt là một hành lang dài. Khi Bùi Vân còn nhỏ, mẫu thân của hắn là Kim Lan Châu vẫn thường vừa xử lý công việc của Kim Lô vừa chăm sóc hắn. Để tiện cho việc này, bà ta đã trực tiếp xây phủ ngay sau Kim Lô, sau đó dứt khoát xây thêm một hành lang dài trên lầu nối Kim Lô vào với Bùi Phủ, tiện cho việc tới lui.

Viên Phi Phi thuận theo hành lang đi về phía trước, con đường này bài trí vẫn giữ y như cũ, theo phong cách của Bùi mẫu Kim Lan Châu, đặt rất nhiều bồn cây kiểng. Viên Phi Phi đi mãi đi mãi, tùy tiện nhặt một chiếc lá khô héo bên đường, cầm chơi trong tay.

Điểm cuối của hành lang này là một chiếc cửa tinh tế, Viên Phi Phi đẩy ra, tức thời ngửi thấy mùi thơm phát ngấy của hương liệu xộc vào mũi. Viên Phi Phi hít hà say mê, sau đó đóng cửa lại, xoay người, đi về phía bên trái.

Kim Lô vừa mở cửa, tiểu nhị và đầy tớ đang cầm cúi lo thu xếp công việc, không ai để ý đến Viên Phi Phi vừa bước vào từ chiếc cửa nhỏ trên lầu hai. Viên Phi Phi đi đi nửa vòng đến cầu thang, bước lên tầng thứ ba.

Bước chân của nàng nhanh nhẹn, lúc đi lúc ngừng, cuối cùng cũng đến trước cửa của căn phòng cuối dãy trên lầu ba.

Kim Lâu có một tập tục rất lạ, đó là trên cửa của mỗi gian phòng, đều đính dải lụa.

Theo quy tắc, khi khách đến Kim Lâu, sẽ có hoa nương chiêu đãi, sau đó nếu vừa ý, sẽ để lại trên cửa của hoa nương một dải lụa. Cho nên, càng nhiều dải lụa có nghĩa là chủ nhân của căn phòng đó càng được hoan nghênh.

Giờ đây căn phòng ở trước mặt Viên Phi Phi, chiếu theo số lượng của dải lụa giắt trên cửa, có thể nói là Thiên Nữ Tán Hoa(1), sào gổ đã tải không nổi nữa rồi, xanh xanh đỏ đỏ, tím tím vàng vàng, chồng chất lên nhau.

(1)rút từ điển tích, có nghĩa là như tuyết rơi đầy trời, nhiều không đếm xuể.

Cánh cửa tròn sơn màu đỏ dán giấy hoa xinh đẹp, thêm một mớ dây lụa phất phơ, khó khăn lắm mới tìm ra trong mớ xanh đỏ trắng vàng này một chiếc biển nhỏ bên mé cửa, trên đó viết một chữ ——

Lãng

Lúc Viên Phi Phi lần đầu tiên biết ý nghĩa của đồng lụa đủ màu này trước cửa phòng, nàng đã không khỏi cảm khái vạn ngàn.

Nàng hỏi Lãng Hoa: “Mỗi người một dải?”

Lãng Hoa đang thoa thêm son lên môi, “Ờ.”

“Không gặp trường hợp người ta không cho người?”

Lăng Hoa ngoái đầu lại, sờ cặp chân trắng nõn, híp mắt nói: “Dựa vào đâu mà không cho?”

Viên Phi Phi hiểu ý, gật gù.

Giờ đây, Viên Phi Phi đang đứng trước cửa ngậy người, đang còn nhìn đến nhập thần thì nắm cửa hơi chuyển rồi cửa bật mở. Do động tác quá nhanh, vài dải lụa trên cửa rơi xuống đất.

“Nhìn cái gì mà nhìn, nhìn nữa thì đưa tiền đây!”

Viên Phi Phi liếc người trước mặt, “Ồ, muốn lấy tiền của ta, người không sợ phỏng tay.”

Lăng Hoa dường như còn đang trang điểm, tóc để xoã, trên người chỉ tùy tiện khoác một chiếc khăn sa mỏng, từ ngoài nhìn vô thấy sạch sẽ toàn bộ. Viên Phi Phi liếc nàng ta từ trên xuống dưới, nói: “Người khỏi phải mặc cái này luôn cho rồi.”

Lăng Hoa đảo mắt tỏ ý xem thường, “Người biết cái gì.” Nói xong, nghiêng người bỏ đi vào lại trong phòng.

Viên Phi Phi cũng vào theo, đóng cửa lại.

Lăng Hoa ngồi xuống trước bàn, tiếp tục trang điểm.

Viên Phi Phi ngồi bên một chiếc bàn trong phòng, tựa vào bàn lấy trái cây trên đó ăn.

“Người có nghe hay chưa.” Viên Phi Phi cắn một miếng trái, tùy tiện nói.

Lăng Hoa không nóng không lạnh nói: “Cái gì.”

Viên Phi Phi: “Năm ngày nữa, nhà dưới sẽ đổi chủ.”

Lăng Hoa tay không ngừng, “Phải không.”

Viên Phi Phi ăn đủ rồi, đứng lên, đến bên cạnh Lăng Hoa. Nàng dựa vào bên hông chiếc bàn trang điểm của Lăng Hoa, thú vị nhìn nàng ta cầm từng món lên cài vào tóc.

Lăng Hoa lớn hơn Viên Phi Phi hai tuổi, cao hơn Viên Phi Phi một chút, nước da trắng nõn, tóc vừa đen lại vừa mảnh, búi lên thành một búi dày. Chiếc cổ của Lăng Hoa mảnh mai mềm mại, chống đỡ lấy đầu tóc dày đặc càng lúc càng có nhiều thứ được gắn lên.

Viên Phi Phi: “Nhiều đồ như thế, nặng hay không?”

Lăng Hoa lườm nàng một cái, “Không nặng.”

Viên Phi Phi: “Ha, không nặng vậy xoay đầu một cái ta xem xem.”

Lăng Hoa để kệ nàng, đảo mắt, tiếp tục nhìn gương cài tóc.

Viên Phi Phi đứng bên cạnh nhìn đầy hứng thú.

Lăng Hoa vừa cài tóc vừa nói: “Người thì biết cái gì, tiểu nương dưới lầu muốn cài cũng không cài được, chắc.”

Viên Phi Phi: “Đúng nha.”

Lăng Hoa cài xong cây trâm ngọc cuối cùng lên, chỉnh lý dây kết một chút, rồi mới dừng tay.

“Phi Phi, tới đây.”

Viên Phi Phi nhướn mày, nói: “Hai ta đứng gần nhau như vậy, người còn kêu ta tới cái gì.”

Lăng Hoa hơi xoay đầu, nhếch đuôi mắt liếc Viên Phi Phi.

“Giúp ta kê chân mày mà.”

Viên Phi Phi bĩu môi, lặng lẽ nhìn Lăng Hoa.

Số lần nàng đến Kim Lâu không ít, trừ vị hoa khôi trên tầng thượng không thể tùy tiện nhìn ra, bao nhiêu oanh oanh yến yến còn lại đều đã gặp gần hết.

Nàng cảm thấy, Lăng Hoa không giống họ.

Dường như ngay từ lúc đầu, lúc tiểu cô nương này từng chạy đến đại viện trong Bùi phủ để luyện giọng bằng một khúc dân ca, nàng đã cảm thấy nàng ta không giống họ.

Đại đa số hoa nương của Kim Lâu đều lưu lạc phong trần từ bé, thân thế thâm vô cùng, ưu buồn đau khổ, ngày ngày than khóc đến đứt ruột.

Lăng Hoa không như vậy.

Nàng ta tự bán mình vào Kim Lâu.

Theo như lời nàng ta nói, là để cho bản thân có một nơi dừng chân.

“Mấy trò hoa lê dầm mưa đó ta học không nổi.” Lăng Hoa từng nói với vậy với nàng, “Người đừng coi mấy tên đàn ông đó suốt ngày lo dổ kẻ này, dổ kẻ kia, ta nói cho người biết, kỳ thực trong lòng bọn họ đã phiền chết được. Tới chốn này chính là muốn hưởng thụ, ai hơi đâu đi dổ một đám tiện nữ.”

Viên Phi Phi cắn hạt dưa, nói: “Cũng có người ưa chuộng cái khoản kia thì sao.”

“Xớ!” Lăng Hoa lấy hai tay phanh một cái, phô ra phần ngực trắng nõn của mình cho Viên Phi Phi xem, cười rộ lên nói: “Chuộng khoản nào

hả, chuộng khoản nào hả! Người đi ra cửa mà xem, ai nhiều dải lụa nhất, ai nhiều nhất! Ha ha ha ——!”

Nàng ta vừa cười lên, nơi mềm mại trên người nàng ta rung rinh, sắc hương ngây ngất.

Viên Phi Phi đi đến, đứng trước người Lăng Hoa.

Lăng Hoa như cười như không nhìn nàng.

Lăng Hoa xưa giờ không dùng phấn son trên mặt, nàng ta chỉ thích mỗi lần trước khi đón khách vào phòng, sẽ dùng hai ngón tay chính giữa của hai bàn tay, cùng chấm vào trong bồn son, sau đó bôi một chút dưới đuôi mắt, rồi lại bôi lên môi.

Nước da của nàng ta vốn trắng ngần, lại có một đôi mắt đào hoa trời sinh, bôi một chút sắc đỏ như thế, tức khắc như tu luyện thành yêu tinh, vẻ quyết rũ toát ra từ tận trong xương.

Viên Phi Phi cầm than kẻ mắt bên bàn lên, xoay người lại nói với Lăng Hoa: “Ngẩng đầu.”

Lăng Hoa ngẩng đầu lên, Viên Phi Phi giữ yên mặt nàng ta, cánh tay vững chắc, cổ tay thoăn thoắt, chỉ trong chớp mắt đã vẽ xong một chân mày cong cong.

Nàng ngúc ngoắc tay một chút, chuẩn bị vẽ bên kia.

“Hôm nay là ngày quan trọng đối với ta.” Lăng Hoa chậm rãi mở miệng, hơi thở phà lên cánh tay của Viên Phi Phi, nhìn nhột.

“Hả?”

Viên Phi Phi đã vẽ xong bên kia, nàng lui mình về phía sau một chút, xoay mặt của Lăng Hoa bên này bên kia vài lần, sau đó buông than vẽ

xuống.

Lăng Hoa nhìn bản thân trong gương, quay qua quay lại thưởng thức.

“Hôm nay là ngày quan trọng đối với ta.” Lăng Hoa lại nói.

Viên Phi Phi: “Quan trọng cái gì.”

Lăng Hoa nhìn Viên Phi Phi, vẻ mặt nghiền ngẫm nói: “Có người bảo, tối nay thiếu gia của Khuất gia sẽ tới.”

Viên Phi Phi khựng lại.

“Ai nói.”

Lăng Hoa thu dọn đồ đạc trên bàn, sau đó đứng lên, đến gần bên Viên Phi Phi, khẽ thì thầm: “Tên đây tớ nhỏ ngoài cửa của bọn ta, người biết chứ.”

Viên Phi Phi nghĩ một chút, nói: “Người đang nói kẻ tên Đậ Nha?”

Trong Kim Lô có không ít đây tớ nhỏ tuổi theo hầu hạ hoa nương, đều là trẻ tuổi, tuy nhiên do bởi hoa nương trong Kim Lô quá nhiều, cho nên không phải tất cả mọi hoa nương đều được chia cho một người hầu, những tên đây tớ nhỏ tuổi này suốt ngày chạy tới chạy lui đây trong lầu, trông thấy tên nào thì gọi tên đó là được.

Chỉ có cái kẻ Viên Phi Phi gọi là “Đậ Nha,” tên đây tớ trẻ tuổi đó khác người, chỉ cần hần rảnh rỗi một chút, sẽ chạy đến trước cửa của Lăng Hoa hầu hạ, khi thì thu xếp lại mớ lụa rối rắm trước cửa, khi thì quét dọn.

Tuy nhiên, điều làm Viên Phi Phi chân chính chú ý đến hần, là do hần cũng giống như Trương Bình, cũng là một người câm.

“Cái món Đậ Nha kia của người thì sao rồi.” (2)

(2) Đậu Nha: giá đỗ (beansprouts).

Lăng Hoa nói: “Hôm bữa lúc Kim lão gia tới, Đậu Nha nghe ông ta nói với tùy tùng, tối nay hai tên nhóc của Khuất gia sẽ tới.”

Viên Phi Phi: “Là cặp song sinh đó?”

Lăng Hoa liếm liếm môi, “Bọn họ tất nhiên là vì danh tiếng của cái ả trên tầng thượng mà đến.....” Tay của Lăng Hoa khoát lên bả vai của Viên Phi Phi, chiếc cầm mảnh mảnh của nàng ta kề ngay bên tai của Viên Phi Phi, thì thầm: “Phi Phi, người phải giúp ta.”

Viên Phi Phi: “Người muốn làm gì.”

Lăng Hoa ngẩng đầu, nhìn Viên Phi Phi, lạnh lùng nói: “Á ta năm nay đã sắp ba mươi tuổi rồi, ngời cao như vậy không khỏi lạnh sao.”

Viên Phi Phi cười rộ lên, bắt lấy khuôn mặt của Lăng Hoa nói: “Ranh con, người thì biết cái gì, ta nghe nói cái vị Cầm Sắt đó ôm danh hiệu hoa khôi của Kim lâu đã mười mấy năm rồi, vô địch của thành Kỳ Thủy, người lấy cái gì đòi đi so với người ta.”

Lăng Hoa đặt tay lên cánh tay của Viên Phi Phi, nhẹ nhàng ve vuốt, cũng không nói gì, chỉ dùng đôi đồng tử chậm rãi đảo đến khoé mắt nhìn nàng, bao nhiêu quyến rũ bao nhiêu cám dỗ trong chút cử động ấy đều lộ hết ra.

Viên Phi Phi sửng sốt, sau đó cười lên một tiếng, buông tay.

Lăng Hoa sáp lại gần, thì thầm: “Phi Phi, ta trời sinh ra liền đã biết.....”

Viên Phi Phi: “Biết cái gì.”

Lăng Hoa cười, chậm rãi nói: “Biết thế nào để lấy lòng đàn ông.”

Viên Phi Phi đảo mắt kinh hãi.

Lăng Hoa đứng qua một bên, lạnh mặt bảo: “Cái thứ giống như người dĩ nhiên sẽ không hiểu được.”

Viên Phi Phi nhướn mày, “Cái thứ giống như ta?”

Lăng Hoa chuyện chú sẫm soi móng tay của mình, “Ờ.....”

Viên Phi Phi: “Nói rõ coi.”

Lăng Hoa ngẩng đầu.

“Phi Phi, người có từng muốn đàn ông chưa?”

Viên Phi Phi nhìn nàng ta không nói.

Đôi mắt đào hoa của Lăng Hoa híp lại thành hai đường kẻ, giống như mắt của rắn Thanh Xà, quấn quanh Viên Phi Phi.

“Muốn đàn ông, muốn có được đàn ông..... làm cho hắn từ đầu đến chân, mỗi một tắc đều thuộc về người.” Lăng Hoa chậm rãi bước đến bên người Viên Phi Phi, khẽ nói: “Toàn bộ, đều thuộc về người.....”

Viên Phi Phi cúi đầu không nói, Lăng Hoa nhẹ nhàng nắm lấy bả vai của Viên Phi Phi, nói: “Ta đã từng.”

Viên Phi Phi: “Ai.”

Lăng Hoa: “Không còn nữa rồi.”

Viên Phi Phi: “Chết rồi?”

Lăng Hoa chậm chậm nhìn xuống mặt đất, thản nhiên nói: “Không khác gì mấy so với chết.”

Viên Phi Phi đứng nhích ra, nói với Lăng Hoa: “Khi nào thì bọn họ tới.”

Lăng Hoa cười bảo: “Không biết.”

Viên Phi Phi gật gù, nói: “Khuất phủ cách nơi này không xa, nhưng mà loại hành vi đến thanh lâu vui chơi này, người nhà của Khuất gia khẳng định sẽ không làm một cách quang minh chính đại.....” Viên Phi Phi ngẫm nghĩ, nói, “Theo ta nghĩ, bọn họ nhất định sẽ đi cửa sau.”

Lăng Hoa chụp lấy cánh tay của Viên Phi Phi: “Phải làm thế nào!”

Viên Phi Phi: “Người muốn chặn đường họ?”

Lăng Hoa không nói gì, Viên Phi Phi lại bảo: “Bọn họ nhất định sẽ có tủy tòng bên người.” Lăng Hoa tiếp lời: “Trong Lầu nhất định cũng sẽ cử người ra đón.” Viên Phi Phi nhìn Lăng Hoa một cái, nói: “Không thể làm chuyện dư thừa.”

Lăng Hoa nhấc tay, nhè nhàng xoa chiếc cổ trắng ngần của mình, nói: “Cái gì cũng không làm được.” Nàng ta nhìn Viên Phi Phi, lại thấp giọng, thì thầm thêm một lần nữa ——

“Việc gì, cũng-không-cần-làm.....”

.....

Đêm khuya thanh vắng, lối nhỏ không người.

Ngõ nhỏ vắt ngang Kim Lô, ẩn mình trong lùm cây xum xuê hoa lá.

So với mặt tiền của Kim Lô, nơi đây yên tĩnh hơn nhiều.

Lúc này, ở cuối hẻm nhỏ loáng thoáng truyền đến tiếng nói chuyện.

“Con ngóng hai vị từ nãy đến giờ.....” Người nói chuyện khoảng chừng đầu đó ba mươi tuổi, quần áo trên người tốt hơn quần áo của đầy tớ trong Kim Lâu không ít, vẻ mặt tươi cười, cung kính chấp tay đón vài người trước cửa vào trong.

Bước vào trước tiên là hai thiếu niên, lạ cái là hai thiếu niên này giống nhau như đúc, đều cầm theo quạt trong tay, lưng đeo ngọc bội, một người mặc áo màu xanh lam, một người mặc áo màu xanh lá thẫm, đều mắt sáng mà rậm như nhau, bộ dạng chính nhân quân tử.

Công tử mặc áo màu xanh lam nói với người còn đang đứng bên cửa: “Lưu quản sự, phiền ông đợi lâu rồi.”

Quản sự vội vã xua tay, nói: “Hai vị thiếu gia, xin mời qua bên này.”

Hai vị công tử chậm rãi mon theo hẻm nhỏ đi về phía trước, vừa đi vừa nói cười.

“Hai vị thiếu gia, Cầm Sắt cô nương đang đợi hầu hạ.”

“Cảm phiền.”

Hai vị thiếu gia của Khuất gia để tùy tùng của mình ở lại bên ngoài, hai người kẻ trước người sau tiến vào trong sân.

“Con đã nhận được tin tức từ đại thiếu gia, đã đợi một ngày một đêm rồi, thưa hai vị.”

Thiếu niên mặc áo màu xanh lam khoát tay, nói: “Ta và Tử Quang cũng là lâu đầu tiên đến đây, cũng mong Lưu quản sự chiếu cố.”

Quản gia vội vã khom người: “Nhất định nhất định.”

Thiếu niên mặc áo màu xanh lá thẫm chậm rãi nói: “Lưu quản sự, hai anh em chúng ta có một yêu cầu, không biết Trúc Đường đã thông báo hay

chưa.”

Quản sự vẻ mặt đã hiểu chuyện, nói: “Đại thiếu gia đã phân phó rồi, xin hai vị yên tâm.”

Hai người thiếu niên cùng nhìn nhau, thản nhiên cười.

“Đã sớm nghe danh thơm nức trời của Cầm Sắt cô nương, thậm chí khi còn ở kinh thành, cũng có người hay nhắc tới tiếng thơm của cô nương.”

Quản sự cười nói: “Hân hạnh được hai vị đến thưởng thức.”

Khuất Tử Quang nhắc tay, dùng quạt lụa gạt cành hoa đang rũ trước mắt xuống.

“Nào có, được chiêm ngưỡng dung nhan của cô nương, anh em chúng ta chính là ——“

Khuất Tử Quang nói giữa chừng, đột nhiên hoá đá. Tay của hắn duy trì ở tư thế gạt hoa, đôi mắt thì nhìn phía trước ngây ngẩn, không nhúc nhích.

Khuất Tử Như ở phía sau không hiểu, đi vòng đến bên người Khuất Tử Quang.

“Huynh vậy là ——“

Kết quả, hắn đang hỏi giữa chừng, cũng nói không hết lời.

Nơi cuối rừng hoa lá, bóng đêm mờ lung

Nàng ngồi duyên dáng, hoa đào ẩn mỹ dung

Mây như xuân liễu, mắt như ráng thu hồng.

Quán sự run rẩy lấp bắp cúi mặt, “Hai, hai vị..... bên này, mời đi bên này.....”

Khuất Tử Quang và Khuất Tử Như cùng một lúc phất quạt lên.

Này có một đoá lẵng hoa nhỏ, lặng lẽ nở sau bức rèm xuân..

NGƯỜI Ở NƠI TỊCH LẶNG

Twentine

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 32: Loli Nghe Bên Vách Tường

Người muốn ta giúp người như thế nào

Không đơn giản sao, cản lại là được

Vậy lỡ may Cầm Sắt biết được.

Thì thế nào.

Viên Phi Phi ngồi ngoài ban công của phòng Lăng Hoa, miệng gặm một nhánh cây nhỏ, ngược đầu nhìn trời.

Không ai biết nàng đang ở đây.

Lăng Hoa cũng không biết.

Viên Phi Phi giúp Lăng Hoa vụng trộm lên ra ngoài, chạy đến cửa sau của viện chặn hai vị thiếu gia nhà họ Khuất kia lại đã được khá lâu rồi. Sự việc tiến triển thuận lợi ngoài dự liệu, Lăng Hoa chưa cần xuất chiêu, nửa câu cũng chưa nói, hai vị thiếu gia kia đã theo nàng ta về.

Viên Phi Phi vốn nên trực tiếp rời đi bằng cánh cửa sau đó, thần sai quỷ khiến sao, nàng không đi, mà lại chạy về phòng của Lăng Hoa trước bọn họ, đẩy cánh cửa trong phòng gần như chưa bao giờ được mở, ra ngồi hứng gió.

Nàng nghe thấy tiếng hai thiếu gia họ Khuất ôm Lãng Hoa tiến vào phòng, không lâu sau, một tên đầy tớ bưng rượu, điếm tâm và hoa ngon quả ngọt vào. Cũng bưng tới một bồn nước nóng, để một bên.

“Hai vị chủ nhân, cùng nhau?”

Giọng Lãng Hoa mát mẻ, Viên Phi Phi hứng thú đứng ngoài nghe, gần như có thể tưởng tượng ra ánh mắt như cười như không của Lãng Hoa.

“Huynh đệ chúng ta, thích cùng nhau làm mọi sự. Đúng không, Tử Như?”

“Dĩ nhiên.” Khuất Tử Như ngồi rất ngay ngắn, nói nhẹ như bông.

Lãng Hoa ngồi trên chiếc ghế giữa hai người, bỏ trái cây, đưa cho mỗi tên một nửa.

“Cảm tình giữa hai vị chủ nhân thật tốt.”

Khuất Tử Quang cười thản nhiên, tiếp nhận trái cây từ tay Lãng Hoa, nhưng không đặt vào miệng, chỉ cầm trong tay ngắm nghía.

Lãng Hoa nhếch miệng, rót cho mình một ly rượu, cũng không để ý đến hai kẻ bên người, bắt đầu tự uống.

Khuất Tử Quang và Khuất Tử Như cùng nhìn nhau, hào hứng nói: “Cô nương thật thú vị, nên xưng hô thế nào.”

“Nô gia Lãng Hoa.”

Khuất Tử Quang: “Linh trong từ nào.” (1)

(1) Lãng và Linh đều đồng âm trong tiếng Trung, ling

Lãng Hoa một tay chống đầu, mắt nhuộm men rượu long lanh.

“Thì nhân bất thức.....” (2) Lãng hoa khẽ thì thầm.

Khuất Tử Như nhún nhẹ chiếc quạt, chậm rãi ngâm: “Thì nhân bất thức, lãng vân mộc (3)..... thì ra là chữ lãng đó. Cô nương chuộng thơ văn?”

Lãng Hoa phì cười, đảo mắt nhìn Khuất Tử Như.

“Chủ nhân trông nô gia giống như chuộng thơ văn?”

Khuất Tử Như cười nhạt lắc đầu, “Không giống.”

Lãng Hoa nhắc tay, ngón tay nuột nà móc lấy cổ áo của Khuất Tử Như.

“Chủ nhân nếu chuộng khẩu vị này, trong lâu cũng có.”

Khuất Tử Như nhích quạt, nhẹ nhàng gỡ ngón tay của Lãng Hoa ra, tiện tay đem quạt lách vào trong đai lưng của Lãng Hoa. Xiêm y Lãng Hoa mặc vốn đã không nhiều, lại buông lơi, bị quạt khẽ gầy, nhẹ như lông vũ rút xuống để lộ bờ vai.

“Chuộng khẩu vị nào, chúng ta rất rõ.”

Lãng Hoa cũng không nhúc nhích, để mặc cho Khuất Tử Quang và Khuất Tử Như đem nàng lột sạch sẽ. Sau đó Khuất Tử Như nhẹ nhàng nhắc bông nàng lên, thả vào trong bồn.

Lãng Hoa mềm mại như không xương, ôm lấy cổ của Khuất Tử Như.

“Nô gia đã tắm sạch rồi.”

Khuất Tử Quang đứng bên cười nhạt, nói: “Sạch rồi cũng hết cách, tắm thêm một lần nữa.”

Khuất Tử Như ghé tai Lãng Hoa thì thầm: “Tắm sao cho ướt một chút mới tốt.....”

Lãng Hoa nâng chiếc cằm tinh tế lên, ngoan dụ trầm mình trong nước.

Khuất Tử Quang và Khuất Tử Như buông quạt, cầm gáo nước bên cạnh bồn, nhẹ nhẹ múc nước, đổ lên người Lãng Hoa. Căn phòng mịt mờ hơi nước, Lãng Hoa không một lời kháng nghị, yên lặng ngồi trong bồn.

Không lâu sau, Khuất Tử Quang nhắc tay rút ra một cây trâm gài tóc trên đầu của Lãng Hoa.

Lãng Hoa xoay mắt nhìn.

Khuất Tử Quang thần sắc bình đạm, đặt trâm trên cổ Lãng Hoa, một đường chậm rãi gạch xuống. Lực đạo của tay hẳn không nặng không nhẹ, nhưng da thịt Lãng Hoa như bạch ngọc, gạch như thế, liền lưu lại một vết dài màu đỏ.

Khuất Tử Như khoanh tay đứng giữa khói nước lượn lờ, lặng lẽ nhìn vết đỏ ấy.

Bản thân Lãng Hoa cũng nghiêng đầu trông.

Nàng nhìn một lúc, bỗng thò tay nắm lấy cổ tay của Khuất Tử Quang.

Mũi trâm dừng lại.

Khuất Tử Như và Khuất Tử Quang mặt không mang biểu tình, đồng thời nhìn Lãng Hoa.

Lãng Hoa chậm rãi nâng tay, rút một chiếc lược cài tóc, đặt vào trong tay Khuất Tử Quang.

Khuất Tử Quang liếc xuống.

Đó là một chiếc lược bẩy răng có dây kết.

Lăng Hoa liếm môi, khẽ cười nói: “Chủ nhân, dùng cái này.....”

Khuất Tử Quang và Khuất Tử Như cùng nhìn nhau, cả hai cùng từ từ nở nụ cười.

Khuất Tử Quang nhẹ nhàng vớt chiếc trâm kia đi, trâm rơi vào trong nước, tạo nên một chút bọt tăm, rồi chìm xuống dưới. Hắn cầm lấy chiếc lược Lăng Hoa đưa, nâng cằm Lăng Hoa lên.

“Cô nương thật là thú vị.....”

Cách một bức tường mỏng kia, Viên Phi Phi nghe mọi việc trong phòng đến rõ rành rành.

Nàng ngồi khoanh chân, ngẩng đầu nhìn vành trăng sáng treo phía chân trời. Đêm nay nhiều mây, nhưng không dày đặc, bị gió thổi, đôi lúc che khuất ánh trăng, đôi lúc lại tản đi.

Cũng giống như hơi nước nhạt nhoà trong căn phòng, đem tất cả biến thành mộng lung.

Viên Phi Phi mặt không mang biểu tình, nghe từng âm thanh dồn dập trong căn phòng ấy, đem chân đang còn khoanh, dang ra một chút.

Xem hoa trong sương. (4)

Lòng người vốn chôn ở một nơi sâu thẳm, nhìn không tới, mở không ra.

Cũng giống như Viên Phi Phi không thể nào hiểu được, Lăng Hoa vì sao lại đi miệt mài trên con đường yên hoa khói lửa này mà không biết mệt.

Và Lăng Hoa cũng như vậy, không thể nào hiểu được, Viên Phi Phi vì sao khi nghe tới tên của người nhà Khuất gia, lại trốn ngoài gian phòng, không chịu rời đi.

Đêm hôm đó, Viên Phi Phi đợi thẳng đến khi tàn cuộc.

Hai vị thiếu gia nhà họ Khuất không lưu lại qua đêm, mây mưa qua đi, đứng dậy rời khỏi. Viên Phi Phi từ bên ngoài phòng bước vào, Lăng Hoa sững sốt một phen, sau đó nheo nheo mắt nhìn nàng.

“Ôi, cho người thấy hết rồi.”

Viên Phi Phi nhặt trái cây vốn không hề được đựng đến trong đĩa trên bàn, cắn một miếng.

“Là nghe thấy hết.”

Lăng Hoa ngồi xuống trước bàn trang điểm, bắt đầu chỉnh trang lại bản thân.

Viên Phi Phi: “..... Người vậy là tính làm gì.”

Lăng Hoa: “Phải đem hết mấy dấu hồng hồng này che đi mới được.”

Viên Phi Phi: “Còn muốn tiếp khách?”

Lăng Hoa quay đầu, cười mang ý vị sâu xa.

“Người ta đợi chính là ——” Ánh mắt của Lăng Hoa khẽ hướng lên trên một cái, Viên Phi Phi chợt hiểu. Nàng vỗ vỗ tay, nói: “Người đang đợi người ta tìm đến người tính số à.”

Lăng Hoa thấy ngớ ngẩn, bảo: “Tính số, dựa vào ả ta?”

Viên Phi Phi không quan tâm, lại nói: “Ta đi đây.”

Lăng Hoa chột ngoái đầu, nhìn nàng hỏi: “Biết bây giờ là canh mấy rồi không?” Nàng ta cố ý nói như vậy, là vì biết Viên Phi Phi mỗi lần ghé đều lo đi về nhà sớm.

“Cái tên câm ở nhà người, hôm nay không quản thúc người à?”

Viên Phi Phi nhìn nàng một cái, không nói gì.

Lăng Hoa hỏi: “Bữa nào, đưa ta đến xem chút?”

Viên Phi Phi ấn đầu nàng ta một cái, nói: “Ngoan ngoan chút đi, ta đi đây.”

Lăng Hoa nhìn theo bóng lưng của nàng, dài cổ nói:

“Thôi thôi, không cho nhìn thì không cho nhìn, ai thèm ——“

Viên Phi Phi đảo mắt khinh thường, đầu cũng không ngoái lại, cứ thế mà đi.

Nàng vừa queo ra khỏi cửa, liền nhìn thấy ở cuối hành lang, một đám nha hoàn đang vây quanh một cô gái quần áo hoa lệ tiến về phía này.

Viên Phi Phi không chút nao núng nhường đường, khi cô gái đó lướt qua vai Viên Phi Phi, nàng ta dừng bước.

Nàng ta nhìn Viên Phi Phi một cái, Viên Phi Phi lẳng lặng đón nhìn.

Trong giây lát, cô gái kia quay đầu, tiếp tục đi về phía trước.

Trước khi bước xuống lầu, Viên Phi Phi lại nhìn theo bóng lưng của Cầm Sắt, lấy tai hoạ của Lăng Hoa làm vui vẻ, lẩm bẩm: “Mau lên mau lên, tới tát cho con ranh con đó một cái, ha.”

Trăng đã lên cao.

Viên Phi Phi cảm cố bước về nhà.

Đi khá lâu, về đến đầu phố Nam, nàng ngẩng đầu lên, chếch bên góc phố là mặt tiền của một cửa hàng nho nhỏ ẩn mình trong bóng đêm. Giờ này cửa trước đã đóng chặt, trên cửa còn cài một tấm ván gỗ.

Viên Phi Phi đi đến đứng trước cửa ngó một chút.

Có lẽ là do bán dầu, khoảng đất trước cửa trông có phần trơn bóng.

Viên Phi Phi dậm dậm chân trước ngưỡng cửa.

“A.....” Nàng đi tới đi lui ngó ngó, lăm lăm tự bảo mình: “Thì ra nơi này cách nhà không xa.”

Viên Phi Phi ngáp một cái, tiếp tục đi về nhà.

Lúc về đến nhà, trong nhà thối mà vẫn còn sáng đèn.

Viên Phi Phi đẩy cửa, Trương Bình đang ngồi ngay bên bàn, nhắm mắt dưỡng thần, nghe tiếng động, hăn mở mắt ra, nhìn nàng.

Viên Phi Phi chắp tay nói: “Xin lỗi xin lỗi, nhất thời quên nhìn giờ.” Nàng vừa đóng cửa vừa ngáp.

Trương Bình khẽ nhú mày, nhắc tay.

Người đi đâu vậy.

Viên Phi Phi: “Đi tìm Bùi Vân, không phải đã nói rồi sao.”

Nói thật.

Viên Phi Phi nhìn Trương Bình, “Dĩ nhiên, ta này giờ toàn ở Kim Lôu, không tin ông đi mà hỏi hăn.”

Viên Phi Phi nhún vai, bụng bảo dạ ta không có nói dối, vốn là ở Kim Lâu.

Trên bàn bày cơm nước, Viên Phi Phi chụp đũa, vừa tính xuống tay, bị Trương Bình ngăn lại.

Viên Phi Phi trông qua, thần sắc của Trương Bình có vẻ nghiêm túc.

Trề thế này, người toàn ở chỗ hăn?

Viên Phi Phi: “À.....”

Trương Bình rút đũa từ trong tay Viên Phi Phi ra, Viên Phi Phi mất kiên nhẫn nói: “Làm gì vậy ——?”

Trương Bình xoay vai của Viên Phi Phi, để cho nàng đối mặt với mình.

Trước khi người đi đã nói gì.

Viên Phi Phi ngó dáo dác.

“Cái gì nói gì, ta không nhớ.”

Trương Bình nhắc tay, hai ngón tay mạng mẽ nhón lấy cằm Viên Phi Phi, khẽ xoay một cái, đem mặt của nàng bẻ về lại. Viên Phi Phi cũng không có ý giăng ra.

nàng biết sẽ giăng không ra.

Người nói trước bữa cơm chiều sẽ về.

Viên Phi Phi: “Gặp chút chuyện nên bị chậm trễ.”

Chuyện gì.

Viên Phi Phi: “Không nhớ nữa rồi.”

Trương Bình đập bàn, bát đũa trên bàn đều nảy lên một trận rồi rung rinh. Viên Phi Phi liếc mắt nhìn sang, chậm rãi nói: “Ông chưa ăn cơm?”

Trương Bình không nhúc nhích.

Viên Phi Phi cầm đũa lên, nhét vào tay Trương Bình, Trương Bình không cầm.

Viên Phi Phi nhìn hăn nói: “Ăn cơm.”

Trương Bình nhìn Viên Phi Phi, hai người giăng co.

Một hồi lâu sau, Viên Phi Phi lại nói: “Ta đói rồi, cũng buồn ngủ.”

Trương Bình thở dài, nhận lấy đũa, gắp một chút thức ăn trong đĩa trên bàn, bỏ vào bát Viên Phi Phi.

Viên Phi Phi vẫn ngồi nhìn. Nàng cảm thấy, Trương Bình đã thay đổi.

Trước đây, hăn tuy vẫn thường thở dài với nàng, nhưng mỗi lần thở xong, sẽ buông hết xuống. Nhưng nay, hăn thở dài ngày càng nhiều, sau đó là thoả hiệp và bất đắc dĩ, cho dù đã thở dài xong, vẫn đọng lại trên khuôn mặt, y như cũ, một chút âm lắng nặng nề.

“Ông chủ, ông có vui không.”

Viên Phi Phi chợt hỏi một câu không đầu không đuôi. Trương Bình tay đang cầm bát cơm, nhìn về phía nàng, ánh mắt hơi nghi hoặc.

Viên Phi Phi: “Nuôi nấng ta, ông có vui không.”

Trương Bình ngưng một chút, sau đó cười một tiếng, lắc lắc đầu.

“Ồ——“ Viên Phi Phi nhe răng cười, nói: “Sao lại không vui.”

Trương Bình đặt bát đĩa xuống, ra hiệu nói——

Người nay không nghe lời ta nữa rồi.

Viên Phi Phi cười haha một tiếng, nói:

“Trước kia đã không nghe.”

Trương Bình nhìn nàng, ngẫm nghĩ một chút, sau đó gật gù.

Cũng đúng.

Viên Phi Phi gấp lên một miếng củ cải, đưa đến bên miệng Trương Bình, Trương Bình há miệng ăn.

Viên Phi Phi khom người, sà đến bên Trương Bình.

“Được ông nuôi nấng, ta rất vui.”

Đĩa của Trương Bình ngừng lại, hãnh nhìn nàng một cái, sau đó đẩy nàng về chỗ ngồi.

Viên Phi Phi ăn cơm ngẫu nhiên, Trương Bình không còn biểu thị gì nữa, nhưng nét thâm trầm trên gương mặt đã bớt đi rất nhiều.

Chú thích:

(2)(3) Lấy từ bài thơ “Cây thông non” của Đỗ Nhuận Hạc

Thì nhân bất thức lãng vân mộc, / Trục đãi lãng vân thủy đạo cao.

“Người đời lúc đó đâu biết đó là cây sẽ mọc xuyên mây, Đợi đến khi xuyên mây rồi mới nói quả là cao thật.”

(4) Thành ngữ lấy từ bài thơ “Tiểu hàn thực chu trung tác” của Đỗ Phủ, chỉ những sự việc hoặc sự vật không thể nhìn rõ chân tướng.

NGƯỜI Ở NƠI TỊCH LẶNG

Twentine

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 33: Đại Thúc Bị Makeover

Đêm ấy, Viên Phi Phi nằm trên giường, Trương Bình nằm ngủ bên cạnh.

Trương Bình cả một ngày làm việc, không lâu sau đã ngủ.

Viên Phi Phi vẫn còn chống mắt.

Đã từng có rất nhiều lần Trương Bình là người nhập mộng trước nàng. Viên Phi Phi chậm chậm xoay mình, Trương Bình nằm nghiêng, xây lưng về phía nàng.

Đêm khuya người lẳng.

Viên Phi Phi nương theo ánh trăng yếu ớt, nhìn bóng lưng dày rộng của Trương Bình. Hắn mặc một chiếc áo sát nách, đã vô cùng cũ kỹ. Viên Phi Phi còn nhớ, đây là vải Hồng Anh đưa tặng hai năm trước, vốn là để làm mền, kết quả còn dư một khúc, Trương Bình tự đo đạc, làm thành một chiếc áo để mặc.

Trương Bình là đàn ông to xác, tài nghệ may vá khỏi cần bàn. Trong hai năm qua, chiếc áo đã sút chỉ không biết bao nhiêu lần, cổ áo đã te tua. Cuối cùng Viên Phi Phi thật tình nhìn hết nổi, theo Lăng Hoa học hai hôm, về nhà cắt một miếng vải đệm bên ngoài rồi khâu hết lại cho Trương Bình.

“Cho ông, lần này không thể nào sút chỉ được nữa.” Nàng đã nói với Trương Bình.

Lúc đó Trương Bình mới vừa làm việc xong, quay về phòng, người đầy mồ hôi. Mỗi khi hãn làm việc xong, phản ứng sẽ chậm hơn bình thường một chút, sau khi đón lấy chiếc áo, hãn nhìn nó chăm chăm hồi lâu.

“Ông chủ?”

Trương Bình bưng tỉnh, đem áo đặt xuống giường, xoa xoa đầu của Viên Phi Phi.

Đến nay, chuyện đã qua rất lâu rồi.

Trong bóng tối, Viên Phi Phi chậm rãi nhấc tay, nàng không dám đụng Trương Bình, nên chỉ phác hoạ theo đường nét lên xuống của bóng lưng hãn.

Dẫu cách một lớp áo vải, dẫu cách cả bóng đêm, Viên Phi Phi vẫn cảm nhận được từng đường lên xuống nhấp nhô của tấm lưng ấy như cũ. Như núi đồi và khe rãnh nhỏ nhỏ trên một vùng đất bao la.

Trương Bình làm việc xong, sẽ lau mình một lượt, nhưng vẫn để lại trên người một mùi mồ hôi nhàn nhạt.

Ngày đông thì không đến nỗi, còn vào những ngày hè, mùi mồ hôi này sẽ càng nồng đậm hơn.

Viên Phi Phi yêu thích hương vị đó.

Trên người Bùi Vân cũng có hương vị, một loại hương vị như hoa lan của quân tử khí, dịu dàng nho nhã. Trên người Lăng Hoa cũng có, nồng nàn của son phấn và nước hoa, quyến rũ mê người.

Nhưng Trương Bình không hề giống như họ.

Nhiệt độ của cơ thể của Trương Bình bình thường cao hơn người khác, lẫn trong mùi mồ hôi phảng phất là mùi hương không đậm không nhạt của

cơ thể hẳn, trộn chung lại, thành một hương vị ấm áp thịnh khí của đàn ông, như hiện giờ.

Bao trùm xung quanh Viên Phi Phi, khiến nàng không thể không co gập.

Đêm ấy, Viên Phi Phi nhìn tấm lưng của Trương Bình, lâu thật lâu.

Nàng giống như ngấn người, cũng giống như đang nghĩ suy gì đó.

.....

Sớm tinh mơ hôm sau, Trương Bình tỉnh dậy, vừa mở mắt ra đã thấy Viên Phi Phi tay đang chống đầu ở một bên gối hăn.

Rất ít khi thấy được nàng dậy sớm như thế này, Trương Bình chống người ngồi dậy, ngó qua nàng.

Viên Phi Phi mở miệng nói: “Ông chủ.”

Trương Bình vận động cánh tay một chút, thản nhiên cười với nàng.

Viên Phi Phi: “Ta đi coi Lưu quả phụ với ông nhé.”

Cánh tay đang duỗi của Trương Bình chợt khựng lại.

Viên Phi Phi đã mặc quần áo tươm tất, thậm chí đầu tóc cũng đã sửa soạn đàng hoàng, nàng vẫn cải trang làm thiếu niên, trên búi tóc trùm một chiếc khăn vuông màu trắng xanh, tươi cười với Trương Bình nói: “Ông chủ, hôm nay trời thật đẹp, rất thích hợp với những việc đào hoa.”

Trương Bình yên lặng một hồi, lắc đầu.

Viên Phi Phi đã sớm liệu đến màn này, giọng điệu của nàng không thay đổi, nói: “Ông lo lắng điều gì.”

Cơ mặt của Trương Bình thắt chặt, không nhìn Viên Phi Phi nữa.

Viên Phi Phi nghiêng đầu, cười với Trương Bình nói: “Ông chủ, ông lo lắng điều gì.”

Trương Bình dăm chiêu, nhắc tay ra hiệu.

Ta đã nói qua rồi.

Viên Phi Phi: “Nói không có lý.”

“.....”

Viên Phi Phi: “Ông chủ, là người ta coi trọng ông trước, nếu như ông mà không ngon lành như ông nghĩ, cô ta sao lại đi tìm bà mỗi đến nói chuyện. Ta nghe ngóng qua rồi, tiền công của Mã Bà không rẻ chút nào.”

Nàng ôm chân mình, ngó ngó cặp chân dài của Trương Bình, nói đùa: “Ông chủ, bình thường ông không tự ngó mình một chút sao.”

“.....?”

“Nào nào.” Ngón tay của Viên Phi Phi ngoắc ngoắc, chỉ điểm cho Trương Bình: “Ta không nói đùa với ông, ta xem đồng bùn nhão trên phố, kẻ nào kẻ nấy trông như mấy con tò he, xong ta ngó ông.” Viên Phi Phi vỗ “đét” vào đùi của Trương Bình, reo lên: “Thật là tráng kiện như một con bò!”

Bị nàng bỗng dưng đập cho một phát như thế, Trương Bình giật bản mình, lúc vừa kịp phản ứng lại, muốn trừng trị nàng, thì Viên Phi Phi đã đi trước một bước, sà tới đem mặt mình dí sát vào mặt Trương Bình.

“Ông chủ, ông hoàn toàn không biết bản thân đẹp trai cỡ nào.”

Viên Phi Phi nhìn Trương Bình gằn trong gang tấc, thản nhiên cười.

“.....”

Trương Bình đầu tóc để xoã, che đi nửa khuôn mặt, nhưng Viên Phi Phi vẫn nhìn ra được, hấn lại hiếm khi đang đỏ mặt lên.

“Ồi——“ Viên Phi Phi la lên một tiếng cố tình kéo dài, mặt toàn ý cười nói: “Ông chủ, ông quả thực không chịu nổi lời khen.”

Trương Bình hơi thở căng thẳng, quần bách ngồi đó, nắm vai Viên Phi Phi xoay nòng về phía mình. Viên Phi Phi không chịu buông tha, nói: “Ông mau mặc áo vào.”

Trương Bình lắc đầu.

Viên Phi Phi nhảy xuống khỏi giường, đem áo của Trương Bình ném lên đầu hấn.

Trương Bình vẫn ngồi ngây ngốc như cũ.

“Nhìn cái gì, đây là đồ ta moi nguyên buổi sáng mới ra.” Viên Phi Phi đứng trước mặt Trương Bình nói: “Là áo mới trong tủ, quanh năm suốt tháng ông cũng không mặc được lấy vài lần, để làm quái gì.”

Trương Bình ngược mắt, nhìn Viên Phi Phi ở trước mặt, có vẻ hơi do dự.

Viên Phi Phi đang nhìn hấn thản nhiên như vậy.

Trương Bình khẽ mím môi, lại cúi đầu. Viên Phi Phi lại gần, giúp hấn xỏ tay vào áo.

“Mặc vô mặc vô.”

Trương Bình như một người gỗ, bị Viên Phi Phi kéo tay kéo chân, rốt cuộc cũng coi như mặc xong.

Lúc lòi Trương Bình từ giường đứng dậy, bản thân Viên Phi Phi cũng sững sờ.

Viên Phi Phi mười tuổi từ Tú Ố thư viện xuất sư. Kỳ thực cũng không phải đã học xong, chỉ là chữ cũng đã biết khá nhiều, Viên Phi Phi lại mang thân con gái, không thể tham gia thi cử, huống chi theo thời gian nàng lớn dần lên, nếu tiếp tục học nữa, cũng dễ dàng bị người ta phát hiện chân tướng. Cho nên, năm nàng mười tuổi, đã dần dần nói lỏng quan hệ với bạn học, rồi rời thư viện. Ngày Viên Phi Phi chính thức rời đi, Khuất Lâm Uyển mời Trương Bình đến hoa viên của thư viện cùng ăn bữa tối. Trương Bình rất xem trọng lời mời này, cất công đi mua một chiếc áo mới.

Đây là một trong vài bộ quần áo tốt ít ỏi của Trương Bình —— trường bào màu xanh nước biển hiền hoà, cổ áo và tay áo thêu những viên mây nhạt. Lồng ngực cuộn cuộn mạnh mẽ, thắt lưng rộng màu đen sẫm, quần quanh vùng eo thon rảnh, làm cho dáng người cao lớn càng thêm vô cùng sinh động.

Viên Phi Phi nhìn một hồi, cười hì hì với Trương Bình, khẽ lẩm bẩm: “Lời cho nàng ta rồi.”

Trương Bình dường như vẫn còn đang ngây người, không nghe rõ Viên Phi Phi nói gì, hẩn nghi hoặc nhìn Viên Phi Phi, Viên Phi Phi lắc đầu. Nàng bước tới nắm cổ tay của Trương Bình lòi kéo vào góc phòng, đến trước một chiếc gương đồng đặt trên bệ cửa sổ.

“Ông chủ, ông đợi chút.”

Nàng xoay người, kéo chiếc ghế bên bàn đến, đặt sau người Trương Bình.

“Ngồi.”

Trương Bình bị Viên Phi Phi ấn xuống ghế, hấn nhắc tay, muốn ra hiệu gì đó, lại bị Viên Phi Phi ngắt lời.

“Ông ngồi yên đây, ta giúp ông búi tóc.”

Trương Bình vẫn còn muốn động đây, Viên Phi Phi vỗ vào cổ của hắn.

“Cúi đầu cúi đầu, ông ngồi mà sao vẫn còn cao thế này.”

Trương Bình do dự một chút, cuối cùng cũng vẫn cúi đầu.

Viên Phi Phi dùng chiếc lược gỗ giúp Trương Bình chải tóc. Tóc của Trương Bình hơi khô, khi chải tóc rất mất công. Viên Phi Phi kiên nhẫn chải xong, sau đó để cho Trương Bình ngẩng đầu lên lại.

Tay phải của nàng để ở chân tóc, tay trái của nàng cầm mớ tóc, gom hết tóc lại thành một bờm, rồi rút từ thắt lưng ra một chiếc trâm gỗ, đặt ngang bờm tóc, đem tóc quấn qua quấn lại quanh chiếc trâm, sau cùng đem phần đuôi tóc nhét vào trong búi tóc.

Trương Bình lặng lẽ ngồi, nhìn Viên Phi Phi trong chiếc gương đồng.

Hắn ngày thường vốn không dùng đến gương, chiếc gương này đặt ở đây đã không biết bao nhiêu năm, soi vào không còn thấy rõ nữa, thế nhưng hắn đối với cô bé này quá đỗi quen thuộc, quen thuộc đến nỗi chỉ cần ngó sơ qua vài nét đại khái, hắn cũng có thể tự hình dung ra được nguyên một trạng thái của Viên Phi Phi.

Qua hình ảnh mơ hồ trên mặt kính, Trương Bình hơi cảm thấy hốt hoảng.

Hắn nhớ rõ, khi Viên Phi Phi còn nhỏ, có một cặp mắt tròn xoe, trông rất linh lợi. Sau này không biết vì sao, đôi mắt tròn đó càng ngày càng hẹp

lại, càng ngày càng dài ra, cuối cùng thì biến thành một đôi mắt phượng một mí. Thiếu đi một phần linh động, thêm vào một chút ma mị.

Đã có rất nhiều lần, hấn không biết nàng đang nghĩ gì.

“Xong rồi.”

Viên Phi Phi khẽ vỗ tay một cái, nói với Trương Bình.

Trương Bình bừng tỉnh, nhìn nàng một cái. Viên Phi Phi nói: “Đứng lên xem xem.”

Trương Bình đứng dậy, Viên Phi Phi lui ra sau vài bước, híp mắt, tử tế quan sát.

Trương Bình ngày thường không thích phiến toái, không hay búi tóc kiểu này, hơn nữa hấn cũng không thường ra khỏi cửa, lúc ở trong nhà luyện sắt làm việc, chỉ dùng dây buộc hết tóc ra sau gáy.

Giờ đây tóc Trương Bình được búi cao thật cao, làm cho những đường nét trên khuôn mặt hấn càng thêm rõ ràng, nhất là đường viền của quai hàm, không tinh tế sạch sẽ như những chàng công tử trẻ tuổi, nhưng lại mang một vẻ trưởng thành và mạnh mẽ rất riêng.

Viên Phi Phi nhìn đến say mê.

Trương Bình bị nàng nhìn chăm chăm như thế, không biết vì sao, hốt nhiên có chút cảm giác ngượng ngùng.

Cũng may, Viên Phi Phi không nhìn lâu.

“Như vậy được rồi.”

Trương Bình lặng lẽ ngó nàng.

Viên Phi Phi bước tới, ngẩng đầu nói với Trương Bình: “Ông chủ, như vậy là tốt rồi.”

Trương Bình vẫn như cũ, mặt không biểu cảm.

Viên Phi Phi nắm tay áo của hắn kéo ra khỏi phòng.

“Đi nào đi nào.” Nàng đẩy cửa mở, bên ngoài mặt trời chói lòà, làm cho nàng suýt nữa hoa mắt. “Ôi ôi, trời quá đẹp.”

Trương Bình bị nàng lôi ra tới sân, bỗng giống như vừa tỉnh ngộ, đứng khựng lại.

Viên Phi Phi ngoái đầu, Trương Bình ra hiệu ——

Người ăn cơm chưa.

Viên Phi Phi há hốc mồm, “Làm sao có thể đã ăn rồi!”

Trương Bình gật gù, xoay người muốn chạy vào bếp. Viên Phi Phi vội vã chụp lấy Trương Bình từ phía sau, Trương Bình quay lại, mặt rất tự nhiên.

Ăn trước đã.

“Ăn cái khi gì!” Viên Phi Phi la ãm lên, Trương Bình mím chặt môi.

“Ông giờ này còn muốn ăn cơm!?” Viên Phi Phi điên ruột nói, “Ta thật là——” Nàng vò đầu bứt tai, rồi nói với Trương Bình: “Được rồi ông yên tâm, đợi tí nữa bảo đảm có cơm ăn!”

Trương Bình hơi khó hiểu.

Viên Phi Phi dài cổ ra trừng mắt với hắn, nói: “Ông vẫn nên nghĩ một chút xem tí nữa gặp Lưu quả phụ thì sẽ nói những gì với người ta đi.”

Trương Bình đứng yên một chỗ, thần sắc do dự. Hắn thậm chí còn không biết, rốt cuộc là vì sao đã đi tới nước này. Viên Phi Phi để hết vào trong mắt, cười nhạt một tiếng.

“Đi thôi.”

Thế là, Trương Bình bị Viên Phi Phi lôi kéo, đi ra khỏi cổng.

NGƯỜI Ở NƠI TỊCH LẶNG

Twentine

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 34: Loli Đem Đại Thúc Đi Xem Mặt

Ra khỏi cổng queo trái, một đường đi thẳng.

Ban mai trong thành Kỳ Thủy, đã rất nhộn nhịp. Đường phố rộn ràng tấp nập, kẻ buôn người bán, cùng với chợ sáng họp phiên. Viên Phi Phi dắt Trương Bình đi về hướng tiệm bán dầu đầu phố.

Trương Bình tuổi trẻ tập võ, sau đó thường luyện sắt quanh năm, dáng người cao thẳng, vai rộng eo hẹp, bước đi vô cùng vững chãi. Hắn đi đường có một thói quen, đầu thường hơi cúi, mắt nhìn mặt đường phía trước. Viên Phi Phi đi theo cạnh hắn, liếc mắt một cái, nói:

“Ông chủ.”

Trương Bình quay đầu nhìn nàng, Viên Phi Phi nói: “Ông đừng lo, chút nữa ta sẽ giúp ông nói.”

Trương Bình khe khẽ cười, tỏ vẻ không sao cả.

Viên Phi Phi dắt Trương Bình đến đầu phố, ở một góc cách đó không xa có một mặt tiền của một căn tiệm nhỏ, Viên Phi Phi chỉ chỉ nói, “Chính là chỗ đó.”

Nàng ngóng ngóng, không thấy có người nào, lại nói: “Ông chủ, ông đứng đây chờ ta, ta đi qua bên đó thăm dò một chút giùm ông.”

Nói xong, nàng chực chạy qua bên đó, Trương Bình đứng phía sau níu tay nàng lại.

“Ông chủ?”

Trương Bình hơi xua xua tay.

Ta và người cùng đi.

“Ồ.” Viên Phi Phi cười trêu ghẹo, nói: “Được, cùng đi thì cùng đi.”

Trương Bình và Viên Phi Phi đang chực tiến vào tiệm, vừa đi hai bước, liền nghe thấy tiếng cãi vã. Tiếng cãi vã từng chút từng chút một to lên, khi Trương Bình và Viên Phi Phi sắp với trước cửa tiệm, bên cửa nghe “xoảng” một tiếng, là một cái bát bay ra, rớt xuống đất, bể tan nát.

Họ bước thêm vài bước, lại thêm một cái bát nữa bay ra, hướng về phía Viên Phi Phi mà tới, Viên Phi Phi nhướng mày, Trương Bình nhẹ nhàng đưa tay, chụp được nó.

Trong tiệm truyền ra tiếng chửi bới gay gắt.

“Chỗ hắc điểm này của người đơng thiếu cho ta không chỉ mới ngày một ngày hai, thấy chúng ta dễ bị lừa phải không?”

Viên Phi Phi bước vào tiệm, trông thấy không gian không lớn của tiệm dồn đầy người.

Một đám phụ nữ vây quanh, Lưu Thị ở giữa đang rũ mắt, mặt đỏ bừng.

“Chư vị tử tử, tiểu muội làm sao dám làm một việc trái với lương tâm như thế, ta ——“

“Vậy chúng ta nói oan cho người à——!?”

Giọng nói của Lưu Thị nhẹ nhàng, nửa câu còn chưa kịp nói hết đã bị một người phụ nữ mặc quần áo đẹp đẽ át mất. Người phụ nữ này trong tay đang cầm một xô đựng dầu bé xíu, sợ bị dính vào áo, ả ta giơ nó ra rõ xa.

“Còn không đong đây!”

Trong tay Lưu Thị là một một chiếc khăn lau bàn, lúc này đang bị nàng ta gắt gao xiết chặt.

“Tỷ tỷ mua mười lượng dầu, ta bán chính.....”

“Đây cái xô này mới đúng là mười lượng dầu, người tự mình ngó đi, đã đầy chưa!”

“Nhưng mà.....”

“Còn không mau đổ đây!?”

Mấy người đàn bà khác cũng phụ hoạ theo, sau khi Viên Phi Phi vào trong tiệm rồi thì đi đến góc dựa vào tường, hóng chuyện.

Trương Bình đối với những trường hợp như thế này rất không quen thuộc, hần đứng ngay ngưỡng cửa, đang lưỡng lự xem có nên lui ra ngoài lại hay không. Có người lẹ mắt, trông thấy hần, nháy mắt liên hồi.

Kết quả là mọi người đều quay lại, nhìn chăm chăm vào người đàn ông duy nhất ở trong phòng.

Lưu Thị cũng trông thấy Trương Bình, bị người trong lòng nhìn thấy mình trong tình cảnh quẫn bách như thế, hốc mắt của Lưu Thị thoáng chốc đã đỏ hoe.

Trương Bình dưới cái nhìn như ghim của một đám đàn bà, có một chút cảm giác lơ leo lên lưng hổ nên khó xuống (1), hần nhìn Viên Phi Phi một

cái, Viên Phi Phi vốn mang tâm trạng hóng hớt cho vui, kết quả nhìn thấy bộ dạng không biết xoay sở ra sao của Trương Bình, đành phải ra mặt.

Nàng hăng giọng, nói: “Chư vị, ông chủ của nhà ta đến xem mắt.”

“.....”

(1)Câu này có thể hiểu theo nghĩa đâm lao phải theo lao, nhưng dùng vào đoạn văn thấy không hợp cảnh.

Đám đàn bà sững sốt, ngó Trương Bình từ trên xuống dưới.

Hai bên đều không biết mặt nhau, nhưng hôm nay Trương Bình ăn mặc rất chỉnh tề, thân hình cân xứng, cao lớn sinh động, mắt mũi rõ ràng, dưới ánh mặt trời, còn mang theo một chút phong sương lịch lãm.

Hơn nữa những người đàn bà này không biết Trương Bình là một người câm, nhìn thấy hấn trầm mặc không lên tiếng, trong lòng có chút kính sợ.

Người đàn bà nạt nộ bắt bẻ kia vốn cũng là do thấy Lưu Thị thân cô thế yếu, nên mới dám ra oai, bây giờ đâu ra một người đàn ông, nhất thời ả ta cũng khó rút lui.

Còn có dáng người to lớn cao ngất của Trương Bình, so với ai trong đây cũng dài hơn cả khúc, giờ đây đang đứng ngay ngưỡng cửa, chặn toàn bộ đường ra của người ta.

Thật ra Trương Bình hoàn toàn không có ý ra tay cứu trợ, nhưng không thể quản thúc được suy nghĩ của người khác.

Mắt thấy không khí trong tiệm càng lúc càng lạ, Viên Phi Phi nhìn muốn phì cười. Nàng biết Trương Bình hiện giờ đang ngơ ngác không hiểu gì, trông thì như đang tức giận, thực chất là đang ngây người. Viên Phi Phi

hít sâu một hơi, bước tới, đứng ngay sau lưng Trương Bình, mặt không đổi sắc, muốn đem hãn kéo qua một bên.

Thế đứng của Trương Bình quá vững, kéo một chút không nhúc nhích, nhưng hãn cũng cảm giác được ý định của Viên Phi Phi, quay qua nhìn nàng khó hiểu. Viên Phi Phi thở dài một tiếng, bất đắc dĩ bảo:

“Ông chủ, ông chặn ngay chỗ này người ta làm sao ra khỏi cửa.”

Trương Bình giật mình, vội vàng nhường đường, đám phụ nữ trong tiệm tìm được khe hở, gì cũng không dám nói, từng người từng người rời đi.

Mọi người đi rồi, gian phòng im ắng.

Lưu Thị cúi đầu, hốc mắt vẫn còn hơi đỏ.

Lưu Thị năm nay đã hai mươi lăm, ngày xưa gả cho một chủ tiệm bán dầu, nhưng không ấm no yên ổn được bao lâu. Lấy nhau chưa được hai năm, tướng công bị bệnh qua đời, để lại nàng một mình chống đỡ lo cho cửa tiệm, đến bây giờ đã sắp sáu năm trôi qua.

Lưu Thị ngậy ngốc nhìn Trương Bình, lòng bàn tay rịn mồ hôi.

Lần đầu tiên nàng ta gặp Trương Bình, là ở bốn năm trước. Đó là một lần gặp gỡ bình thường đến độ không thể nào bình thường hơn, nàng ta đang đi chợ, có một quầy bán lược bày hàng ngay ngoài cửa của tiệm bán trà. Nàng ta đang còn say sưa chọn lược, từ trong tiệm trà bước ra một người.

Chính là Trương Bình.

Họ cùng nhìn nhau, do cả hai đều không quen biết, Trương Bình không có biểu cảm gì trên mặt, thản nhiên quay đầu, rời đi.

Để lại mình Lưu Thị sững sờ nhìn theo bóng hình của hắn.

Nàng ta cũng không biết mình bị gì, một cái nhìn an tĩnh bình đạm đó, lại in sâu trong đầu của nàng ta đến vậy. Từ sau lần đó, nàng ta y như bị bùa mê, không biết bao nhiêu lần ghé lại quán trà đó, mỗi lần đều gọi một ấm trà xanh, ngồi trên ghế giữa quán, trơ trơ đợi.

Nhưng biến người mênh mông, làm sao có thể dễ dàng gặp lại được như vậy.

Vào đúng ngay lúc Lưu Thị muốn buông xuôi, có một lần trên phố, nàng ta lại thấy Trương Bình.

Lần ấy là vào ngày hè, bên người Trương Bình dắt theo một đứa trẻ, bọn họ dường như đang đi dạo. Đầu phố có trồng mấy cây hồng giòn, khi ấy đúng lúc đang kết trái vàng ươm, đứa trẻ nhìn trái hồng không chớp mắt, không chịu đi.

Trái hồng trên cành thấp đã bị hái sạch rồi, chỉ còn lại vài trái trên cành cao, không dễ hái. Đứa trẻ kia muốn leo lên cây, Trương Bình không đồng ý, liền bế nó lên, để cho nó cưỡi trên cổ mình.

Dáng người hắn cao lớn, thêm đứa trẻ chõng lên, đã đủ để hái những trái hồng còn lại xuống.

Đứa trẻ kia vui sướng như điên, dính vào Trương Bình không chịu xuống, một tay cầm trái hồng, một tay bám vào cổ của hắn.

Tư thế này nhất định không thoải mái chút nào, nhưng mặt của Trương Bình không có một chút khó chịu, ngược lại còn thản nhiên cười. Hắn cũng cố ý nhắc một cánh tay lên, giữ lấy vai của đứa trẻ ấy, giúp nó ngồi cho vững.

Bọn họ hái xong trái hồng, liền đi về phía phố Nam, Lưu Thị quý sai thần khiến cũng bám theo sau.

Nàng ta sao cũng không thể ngờ được, thì ra Trương Bình ở cuối một con phố cách nàng ta không xa.

Sau đó nữa, nàng ta nghe ngóng từ người khác, biết được Trương Bình ở đó mở lò rèn, cũng biết hẳn đến nay vẫn chưa có vợ, tự nhiên cũng biết hẳn trên người mang tật.

Khi nàng ta biết miệng của Trương Bình không nói được, không những không buồn, trong lòng ngược lại trỗi lên một hy vọng.

Ba năm sau đó, nàng ta nhịn ăn nhịn mặc, tự chuẩn bị cho mình một phần hồi môn, cách đây không lâu nhờ Mã Bà đến nối duyên, Mã Bà đi xong về nói với nàng ta, chờ mấy ngày nữa sẽ đem nàng ta đi gặp mặt Trương Bình. Nàng ta vui sướng khi ấy, cũng thấp thỏm khi ấy.

Hôm nay Trương Bình bỗng dưng xuất hiện như vậy, Lưu Thị bối rối đến không nói nên lời.

Viên Phi Phi đứng một bên ngó ngó người này, lại nhìn nhìn người kia, cuối cùng chỉ Trương Bình, nhìn Lưu Thị nói: “Ông ta bị câm.”

Trương Bình: “.....”

Lưu Thị không ngờ Viên Phi Phi lại vừa mở miệng ra đã nói một câu như vậy, rồi rít nói: “Thiếp, thiếp thân biết, đã biết.....”

Viên Phi Phi ngoảnh đầu, nhìn thấy Trương Bình vẫn không nói không rằng nhìn mình, nàng nhếch miệng cười, nói: “Ông chủ, muốn nói gì đó.”

Trương Bình quay qua nhìn Lưu Thị một cái, Lưu Thị vừa chỉ thoáng thấy khoé miệng mím chặt của Trương Bình, càng xấu hổ đến đỏ bừng mặt

mũi, không dám ngẩng đầu.

Dung mạo của Lưu Thị rất khá, hai mươi lăm cũng chính là độ tuổi chín muồi đằm thắm của phụ nữ, đầu tóc của nàng ta búi cao, cột trong chiếc khăn nhạ màu, khuôn mặt trắng nõn tinh tế, mắt hạnh mày ngài, trông vô cùng ngoan dịu.

Trương Bình vẫn mãi không thấy có động tĩnh, Lưu Thị bắt đầu bất an ngược đầu lên, Viên Phi Phi lén đập Trương Bình một cái.

Lưu Thị căng thẳng nói: “Mời, mời vào ngồi xuống trước, hàn xá đơn sơ, mong đừng chê cười.”

Nàng ta nghinh tiếp Trương Bình và Viên Phi Phi vào trong, ở trong góc phòng có một chiếc bàn không lớn lắm. Trương Bình và Viên Phi Phi ngồi xuống, Lưu Thị lau bàn sạch sẽ, nói: “Thiếp thân đi pha trà, hai vị xin chờ một chút.”

Lưu Thị đi vào nhà trong nấu nước pha trà, Viên Phi Phi trông thấy nàng ta đi vào xong, quay đầu nói với Trương Bình: “Ông chủ, ông chưa tỉnh ngủ sao.”

Trương Bình lắc lắc đầu.

Viên Phi Phi thì thào: “Ông thấy cô ta như thế nào?”

Trương Bình nhấc tay.

Cái gì như thế nào.

Viên Phi Phi: “Ông nói gì thế! Dĩ nhiên là mặt mũi rồi. Vừa mắt ông hay không?”

Trương Bình chau mày.

Đừng bàn tán sau lưng người khác như thế.

Viên Phi Phi: “Ha, ta vẫn muốn bàn. Ông mau mau nói thấy thế nào, nếu như không thuộc loại ông thích thì mau mau nói cho ta biết, lát nữa ta giúp ông từ chối, khỏi phí thời gian sức lực.”

Trương Bình không hiểu.

Từ chối gì?

Viên Phi Phi: “Hôn sự á, nếu ông cảm thấy cô này không được, chúng ta đổi người khác. Khỏi nhờ Mã Bà, ta cũng có thể giúp ông chọn y như bà ấy. Cao thấp béo gầy, tuổi tác bao lớn, tùy ông chọn.”

Trương Bình coi như đã hiểu ý của Viên Phi Phi, nhất thời chấn động đến nỗi quên cả nỗi giận.

Yên lặng một khắc, sau đó Trương Bình mới đập bàn thật mạnh một cái.

Người sao có thể có những ý nghĩ như thế!

Ngay lúc hấn nhắc tay lên, Viên Phi Phi đã biết hấn sẽ đập bàn, sợ tiếng động lớn quá, liền thò tay đỡ lấy.

Cú đập đó của Trương Bình hầu như đập xuống tay Viên Phi Phi, lực đạo bị giảm bớt không ít, tiếng động cũng không vang.

Đập xong, Viên Phi Phi bình tĩnh vẫy vẫy tay, chậm rì rì nói tiếp:

“Nếu như hài lòng đó hả, đợi chút nữa ta giúp ông hết cô ta. Còn có sính lẽ gì gì đó, ta giúp ông thương lượng giảm bớt.”

Trương Bình: “.....”

Qua miệng của Viên Phi Phi thì hôn nhân đại sự của Trương Bình giống như ra chợ mua củ cải, không những có thể chọn lựa tùy ý, thậm chí còn có thể bớt giá.

Trương Bình thế mà bị nàng chọc cho buồn cười.

Đừng có tâm bậy, nói giống như đi chợ mua rau không bằng.

Viên Phi Phi ngáp một cái, nói: “Chính là mua rau.” Nàng vỗ vỗ cánh tay của Trương Bình, “Cứ việc chọn món ông thích ăn.”

Trương Bình khẽ cười một tiếng, tiếng cười cuối cùng từ từ chìm xuống.

“Ông chủ?”

Trương Bình nhìn ra ngoài cửa sổ, chậm rãi ra hiệu.

Thân mang tật, chỉ khiến người ta ghét bỏ.

Viên Phi Phi chán cái bộ dạng này của Trương Bình muốn chết, nàng cười lạnh một tiếng, nói: “VẬY ông ở với ta lâu như vậy, có thấy ta chán ghét ông hay chưa.”

Trương Bình vừa nghe câu này, giống như bị dao đâm cho một nhát, cả người chột cứng đờ, bàn tay đang còn ra hiệu cũng run rẩy.

Viên Phi Phi trông thấy sắc mặt Trương Bình càng lúc càng khó coi, bụng bảo chắc nói hơi quá, vội vàng vớt vát:

“Ta là nói, ông xem ta sống với ông bao nhiêu đó năm, ta chưa hề ghét bỏ ông. Bọn họ càng khỏi phải nói rồi.”

Viên Phi Phi gác một cánh tay lên bàn, cười lạnh một tiếng, bảo:

“Ông chưa thấy đám đàn bà đó đâu, vừa thấy ông một cái mắt đã sáng lên nhé.” Đôi mắt hẹp dài của nàng lơ đãng liếc qua lồng ngực lực lưỡng cùng với lưng eo rắn chắc, lạnh nhạt nói: “Suýt nữa là bố nhào tới.....”

Nàng ngược mắt lên nhìn Trương Bình, Trương Bình tựa như chưa lấy lại bình tĩnh, Viên Phi Phi bĩu môi, kéo kéo tay áo của Trương Bình.

“Ông chủ, giận rồi à?”

Trương Bình hờ hững liếc nhìn nàng một cái, rồi dời ánh mắt đi.

Viên Phi Phi cười hì hì, chụp lấy tay của Trương Bình sà vào lấy lòng.

“Ta giận thôi.”

Trương Bình muốn nhắc tay lên, thì đã bị Viên Phi Phi ấn chặt xuống, nàng đặt cằm mình lên mu bàn tay của Trương Bình, từ trên xuống dưới nhẹ nhàng nhìn Trương Bình, lại nói thêm một lần.

“Ông chủ, ta giận thôi.....”

Chiếc cằm của Viên Phi Phi nhòn nhọn, đề lên ngay giữa mu bàn tay của Trương Bình, hơi có chút nhọn. Nàng chậm rãi cười, thoải mái khom người, ngược lên nhìn, đôi mắt hẹp dài mang theo một ý vị khó nói.

Trương Bình bỗng cảm thấy, nàng giống như tiểu sơn yêu được Liệp Hộ cứu về trong câu chuyện quỷ quái nghe từ miệng của cha nuôi thuở nhỏ.

Nàng và nó như nhau, thông minh lanh lợi, gan to hơn trời, lại trời sinh tính tình lạnh bạc, ân oán phân minh.

Trương Bình nâng bàn tay kia lên, khe khẽ đặt lên sau đầu của Viên Phi Phi.

Viên Phi Phi nướn mày, nụ cười càng thêm biếng nhác.

“Ra khỏi công queo trái, một đường đi thẳng.”

(Nhà ở cuối ngõ mà đi vậy xông bà nó vô nhà hàng xóm rồi....)

Đọc mà thấy thương Lưu Thị.

Trương Bình trong tâm trí và tình cảm của một người đàn bà khác, vẫn là gắn liền với Phi Phi.

NGƯỜI Ở NƠI TỊCH LẶNG

Twentine

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 35: Đại Thúc Say Rượu Rồi !

“Đừng ngăn ra nữa, đợi chút người cũng sắp quay lại rồi.” Viên Phi Phi chột chột cánh tay của Trương Bình.

Trương Bình từ từ lấy lại tinh thần, khẽ gật đầu.

Viên Phi Phi nói: “Ông cảm thấy thế nào.”

Trương Bình không trả lời, ngược lại vẫn nhìn Viên Phi Phi.

Người cảm thấy thế nào.

Viên Phi Phi: “Hả? Ta cảm thấy?” Viên Phi Phi híp mắt lại tử tế nhớ lại một phen, nói: “Ta thấy cũng được, cô ta trông rất xinh đẹp.”

Đôi môi mỏng của Trương Bình mím chặt, Viên Phi Phi đẩy hẳn một cái, “Ông thấy sao.”

Trương Bình gật đầu.

Viên Phi Phi vui vẻ nói: “Vậy quyết định như thế à?”

Trương Bình do dự một chút, sau đó lại khẽ gật đầu.

Viên Phi Phi bật ngón tay cái, chạy về chỗ cũ ngồi, đợi Lưu Thị quay lại.

Trương Bình tựa mình, thò tay đụng đụng vào cánh tay của Viên Phi Phi, Viên Phi Phi quay đầu, Trương Bình ra hiệu.

Người có đói không.

Viên Phi Phi: “.....”

Nàng hận rèn sắt không thành thép, muốn đập cho Trương Bình một cước, nhưng trông thấy hăn hôm nay đang mặc quần áo sạch sẽ trên mình, không nỡ, cuối cùng chỉ khinh bỉ trừng mắt với hăn, nói: “Ngày thường sao không thấy ông có hứng thú với ăn uống như thế.”

Trương Bình mỉm cười.

Ta là hỏi người có đói hay không.

Viên Phi Phi: “Không đói.”

Trương Bình biết rồi, lại buông thông tay, điềm nhiên nhìn ra ngoài cửa sổ.

Mặt trời đã dần dần lên cao, trời hôm nay quang đãng, ánh nắng vàng rực rỡ ngoài cửa chiếu vào trong, hắt lên đường nét rõ ràng của khuôn mặt Trương Bình, làm dịu đi vẻ thâm trầm trên khuôn mặt ấy rất nhiều.

Họ cứ ngồi như vậy một hồi cho đến khi Lưu Thị quay lại.

Nàng ta bưng một bộ trà cụ, đặt lên bàn, sau đó rót trà.

“Hàn xá đơn sơ, không có trà ngon chiêu đãi, mong hai vị đừng chê.”

Viên Phi Phi liếc một cái.

Là loại trà bình thường, cũng coi như tạm được.

Lò rèn của Trương Bình tuy không gọi là phú quý, nhưng nếu để nuôi sống hai người thì vẫn dư sức, ngày thường Trương Bình không có gì cần hao tổn tiền bạc, khoản chi tiêu lớn nhất là dùng vào việc mua trà.

Trương Bình không uống được rượu, nên chỉ thích uống trà, mỗi ngày rảnh rỗi đều đi pha một ấm. Làm một hồi cũng lây sang Viên Phi Phi, làm nàng cũng đâm ra có chút hiểu biết về lá trà.

Nàng biết Trương Bình thích uống trà, cho nên không cần biết là từ chỗ của Khuất Lâm Uyển hay từ chỗ của Bùi Vân, nàng cứ thiếu thì lại tới lấy một chút trà ngon. Cuối cùng thì cả hai bên đều biết ý, cũng không cần Viên Phi Phi tới cửa trắng trợn, bọn họ mỗi tháng đều chuẩn bị trà ngon, để sẵn cho Viên Phi Phi tới lấy.

Về cái giá phải trả cho mớ trà này.....

Trương Bình không hiểu mấy thứ đó, hắn cùng lắm chỉ đem tiền mua trà giao hết cho Viên Phi Phi, sau đó đợi nàng mua về đem uống. Hắn thậm chí ngay cả trà mình đang uống tên chi cũng không biết. Mà Viên Phi Phi thì xưa giờ chưa từng nói gì với hắn.

Viên Phi Phi nhìn chiếc tách trà nho nhỏ trên bàn, trên mình chiếc tách màu trắng phau có sơn hoạ tiết lá trúc màu xanh ngọc bích, trông rất đẹp mắt.

Lưu Thị pha trà xong, đem từng phần trà đưa vào tay của Trương Bình và Viên Phi Phi.

“Hai vị đại nhân, xin mời dùng.”

Viên Phi Phi cười nói: “Cô nương gọi tên được rồi, ta tên là Viên Phi Phi, ông ta tên Trương Bình.”

Lưu Thị nhìn hướng Trương Bình, Trương Bình gật đầu với nàng ta.

Lưu Thị trông như vẫn còn đang căng thẳng, nàng ta khẽ nói một câu “Vâng,” rồi ngồi xuống ghế, đầu hơi cúi.

Viên Phi Phi nghiêng đầu, cười nhìn nàng ta, nói: “Ông chủ nhà ta nói cô nương đẹp.”

Lưu Thị đỏ mặt ngay tức khắc, Trương Bình cũng bị hết hồn, vội vã xoa tay. Viên Phi Phi nói: “Sao, không đẹp?”

Tay Trương Bình cứng đờ, xoa cũng không xong mà không xoa cũng không xong.

Viên Phi Phi nói với Lưu Thị: “Ông chủ nhà ta đang thẹn, cô nương đừng trách.”

Trương Bình bị Viên Phi Phi trêu, khổ không nói nên lời, chỉ có thể thở dài, Lưu Thị phì một cái, cười ra tiếng.

Không khí ở bàn nhờ thế mà coi như không đến nỗi xấu hổ nữa.

Trương Bình ngồi trơ trơ, Lưu Thị cũng không dám nói chuyện, kết quả của một lần xem mặt này là, Viên Phi Phi tự ngồi nói một mình. Cuối cùng đáp qua đáp lại hai bên cũng tạm coi là để lại ấn tượng tốt, sắp đến giữa trưa, Lưu Thị có ý giữ họ lại ăn cơm.

Viên Phi Phi liếc Trương Bình một cái, Trương Bình coi như có chút phản ứng, hãnh giơ tay.

Người đói chưa.

Viên Phi Phi làm sao mà có thể chưa đói, tuy nhiên nàng cảm thấy ở chỗ này đã đủ lâu rồi, nên nói với Lưu Thị: “Ông chủ bảo, ý tốt xin lãnh, lần sau sẽ lại tới làm phiền.”

Trương Bình: “.....”

Lưu Thị rồi rít: “Được, dạ được.”

Viên Phi Phi đứng dậy, nói: “Chúng ta xin cáo từ ở đây.”

Lưu Thị cũng đứng lên theo, “Thiếp thân cung tiễn.”

Trương Bình và Viên Phi Phi rời khỏi tiệm dầu, đi về nhà.

“Ông chủ.”

Trương Bình quay đầu, lại hỏi.

Người đến giờ vẫn chưa ăn cơm, còn không đói sao.

Viên Phi Phi cười hì hì nói: “Làm sao mà có thể không đói, bụng đã muốn dính vào lưng rồi, đói chịu hết nổi.”

Trương Bình cười cười, nắm cổ tay của Viên Phi Phi, rẽ hướng đi lên phố trên. Viên Phi Phi ngoan ngoãn bị hấn dắt đi, lười biếng nói: “Đây là đi đâu đây.....”

Hiện giờ về nhà còn phải nấu cơm, đi ra ngoài mua nhanh hơn.

Viên Phi Phi được hấn dắt đến một quán rượu nhỏ.

Viên Phi Phi nói: “Ông chủ, ông tới đây gọi cơm, người ta không phải là cũng phải đi làm cơm sao.”

Trương Bình thản nhiên cười, tìm một vị trí gần cửa sổ ngồi xuống, hấn nhìn Viên Phi Phi, vỗ vỗ mặt bàn.

Viên Phi Phi ngồi xuống đối diện với hấn.

Tiểu nhị của quán chạy lại, nhiệt tình chào đón.

“Hai vị khách quan, muốn dùng món gì?”

Viên Phi Phi nhìn Trương Bình, nói: “Ông chủ, muốn ăn gì?”

Trương Bình nhấc tay.

Tuỳ ý người.

Viên Phi Phi cũng không khách sáo, gọi một hơi bốn, năm món, Trương Bình chỉ ngồi phía đối diện lẳng lặng nhìn.

Mãi đến khi Viên Phi Phi gọi rượu, Trương Bình mới khựng lại.

Vì sao gọi rượu?

Viên Phi Phi tà tà dựa trên ghế, cười nhạt hỏi:

“Sao, không dám uống?”

Trương Bình nhướn mày, ánh mắt hơi đảo đi chỗ khác, cũng kệ nàng.

Tiểu nhị trong quán gãi đầu gãi tai, đứng một bên lắp bắp nói: “Vậy..... vậy là muốn rượu?”

Viên Phi Phi nhìn hắn ta, “Muốn chứ, sao lại không muốn.”

Tiểu nhị nói: “Khách quan muốn bao nhiêu?”

Viên Phi Phi: “Đưa hai bình trước đi.”

Tiểu Nhị: “Được ạ——”

Tiểu nhị đi rồi, Viên Phi Phi gác cánh tay lên bàn, nói: “Ông chủ, quán rượu này không rẻ đâu, ông là gặp hỉ sự nên tinh thần phấn chấn, tính vung tiền à?”

Trương Bình không nói không rằng, ngón tay thon dài chỉ mân mê chiếc chén nhỏ trên bàn.

Viên Phi Phi dựa lại ra phía sau, nói: “Ngày mai, có thể ta sẽ về trễ một chút.”

Trương Bình chén nhỏ trong tay ngừng chuyển động, mắt nhìn nàng.

Viên Phi Phi nói: “Có việc cần làm.”

Trương Bình lẳng lẳng nhìn nàng.

Đôi mắt hẹp dài của Viên Phi Phi lim dim, trông như đang buồn ngủ, nàng nói: “Ông đừng chờ cơm ta.”

Trương Bình buông chén xuống.

Đi làm việc gì.

Viên Phi Phi: “Không làm gì cả.”

Trương Bình chau mày.

Người đi làm cái gì?

Lần hỏi này, so với câu trước đó, động tác của bàn tay trông chậm hơn. Viên Phi Phi biết, tay của Trương Bình càng chậm, có nghĩa là hắn càng nghiêm túc.

Viên Phi Phi nói: “Bùi Vân sắp bị đuổi ra khỏi nhà rồi, ta đi xem trò vui.”

Trương Bình không hề bị nàng che mắt.

“Chỉ là xem trò vui?”

Viên Phi Phi cười, nói: “Ông chủ, ông lo lắng cái gì?”

Tay của Trương Bình thoáng ngừng, Viên Phi Phi lười biếng nói: “Ông chủ, ông lo lắng cái gì.....”

Đang khi Trương Bình tính nhắc tay nói gì đó, thức ăn đã được đưa lên.

“Cá chua ngọt đây——“

Viên Phi Phi kêu a a lên hai tiếng, chụp đũa, đĩa thức ăn còn chưa đặt xuống, nàng đã nhắm vào mắt của con cá mà móc.

“Hà hà——“nàng móc mắt cá bỏ vào miệng, mỹ mãn chép miệng.

“Ngon.”

Viên Phi Phi gắp cá đem lật qua mặt kia, lại móc thêm lần nữa, đem mắt còn lại của con cá đưa cho Trương Bình.

“Ông chủ, ông cũng ăn.”

Trương Bình muốn đưa tay, Viên Phi Phi né, trêu đùa nói: “Nào nào, nha hoàn hầu hạ ông.”

Tiểu nhị của quán còn chưa đi nữa, Trương Bình hơi thấy ngại, nhưng Viên Phi Phi đang đùa vô cùng vui thích, khăng khăng một vẻ “Ông không ăn ta không để yên,” Trương Bình bất đắc dĩ, chỉ còn nước thò đầu qua ăn.

Tiểu nhị lui xuống, lần lần lượt lượt bưng lên các món ăn còn lại, cuối cùng đem tới hai bình rượu.

“Thức ăn đã dọn, mời hai vị từ từ dùng.”

Viên Phi Phi đứng lên, rót đầy vào ly rượu trước mặt Trương Bình.

“Nào, ông chủ.”

Trương Bình do dự một giây, cuối cùng kiên trì nâng ly rượu lên, cùng Viên Phi Phi đối ẩm.

Ánh nắng bên ngoài đang phủ lên vai của Trương Bình, chiếc áo bào màu xanh thẫm kia trong ngoài đều ánh lên một tầng hào quang nhàn nhạt, Trương Bình chỉ uống một ly rượu, đôi mắt đã hơi mơ màng.

Trương Bình tử lượng rất kém, Viên Phi Phi biết, Trương Bình cũng biết Viên Phi Phi biết.

Trình trạng hiện giờ, rõ ràng là Viên Phi Phi ép hẳn uống rượu, nhưng hẳn không một câu oán trách, rót đầy ly nào uống ly đó, cuối cùng mặt đã đỏ bừng, ánh mắt rời rạc, gắng gượng duy trì ý thức.

Viên Phi Phi cũng rất thường hay để Trương Bình làm nhiều điều hẳn sẽ bình thường không làm, ví dụ như ăn mặc giống hôm nay, hoặc uống rượu hết chén này đến chén khác. Nhưng Trương Bình chưa từng cự tuyệt.

Cũng không phải là do hẳn chịu Viên Phi Phi, nói gì nghe nấy, mà là, hẳn cũng hiếu kỳ.

Đem khí cụ vốn xưa nay chỉ bán tại nhà ra đầu đường mở quầy bán; trồng cây hồng giòn ở trong sân; vì muốn được mát mẻ, mất hết một ngày trời ra bờ sông khuôn về hai tảng đá, lại phí nguyên một tháng ròng mài khối đá thành sạp nằm.....

Mùa xuân đi bắt cá, mùa hè biếng lười, mùa thu vào núi săn thú, mùa đông viết chữ trốn trong nhà chơi.

Hẳn cũng đã từng hiếu kỳ rất nhiều rất nhiều điều, chẳng qua là tháng năm đã mài mòn mọi sự.

Năm ấy hẳn thu nhận Viên Phi Phi, chỉ là nhất thời mềm lòng, không nỡ để cho một sinh mệnh nhỏ bé chôn thân trong giá lạnh. Viên Phi Phi khi

ấy, gầy yếu giống như một que sậy khô héo.

Mà lâu ngày, que sậy kia tươi tốt sinh sôi, lại dần dần nhú lên mũi nhọn, đảo loạn cuộc sống của Trương Bình, trong cuộc sống vốn đã bị mài mòn kia, nay lẫn tẩn gợn sóng.

Giờ đây, hắn đã không còn biết, năm xưa thu nhận Viên Phi Phi, đến tột cùng là ai cứu ai.

“Mới nửa bình rượu,” Viên Phi Phi gắp một miếng thức ăn, đút vào miệng. “Ông chủ, ông có còn nhận ra ta không.”

Trương Bình lắc lư, nhắc tay lên, không biết muốn ra hiệu điều gì, Viên Phi Phi ăn một hồi, hắn mới ra hiệu xong một câu——

Ta say rồi.....

“Ha ha.” Viên Phi Phi khoái chí đến rung bần bật, “Ta còn tưởng ông muốn nói gì, đương nhiên là say rồi. Ta uống với ông cũng nhiều đó rượu, chẳng có một chút cảm giác gì, ông chủ, ông thật là vô dụng.”

Trương Bình nhú đầu mày.

Viên Phi Phi ngừng đưa lại, nhìn Trương Bình.

Từ hôm cùng ăn bữa tối với Khuất Lâm Uyển, sau khi trông thấy Trương Bình say rượu, nàng đã ấp ủ trong tim bộ dạng say rượu của Trương Bình, cứ có dịp là dụ hắn uống rượu, nhưng Trương Bình không phải lần nào cũng uống.

Bởi lẽ ngày thường Trương Bình quá mức đứng đắn, thần tình trên mặt cũng không được mấy vẻ, lưng thì mãi mãi thẳng tắp, cho nên bộ dạng của một Trương Bình sau khi say trông vô cùng thú vị.

Viên Phi Phi nhìn Trương Bình tuy đã cố chống lại cơn say, muốn ổn định thân hình, nhưng ngược lại càng lắc lư dữ dội hơn.

Đôi mắt say khướt của Trương Bình mơ màng, ý thức rời rạc.

Viên Phi Phi bỗng sáp lại gần, giữ mặt hẵn lại.

Nàng ghé bên tai hẵn, khẽ thì thào:

“Ông chủ, ông nói ta nghe, ông đã ngủ với đàn bà hay chưa?”

NGƯỜI Ở NƠI TỊCH LẶNG

Twentine

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 36: Đại Thúc Đến Kỹ Viện Tìm Loli

“Ông chủ, ông nói ta nghe, ông có ngủ với đàn bà chưa?”

Viên Phi Phi đứng rất gần với Trương Bình, gần đến độ hơi thở từ mũi họ giao hoà, mùi rượu nồng nặc lan toả bao trùm.

Đang vào giữa trưa, trong sảnh của quán rượu chen chúc đông đảo, khách quan ồn ào náo nhiệt cười cười nói nói. Viên Phi Phi vừa chau mày, vừa chăm chú nhìn chăm chăm bàn tay của Trương Bình.

Tay của Trương Bình dày rộng, ngón tay dài hữu lực, đốt ngón tay rõ ràng. Do quanh năm rèn sắt luyện thép, vết chai ở đầu ngón tay rất dày, làm cho bàn tay to lớn ấy trông càng mạnh mẽ.

Nhưng Viên Phi Phi lại cảm thấy, mỗi khi hấn ra hiệu mới đặc biệt đẹp mắt.

Trương Bình rất hiếm khi kích động, thuở nhỏ Viên Phi Phi chưa hiểu sự, sẽ có lúc chọc giận Trương Bình, mỗi khi giận lên, động tác của hấn sẽ nhanh hơn bình thường một chút. Mà sau này, lúc Viên Phi Phi đã dần lớn, đã hiểu rõ tính tình của Trương Bình, cho nên không còn làm cho hấn nổi giận nữa. Những năm gần đây, Trương Bình quả thực bị nuôi cho thành một ông chủ, động não càng ngày càng ít, động tác càng lúc càng chậm lại. Mỗi khi muốn làm gì, còn chưa kịp tỏ ý, Viên Phi Phi đã mau mắn làm xong luôn rồi.

“Trương Bình?” Viên Phi Phi đợi hồi lâu không thấy Trương Bình có động tĩnh gì thêm nữa, nâng cằm của hắn lên. Đôi mắt say khướt của Trương Bình mơ màng, đồng tử không có tiêu cự, không ngừng gục đầu ngất ngưỡng.

“Nghe ta nói hay không?” Viên Phi Phi vỗ vỗ mặt của Trương Bình, Trương Bình hơi hơi tỉnh rượu một chút, nhìn Viên Phi Phi, “ừ” một tiếng theo bản năng.

“Ồ?” Viên Phi Phi khựng lại, có một chút vui mừng.

Trương Bình thiếu thời bị cắt lưỡi, tuy nhiên không thể nói chuyện, nhưng phát ra âm thanh thì không có vấn đề. Nhưng Trương Bình ngày thường sẽ rất ít khi lên tiếng, Viên Phi Phi cũng đã từng hỏi qua, Trương Bình cũng cười cười viết kể cho nàng nghe, nói trước đây hắn cũng từng mở miệng lên tiếng, nhưng âm thanh nghe quái dị, ngôn ngữ không ra hồn, toàn để người ta chê cười, sau đó hắn không mở miệng nói gì nữa.

Viên Phi Phi chỉ ngẫu nhiên nghe qua vài lần, đều là những khi Trương Bình vô ý cất tiếng.

Kỳ thực, âm thanh của Trương Bình rất êm tai. Giọng của hắn trầm thấp bình hoà, giống như cái giếng già nua trong sân, mỗi lần ra mức nước, chiếc gáo gỗ khua trong không gian sâu lắng của lòng giếng, văng lên những âm thanh u tịch.

“Ông chủ, nói thêm một câu nữa cho ta nghe chút.....”

Viên Phi Phi ghé tai sát đến bên miệng của Trương Bình, tai dán nhẹ vào môi của hắn. Trương Bình bị tóc của Viên Phi Phi cọ vào mặt, liền lùi ra sau một chút, Viên Phi Phi ấn cổ của hắn giữ lại.

“Nói thêm một câu.” Viên Phi Phi cười bảo, “Một câu thôi.”

Trương Bình cũng không biết có nghe rõ hay không, thở gấp một hơi thật sâu.

Viên Phi Phi ngẩng đầu ngẫm nghĩ, thò một ngón tay khê cù vào xương sườn của Trương Bình.

Trương Bình không đề phòng, nghẹn một hơi, bật lên tiếng.

“Ha.” Viên Phi Phi thấy chiêu này dùng được, đổi một chỗ khác, tiếp tục cù thêm mấy lần nữa, Trương Bình đang say rượu, vốn đã khó chịu, còn bị thêm Viên Phi Phi dày vò, hấn nhứu mà hừ lên một tiếng.

Có thể là do say rượu, thanh âm nghe mềm mại hơn ngày thường, Viên Phi Phi nghe đến sững sờ. Nàng quý xui thần khiến sao lại dùng tay nâng mặt Trương Bình lên, thì thầm bảo:

“Ông chủ, ông mở miệng ra cho ta nhìn một chút.....”

Trương Bình nhứu mà lùì lại, Viên Phi Phi to gan đưa tay đến bên miệng của Trương Bình.

“Ồ, mềm.....” Viên Phi Phi vuốt môi dưới của Trương Bình, muốn làm cho hấn mở miệng. Trương Bình cắn chặt răng, lắc đầu lia lịa.

Viên Phi Phi thử cạy hồi lâu không có kết quả, buông tay, trở về chỗ ngồi.

Trương Bình vẫn lúy túy như cũ, sắc mặt ửng đỏ.

Viên Phi Phi vẻ mặt bình đạm nhìn hấn một cái, sau đó gọi tiểu nhị của quán tới.

“Khách quan có gì sai bảo, có phải muốn gọi thêm thức ăn?”

“Không cần.” Viên Phi Phi rút bạc ra, thả xuống bàn, đứng dậy qua bên kia bàn, kéo cánh tay của Trương Bình lên.

“Ông chủ, đi về.”

Trương Bình mờ mịt nhìn nàng một cái, không nhúc nhích.

Tiểu nhị trong quán thu tiền, liếc qua bên đây một cái, dè dặt nói: “Khách quan, có cần giúp không?”

Viên Phi Phi lôi cánh tay của Trương Bình lên.

“Không cần thiết.”

Viên Phi Phi đỡ Trương Bình, lão đảo loạn choạng ra khỏi quán rượu.

“Ông chủ..... ông thật là nặng.” Trong năm năm nay, Viên Phi Phi đã cao lên, nhưng vẫn chưa đến ngực Trương Bình, nàng phải bỏ rất nhiều sức để dìu Trương Bình cho vững.

Mặt trời hừng hực trên cao, chưa đi được mấy bước đã nóng đến nỗi Viên Phi Phi mồ hôi mồ kê nhễ nhại, nàng hối hận biết vậy đã không làm.

“Sớm biết vậy đã không cho ông uống rượu.” Viên Phi Phi vuốt mặt, bàn tay ướt nhẹp mồ hôi.

Gắng gượng đi thêm một chặp, Viên Phi Phi thật không thể nào nhúc nhích được nữa, tìm một cái xô tường, vớt Trương Bình xuống. Trương Bình dựa vào góc tường gục đầu ngủ.

Viên Phi Phi nhắc đầu Trương Bình lên điều chỉnh thẳng thớm, sau đó đi đến trước mặt hắt ngó một hồi, nói: “Ông chủ, ông nghỉ ngơi trước đi.”

Nói xong, nàng gỡ khăn vuông cột tóc trên đầu ra, vừa quạt cho bản thân vừa đi lên phố trên.

Đến nửa đêm, Trương Bình tỉnh dậy đầu đau choáng váng.

Hắn mở mắt, đập vào mắt hắn là một gốc cây cao lớn mọc bên đường, sau đó là bóng người trên phố qua lại.

Trương Bình hơi mịt mờ, hắn tìm kiếm bóng dáng của Viên Phi Phi theo bản năng, nhưng tìm sao cũng không ra người.

Men rượu vẫn chưa hoàn toàn tiêu tán, ý thức của hắn vẫn còn chưa hoàn toàn thanh tỉnh. Trương Bình điều chỉnh lại tư thế, ngồi khoanh chân dựa vào bức tường, đợi cho thân thể dần dần khôi phục.

Đứa trẻ này, cứ thế mà đem hắn vớt ở đây à.

Trương Bình đỡ trán cười, cảm thấy cảm giác trong lòng không biết gọi là gì.

Hắn cũng không phải là trách móc, cũng không có tức giận. Ngược lại, hắn cảm thấy rất thú vị. Viên Phi Phi làm việc không giống với người khác, cách nàng suy nghĩ cũng rất độc đáo, Trương Bình ở cùng nàng lâu ngày, đã từ từ hiểu được tính tình của nàng.

“Ông chủ Trương.”

Đang lúc Trương Bình nghỉ ngơi, có tiếng nói truyền đến từ sau gốc cây bên đường. Trương Bình dời ánh mắt qua đó nhìn, phía đằng sau gốc cây lớn, trong bóng tối, có một bóng người đen thùi.

Trương Bình không động đậy, lẳng lặng nhìn hắn ta.

Bóng người kia bước ra từ trong góc, chân mang một đôi dép bện bằng rơm cũ kỹ, phía trên là nửa chiếc quần màu nâu sậm, dưới đó lộ ra hai

cái cẳng chân bản thủ gãy gò.

Người đi tới, đầu trùm một tấm khăn, cài lại bên đầu mày, làm cho khuôn mặt hơi khó trông thấy được. Hắn ta đi đến nơi cách Trương Bình khoảng bốn, năm bước, sau đó đứng lại, kéo khăn che xuống, để lộ ra một đôi mắt trũng sâu.

Hắn ta lại kêu thêm một lần nữa.

“Ông chủ Trương.”

Trương Bình gật đầu với hắn ta.

Hắn nhận ra đây là người quen của Viên Phi Phi, Tám Chó.

Tám Chó cùng tuổi với Bùi Vân, nhưng hai người đem so với nhau chênh lệch một trời một vực. Bùi Vân được nuôi nấng trong hoàn cảnh ưu việt, nay trông quý phái giàu sang, ôn nhuận như ngọc. Mà Tám Chó từ nhỏ đã bữa no bữa đói, xanh xao vàng vọt, cả ngày bị Viên Phi Phi trêu là mặt nhìn như kẻ chết rồi.

“Ông chủ Trương, Viên Phi Phi có việc đi trước rồi, bảo con tới canh chừng cho ông.”

Trương Bình gật đầu, nhắc tay muốn hỏi gì đó, xong lại không biết trao đổi với Tám Chó như thế nào. Tám Chó mí mắt vô lực sụp xuống, nói: “Ông chủ Trương, chắc ông muốn hỏi Viên Phi Phi đi đâu rồi phải không.”

Trương Bình sững sốt, nhìn thiếu niên trước mắt mình, chậm rãi gật đầu.

Tám Chó nói: “Nàng đi Kim Lô rồi.”

Đầu mày Trương Bình nhíu chặt.

Hắn biết Viên Phi Phi quen với Bùi Vân. Ban đầu sau khi hắn mới biết thân phận của Bùi Vân, hắn đã không hy vọng Viên Phi Phi tới lui với hắn ta, vẫn phải do Khuất Lâm Uyển đích thân tới cửa, nói chuyện với Trương Bình thật lâu, Trương Bình mới cho phép Viên Phi Phi và Bùi Vân kết giao.

Tuy nhiên, hắn đã từng cảnh cáo Viên Phi Phi vô số lần, không cho nàng đi Kim Lô.

Trương Bình chống tay lên tường, chậm rãi đứng dậy.

Tám Chó tiến lên một bước, “Ông chủ Trương, con đỡ ông về.”

Trương Bình xua tay, tỏ ý không cần. Tám Chó đứng yên tại chỗ, nhìn Trương Bình đi lên phố trên, nói: “Ông chủ Trương, ông muốn đi tìm Viên Phi Phi?”

Trương Bình quay đầu nhìn hắn ta, không nói gì.

Tám Chó bỗng nhiên cười.

Trên mặt hắn cộng hết lại chẳng có đến hai lạng thịt, cười lên da nhăn nhúm nhó.

“Ông chủ Trương, ông giờ này mà đi Kim Lô, sẽ không dễ tìm người như thế đâu.” Tám Chó nhìn Trương Bình, nói tiếp: “Nàng đã đi tìm Lăng Hoa rồi, ông chủ Trương cũng đi sao.”

Trương Bình lại chau mày, đôi môi mỏng mím chặt, vẻ mặt u ám lạnh lẽo.

Tám Chó nói thêm: “Ông chủ Trương, con đưa ông về nghỉ ngơi trước. Viên Phi Phi đi chơi đã rồi sẽ tự mình tìm về thôi.”

Trương Bình không để ý, tiếp tục đi về phía trước.

Tám Chó cũng không nói thêm gì nữa, cài lại khăn che đầu, lẳng lẳng đi theo đàn sau Trương Bình.

Đêm mùa hè mát mẻ trong lành, gió thoảng qua, Trương Bình cảm thấy đã tỉnh rượu gần hết.

Kim Lâu vào giờ này chính là cao điểm của hoạt động, cánh cửa lớn rộng mở, ba bốn hoa nương đứng bên cửa, áo quần thướt tha, chào đón quan khách từ bốn phương tám hướng.

Trương Bình còn cách nửa con đường đã ngửi thấy mùi son phấn nồng nặc, hần nhú mày, tiếp tục tiến bước.

Khi đến trước cửa Kim Lâu, một hoa nương trông thấy hần, mắt loé sáng, đặt hết mọi việc qua một bên, đi về hướng Trương Bình.

“Vị chủ nhân này nhìn lạ mắt, không giống như khách quen nhỉ, lần đầu đến đây?” Giọng hoa nương mượt mà mềm mại như tơ, nghe làm cho người ta nhũn cả xương cốt.

Trương Bình rũ mày, thản nhiên thoảng nhìn nàng ta.

Hoa nương được hần nhìn liền mừng rỡ lạ thường, phủ mình lên cánh tay của hần.

“Chủ nhân, xin mời qua bên này.”

Nàng ta nhẹ nhàng kéo Trương Bình, muốn đưa hần vào trong. Ai ngờ Trương Bình y như một gốc cây khổng lồ, người không hề nhúc nhích.

“Chủ nhân?”

“Làm gì đó hả, đi đi, đi chỗ khác!”

Đang lúc Trương Bình và hoa nương lôi lôi kéo kéo, một tên đầy tớ của Kim Lôu tóm lấy Tám Chó phía sau lưng.

“Đi chỗ khác đi chỗ khác!”

Tám Chó bị hấn đẩy vai, loạng choạng vài bước, đầu cúi gằm xuống.

“Ồi?” Hoa nương thấy trước mắt mình chớp nháy, lấy lại bình tĩnh thì người trước mặt đã biến mất dạng.

Trương Bình một tay nắm cổ tay của Tám Chó giúp hắn ta ổn định thân hình, sau đó nhìn tên đầy tớ kia một cái.

Đầy tớ bị cái nhìn ấy làm cho lạnh toát mồ hôi hột.

Tám Chó chấp hai tay, khẽ nói:

“Cảm ơn ông chủ Trương.”

Trương Bình dắt hắn ta đến trước mặt hoa nương, hoa nương nghi hoặc nhìn Tám Chó. Trương Bình vỗ vỗ bả vai Tám Chó, Tám Chó ngẩng đầu, Trương Bình nhìn hắn ta, chỉ chỉ lên lầu, lại chỉ chỉ hoa nương ở trước mặt.

Tám Chó hiểu ý, nói với hoa nương: “Ông ta đến tìm người.”

Hoa nương khoanh tay, nói: “Tìm người? Đến tìm người nào.”

Tám Chó nói: “Là một người khách.”

Hoa nương nói: “Tìm nam hay nữ?”

Tám Chó: “Nữ.”

Hoa nương cười khanh khách, nói: “Xem ta hỏi kìa, đến Kim Lôu, đương nhiên là tìm nữ nhân.”

Đầu mày của Trương Bình hơi nhú lại.

Tám Chó biết hoa nương đã hiểu lầm, tuy vậy cũng không nêu ra. Hoa nương bảo: “Không biết vị chủ nhân này, muốn gặp cô nương nào.”

Trương Bình nghe hết nổi, hăn vừa muốn xua tay, Tám Chó đã tranh thủ cản lại.

Hăn ta mắt nhìn hoa nương, miệng nói:

“Lãng Hoa”

NGƯỜI Ở NƠI TỊCH LẶNG

Twentine

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 37: Loli Uống Say Rồi!

Lăng Hoa là ai?

Trương Bình vẫn chưa bao giờ nghe qua cái tên này, nhìn qua Tám Chó đầy nghi hoặc. Tám Chó rũ đầu, nói với hoa nương: “Ông ấy muốn tìm Lăng Hoa cô nương.”

Hoa nương nhướn một chân mày, giọng nói mềm mỏng, “Lăng Hoa cô nương hiện giờ đang là người đắt khách nhất Lầu, không dễ dàng nói muốn gặp là gặp được.”

Tám Chó “ừ ừ” hai tiếng, nói: “Ông chủ của chúng ta có bạc, cũng có thể đợi.”

Hoa nương nhìn nhìn Trương Bình, lại nhìn nhìn Tám Chó, chỉ cảm thấy cái cặp này trông kỳ quái khôn tả. Nàng ta thản nhiên nói: “Vậ thì xin mời hai vị khách vào trong Lầu ngồi một chốc, chúng ta sẽ sai người đi hỏi ý của Lăng Hoa cô nương ra sao.”

Nói đoạn, hoa nương không ngó ngang đến hai người bọn họ nữa, xoay mình đi vào trong.

Ánh mắt trũng sâu của Tám Chó dõi theo bóng hình ngún nguyễn của hoa nương, lơ đãng nói: “Tiện chúng chốn thanh lâu mà cũng có ý để hỏi, ha.”

Hắn quay đầu về hướng Trương Bình, nói: “Ông chủ Trương, ông tạm thời đợi một chốc, ả ta nhất định sẽ đem ông lên lầu.”

Trương Bình mãi đến bây giờ vẫn như đi trong sương mù, Tám Chó lại nói: “Lăng Hoa là bạn của Viên Phi Phi.”

Trương Bình trầm ánh mắt, bạn? Bạn là người trong chốn lầu xanh?

Tám Chó: “Họ quen biết nhau đã khá lâu rồi, nếu không có gì sai sót, nàng nhất định là ở chỗ này, ông vào trong Lầu đợi một chút, con không thể vào được.”

Trương Bình nhìn Tám Chó, mặt mũi của Tám Chó ẩn dưới lớp giẻ trùn đầu dày đặc.

Tám Chó thoáng cười, nói: “Ông chủ Trương, con xin cáo lui trước.”

Trương Bình kéo nhẹ vai của Tám Chó, Tám Chó ngẩng đầu, Trương Bình nhìn hắn với vẻ mặt bình lặng. Tám Chó chỉ liếc một mắt, liền cúi đầu.

“Ông chủ Trương không cần cảm ơn, sau này nếu có gì cần sai bảo, xin cứ nói con biết là được.”

Tám Chó đi rồi, vẻ mặt Trương Bình lại trầm xuống, hắn nhìn quang cảnh oanh ca yến vũ trong lầu các màu vàng kim này, trong lòng tuy vô cùng không muốn bước chân vào, nhưng khổ nỗi trong nhà có một con mèo núi hoang không ngoan ngoãn, sễnh ra một chút là đã chạy lung tung mất dạng.

Bước vào trong Kim Lâu là một căn phòng rộng thênh thang sáng chói, tám góc phòng đều treo đèn lồng đỏ rực. Trên hành lang của tầng trên treo mười mấy sợi dây rắn chắc, cột lại một quả cầu cực đại treo ở giữa sảnh.

Trong sảnh có mười mấy chiếc bàn con, trên bàn phủ khăn sa mỏng màu đỏ. Trương Bình tìm một góc phía ngoài ngồi xuống, lưng thẳng tắp, hai tay hơi nắm thành quyền, đặt ngay ngắn trên đùi.

Hắn nhìn một vòng, hoa nương trang điểm diêm dúa, đầy tớ co đầu rụt cổ, còn có một đám khách phong lưu dâm loạn khí hư xanh xao.

Trương Bình chỉ cần nghĩ đến Viên Phi Phi trà trộn vào trong đám người này, liền cảm thấy máu trong lồng ngực sôi sùng sục, không nhịn được kích động muốn lật bàn.

Hắn hít sâu một hơi, thu hồi ánh mắt, dời ánh mắt đến một chiếc bình hoa nho nhỏ tinh tế đặt trên bàn, trong bình hoa ấy có cắm một cành hoa đào dài, có vài đoá hoa đã nở trên cành, hồng hồng mềm mại.

Hắn ngồi cả một canh giờ cũng không thấy hoa nương trước đó quay trở lại. Trương Bình biết phen này hắn lại bị vứt qua một bên rồi, hắn xoay đầu nhìn sắc trời ngoài cửa.

Trăng đã lên cao, đã qua canh hai.

Trương Bình xắn tay áo lên, chậm rãi đứng dậy. Người trong sảnh tới lui liên tục, không ai để ý đến hắn. Trương Bình tìm tới cầu thang, lên tầng trên. Lầu hai có một khúc hành lang dài, quây lại thành một vòng tròn, Trương Bình nhìn sơ qua, đại khái có mười mấy gian phòng.

Lúc còn đang đứng ở trên lầu, có một kẻ ăn mặc như thư sinh, ôm hoa nương, lúy tuý lão đảo xông tới.

“Chao ôi chao ôi, chủ nhân ngài nhẹ một chút.” Hoa nương kẹp y cũng không sao đỡ y thẳng lên được.

Đang lúc y sắp sửa đổ xuống đất, Trương Bình liền thò một tay ra, chụp lấy bả vai của thư sinh, sau đó dùng sức nhắc lên, thư sinh nhờ vậy

mà được vực lên lại.

“Oẹ.....” Thư sinh uống nhiều rượu, đầu óc choáng váng, bị lồi lên thả xuống giăng co một hồi, trong bụng cuộn cuộn, nôn thẳng ra.

“Á á á.....” Hoa nương thấy thư sinh nôn ra, rồi rít tránh, gọi đầy tớ đến dọn dẹp.

Trương Bình không muốn đứng lâu thêm chút nào, buông thư sinh ra để tiến tới.

Hoa nương kia ôm lấy cánh tay của Trương Bình.

“Vị chủ nhân này sao lại tự mình đi lên tới lầu rồi, không tìm ai bầu bạn?”

Trương Bình mất kiên nhẫn, muốn rút cánh tay ra, hoa nương nhìn mặt mà đoán ý, tự động buông tay, vỗ vỗ vào cánh cửa bên người, nói: “Vị chủ nhân này, nếu như chưa thấy ai vừa ý, tới chỗ của nô gia được không.”

Nàng chỉ vào một bảng tên nho nhỏ nằm lẫn trong những dải lụa nhiều màu. Trương Bình thân nhiên liếc một cái, trên mặt bảng tên có ghi hai chữ.

Lục My

“Nô tiện tên Lục My, mong chủ nhân dừng chân chiếu cố.”

Trương Bình nhìn bảng tên ấy, không tỏ ý gì, xoay người rời đi.

Liên tiếp mấy phòng sau đó, trên các cánh cửa đều treo bảng tên, viết đủ thứ tên. Trương Bình hiểu ra là tên trên bảng thuộc về chủ nhân của mỗi gian phòng, bước chân càng lúc càng nhanh, cuối cùng đi đến một gian phòng sau chót.

Gian phòng này trên cửa có dính qua nhiều dải lụa, thoạt nhìn không thấy bảng tên. Trương Bình nhắc tay vén dải lụa lên. Phía dưới có một tấm biển nho nhỏ, trên đó có viết hai chữ nhỏ xinh xắn —— Lãng Hoa.

Lúc Trương Bình trông thấy hai chữ này, không một chút chần chừ, vung tay lên, cửa mở toang!

Bên trong phòng, Viên Phi Phi và Lãng Hoa đang đùa giỡn vô cùng thoải mái.

Hôm qua Lãng Hoa vừa mới hầu hạ hai vị thiếu gia họ Khuất suốt một đêm, hôm nay không tiếp được bất kỳ khách nhân nào nữa, hiếm khi có được một bữa rảnh rỗi. Viên Phi Phi cũng chỉ mới ghé hồi trưa, hai người cùng nhau trong phòng ăn ăn uống uống, ồn ào cả một buổi chiều.

Phòng của Lãng Hoa không thiếu đồ chơi do khách ban thưởng, quý giá vô cùng, ngoài ra còn có không ít những món kì lạ mới mẻ, Viên Phi Phi lượm một một cái xoắn hoa lên, đặt trong chiếc đĩa ngọc phi thủy để nó xoay xoay.

Lúc ban trưa khi Viên Phi Phi ghé mang theo một thân toàn hơi rượu, khiến cho Lãng Hoa cũng thèm rượu. Nàng ta sai Đậ Nha đi tiệm rượu mua về một chum rượu ngon, bắt đầu uống cùng Viên Phi Phi.

Đêm xuống, hai người đã say, Lãng Hoa nóng chịu hết nổi, cời cời một hồi, cuối cùng chỉ còn lại một tầng sa y mỏng manh.

Viên Phi Phi ngồi trước bàn, ngắm chiếc xoắn hoa đến ngây người, chốc chốc lại nấc cụt. Lãng Hoa kéo một chiếc ghế để ngồi sau lưng nàng, ôm lấy eo của Viên Phi Phi, mặt áp lên lưng nàng cọt cọt tới cọt lui.

“Phi Phi, nếu người mà là đàn ông thì tốt biết mấy……”

Viên Phi Phi mờ mờ mịt mịt, “Ta là đàn ông thì người tính làm gì.”

Cầm của Lăng Hoa đặt trên bả vai của Viên Phi Phi, cười ngọt ngào, nói: “Nếu người mà là đàn ông, ta sẽ cho người sướng sướng.....”

Viên Phi Phi xoay đầu, nhìn Lăng Hoa gần trong gang tấc, ánh mắt không khỏi hạ xuống, trông thấy vết thương vẫn đang còn đỏ tấy ở vùng xương quai xanh của nàng ta.

“Ta nói này.....” Viên Phi Phi chống đầu, bình đạm nói: “Người nuốt trôi sao.”

Lăng Hoa tưởng nàng đang chỉ bản thân của nàng(vpp), sẵn tới một cái, dán vào tai của Viên Phi Phi.

“Người chỉ nặng có vài cân, đây là xem thường ta sao.....”

“Không phải, ta là đang nói ——“

Đúng vào lúc Viên Phi Phi xoa xoa đầu, đang nghĩ làm sao để nói cho rõ ràng, cửa ầm một cái bị hất tung ra.

Viên Phi Phi và Lăng Hoa sợ nhảy dựng lên, tuy nhiên kẻ say rượu cũng có cái lợi của kẻ say rượu, chính là phản ứng sẽ chậm hơn bình thường rất nhiều, cho nên hai người bị dọa sợ một phen xong, cũng chỉ khựng lại trong giây lát, sau đó các nàng lại quay qua nhìn hướng cửa phòng.

Bên ngoài, Trương Bình một tay nắm khung cửa, mặt mũi u ám nhìn hai người trong phòng.

Lăng Hoa còn đang nửa ôm nửa dán lên người Viên Phi Phi, nàng không biết mặt Trương Bình, mắt quét một cái từ trên xuống dưới đem toàn thân Trương Bình ngó sạch sẽ. Quét qua lồng ngực dày rộng của Trương Bình, vùng eo rắn chắc, còn có đôi chân dài mạnh khoẻ dưới lớp áo trường bào, ánh mắt không khỏi loé lên một tia tán thưởng.

Nàng ta trở mình, dựa vào lưng của Viên Phi Phi, đôi mắt lim dim nhìn Trương Bình, nhẹ nhàng nói:

“Tới đi

Trương Bình đập thật mạnh vào khung cửa.

“Ồ?”

Viên Phi Phi coi như đã tỉnh một chút, nàng chậm rãi quay đầu, nhìn người đứng ở khung cửa.

“.....Ông chủ?”

“Ồ, làm sao tìm được tới chỗ này rồi.....” Viên Phi Phi bỏ ngón tay trở vào miệng, cắn cắn, nói: “A.....thật khéo.”

Trương Bình hí mắt lại.

Ngày thường vào những lúc như thế này, Viên Phi Phi khẳng định đã sớm phát hiện ra Trương Bình đang giận dữ đến cực điểm rồi. Chỉ là hiện giờ nàng uống rượu nguyên ngày, đầu óc là một mớ hỗn độn, nói chuyện cũng phải gắng gượng, đừng nói gì đến suy nghĩ.

Lăng Hoa nghiêng đầu, ghé vào Viên Phi Phi.

“Ồ? Phi Phi Người biết hẳn?”

Viên Phi Phi Viên Phi Phi xoay qua nhìn Lăng Hoa, “Ờ, biết.”

Lăng Hoa ôm Viên Phi Phi, thì thầm: “Biết đâu ra một người đàn ông cường tráng..... Vì sao chưa từng nói với ta.”

Viên Phi Phi cười hì hì nói: “Biết rất lâu rồi.”

Trương Bình không cách nào nhẫn nhịn nữa, tiến lên hai bước, nắm chặt lấy cánh tay của Viên Phi Phi, không giải thích gì cả nhấc bổng nàng lên. Hắn chẳng kiêng nể gì Lăng Hoa, sau khi nhấc Viên Phi Phi lên, Lăng Hoa bị ngã bịch ra sau.

“A A” Lăng Hoa ôm mông, mặt mếu máo nói: “Chủ nhân, ngài thật là nặng tay.....”

Nàng ta đang say, mặt hây hây đỏ, đôi mắt long lanh sóng nước, đầu my khê nhú, trông như sắp khóc.

Viên Phi Phi bị Trương Bình kéo đi, cả người vắt trên tay hắn, nàng nhìn thoáng qua Lăng Hoa ở dưới đất, nói với Trương Bình: “Ông làm nàng ta khóc rồi.....”

Trương Bình khựng lại, nhìn về hướng Lăng Hoa một cái, Lăng Hoa từ dưới đất nhếch mắt nhìn Trương Bình, vẻ mặt rưng rưng.

Viên Phi Phi nghiêng đầu nói với Trương Bình, “Ông chủ, ông sao lại có thể đối xử với phụ nữ như vậy.....”

Trương Bình ngón tay bấm chặt, vẻ mặt phức tạp nhìn Viên Phi Phi.

“Ồ.....” Lăng Hoa bò vài bước ở dưới đất, ôm ngay lấy váy quần của Viên Phi Phi.

“Chủ nhân, làm gì thế, trả lại ta.....”

Trương Bình khẽ dùng sức, đem chân của Viên Phi Phi từ tay của Lăng Hoa kéo ra.

“Ồ ô.” Chân của Viên Phi Phi rời khỏi mặt đất hươ hươ trong không trung.

Trương Bình giơ nàng cao lên, ngửi thấy miệng nàng nồng nặc mùi rượu, hần chau mày, biết tình trạng của Viên Phi Phi hiện giờ suy nghĩ đã không tỉnh táo. Hần nhìn Lăng Hoa cũng đang say lúy túy y chang, bế bổng Viên Phi Phi lên.

“Ồi ối, chủ nhân.....”

Lăng Hoa vẫn còn đang ở phía sau kêu réo vẫy tay, Trương Bình đã xoay người ra khỏi cửa.

Lăng Hoa nhìn theo bóng của hai người, thò hai cánh tay bám vào bàn đứng dậy, thở ra một hơi thật dài.

“Ồi..... Đâu ra một người đàn ông trông khó tính thế.....”

Ở bên kia, Trương Bình ôm Viên Phi Phi đi một mạch ra khỏi cửa Lâu, không hề dừng lại một giây.

Bước chân của Trương Bình rất lớn, đi rất nhanh, xốc nảy một hồi Viên Phi Phi suýt nữa nôn hết ra.

“Ô ô ô!” Ruột gan của nàng cuồn cuộn, nhẹ nhẹ đập vào vai của Trương Bình. “Thả xuống! Thả ta xuống!”

Trương Bình một bụng tức giận này giờ chưa có chỗ tuôn, coi tiếng Viên Phi Phi kêu la oai oái như không nghe thấy, không hề dừng bước mà tiến.

“Sắp nôn ra rồi ——!”

Trương Bình hít sâu một hơi, đổi tư thế, đem Viên Phi Phi vác trên vai, sau đó tiếp tục đi về nhà.

Viên Phi Phi vùng vẫy chân tay một lúc không thấy Trương Bình có phản ứng gì, cuối cùng rút gân não, vung tay nhắm vô mặt Trương Bình tát

ngay một cái.

“Bộp ——!!!”

“Ô.....”

Đêm mùa hạ giờ tí canh ba, không có bất cứ âm thanh nào vang vọng
hơn.

NGƯỜI Ở NƠI TỊCH LẶNG

Twentine

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 38: Loli Nổi Giận Rồi! Giận Thật Rồi!

Đếm đi.....

Viên Phi Phi mở to mắt nhìn trần nhà.

Hiện giờ trời còn chưa sáng, nhưng Viên Phi Phi đã thức rồi. Nàng nằm yên bất động, liếc mắt qua bên ngó một cái. Trương Bình nằm yên tĩnh bên cạnh nàng, ngủ rất say.

Đếm đi, Viên Phi Phi thầm bảo lòng.

Trước tiên, hôm qua Trương Bình đem nàng tới quán rượu, nàng ôm một tâm trạng muốn tìm trò vui xem, chuốc cho Trương Bình nửa bình rượu.

Sau đó, nàng dắt hắt về nhà, giữa đường còn dám làm ra một trò không tưởng tượng được, sau khi phát hiện hấn quá nặng, đổ lười, đem Trương Bình một thân một mình cứ thế mà vút ở xó tường, bản thân mình thì lên tót tới Kim Lô, tìm Lăng Hoa chơi.

Sau đó nữa, nàng uống rượu với Lăng Hoa, đang chơi rất sảng khoái, Trương Bình tìm tới cửa, nàng bị Trương Bình lôi đi.

Sau chót.....

Trong bóng tối mờ mờ, Viên Phi Phi từ từ nâng bàn tay phải lên, nhìn có vẻ không rõ lắm.

Nàng bỏ một đoạn thời gian rõ lâu để suy nghĩ, xem mảnh ký ức chập chờn kia rốt cuộc có phải là thật không hay là giả, sau cùng, khi trời đã hừng sáng, nàng xác định, chính là sự thật.

Viên Phi Phi nhìn hừng đông lặng lẽ thờ dài, trong lòng chỉ còn lại hai chữ.

Tiêu rồi.

Trương Bình vẫn y như ngày thường, giờ Mão thức dậy.

Viên Phi Phi nằm một bên giả chết.

Mãi đến khi Trương Bình cài thắt lưng xong xuôi, đi ra khỏi phòng, Viên Phi Phi mới xốc thân ngồi lên, mau mắn mặc quần áo vào.

“Ui da.....” Viên Phi Phi ôm lấy đầu, vẫn còn đau choáng váng do say rượu, tuy nhiên nàng không hơi sức nào đi lo nghĩ chuyện này nữa. Viên Phi Phi buộc đại tóc vào, cẩn thận đẩy cửa hé ra một khe.

Ngoài sân, Trương Bình đang múc nước.

Viên Phi Phi mở cửa, vọt ra sân, Trương Bình vừa ngược mắt lên, nàng đã đoạt xong chiếc gáo từ tay hắn, nhanh nhẩu nghiêng người bên lu múc nước.

Múc một hơi bốn, năm gáo nước, sau đó Viên Phi Phi để gáo qua một bên, rút khăn trên vai Trương Bình xuống, vò vò trong chậu nước, vắt ráo, cung kính dâng lên trước mặt Trương Bình.

Trương Bình mặt không mang biểu cảm nhận lấy, nhìn một cái, rồi lau mặt.

“Ông chủ.....” Viên Phi Phi tươi cười xoa xoa tay, nói: “Ông chủ, muốn ăn gì, ta đi chuẩn bị.”

Trương Bình lau mặt xong, sau đó bỏ khăn lại vào trong chậu vò sạch.

Viên Phi Phi cười hì hì, nói: “Còn không, để ta đi pha bình trà cho ông?”

Trương Bình lắc đầu, không để ý đến Viên Phi Phi, tự mình đi vào bếp.

Không hiệu nghiệm à

Viên Phi Phi nhìn theo bóng lưng Trương Bình vò đầu.

Không hiệu nghiệm.....

Viên Phi Phi theo Trương Bình vào bếp, dựa vào khung cửa. Trương Bình lặng lẽ nhóm lửa làm cơm, Viên Phi Phi nhất thời không biết nên nói gì, đành ngậm miệng đứng im nhìn.

Một cảnh trầm mặc khó tránh.

Thật ra ngày thường, Trương Bình cũng chỉ im lặng như vậy. Viên Phi Phi ngấm nhìn sườn mặt của Trương Bình, đầu dựa vào khung cửa.

Trương Bình là một người câm, mãi mãi lặng im không lên tiếng. Thế nhưng sự im lặng của hắn có nhiều dạng, Viên Phi Phi có thể dễ dàng phân biệt được từng loại.

Ví như hiện giờ, nàng biết chắc, cho dù Trương Bình có thể nói chuyện, lúc này đây hắn cũng sẽ câm nín không một lời.

Không biết vì sao, Viên Phi Phi cứ thế đứng nhìn sườn mặt của Trương Bình đang khom lưng xào rau, sau đó, nàng cười.

Cái cảm giác “mình chết chắc rồi” của nguyên buổi sáng đã hoàn toàn biến mất.

Nói trắng ra, nàng vốn chẳng sợ gì Trương Bình.

Viên Phi Phi bước tới, hai tay chống lên bệ bếp, ngó vào trong chảo.

Rau xào, món Trương Bình hay thường làm nhất. Viên Phi Phi cong môi, ô, là phần cho hai người ăn.

“Ông chủ, ta đi ra ngoài đây, hay là ông một mình ăn nhé?”

Lúc lời nói của Viên Phi Phi vừa buông ra, cái sạn đang dùng xào rau của Trương Bình rớt luôn vào trong đám rau kêu “keng,” một chảo rau đang ngon lành bị dẫm nát bấy. Viên Phi Phi lại ngược đầu, nhìn Trương Bình đang dùng ánh mắt không thể nào tin nổi nhìn mình.

Hê.

Viên Phi Phi vội giơ tay lên, “Giỡn thôi giỡn thôi, giỡn một tí thôi mà, ta đương nhiên sẽ ăn ở nhà.”

Trương Bình hí mắt, nhìn vẻ mặt vô cùng thoải mái của Viên Phi Phi, hẳn có thể thấy rằng Viên Phi Phi đang đùa. Chẳng qua là lấy hẳn ra để đùa.

Trương Bình nhìn ra, Viên Phi Phi đến một chút ăn năn cũng không có, càng thêm tức giận, vẻ mặt tuy không mang biểu cảm, nhưng cái sạn trong tay chém cho rau càng thêm tan nát.

Viên Phi Phi thấy vậy liền thu liễm lại, nhanh nhẩu chạy đến phía sau của Trương Bình.

“Ta đi nấu nước pha trà.”

Trương Bình không quay đầu, tiếp tục xào rau.

Viên Phi Phi ngồi xồm dưới đất, vừa nấu nước vừa ngó trộm Trương Bình. Lúc Trương Bình xào xong rau đổ ra đĩa, nàng đứng dậy, chạy lại bốc một cọng rau bỏ vào miệng nhai nhai.

Trương Bình nhìn Viên Phi Phi, đem đĩa rau tùy tiện đặt qua một bên, chuẩn bị tận tình giao lưu với nàng một phen.

Nhưng đang khi tay hắn vừa mới chỉ giơ lên, chưa kịp ra hiệu gì, Viên Phi Phi chợt giang hai cánh tay ôm chầm lấy Trương Bình.

Trương Bình sửng người sửng sốt.

Do hai cánh tay của hắn đã giơ lên, thành ra cái ôm này của Viên Phi Phi quả thực là một cú ôm chầm nhào vào lòng. Khuôn mặt nho nhỏ của nàng dán vào ngực của Trương Bình, hai cánh tay ôm quanh thắt lưng của Trương Bình. Lực đạo của cái ôm này không tính là lớn, nhưng cũng không gọi là nhỏ, gọn gàng dứt khoát, rất dễ chịu sáng khoái, nhưng lại không dễ dàng thoát ra được.

Mọi việc xảy ra quá đột ngột, Trương Bình hoàn toàn không kịp phản ứng, cúi thấp đầu, ngây ngốc nhìn Viên Phi Phi. Đập vào mắt hắn là mái tóc đen nhánh của nàng, tóc tai của Viên Phi Phi thường thường không hay chải chuốt, nhưng khá hơn so với của Trương Bình, lúc nào cũng mịn và mượt. Hiện giờ ánh nắng xuyên qua cửa bếp, chiếu lên những sợi tóc của nàng, làm cho chúng ánh lên một màu xám xám bàng bạc, mềm mại khác thường.

Chính vào lúc Trương Bình đang nhìn đến thất thần, Viên Phi Phi bỗng ngẩng đầu, cầm dựa vào người của Trương Bình, đôi mắt dài hẹp nhìn thẳng vào mắt hắn.

“Trương Bình.”

Người đi người ở.

Duyên đến duyên tan.

Một cái nhìn, hồn đi về đâu.

Một tiếng gọi, tâm ma trời dậy.

Trương Bình bị sợ điếng người, hấn mạnh tay đẩy một cái——

Lực của tay Trương Bình rất lớn, cú đẩy này đem Viên Phi Phi hất văng ra khỏi cửa bếp. Chân của Viên Phi Phi vướng vào gạch cửa, “bịch” một cái té ngời xuống đất.

Viên Phi Phi nào nghĩ Trương Bình sẽ hất nàng ra như vậy, nhất thời đau đến đổ mồ hôi lạnh, mặt thì nghẹn đến đỏ bừng.

Đợi Viên Phi Phi hơi đỡ một chút, bò lồm cồm dậy, phui mạnh bụi đất dính trên quần áo đi, hung tợn nhìn Trương Bình.

“Người mắc chứng gì——!?”

Trương Bình lúc bấy giờ mới bừng tỉnh, nhìn Viên Phi Phi đang đứng ngoài sân, do dự tiến lên một bước.

“Đừng tới đây!”

Trương Bình tức khắc dừng lại.

Thần sắc của Viên Phi Phi u ám nặng nề.

Đầu óc của Trương Bình rất bộc trực, ngay từ ban đầu Viên Phi Phi đã biết. Ở cùng nhau nhiều năm, mỗi cái giơ tay nhắc chân của hắn đại biểu cho nghĩa lý gì, nàng đều không cần phải suy đoán. Cú vừa rồi, đích xác là một sự cự tuyệt, thậm chí còn có thể nói, trong năm năm qua giữa nàng và Trương Bình, đây là một sự cự tuyệt rõ ràng đích xác nhất.

Hôm qua những gì nàng làm có thể hơi quá phận một chút, nàng cũng biết Trương Bình thật ra cũng không tức giận gì nhiều, nếu như dễ dàng như vẫn thường làm, sau đó ngoan ngoãn một hai ngày, thì coi như xong. Nhưng sự việc vừa rồi, làm cho nàng hoàn toàn không hiểu được.

“Chơi ta à.....”

Ngón tay của Trương Bình co lại, muốn nhấc lên, nhưng đợi hoài một lúc, vẫn không thấy có động tác.

Viên Phi Phi vỗ vỗ đi bụi đất trên tay, xoay người, lạnh nhạt nói: “Ta đi đây, sẽ về muộn.”

Khoảnh khắc Trương Bình trông thấy Viên Phi Phi quay đầu đi ấy, hẳn mở miệng. Nhưng mãi cho đến khi Viên Phi Phi từ trong sân đi ra khỏi cổng, hẳn hoàn toàn không biết bản thân phải làm gì.

Gọi nàng?

Kêu nàng?

Dùng cái miệng này.....

Trương Bình cắn chặt răng, dựa lưng vào bệ bếp, chằm chằm nhắm mắt lại.

Viên Phi Phi ra khỏi cửa chạy thẳng đến ngõ Đồng La của khu Phố Bắc, trước khi đến đầu ngõ, nàng tùy tiện nhặt một khúc gậy cầm lăm lăm trong tay. Trong ngõ, có lác đác kẻ ăn xin, Viên Phi Phi cầm khúc gậy đi một mạch đến thẳng sau một bóng lưng.

“Này này.....” Những tên ăn mày khác trông thấy nàng đều tản ra thật xa.

Viên Phi Phi đi cho đến khi còn cách bóng lưng kia quãng ba bước, không nói thêm lời nào, nhè vào đầu của kẻ đó mà đập xuống.

“Á——!” Một tên ăn mày con vừa bước vào ngõ hẻm ngay lúc ấy trông thấy Viên Phi Phi cầm gậy giơ lên, sợ đến nỗi hét lên một tiếng. Kẻ ăn mày kia phản xạ tương đối nhanh, tiếng hét kia vừa vang lên, hắn đã gặp người qua một bên, trốn được một gậy.

Viên Phi Phi trở tay tiếp tục đâm tới, tên ăn mày không kịp bò dậy, ôm lấy đầu, bị Viên Phi Phi nện thẳng lên cánh tay.

“!”

Tên ăn mày thân hình gầy gò, chịu không nổi đòn, cả người cuộn lại chịu đau.

Viên Phi Phi sắc mặt bình đạm, ra tay tàn nhẫn, không một chút do dự, đập tất cả là mười gậy rồi mới dừng. Nàng vứt gậy qua một bên, nhìn Tám Chó đang co ro dưới đất, thấp giọng nói:

“Một tiếng cũng không kêu, coi như người có khí cốt.”

Tám Chó cúi thấp đầu, từ từ bò dậy từ dưới đất, thối thối chỗ bị trầy rách trên bả vai.

“Người tới rồi.”

Viên Phi Phi đánh người xong, làm như chẳng có gì xảy ra, ngồi xuống đất. Tám Chó cũng không hề có một chút ý định trả đòn, co đầu gối lên, ngồi xuống đối diện với Viên Phi Phi.

Viên Phi Phi nhìn hắn, “Nói đi.”

Tám Chó vuốt vuốt mũi, lầm bầm: “Là ta lỡ lời, người đánh ta ta ráng chịu.”

“Ha,” Viên Phi Phi cười lạnh một tiếng, nói” “Lỡ lời? Người coi ta là ngốc à.”

Tám Chó không nói không rằng, rũ đầu ngồi một bên.

Viên Phi Phi dựa vào bức tường sau lưng, bình thản nói: “Ta không phải chỉ nói với người có một lần, chuyện ta đi Kim Lôu không thể để cho Trương Bình biết. Giờ đây ông ấy không những biết Kim Lôu, còn biết cả mặt Lăng Hoa rồi. Tám Chó, cái lỡ lời này của người quá ư trọn vẹn.”

Chân của Tám Chó giựt giựt, hai cẳng của hắn đen thùi dơ bẩn, đã lâu ngày chưa tắm rửa. Chân trái đã từng bị thương, ngày trước đặc tội với kẻ ác nhà quyền thế, bàn chân bị người ta đập nát, móng chân bị rút đi hết ba cái, sau đó Viên Phi Phi phải tốn không biết bao nhiêu công tìm thuốc trị thương mang về mới có thể giữ lại cái chân, nhưng cũng bị tật, đi đường không khỏi khập khiễng.

“Ta chỉ bảo người đưa Trương Bình về, tại sao lại nhiều lời.”

“Hắn hỏi người đi đâu.”

“À, ta còn không biết con người người lại chính trực như vậy, hỏi gì nói đó.”

Tám Chó nhìn đá vụn dưới đất trước mặt, không biết đang nghĩ gì.

“Vì Bùi Vân sao.”

Tám Chó ngẩng phắt đầu lên.

Viên Phi Phi lặng lẽ nhìn hắn, ánh mắt mang không biết bao nhiêu là lạnh nhạt.

“Người không muốn ta đi tới chỗ Bùi Vân, đúng không.”

Tám Chó nhìn qua một bên, “Ờ.....”

Viên Phi Phi nhìn một hồi, thở dài, nói: “Ta biết, người không thích Bùi Vân.....”

“Hừ.” Tám Chó lạnh lùng hừ một tiếng, sắc mặt u ám.

Viên Phi Phi đau đầu kinh khủng.

Không chỉ có mình Tám Chó không ưa Bùi Vân, Bùi Vân đối với Tám Chó lại càng không coi ra gì.

Kỳ thực nếu nói ra, Tám Chó đối với Bùi Vân là có ơn cứu mạng, ngày xưa lúc còn đi học, Bùi Vân và bạn học xảy ra xích mích, gặp xui xẻo, là Viên Phi Phi và Tám Chó cùng nhau cứu hãn về. Chỉ tội khi ấy Bùi Vân do hoảng sợ chấn kinh, vốn không nhớ loại người như Tám Chó.

Đến khi sau này gặp lại, thì thảm khởi phải nói.

Tám Chó là một kẻ ăn xin, cũng coi như một nửa giang hồ, không quyền không thế lại càng không tiền, có lúc đói quá đâm liều, khó tránh được việc đi làm mấy trò tiểu nhân vụng trộm đáng khinh.

Chính là lần chân hãn bị thương ấy, Tám Chó đi trộm đồ không thành công, bị người ta đánh cho gần chết. Viên Phi Phi phí bao nhiêu sức cứu trị cho hãn, bao nhiêu tiền ngày thường tích góp lại đều dùng sạch vào lần đó mua thuốc men, nhưng vẫn không đủ như cũ. Khó được một khi nàng tìm Bùi Vân mượn tiền, Bùi Vân vui mừng đưa, sau đó lúc phát hiện ra là nàng mượn tiền để cứu một tên ăn mày vì ăn cắp đồ mà bị đánh, Bùi Vân vô cùng giận dữ.

Bùi Vân từ nhỏ đã được dạy dỗ rất truyền thống, hướng chỉ có một số lý do khác, đâm ra rất căm ghét dân giang hồ, cho nên, hãn đối với Tám Chó không có một chút thiện cảm.

“Tên nguy quân tử đáng chém ngàn đao.....” Tám Chó mặt nhìn đất, lạnh lùng nói, “Người cứ đi gặp hẳn, chung quy sẽ có ngày rước hoạ vào thân.”

NGƯỜI Ở NƠI TỊCH LẶNG

Twentine

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 39: Loli Đi Tìm Ăn Mà Chơi!

“Ô?”

Viên Phi Phi nhướn mày, nói: “Người nói như thế này coi như có chút thú vị đấy.”

Tám Chó không một lời phản kháng.

Viên Phi Phi cười bảo: “Người vì sao khẳng định hẳn là nguy hiểm tử.”

Tám Chó lạnh lùng hừ một tiếng.

Viên Phi Phi duỗi chân đạp hẳn một cước, “Thừa lúc ta còn chút kiên nhẫn, nói lên.”

Tám Chó quay mặt qua, nói với Viên Phi Phi: “Một kẻ văn nhân thối như hẳn, có phải thường hay nói những mớ đạo lý rắm chó cho người nghe không.”

Viên Phi Phi thích thú, dựa lưng ra sau, thoải mái nói: “Ha, mớ đạo lý nào người coi là rắm chó, nói nghe coi.”

Khuôn mặt Tám Chó gầy xơ xác, cặp mắt vì thế mà lồi ra, nhìn lâu sẽ tạo cho người nhìn một cảm giác sai lầm rằng chúng rất hung tợn.

“Tỉ như nói, giữ mình trong sạch.”

“Há!” Viên Phi Phi trợn tròn hai mắt nhìn hấn ngạc nhiên nói: “Người còn có thể dùng từ như vậy sao, thật là chuyện lạ.”

Khuôn mặt lem luốc của Tám Chó hơi đỏ lên.

“Ta sao lại không thể dùng! Không biết thì không thể nghe qua sao!?”

Viên Phi Phi khoanh tay, nhìn hấn, bảo: “Nói tiếp xem.”

Tám Chó cười lạnh một tiếng, nói: “Ta trông thấy mấy lần rồi.”

Viên Phi Phi: “Trông thấy cái gì mấy lần rồi.”

Tám Chó u ám nhìn Viên Phi Phi, nói: “Hấn đi tìm Lăng Hoa.”

Cả con hẻm im bất trong tíc tắc, chỉ còn lại tiếng côn trùng râm ran và tiếng người vắng lại từ đầu ngõ.

Hồi lâu sau, Viên Phi Phi chợt cười hừ một tiếng.

“Người giống cái gì chứ.”

Tám Chó đảo mắt khinh bỉ, nhìn đi chỗ khác.

Mũi chân của Viên Phi Phi chấm chấm trên mặt đất, ý bảo Tám Chó quay mặt lại đây. Nàng chậm rãi nói: “Cái tên Mít Ướt ấy cả đời này căm ghét, thứ nhất là dân giang hồ, thứ hai là hoa nương của lâu xanh. Ta quen hấn đã lâu rồi, xưa giờ chưa bao giờ nghe từ trong miệng hấn nhắc đến bất cứ tên tuổi của một hoa nương nào.”

Tám Chó lạnh lùng bảo: “Thế thì sao.”

Viên Phi Phi chau mày.

Lúc nhỏ nàng lần đầu tiên đến nhà Bùi Vân, liền đụng mặt Lăng Hoa. Nàng nhớ rất rõ ràng, thái độ của Bùi Vân đối với Lăng Hoa khi ấy. Hấn

căm ghét kỹ nữ, vô cùng căm ghét.

Nói đến Bùi Vân, tuy Viên Phi Phi vẫn kêu hấn là Mít Ướt, nhưng mấy năm gần đây, đã rất ít khi thấy Bùi Vân khóc nữa. Trong lòng nàng có một cảm giác, Bùi Vân tuy không tập võ, không cường tráng như Trương Bình, nhưng hấn ta cũng không hề yếu đuối.

Viên Phi Phi trời sinh tính tình lạnh bạc, yêu ghét phân minh. Nếu Bùi Vân quả thực yếu đuối vô năng cả đời, nàng đương nhiên sẽ không cùng hấn kết bạn.

Khi xưa Khuất Lâm Uyển đã từng nói với nàng, trong ngực của Bùi Vân có khí tiết của quân tử.

Khí tiết của quân tử là thứ gì, Viên Phi Phi không hiểu. Nhưng nàng có một cảm giác rất rõ ràng, Bùi Vân là một người phi thường kiên định.

“Có phải người ngó lằm người rồi không.” Viên Phi Phi nói.

“Không thể nào!” Tám Chó quả quyết nói, “Đã bốn lần rồi, không thể nào nhận lằm!”

“Bốn lần?”

Tám Chó: “Lần đầu tiên đã là ba tháng trước rồi.”

Viên Phi Phi: “Thế sao không nói với ta.”

Tám Chó ngừng, lại nói: “Người, người không phải là không cho ta đi tìm người sao.”

Viên Phi Phi: “Ờ.”

Yên lặng một hồi, Tám Chó lằm bằm: “Người cũng không đến tìm ta.....”

Viên Phi Phi: “Không phải ta đến rồi sao.”

Tám Chó nâng mí mắt, cười lạnh bảo: “Đến đánh ta.”

Viên Phi Phi ha ha hai tiếng đứng lên, rút từ trong người ra một bao giấy, đưa cho Tám Chó.

“Nè.”

Tám Chó liếc một cái, lạnh nhạt nói: “Lần đó thì là một viên kẹo, bây giờ cũng vẫn vậy, người tính dỡ ta bao lâu.”

Viên Phi Phi lười biếng nhìn hắn, nói: “Dỡ đến khi nào không cần dùng nữa thì thôi.”

Tám Chó nhận lấy gói giấy, không ăn, đặt bên người.

“Người không hỏi ta, bọn họ làm gì sao.”

Viên Phi Phi nói: “Không hỏi.”

Tám Chó hơi lo lắng, ngược mắt hỏi: “Người vẫn không tin ta?”

Viên Phi Phi: “Người đã nói trông thấy bốn lần rồi, ta tất nhiên tin.”

Tám Chó: “Người lại không để ý sao.”

Viên Phi Phi nhắc cánh tay lên, hoạt động co giãn gân cốt một chút, giống như đang suy tư điều gì đó. Tám Chó ngồi một bên, cũng không làm phiền nàng.

Một chốc sau, Viên Phi Phi nói: “Người trông thấy khi nào.”

Tám Chó: “Hoa nương thì còn có thể thấy khi nào nữa, dĩ nhiên là ban đêm rồi.”

Viên Phi Phi nhìn hẳn, lấy làm lạ nói: “Đang đêm hôm người chạy đến Kim Lô làm gì, người vào được sao?”

Tám Chó: “Ta không có vào, là họ đi ra mà.”

Nói đến đây, Viên Phi Phi coi như rất cuộc có chút hứng thú, nói: “Đi ra à?”

Tám Chó gật đầu.

“Lần đầu lúc ta trông thấy thì cũng không phải là ở Kim Lô, mà cách đó khá xa. Người biết Vương Sinh Tửu Gia không.”

Viên Phi Phi nghĩ nghĩ, Vương Sinh Tửu Gia cách Kim Lô quãng hai con phố, nàng gật đầu, Tám Chó nói tiếp: “Ta đi xin ăn ngang qua đó, vừa lúc thấy Lăng Hoa bước vào, vốn là ta muốn gọi nàng ta, nhưng ngay sau đó ta thấy Bùi Vân cũng theo vào.”

Viên Phi Phi: “Còn có ai khác không.”

Tám Chó: “Không có.”

Viên Phi Phi bĩu môi nghĩ ngợi.

Tám Chó lại nói: “Đó là lần thứ nhất, sau đó lại thấy thêm ba lần. Lăng Hoa mỗi lần đều trùm đầu, nhưng mà ta có thể nhận ra.” Tám Chó trông thấy Viên Phi Phi nghĩ ngợi đến xuất thần, lén nói lớn hơn: “Người có thể đi hỏi Lăng Hoa, nàng ta chắc sẽ nói cho người biết.”

Viên Phi Phi ngược mắt, nhìn Tám Chó, ngoài cười trong không cười bảo: “Người thì lần nào cũng ngồi thật đúng chỗ.”

Tám Chó ngậm miệng, hồi sau, chậm rãi nói:

“Lần thứ nhất thì là tình cờ, sau đó, là ta cố ý canh ở đó.”

Viên Phi Phi cũng không hỏi Tám Chó vì sao có ý định muốn bắt quả tang bọn họ, nàng đứng dậy, nói: “Tóm lại, lần sau còn để cho ta biết được người nói lung tung với Trương Bình, ta sẽ cho người đẹp mặt.”

Tám Chó nhìn nàng, nói: “Người phải đi rồi sao?”

Viên Phi Phi hàm hồ “Ờ” một tiếng.

Tám Chó: “Đi đâu.”

Viên Phi Phi lần đầu tiên cảm thấy mịt mờ.

“Không biết.”

Tám Chó: “Người hôm qua đem bỏ ông chủ Trương một mình ở bên ngoài, ông ta không giận?”

Viên Phi Phi cười lạnh một tiếng, ý vị sâu xa.

Tám Chó cảm thấy dáng vẻ cười này của nàng có gì đó không đúng, hẳn lên tiếng hỏi: “Sao vậy.”

Viên Phi Phi: “Không sao cả.”

Tám Chó: “Người muốn về nhà sao.”

“Về nhà.....” Viên Phi Phi khẽ than, “Không về.”

Tám Chó chau mày: “Đi tìm Bùi Vân?”

Viên Phi Phi: “Không đi.”

Tám Chó từ dưới đất đứng dậy, “Vậy đi đâu, cùng đi.”

Viên Phi Phi quay mặt qua, đánh giá Tám Chó từ trên xuống dưới.

Tám Chó lớn hơn nàng một tuổi, nay có thể coi như cũng đã lớn hơn trước. Chẳng qua do quanh năm đói khát thiếu thốn, dáng người thì cao hơn Viên Phi Phi nửa cái đầu, nhưng cân nặng không bao nhiêu, ốm nhom ốm nhách. Hẳn đi đường còn hay có thói quen khom lưng, đầu cũng rũ xuống, nhìn rất yếu ớt vô lực.

“Ta nói.....” Viên Phi Phi bỗng nhiên bảo: “Hai ta ra khỏi thành đi bắt cá đi, bắt được cá ta đem nướng lên, cho người tắm bổ.”

Tám Chó: “Người biết bắt cá?”

Viên Phi Phi cười hì hì hai tiếng, nói: “Ta sao lại không biết, đi.”

Tám Chó dĩ nhiên vui vẻ, hẳn theo sau Viên Phi Phi, lên đường ra khỏi thành. Viên Phi Phi sải bước, hít thật sâu một hơi, lại chậm rãi thở ra.

Vừa vặn lúc tâm tình nàng đang bức bối, bây giờ ra khỏi thành chơi một chuyến, coi như cho bản thân thời gian nguôi ngoai.

Lúc ra khỏi thành cũng gần giữa trưa, Viên Phi Phi và Tám Chó không đi đường chính mà men theo một con đường nhỏ vào trong núi, leo nửa ngọn núi, đến bên một bờ sông nhỏ.

“A ha ——“ Viên Phi Phi giày cũng không thèm cởi, vén ống quần lên chạy xuống sông.

“Ôi ôi! Mát quá đi!”

Viên Phi Phi đi qua đi lại trong vùng nước cạn của bãi sông, còn kêu gọi Tám Chó.

“Tới nào, xuống đây.”

Tám Chó ngồi trên bờ, nắn nắn mắt cá chân trái. Viên Phi Phi trông thấy, nói: “Sao thế, chân lại đau à?”

Tám Chó lắc đầu, “Không có, người mau bắt cá.”

“Chắc, sẽ không thiếu phần người đâu.” Viên Phi Phi xắn tay áo, lên trên bờ tìm một cành cây khô dài, nói với Tám Chó, “Dao.”

Tám Chó thò tay vào trong mớ quần áo cũ rách nát, móc ra một con dao con quẩn vải.

Viên Phi Phi nhận lấy, vót nhọn đầu khúc cây.

“Con dao này của người hơi cùn.”

Tám Chó: “Miễn sao đủ xài.”

Viên Phi Phi cười nói: “Dùng cắt củ khoai thì đích xác là miễn sao đủ xài.”

Tám Chó đảo mắt khinh bỉ, không phản kháng.

Viên Phi Phi nói: “Nếu ta nhớ không lầm, con dao này là Bệnh Hủi cho người à.”

“Ừ.”

“Vì lý do gì?”

Tám Chó: “Còn vì lý do gì nữa, giúp hăn làm chút chuyện chứ gì.”

Viên Phi Phi gật gù, mấy nhát vót xong cành cây, đem dao ném trả lại cho Tám Chó.

“_____!”

Tám Chó tay chân luống cuống chụp lấy, “Người trông mà ném! Đâm chết người chớ giỡn chơi đâu!”

“Ha ha ha!” Viên Phi Phi đầu cũng không quay lại, cầm cành cây đi xuống sông. “Chỉ có tí xíu lực đạo, con dao đó không thể đâm chết người. Muốn đâm chết người thì tới chỗ ông chủ mà mua, ta tính giá rẻ cho người một chút.”

Tám Chó bất bình nói ở phía đằng sau: “Không tiền!”

Viên Phi Phi ngoảnh đầu, hươ hươ tay ra hiệu, “Ta đi bắt cá đây, người không muốn đói bụng thì yên lặng một chút.”

Tám Chó xì một tiếng, ngồi xuống trên bờ không nói gì.

Sở trường đâm cá của Viên Phi Phi là học từ Mã Bán Tiên ra, lúc nàng còn cùng Mã Bán Tiên vào nam ra bắc, vẫn thường sống ngoài trời trong núi, đâm cá đốt lửa vùn vùn, Viên Phi Phi từ bé đã học khá nhiều.

Trong thời gian nửa tuần nhang, Viên Phi Phi đã đâm trúng một con cá sông.

“Ôi cha cha, khổ thân cho người rồi.” Viên Phi Phi làm bộ làm tịch nói với con cá bị đâm xuyên qua người, “Người ráng chịu đựng, đợi chốc nữa sẽ cho người được thoải mái.”

“Này ——!” Viên Phi Phi la lên với Tám Chó ở trên bờ, “Đi nhặt chút củi khô về đây.”

Tám Chó: “Ờ.”

Viên Phi Phi cầm con cá vớt lên bờ sông, lại xuống nước tiếp tục đâm.

Lại qua một lát, nàng đâm được một con cá bự hơn.

“Con này ta ăn, hê hê.”

Nàng cầm dao đơn giản làm sạch hai con cá bên bờ sông, ngoái đầu lại thấy Tám Chó ôm vài nhánh cây đi tập tễnh về hướng này.

Viên Phi Phi: “.....”

Nàng đứng lên, đón lấy mấy nhánh cây.

“Chịu hết nổi rồi à?” Viên Phi Phi cúi đầu, nhìn thấy chân trái của Tám Chó đang sưng vù. “Sao ta có cảm giác như chỗ bị thương này của người có vẻ nặng hơn trước vậy.”

Tám Chó dừng dừng nói: “Không sao.”

Viên Phi Phi: “Người nói không sao mà thật không sao thì tốt rồi.”

Vật lộn đến hai canh giờ sau, hai người mới có thể chính thức có cá ăn.

Tám Chó hiếm hoi lắm mới được ăn mặn, tuy chỉ là nướng suông, nhưng dầu sao cũng là vị của thịt. Hăn ăn ngẫu nhiên, xương cá đâm rách cả da mồm, chảy cả máu.

Viên Phi Phi ăn mới được một nửa đã no rồi, nàng đem phần còn lại để dành cho Tám Chó, bản thân nằm xuống đất, ngậy người nhìn trời.

Tám Chó chỉ lo ăn cá, mãi đến khi đem cá ăn sạch sành sanh, mới phát hiện ra Viên Phi Phi này giờ không nói gì cả.

“Người sao vậy.”

Viên Phi Phi: “Không sao hết.”

Tám Chó: “Có tâm sự gì nói nghe coi.”

Viên Phi Phi ghéch đầu, nhướn mày nói: “Sao trước giờ không thấy người rồi hơi như thế này.”

Tám Chó vỗ vỗ bụng, “Ăn no rồi.”

Viên Phi Phi cười ha ha rộ lên.

Tám Chó: “Hôm nay người giống y như bị mất hồn, rốt cuộc là chuyện gì.”

“À.....” Viên Phi Phi gối đầu lên tay, nhìn trời, lẩm bẫm:

“Ta cảm thấy, hẳn là lạ.”

NGƯỜI Ở NƠI TỊCH LẶNG

Twentine

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 40: Loli Cùng Ông Chủ Ăn Mì!

“Ta cảm thấy, hăn là lạ.”

“Ai là lạ.” Tám Chó nhìn Viên Phi Phi, “Bùi Vân?”

“Không.” Viên Phi Phi ngồi lên, vắn vắn cổ. “Ta đang nói Trương Bình.”

“Ông chủ Trương?” Tám Chó nói, “Ông ta sao rồi.”

Viên Phi Phi nheo mắt, lẩm bẫm: “Ta cũng không biết hăn bị sao nữa, cho nên mới cảm thấy lạ.”

Tám Chó: “Lạ chỗ nào.”

Viên Phi Phi ngừng một lúc, nói: “Trước đây không có loại cảm giác này, là hôm nay bỗng dưng có.”

Nàng ôn lại sự tình trong nhà bếp sáng nay, Trương Bình đẩy nàng ra, dùng toàn bộ sức lực và cự tuyệt chưa từng có xưa giờ, tựa như nàng là một thứ gì đó vô cùng kinh khủng đáng sợ.

“Chậc.” Chỉ cần nghĩ đến khoảnh khắc đó, Viên Phi Phi lại ghen trong lòng.

Tám Chó nghe cũng không tìm ra đầu mối, nói với Viên Phi Phi: “Vậy người tính như thế nào.”

Viên Phi Phi nghĩ ngợi, nói: “Không biết, đi tới đâu tính tới đó vậy.” Nói đoạn, nàng vỗ vỗ quần áo, từ dưới đất đứng dậy, đưa tay ra cho Tám Chó. “Nào, về thôi.”

Tám Chó nhìn bàn tay đang giơ ra cho hắn, không chút do dự nắm lấy, mượn sức đứng lên.

“Chân còn đi được không.”

“Không sao.”

Lời tuy là nói như thế, nhưng Viên Phi Phi có thể trông ra là vết thương cũ của Tám Chó đang bắt đầu phát tác, nàng quàng một tay của Tám Chó qua vai của mình, ngầm oán trách: “Người chống đỡ không được thì nói sớm một chút chớ, vậy thì đã không chạy tới nơi rõ xa như thế này rồi. “

Tám Chó rũ đầu, thấp giọng lầm bầm: “Gì mà chống đỡ không được.”

“Vịt nấu chín tới nơi rồi ——“ Viên Phi Phi ghéch đầu cười nhạt, “Chỉ còn mỗi cái mỏ.”

Tám Chó không nói gì.

Viên Phi Phi ở bên trái của Tám Chó, đi được cỡ một nén hương, nàng càng lúc càng cảm thấy sức nặng của Tám Chó đang dựa thêm từng chút từng chút một.

“Yên tâm đi.” Viên Phi Phi nói.

Tám Chó liếc nàng, Viên Phi Phi vẫn nhìn con đường núi trước mặt.

“Chút trọng lượng này của người ta vẫn có thể chịu nổi.”

Tám Chó cắn răng, nhón chân khập khiễng đi tiếp.

Đợi đến lúc họ về đến thành Kỳ Thủy, trời đã hoàn toàn tối.

Viên Phi Phi nhặt một khúc cây dài ven đường, nói với Tám Chó: “Người cầm lấy cái này đi, ta cần phải đi rồi.”

Tám Chó nhận lấy gậy, cầm trong tay nhìn ngăm.

“Người muốn đi về nhà?”

Viên Phi Phi không trả lời, xoay người rời bước.

Đi về nhà?

Viên Phi Phi cúi đầu ngó con đường rải đá trước mặt.

Không thì sao.....

Sâu trong con hẻm nhỏ tối đen, vắng lại tiếng luyện thép chập chờn.

Viên Phi Phi đứng trước cổng, phát hiện cổng không đóng.

“Này này.....” Viên Phi Phi vừa đẩy cửa bước vào vừa lầu bầu, “Tuy coi như không phải nhà giàu có gì, nhưng cũng là nhà có ít của ăn của để, không đến độ không chút đề phòng như thế này chứ.”

Bởi do ngày hè nóng nực, lúc Trương Bình rèn sắt không đóng cửa phòng, Viên Phi Phi đứng ngoài cửa, gọi chiếc bóng người ở trần kia: “Ông chủ ——“

Trương Bình ngừng tay, quay đầu lại.

Viên Phi Phi nhìn hẩn cười hì hì.

Nàng quyết định làm rùa rụt cổ — chuyện sớm nay, nàng xem như Trương Bình vẫn chưa tỉnh rượu, không so đo nữa.

Khoảnh khắc Trương Bình nhìn thấy Viên Phi Phi, bàn tay đang cầm búa bất giác xiết chặt. Viên Phi Phi trông thấy, ý định sai bước đến gần hoàn toàn khựng lại.

“Ông không phải là” Viên Phi Phi thầm nói trong lòng, tính dùng cái đó đập ta chứ.

Trương Bình giật bản mình cảm nhận được lời nói chưa ra khỏi miệng của Viên Phi Phi, hấn rồi rút xua tay, đem búa đặt lên chiếc bàn bên cạnh.

Thế này Viên Phi Phi mới bước tới, nàng ngược mắt nhìn Trương Bình, khi bốn mắt giao nhau, Viên Phi Phi chợt không biết nên nói gì nữa.

“Ông chủ.....” Qua một hồi lâu sau, Viên Phi Phi rốt cuộc mở lời.

“Ừ.”

“!?”

Viên Phi Phi khiếp sợ trợn tròn mắt, “Ông chủ? Ông ông ông——“

Trương Bình rũ mắt, không trả lời.

Viên Phi Phi chạy lại gần, nắm lấy cánh tay của Trương Bình.

“Ông chủ ông đáp ra tiếng?”

Trương Bình lắc đầu.

“Ấy ấy, rõ ràng đáp ra tiếng mà.”

Trương Bình rút cánh tay từ móng vuốt bé nhỏ của Viên Phi Phi ra, cầm chiếc búa trên bàn lên, xoay lưng, trông như lại muốn tiếp tục rèn sắt.

Viên Phi Phi nào chịu buông tha cho hấn, nàng nhào tới đứng ngay trước mặt Trương Bình.

Trương Bình đang cách lò lửa rất gần, Viên Phi Phi nhào tới như thế, góc quần áo hơi bị cháy xém. Trương Bình hết hồn, vội vàng kéo nàng lui ra sau.

Viên Phi Phi cười hì hì: “Ông chủ.”

Trương Bình muốn bảo với nàng là trò vừa rồi quá đổi nguy hiểm, thế nhưng mắt vừa chạm tới bộ dạng tươi cười vui mừng của nàng, lại buông thõng tay.

Viên Phi Phi: “Ông chủ ông chủ.”

Trương Bình biết tối nay coi như muốn rèn sắt cũng không xong nữa rồi, hăn thu xếp trong phòng một chút, dọn dẹp ống bễ lò lửa, sau đó ra khỏi cửa. Viên Phi Phi hứng chí bưng bưng bám ngay theo sau, vừa đi vừa kêu ông chủ ông chủ.

Trương Bình ra sân múc nước rửa ráy, Viên Phi Phi cướp lấy gáo nước.

“Để ta để ta.”

Viên Phi Phi múc nước từ trong lu ra, cũng không nhúng ướt khăn tay, trực tiếp tát nước thẳng lên người Trương Bình.

Trương Bình tính lấy khăn tay đưa qua, vừa quay đầu, liền bị nguyên gáo nước dội thẳng vào mặt.

“.....”

Viên Phi Phi nhìn cũng không buồn nhìn nét mặt của Trương Bình, lại tát thêm một gáo nước, ào lên người Trương Bình.

Trương Bình chậm rãi nhấc tay, vuốt vuốt mặt, sau đó đen mặt nhìn tiêu cô nương trước mắt.

Viên Phi Phi cũng đang nhìn hần.

Trương Bình vừa mới luyện sắt xong, trên mặt trên người phủ một lớp mồ hôi mỏng, hai gáo nước xối vào người xong thì mồ hôi đều được dội sạch, chỉ còn lại da thịt ửng hồng, toả ra một chút hơi nóng. Không biết từ lúc nào, khăn cột tóc của Trương Bình đã xổ ra, mái tóc đen cứng cũng bởi thế mà xoã tung.

Gáo nước đầu tiên của Viên Phi Phi dội trúng mặt của Trương Bình, khiến cho mái tóc thô cứng ấy như dán vào khuôn mặt.

Đêm lại dịu dàng như vậy.

Ánh trăng bạc trải mình trên mảnh sân yên ắng.

Bóng trăng mềm mại hiền lành thế này, rất không ăn nhập với với thân hình lực lưỡng thô ráp đang đứng dưới quầng sáng kia.

Nhưng, trong sự tương phản không dung nhập ấy, lại tựa như ẩn chứa một sức hút sâu thẳm đầy cấm kỵ.

Làm ta chìm đắm, làm ta động lòng.

Viên Phi Phi cầm gáo nước lên, lại múc thêm một gáo nước từ trong lu nước.

Trương Bình bắt lấy cổ tay của nàng.

“Ông chủ.....”

“Ừ.”

Viên Phi Phi bỗng nhiên bật khóc.

Dù sao đi nữa, trong năm năm qua, đây tựa như là lần đầu tiên Trương Bình cùng với nàng đối thoại —— chân chính và có ý nghĩa.

Có thể đối với người ngoài, chỉ một tiếng “ừ” như thế rất khó gọi là nói chuyện, nhưng đối với Viên Phi Phi mà nói, đây rất giống với cái đêm nàng gặp Trương Bình lần đầu tiên.

Cả hai đêm này, đối với nàng, đều là ân điển tự trời cao.

Trương Bình nắm lấy hai vai của Viên Phi Phi, ngời xồm xuống.

Trước mặt hắn, Viên Phi Phi xưa giờ toàn một vẻ giảo hoạt sinh động, hắn chưa từng thấy qua bộ dạng này của tiểu cô nương nhà hắn. Chẳng qua, Viên Phi Phi khóc rất yên lặng, nếu như không phải hắn từ đầu đến cuối vẫn nhìn mặt nàng, chắc sẽ chỉ nghĩ là nàng lấy nước vấy lên mặt mình mà thôi.

Trương Bình nhắc tay, dùng ngón tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt của Viên Phi Phi.

“Ông chủ.....” Viên Phi Phi nhìn Trương Bình, nói: “Ta đói bụng.”

Trương Bình: “.....”

Hắn ngậy người nhìn Viên Phi Phi đang rất nghiêm túc, bỗng thấy buồn cười. Đầu tiên hắn còn nắm lấy vai nàng, đầu cúi thấp, nhè nhẹ run rẩy, sau đó, những run rẩy ấy càng lúc càng mạnh, đến nguyên bản vai đều rung lên, Trương Bình ngẩng đầu, bật cười thành tiếng.

Tiếng cười của hắn rất đặc biệt, vô cùng khàn ráp, trộn lẫn với những khí âm đứt quãng.

Nói cho cùng, không phải một thứ âm thanh dễ nghe.

Viên Phi Phi giơ bàn tay, đập “chát” lên cánh tay của Trương Bình, la lớn: “Ta đói bụng——!”

Chút lực này vỗ lên người Trương Bình chẳng khác gì gãi ngứa, Trương Bình trở tay nắm lấy bàn tay bé nhỏ của nàng rồi đứng dậy.

Viên Phi Phi theo hẳn vào trong bếp.

Trương Bình nhìn nàng, Viên Phi Phi hiểu ý, nói: “Ăn mì đi, hôm qua không phải còn dư sao.”

Trương Bình gật đầu, Viên Phi Phi trông hẳn bận rộn bên bếp lò.

Còn chưa làm được bao nhiêu, Trương Bình chợt ngừng lại.

Viên Phi Phi nhú mày, “Sao vậy.”

Trương Bình ra hiệu cho nàng đợi một chút, tự mình ra khỏi nhà bếp, chốc sau quay lại, trên người mặc một chiếc áo.

Viên Phi Phi: “Trời nóng nực thế này, trước giờ ông đâu bao giờ mặc.”

Nàng ngồi trên chiếc ghế kê một bên, cặp chân nhỏ đung đưa đung đưa.

Trương Bình không trả lời, ánh mắt nhìn bếp nồi trước mặt không rời.

Viên Phi Phi nhe răng, “Ông trờng nó như thế nó có thể tự đẻ ra mì sao.”

Trương Bình ngồi xõm xuống, múc nước, chụm củi, nhóm bếp.

Viên Phi Phi: “Trứng gà trứng gà.”

Trương Bình thoáng khựng lại, quay đầu nhìn Viên Phi Phi.

Không có trứng gà.

Viên Phi Phi phẫn nộ: “Không có!? Sao có thể không có được, không phải mấy bữa trước ta vừa mua về sao!”

Ánh mắt của Trương Bình lảng tránh, vô thức xoa xoa mũi.

Viên Phi Phi hí mắt, “Ông ăn hết rồi?”

Trương Bình gật đầu.

Viên Phi Phi: “Ăn khi nào.”

Trương Bình mím mím môi, nhắc tay ——

Hồi sớm hôm nay, đang luyện sắt bồng dưng hơi đói.

Viên Phi Phi hừ hừ hai tiếng, nói: “Ăn hết rồi thì thôi vậy.” Nàng dang hai tay ra, ngả người về phía sau, dựa vào đồng củi bên cạnh. “Haizz…… Tháng này không còn dư tiền để mua trứng gà nữa rồi, ta rõ ràng đã tính đâu ra đấy.”

Trương Bình tới bên.

Người mà muốn ăn, mai ta đi mua.

“Đừng.” Viên Phi Phi không nghĩ ngợi gì đáp liền, “Trong nhà chi tiêu ra sao ta nhớ hết, ông mà đi mua trứng gà, hai ta sẽ bị thiếu một bữa cơm.”

Nước sôi lên, Trương Bình thả mì vào trong nồi.

Trong khi chờ đợi cho mì chín, Trương Bình lại đến bên Viên Phi Phi.

Vốn là ăn mấy cái mìn thầu đã đủ rồi, chỉ là……

Trương Bình do dự giây lát, lại ra hiệu,

Nếu trong lòng ta có tâm sự, tóm lại sẽ ăn nhiều hơn.

Viên Phi Phi nhìn ngọn lửa, nói: “Có tâm sự gì.”

Trương Bình bất động.

Viên Phi Phi ngoảnh đầu nhìn hẳn, nói: “Là vì chuyện hôm qua hay là chuyện sáng nay.”

Ngón tay của Trương Bình hơi cứng đờ, mắt nhìn mặt đất không nói không rằng.

Viên Phi Phi nói: “Nguyên một ngày, ta toàn nghĩ.....”

Trương Bình quay đầu lại nhìn nàng.

Viên Phi Phi cũng nhìn Trương Bình, hai người ngó nhau hồi lâu, Viên Phi Phi bỗng nói: “Trương Bình, mì chín rồi.”

Lúc bấy giờ Trương Bình mới chú ý đến đám mì đã muốn nở bung ra, cuống quít nhảy lên lo đi vớt.

Hắn bỏ mì vào trong một cái tô lớn, chan thêm một ít nước dùng, gấp một ít dưa muối, coi như tô mì này như vậy đã xong.

Hắn bưng tô mì tới, Viên Phi Phi nói: “Ông chủ, ông ăn cơm chưa.”

Trương Bình lắc đầu, Viên Phi Phi nói: “Ta không ăn bao nhiêu, cùng ăn đi.”

Trương Bình đưa cho Viên Phi Phi một đôi đũa, sau đó bưng bát ngồi xồm xuống. Khi hẳn ngồi xồm thì tầm mắt ngang với Viên Phi Phi đang ngồi trên ghế, hai người bọn họ không dùng bàn, cứ thế từ tay của Trương Bình, gấp từng miếng bắt đầu ăn.

“Ông chủ, ông cầm có bị phỏng tay không.”

Trương Bình lắc đầu, Viên Phi Phi nói: “Hay là chúng ta về phòng ăn?” Lúc nàng nói mồm còn đang nhồm nhoàm mì, phun cả lên mặt Trương Bình một ít. Trương Bình giơ một tay lên, ra hiệu.

Da ta dày, không sao.

“Hê hê.” Viên Phi Phi cũng lười nhúc nhích, hai người ta một miếng ông một miếng, chẳng bao lâu sau, Viên Phi Phi là người no trước tiên.

“Không ăn nữa.” Nàng ăn đến độ mặt đỏ lựng, ngược đầu thở lấy hơi.

Trương Bình thấy nàng ăn no rồi, đưa bát mì về đến trước mặt mình, vài ngụm đã ăn hết sạch mì và nước dùng.

Viên Phi Phi ngồi một bên ợ, “Ông chủ, ông ăn vậy đủ không?”

Trương Bình gạt đầu, bỏ bát không qua một bên.

Viên Phi Phi nói: “Sao ta có cảm giác như gần đây ông ăn càng lúc càng nhiều.”

Trương Bình dựa lưng vào đồng củi, ngồi sánh vai với Viên Phi Phi.

Là người ăn quá ít.

Viên Phi Phi: “Ta bé thế này, có thể ăn bao nhiêu.”

Trương Bình cũng không ngó nàng, ra hiệu.

Chính vì ăn ít, cho nên mới bé như thế.

“Ha ha.” Viên Phi Phi thấy vui, nàng vút ghế qua một bên, cùng ngồi xuống đất giống Trương Bình. Nàng lượm một nhánh cây nhỏ lên, cầm chơi trong tay.

Trương Bình nắm lấy tay của nàng, đem nàng đặt ngồi đối diện với mình.

“Sao?”

Vừa rồi, người tính nói gì.

Viên Phi Phi thoáng ngậy người, “Vừa rồi, vừa rồi cái gì?”

Người nói nguyên một ngày người toàn nghĩ đến cái gì.

“Ồ, ý ông hỏi cái đó.” Viên Phi Phi ngáp một cái, nói: “Ta toàn nghĩ tối nay ăn gì.”

Trương Bình: “.....”

Viên Phi Phi: “Ông thì sao, ông nói có tâm sự, là tâm sự gì.”

Trương Bình nhìn nàng.

Ta cũng nghĩ tối nay ăn gì.

Viên Phi Phi: “.....”

“Hahahahaha!” Ngừng một chút, Viên Phi Phi lăn ra cười, nàng cười đến độ nước mắt ràn rụa, vừa cười vừa đập đùi Trương Bình bôm bốp. “Hay hay hay, ông chủ ông khá lắm!”

Nét mặt Trương Bình ôn hoà, nhưng không có vẻ thoải mái. Đang khi hần rỗi rảnh, chợt cảm thấy có một bàn tay lạnh ngắt bé nhỏ đặt trên trán của mình. Hần ngược mắt, trông thấy Viên Phi Phi đang tươi cười nhìn hần.

“Ông chủ, hôm nay ông nhú mày nhú nhiều quá rồi.”

Trương Bình bất động.

“Ta tuy là tới Kim Lô, nhưng không dính dáng gì đến những thứ ông chán ghét, hôm qua ông cũng đã thấy qua Lăng Hoa, năm năm trước khi ta quen Bùi Vân, ta cũng quen luôn nàng ta.” Viên Phi Phi thả tay xuống, nắm lấy tay của Trương Bình.

Tay của Trương Bình bỗng run lên nhưng khó thấy được.

Mức độ quen biết của Viên Phi Phi đối với Lăng Hoa, và tình bạn bao năm qua giữa nàng và Lăng Hoa, Viên Phi Phi đều kể hết cho Trương Bình nghe, Trương Bình cứ lẳng lặng nghe hết, không tỏ ý gì.

Những gì Viên Phi Phi nói với Trương Bình đều là sự thật, không hề dùng lời lẽ tô điểm gì cho Lăng Hoa.

“Ranh con đó nói nói ả ta là bán thân không bán nghệ, bởi vì ả không có nghệ gì để bán.” Viên Phi Phi cười bảo, “Tuy nhiên, ả hợp với khẩu vị của ta.”

Trương Bình nâng mắt, Viên Phi Phi nhìn hẩn, nói: “Ông chủ, lần sau ta mà đi Kim Lô, sẽ báo cho ông một tiếng.”

Trương Bình hơi nhíu mày, nhắc tay ——

Người phải hứa với ta, đi tới đó, chỉ có thể gặp hai người.

Viên Phi Phi: “Bùi Vân và Lăng Hoa, ai khác nữa ta sẽ mặc kệ.”

Trương Bình nghĩ ngợi, vẫn không thấy yên tâm, nhắc tay ra hiệu một tràng, căn dặn đủ thứ, Viên Phi Phi nhìn mà bắt đầu muốn ngủ gục.

“Được rồi được rồi.” Viên Phi Phi vội bắt lấy tay của Trương Bình, “Biết rồi.”

Trương Bình biết những lời dặn dò vừa rồi, Viên Phi Phi tiếp thu nhiều lắm cũng không quá ba câu, hẩn đành bất đắc dĩ thở dài, buông tay xuống.

Viên Phi Phi cúi đầu, nhìn tay nàng và tay Trương Bình đang nắm lấy nhau. Tay của nàng nhỏ hơn tay Trương Bình quá nhiều, hai bàn tay của nàng gộp lại thì mới miễn cưỡng ôm trọn được một nắm tay của Trương Bình.

“Nhưng mà, ông chủ.....”

Trương Bình nâng mắt nhìn nàng.

Viên Phi Phi cũng ngược đầu, nét cười trên mặt mang theo một chút áy náy nhìn Trương Bình.

“Đêm qua đêm ông bỏ chợ, là ta sai, từ nay về sau sẽ không như vậy nữa.”

Trương Bình kinh ngạc hơi há hốc mồm, Viên Phi Phi lại thì thầm: “Sẽ không bao giờ bỏ ông một mình nữa.”

Viên Phi Phi cảm thấy tay mình hơi bị kéo, thì ra là Trương Bình đang nhẹ nhàng rút tay của hắn ra, Viên Phi Phi: “Ta nói thật ——“ Còn chưa đợi Viên Phi Phi nói xong, thì đã cảm thấy đầu mình nặng nặng, nàng rút cổ lại, phát hiện một bàn tay to lớn của Trương Bình đã đặt trên đỉnh đầu mình.

Trương Bình thường hay thích ấn đầu nàng, chẳng qua rất nhiều lúc nàng vẫn còn dùng khăn cột tóc, Trương Bình chỉ có thể ấn phía sau ót. Hôm nay buổi trưa đi bắt cá ngoài thành với Tám Chó, nàng đã tháo khăn xuống, chỉ vấn tóc qua loa vài cái rồi cột lại phía sau gáy.

Trương Bình ấn lần này, là ôm trọn đầu óc linh hoạt của nàng hết thảy.

“Á á, muốn gãy cổ tới nơi rồi.” Viên Phi Phi kéo cánh tay của Trương Bình, la oai oái: “Buông ra buông ra.” Nàng kêu chưa xong, không thấy

Trương Bình buông tay ra, ngược lại cả thân hình chao động, bị Trương Bình nhắc bổng lên.

Trương Bình co đầu gối, bế Viên Phi Phi đặt trên đùi.

Viên Phi Phi: “Ui, ta lớn tới nơi rồi còn chơi trò này.”

Khi còn bé, mỗi lần Viên Phi Phi không ngoan, Trương Bình sẽ không thương lượng mà đặt nàng trên đùi giữ chặt lại, nàng muốn chạy cũng không chạy được. Bây giờ Viên Phi Phi đã lớn hơn, nhưng so với Trương Bình vẫn còn là một đứa trẻ, vòng tay của Trương Bình chỉ cần khẽ xiết, Viên Phi Phi bị khoá cứng bên trong.

Viên Phi Phi có vẻ như cũng không muốn vùng vẫy thoát ra, nàng gối đầu lên cánh tay lực lưỡng của Trương Bình, sau đó hai người cùng ngồi thừ ra.

Một chốc sau, Viên Phi Phi nhớ tới một chuyện, nói: “Ông chủ, nếu ông có chút thời gian, làm cho ta một cái chủy thủ.”

Trương Bình lắc lắc đầu ở phía trên nàng.

Ta đã nói rồi, người không thể mang những thứ nguy hiểm đó.

Viên Phi Phi chẳng ngạc nhiên chút nào đối với câu trả lời của Trương Bình. Hắn đã từng cự tuyệt nàng một lần.

Hai năm trước, có một võ sĩ của một thế gia trong thành đến gõ cửa, mượn Trương Bình làm một thanh kiếm. Sau khi Trương Bình tiếp nhận nhiệm vụ này, suốt hai tháng trời hắn chẳng làm gì khác ngoài việc chuyên tâm chế tạo thanh kiếm kia.

Ngày kiếm được đúc xong, Viên Phi Phi đã chạy lại xem.

Thanh kiếm ấy nhìn bề ngoài chẳng có gì đặc biệt, thậm chí có thể nói là trông hơi hạ đẳng, thế nhưng đạo lực của mũi kiếm bén nhọn kia, chỉ cần nhìn từ xa xa, đã cảm giác được hàn khí ập tới.

Viên Phi Phi bỗng cảm thấy thanh kiếm ấy vô cùng mỹ lệ, nàng nói với Trương Bình, nàng cũng muốn một thanh. Trương Bình chỉ ôm lấy nàng, bình tĩnh lắc đầu.

Bình khí vẫn là hung khí, ta sẽ không để tay người bị nhuộm.

Viên Phi Phi lười biếng duỗi chân một cái, nói: “Yên tâm, không phải là ta dùng, ta muốn tặng một người.”

Trương Bình cúi đầu nhìn nàng.

Viên Phi Phi: “Tám Chó.”

Trương Bình nhướn mày, trông như đang nghĩ xem đó là ai. Hắn yên lặng một chút, Viên Phi Phi biết hắn đang suy nghĩ, cũng không làm phiền, một chốc sau, Trương Bình gật đầu.

Có thể.

Viên Phi Phi cười, đổi tư thế, tiếp tục nằm.

Trong lặng yên, Trương Bình nhớ lại Tám Chó. Chính là kẻ ăn xin kia.....Hắn đã biết đến tên ăn xin này từ rất lâu rồi, cùng lúc với đạo hắn quen biết Viên Phi Phi. Thậm chí còn sớm hơn cả nàng.....

Kỳ thật, Trương Bình nghĩ đến thân hình của Tám Chó, trong lòng thầm bảo, có thể đổi với tên ăn xin mà đó mà nói, một con dao ngắn sẽ thực dụng hơn là chủy thủ. Chỉ là, theo quy tắc của triều đình, bất luận là trường đao hay đoạn đao, đều không được cất chứa.

Trăng đã lên cao, Trương Bình đã tự quyết định, bắt đầu phác hoạ hình dạng một chiếc dao ngắn ở trong đầu.

Không lâu sau, hăn chợt cảm thấy cánh tay nặng nặng, định thần quay đầu ngó xuống.

Viên Phi Phi đã ngủ rồi.

Lúc nàng ngủ, thu lại vẻ giao hoạt trên mặt, trông hiền hoà nhu mì lạ thường.

Trương Bình đưa một ngón tay, khẽ gạt tóc trên trán Viên Phi Phi ra.

Hăn đã cố gắng hết sức làm động tác thật chậm, nhưng vẫn như cũ, không đủ nhẹ nhàng.

Hăn không kiềm được tự hỏi lòng mình ——

Đến tột cùng, đây là một loại tình nghĩa như thế nào.

NGƯỜI Ở NƠI TỊCH LẶNG

Twentine

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 41: Mít Ướt Của Loli

Đêm xuống, Trương Bình bế Viên Phi Phi về phòng nghỉ ngơi.

Viên Phi Phi ngủ không biết trời trăng mây nước, Trương Bình cởi giày của nàng ra, bế vào giường.

Lúc giúp nàng cởi đồ, tay của Trương Bình khựng lại.

Không biết vì sao, điều đã quen làm trong suốt năm năm qua, hôm nay bỗng dưng biến thành xa lạ.

Viên Phi Phi bị ngồi không thoải mái, ngả dựa lên người Trương Bình.

“A.....” Viên Phi Phi nằm mơ chớp chớp miệng, lẩm bẫm gì đó. Trương Bình ghé lại gần, chăm chú nghe ngóng, nghe thấy Viên Phi Phi câu được câu mất đang một mực nhớ nhung trứng gà.

Trương Bình khẽ cười một tiếng, cởi lớp áo ngoài của Viên Phi Phi ra, nhẹ nhàng đặt nàng nằm xuống, lại đắp thêm một chiếc chăn mỏng.

Trong đêm, Viên Phi Phi ngủ rất không yên ổn, nàng lật qua lật lại, duỗi tay đập chân. Trương Bình vốn đã ôm tâm sự trong lòng, bị Viên Phi Phi quấy như thế, không cách nào ngủ được.

Hắn ngồi dậy ở trên giường, hai mắt khép hờ, ráng nghỉ ngơi đôi chút.

Không lâu sau, Viên Phi Phi quơ chân một phát, gác ngay lên trên đùi của Trương Bình, bàn chân đập trúng đầu gối của Trương Bình, lâu lâu lại miết miết cạ cạ.

Trương Bình ngó Viên Phi Phi hiện giờ ngủ làm sao đã thành ra nằm ngang, thở dài một hơi, lại khép mắt.

Vật vờ mãi cho đến gần sáng, Trương Bình mới từ từ nhập mộng.

Viên Phi Phi ngủ đã đời, sáng sớm tỉnh dậy, nhìn thấy Trương Bình vẫn còn đang nằm, nàng liền bò đến, chống lên người Trương Bình, mơ màng nói: “Ông chủ.....”

Trương Bình động dậy một chút, xoay mình, tiếp tục ngủ.

Viên Phi Phi lại nhích lên một chút.

“Ông chủ, ông còn không dậy sao.”

Trương Bình lắc đầu, hắn đang xây lưng lại với Viên Phi Phi, Viên Phi Phi ngó hắn một cái, dựa vào lưng của hắn, tay tùy tiện lượm hai lọn tóc của hắn lên, cầm chơi.

“Ôi ôi, ta phải dậy rồi.” Viên Phi Phi tự vỗ vỗ mặt mình, bò ra khỏi giường leo xuống đất. Mặc xong quần áo, quay đầu lại đã thấy Trương Bình lim dim nhìn nàng. Viên Phi Phi nói: “Ông chủ, ta ra ngoài đây.”

Trương Bình không nói gì, Viên Phi Phi bảo: “Hôm nay có thể ta sẽ quay về trễ một chút.”

Trương Bình nhắm mắt lại, trở mình.

Viên Phi Phi: “.....”

Nàng nhìn Trương Bình đang trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, trong lòng vui vẻ, chạy tới nắm lấy cánh tay của Trương Bình.

“Vậy ta sẽ về sớm hơn một chút.”

Có thể thì Trương Bình mới gật đầu với nàng một cái.

Trước khi Viên Phi Phi ra khỏi nhà, nàng chạy xuống bếp ngó một phen, phát hiện bao nhiêu thức ăn thừa đã bị ăn hết sạch, cũng không phiền lòng, đi thẳng ra khỏi cổng.

Nơi nàng muốn đến, không nơi nào khác, chính là Bùi Phủ.

Lúc vào trong Bùi Phủ, Viên Phi Phi nhạy cảm nhận ra, không khí có chút kỳ lạ. Bọn đầy tớ ngày thường vẫn yêu thích chào hỏi khách sáo với nàng, hôm nay kẻ nào kẻ nấy cúi gằm đầu không nói không rằng, chỉ chăm chăm lo việc của mình. Viên Phi Phi muốn hỏi han sự việc, nhưng mà thấy bộ dạng của người ta có vẻ như không muốn hé răng, đành thức thời ngậm miệng.

Cũng may, dọc đường đi không bị ai gây trở ngại.

Tuy nhiên, đợi đến khi nàng leo lên đến lầu hai, liền trông thấy Tiểu Lục hai tay bưng mâm cơm, quỳ trước cửa phòng của Bùi Vân, đứng bên cạnh hẳn ta là tên hộ vệ Dương Lập.

Trông thấy Dương Lập, Viên Phi Phi thoáng ngạc nhiên một chút. Số lần tên hộ vệ trầm mặc này lộ diện không nhiều, hơn nữa mỗi lần gặp thì đều mang một dáng vẻ, trông như một khối đá.

Viên Phi Phi bước tới gần, nói với Tiểu Lục: “Đang diễn màn đầu ra, quỳ ở đây làm gì.”

Tiểu Lục trông thấy Viên Phi Phi bộ dạng y như gặp được Bồ Tát sống, buông hết đồ đạc trong tay qua một bên, trước tiên là đập đầu liên tục hai lần với Viên Phi Phi. Viên Phi Phi khiếp sợ, nói: “Đứng lên đứng lên, đừng làm bốn công tử giảm thọ.”

“Viên công tử, công tử phải giúp đỡ con với!” Tiểu Lục tới nay vẫn chưa biết thân phận nữ nhi của Viên Phi Phi, toàn kêu công tử công tử. Viên Phi Phi nói: “Đứng lên trước đã, nói cho rõ ràng, cậu chủ nhà người lại giở trò âm ỉ gì lên nữa rồi.”

Mắt của Tiểu Lục sừng húp đỏ hoe, sừng đến nổi gần như mở không ra.

“Viên công tử, chủ nhân nhà chúng con..... qua đời rồi.”

Viên Phi Phi sửng người.

Chủ nhân..... Chủ nhân của Kim Lô, Kim Lan Châu?

Nàng đưa tay, kéo Tiểu Lục từ dưới đất lên, lôi đến một góc, chau mày nói: “Chuyện ra sao, nói cho rõ ràng.”

Tiểu Lục nức nở: “Nhị gia của Kim Phủ vừa có tiệc đầy tháng, phu nhân đến chúc mừng, nhưng trong bữa tiệc hôm qua.....” Hắn nói đến đây, có vẻ như không nói tiếp được nữa. Viên Phi Phi vỗ vỗ hắn, bảo: “Chọn những cái mẩu chốt mà nói.”

Tiểu Lục sụt sịt mũi, nói: “Mọi người ăn xong yến tiệc, đi đầm sen thả đèn chúc phúc, phu nhân do bị say rượu, nên ở lại trong phòng. Ai ngờ.....Ai ngờ căn phòng thế mà lại xụp mất.”

Viên Phi Phi đăm chiêu.

Tiểu Lục nghẹn ngào, “Phu nhân ơi Phu nhân ơi ~ ~.....”

Viên Phi Phi rất không ưa nghe ai than khóc ỉ ôi kiểu vậy, nhưng người ta đang đau thương, nàng cũng không thể nói gì. Lúc này, tên hộ vệ Dương Lập bước tới, đây là lần đầu tiên Viên Phi Phi tiếp cận hẳn, trông thấy vẻ mặt của hẳn ta bình tĩnh, nhưng vẫn không dấu nổi nét tái nhợt.

Dương Lập đến bên cạnh Tiểu Lục, thấp giọng bảo: “Đủ rồi.”

Tiểu Lục bị hẳn ta nói vậy càng tru tréo to hơn, hẳn quỳ sụp xuống trước mặt Viên Phi Phi, ôm lấy chân của Viên Phi Phi, nói: “Cậu chủ tội nghiệp của chúng con, đêm qua nghe xong tin dữ, cho đến bây giờ cũng chưa ra khỏi phòng, Viên công tử, cậu chủ từ bé cũng chỉ có mỗi công tử làm bạn, con van công tử khuyên bảo cậu ấy.....”

Viên Phi Phi “ừ” một tiếng, đi về phía gian phòng, vừa đi được hai bước bỗng nhớ ra một việc, đứng lại quay đầu, hỏi: “Gian phòng kia sụp rồi, chỉ đề chết Kim phu nhân?”

Tiểu Lục sụt sùi muốn nói gì đó, Dương Lập chặn hẳn lại, nói với Viên Phi Phi: “Vẫn nên để ta nói đi. Viên công tử, đêm qua xuất sự, ngoài phu nhân ra, còn có Nhị Gia của Kim Phủ, cũng bị đề chết.”

Viên Phi Phi: “.....”

“Hả?” Viên Phi Phi nhướn mày, nói: “Chính là vị Nhị Gia vừa ăn mừng đầy tháng?”

Dương Lập gật đầu.

Nếu như không khí không quá trầm trọng, Viên Phi Phi suýt nữa phì cười. Ai đời..... nàng lắc đầu, đi tới trước cửa phòng Bùi Vân, Tiểu Lục theo sau nàng, nhỏ giọng nói: “Cậu chủ khoá mình trong phòng, con kêu nguyên một đêm, cậu chủ cũng không ra. Cho nên con mới mời Dương Lập hộ vệ đến để nghĩ cách.”

Viên Phi Phi đứng ở trước cửa, gõ gõ.

Trong phòng không có động tĩnh.

Viên Phi Phi lại gõ cửa.

Bên trong vẫn yên lặng không một tiếng.

Tiểu Lục sợ đến nỗi cả người run rẩy, “Cậu chủ có lẽ nào, có lẽ nào.....”

Lông mày Dương Lập dựng ngược lên, “Chớ có nói bậy!”

Tiểu Lục rụt cổ, không dám suy nghĩ tiếp.

Viên Phi Phi thở dài một hơi, nói với Tiểu Lục: “Các người lui hết ra trước đi.”

Tiểu Lục còn muốn nói gì đó, Dương Lập đã lắc đầu, lôi Tiểu Lục xuống lầu. Viên Phi Phi lại gõ nhẹ vào cửa lần nữa, khẽ kêu:

“Bùi Vân, mở cửa.”

Nàng nói xong hai câu này, không có bất kỳ hành động nào nữa, nắm tay đặt trên cửa, mặt không mang biểu tình, đứng đợi.

Qua một hồi, cửa được mở ra.

Viên Phi Phi ngẩng đầu, trông thấy Bùi Vân đang lặng lẽ nhìn nàng.

“Nàng đến rồi.”

Nếu không có mâm cơm bày thức ăn còn nằm ngay cửa, Viên Phi Phi cơ hồ sẽ tưởng rằng Tiểu Lục và Dương Lập căn bản chưa từng có mặt.

Bùi Vân toàn thân trong y phục trắng phau, tóc tai chỉnh tề, trông không có chút gì chật vật.

Viên Phi Phi vào phòng, đóng cửa.

Mọi thứ trong phòng gọn gàng ngăn nắp, trên bàn đặt một cuốn sách đang để mở, còn có lò hương không bao giờ rời tay Bùi Vân, làm bằng ngọc lưu ly. Hiện giờ trong lò hương đang đốt hương liệu, lại vẫn là mùi Viên Phi Phi thường hay ngửi thấy, thứ lành hương đậm xốt cả tim gan người ta.

Viên Phi Phi xoay người, nhìn Bùi Vân.

“Ăn cơm chưa, ta vừa thấy Tiểu Lục bưng mâm cơm, chưa được động đến.”

Bùi Vân lắc đầu, khẽ nói: “Ta ăn không nổi.”

Hắn chậm rãi bước đến bên bàn, ngồi xuống, bàn tay vuốt ve lò hương lưu ly, ánh mắt phản chiếu lập loè bảy sắc màu đang đua nhau luân chuyển.

Viên Phi Phi đến đứng cạnh Bùi Vân.

“Này.”

Bùi Vân ngẩng đầu, Viên Phi Phi hơi rũ đầu nhìn hắn. Nàng chợt cảm thấy có chút không đành lòng.

Cho dù là tảng đá, cũng sẽ có cỏ dại mọc lên từ khe hở.

Viên Phi Phi: “Bùi Vân, người có còn nhớ lần đầu tiên ta trông thấy người là khi nào không.”

Bùi Vân: “Nhớ.”

Viên Phi Phi: “Trí nhớ của ta đã có chút mơ hồ rồi.”

Bùi Vân thậm chí còn có thể khẽ cười rất nhạt, “Nàng không nguyện ý nhớ đến quá khứ đó, ta hiểu.”

Viên Phi Phi: “Ta chỉ nhớ hôm đó hình như người bị ta đánh đến bật khóc.”

Bùi Vân “ừ” một tiếng, “Nàng thuở bé, thật là dữ.”

Viên Phi Phi: “Ta cực ghét người hay khóc lóc.”

Bùi Vân lại “ừ” một tiếng, không nói gì.

Viên Phi Phi bỗng vươn tay, áp vào sau gáy của Bùi Vân, đem đầu của hắn ấn vào người mình. Hành động an ủi người khác này, được Viên Phi Phi làm một cách cứng nhắc mạnh bạo, chẳng có chút dịu dàng gì cả.

Cổ của Bùi Vân cứng nhắc, mãi lâu sau, hai cánh tay mới run rẩy ôm chặt lấy Viên Phi Phi.

Mùa hè oi bức, ai ai cũng mặc quần áo mỏng, Viên Phi Phi có thể cảm giác được sự run rẩy của Bùi Vân, còn có nước mắt, thấm qua lớp áo ngoài, ướt đẫm cả lớp áo trong.

Nàng không nói gì, chỉ ngậy người nhìn chăm chăm vào chiếc lò hương lưu ly trên bàn.

“Đêm qua có người đến báo với ta, mẹ ta đã qua đời” Tiếng của Bùi Vân rất thấp, rất nhẹ. “Hắn nói với ta, mẹ ta sẽ được chôn cất trong khu nghĩa trang tổ tiên của nhà họ Kim, ta không được vào.”

Viên Phi Phi cảm thấy áo của mình đang bị xiết rất chặt.

“Mẹ ta đã chết, thế mà họ không cho ta đi nhìn mặt bà ấy.”

Viên Phi Phi không hề nghe thấy tiếng nước nở từ giọng nói của Bùi Vân. Có lẽ hẳn cũng như bản thân nàng, đối với biến cố bất ngờ này, vẫn còn chưa kịp hoàn toàn chấp nhận. Hoặc có lẽ, hẳn đã chấp nhận sự thật, nhưng vẫn chưa chân chính hiểu được ý nghĩa của nó.

“Tất cả mọi người rồi cũng sẽ rời bỏ ta.”

Viên Phi Phi cúi đầu, nhìn Bùi Vân đang từ trong lòng nàng chậm chậm đứng thẳng lên. Viên Phi Phi ngó đôi mắt với hốc mắt đã đỏ hoe của Bùi Vân, chợt không biết vì sao nói ra một câu ——

“Hình như đã rất lâu rồi, ta không thấy người khóc nữa.”

Bùi Vân cười nhạt, “Một năm ba tháng.”

Viên Phi Phi ngẫm nghĩ nhớ lại, bảo: “Là cái lần ta làm mất đôi bông tai ngọc lam người tặng.” Nàng nhìn Bùi Vân, nói: “Đó là do người lấy chuyện bé xé ra to quá mức, ta đánh mất đồ vật đâu phải chỉ mới một, hai lần.”

Bùi Vân “ừ” một tiếng, không nói gì.

Viên Phi Phi dăm chiêu ngó Bùi Vân một hồi lâu, nói: “Người như vậy không được.”

Bùi Vân ngoảnh đầu.

Viên Phi Phi: “Tóm lại nếu người chết không phải là người, vậy thì mọi việc vẫn có thể cứu vãn.”

Bùi Vân nghe đến một chữ “chết,” ngón tay run lên, nắm lấy lò hương lưu ly trên bàn, đem đến bên mình. Đôi mắt của Bùi Vân nhìn chăm chăm chiếc lò hương ấy.

Viên Phi Phi nói: “Người sao cứ cầm nó làm gì, còn ôm nó nữa ta sẽ đập bẻ nó.”

Bùi Vân nhìn Viên Phi Phi mang khuôn mặt lạnh tanh, cười khổ nói: “Nay ta cũng đem lòng yêu thích một vật thể này, nàng còn muốn đập nó.”

Viên Phi Phi: “Ta đập thì đã sao.”

Bùi Vân: “Nếu đổi được nàng, muốn đập cứ việc đập.”

Sông núi tự xưa chẳng nhú mày, để năm tháng vùi vàng tim cõi.

Đối với hai người như Viên Phi Phi và Bùi Vân mà nói, giữa họ đã trải qua bao nhiêu kỷ niệm của thời niên thiếu, bao nhiêu tình nghĩa và ân oán đan xen trong trái tim khờ dại. Vốn đã được cất kỹ, nhưng chỉ cần khẽ đụng đến, sẽ như đê vỡ bờ, trong chốc lát, cho dù chỉ là thiếu niên mười mấy tuổi đầu, cũng giống như đã qua nửa đời người.

Bùi Vân thản nhiên nhìn Viên Phi Phi, tựa như dấu câu trả lời là gì đi nữa, hấn cũng không sợ.

Lò hương lưu ly nằm trong tay của Viên Phi Phi, vài sợi khói mỏng trong lò, giữa hơi thở rất khẽ của hai người, nhẹ nhẹ uốn mình bay lên.

Viên Phi Phi đang nghĩ gì.

Kỳ thực, nàng chẳng nghĩ gì cả.

Lâu thật lâu sau, Viên Phi Phi cuối cùng đầu hàng: “Bùi Vân, có thể là do từ bé đến lớn ta luôn bầu bạn với người.”

Bùi Vân: “Bên cạnh ta có rất nhiều người, nhưng nàng, chỉ có một.”

Viên Phi Phi thần tình hoảng hốt, gật gật đầu.

Bùi Vân nhìn nàng, “Nàng đang nghĩ gì.” Hỏi xong, hấn lại đổi cách khác, nói: “Nàng đang nghĩ đến ai.”

Viên Phi Phi lắc đầu.

Bùi Vân nhìn Viên Phi Phi, không khỏi bật lên một tiếng cười, nụ cười dần dần biến thành tự giễu.

“Cuộc đời này của ta, xem ra mãi mãi thay người may áo cưới(1). Bất kể là nơi đây, hoặc là nàng.”

(1) Câu này là một thành ngữ, tương tự như đã tràng se cát, vì người khác mà công toi, không ai đếm xỉa đến. Bùi Vân dùng ở đây vừa hợp cảnh vừa hợp tình, nên mình để nguyên văn.

NGƯỜI Ở NƠI TỊCH LẶNG

Twentine

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 42: Loli Bị Ông Chủ Trêu

Hôm ấy, Viên Phi Phi ở bên cạnh Bùi Vân suốt. Họ có một đoạn thời gian rất dài không nói với nhau câu nào, chỉ ngồi thừ người.

Bùi Vân đã một ngày một đêm chưa ăn gì, sắc mặt trông vô cùng tiều tụy, ngồi lâu trên ghế rốt cuộc thân hình lung lay, Viên Phi Phi liền lôi hẳn vào giường nghỉ ngơi. Bùi Vân nằm trên giường, thần tình hoảng hốt, Viên Phi Phi ngồi bên mép giường nhìn hẳn.

“Lần đầu gặp người, người cũng nằm y chang như thế này.” Viên Phi Phi nói.

Bùi Vân mỉm cười vô lực, đến cả nói chuyện cũng không còn hơi sức.

Viên Phi Phi bảo: “Đã xảy ra rất lâu rồi.”

Bùi Vân nhẹ nhàng “ừ” một tiếng.

Viên Phi Phi đứng lên, Bùi Vân nín lấy tay của Viên Phi Phi theo bản năng, Viên Phi Phi ngoái đầu, Bùi Vân thì thào: “Nàng đi đâu.”

Viên Phi Phi: “Đi lấy nước cho người, môi của người nứt hết rồi.”

Nghe vậy Bùi Vân mới buông tay ra.

Viên Phi Phi đến bên bàn rót một ly nước, quay lại đưa cho Bùi Vân, Bùi Vân uống non nửa ly mới đặt xuống.

Viên Phi Phi: “Không ăn cơm, ngay cả nước cũng không uống, người quả thực muốn làm thần tiên rồi.”

Bùi Vân nằm trên giường, nói: “Trước khi nàng đến, ta thử ăn một chút, nhưng bụng dạ khó chịu, đều nôn hết ra.”

Viên Phi Phi: “Ăn tiếp.”

Bùi Vân bị nàng buộc phải cười, “Nuốt không trôi.”

Viên Phi Phi nói: “Vậy thì ngủ, ngủ xong dậy sẽ đói.”

Bùi Vân lắc đầu: “Không ngủ.”

Bao nhiêu đề nghị của Viên Phi Phi đều bị gạt phăng liên tù tì, cục tức trong lòng muốn xông lên, nàng híp mắt chuẩn bị nổi cơn. Nhưng trông thấy Bùi Vân sắc mặt tái nhợt, nằm trong màn, lại nghĩ đến những gì hằn vữa trải qua, lại có chút mềm lòng, thở dài một hơi, ngồi xuống bên giường, dịu giọng bảo: “Ngủ để nghỉ ngơi một chút, người hiện giờ như thế này, mẹ người cũng không muốn trông thấy.”

Bùi Vân nói: “Khi nào nàng đi.”

“Hả?” Viên Phi Phi nhướn mày nói, “Sao, muốn đuổi ta đi?”

Bùi Vân lặng lẽ nhìn nàng, không nói gì.

Là đuổi, hay là giữ, kỳ thực trong lòng của hai người đều hiểu rõ.

“Ta không đi, người ngủ đi.”

Bùi Vân nắm tay của Viên Phi Phi, Viên Phi Phi cúi đầu, nhìn thấy những ngón tay thon dài trắng trẻo của hắn.

“Phi Phi, nàng ở cùng ta được không.”

Viên Phi Phi nói: “Ta không phải là đang ở cùng người sao.” Nàng nói xong ngáp một cái, ngó ra ngoài bảo: “Mặt trời sắp sửa lặn rồi.”

Ngoài song, tịch dương đỏ rực như lửa lan tràn, giữa một trời đầy ráng chiều, mây giạt ra để lộ một mảnh thiên hà tĩnh lặng.

Viên Phi Phi cảm thấy tay đang bị níu một cái, nàng quay đầu, liền trông thấy đôi mắt ôn nhuận như nước của Bùi Vân. Nàng hơi có chút sửng sốt, người đã bị kéo xuống.

Viên Phi Phi té xấp lên người Bùi Vân, Bùi Vân vòng tay đỡ lấy eo nàng, ôm vào trong giường.

Viên Phi Phi lật mình, nằm gác lên đùi Bùi Vân, mặt không mang biểu tình, nói: “Làm gì vậy.”

Tay của nàng vẫn đang còn bị Bùi Vân nắm giữ, có thể cảm giác được rõ ràng là cánh tay của hắn đang khẽ run lên.

“Không làm gì cả, nàng hãy cùng nằm nghỉ với ta.”

Viên Phi Phi không nói gì.

“Phi Phi

Bùi Vân kỳ thực có rất nhiều lời có thể nói. Tỉ như ngày trước, lúc cái tên ăn mày Tám Chó kia bị đánh gần chết, Viên Phi Phi đã săn sóc hắn ta suốt ba ngày trời. Lại tỉ như có một lần Lăng Hoa không biết sao tự dưng biến mất, Viên Phi Phi vì không muốn nàng ta bị Kim Lôu trừng phạt, không ăn không ngủ lo tìm nàng ta ròng rã hai ngày liền, cuối cùng đem được nàng ta về lại trước khi đầy tớ của Kim Lôu phát hiện

Bùi Vân có rất nhiều lời có thể nói, nhưng sau cùng, thiên ngôn vạn ngữ cũng chỉ đúc kết thành hai chữ ——Phi Phi.

Viên Phi Phi nhìn trần nhà không chớp mắt, nhìn rất lâu sau, cuối cùng ngồi dậy. Khoảnh khắc nàng vừa ngồi lên, tay của Bùi Vân đột ngột xiết chặt, trong đầu mày cuối mắt là nỗi bi thiết khôn tả, tựa như đang nắm lấy cọng rơm cứu mạng cuối cùng.

Viên Phi Phi liếc hẳn một cái, Bùi Vân rũ đầu, đầu tóc tán loạn. Cánh tay của hắn không ngừng run rẩy, miệng mở ra khép lại, giống như đang khấn cầu.

“Người níu ta làm cái gì.” Viên Phi Phi nói.

Bùi Vân khẽ thì thào một câu xin lỗi, nhưng vẫn như cũ, không buông tay.

Viên Phi Phi nói: “Người cũng phải để ta cởi giày ra chứ.”

Bùi Vân sững sốt, ngẩng đầu lên. Thần tình của Viên Phi Phi vẫn như xưa nay, nói: “Người níu kéo ta, ta làm sao mà cởi giày.”

Bùi Vân mờ mịt buông tay, nhìn Viên Phi Phi tự cởi giày ra, sau đó xoay mình vào lại trong giường, nằm kế bên hắn.

“Phi Phi.....”

“Gì.” Viên Phi Phi nói, “Không phải người muốn ta nghỉ ngơi cùng người sao, mau nằm xuống ngủ.” Viên Phi Phi ngáp một cái, xoay mặt vào tường, nhắm mắt lại.

Bùi Vân nằm bên cạnh nàng, nhìn tấm lưng của Viên Phi Phi, lệ như sương đọng trong đêm thâu, lặng lẽ rơi xuống.

Kết quả, chỉ có mỗi mình Viên Phi Phi kiên định ngủ một mạch đến giữa đêm.

Bùi Vân hai bàn tay an ổn đặt trên ngực mình. Hắn đã vô số lần nhấc tay, muốn đặt lên tấm lưng mảnh mai của Viên Phi Phi, nhưng lại sợ người trong mộng thức giấc, chỉ có thể lặng lẽ ngắm nhìn.

May sao.....

Bùi Vân nghĩ bụng, thật may sao.

Nước chảy hoa rơi, chim hồng giật mình soi bóng(1). Trên con đường đời dài mịt mờ này, may sao còn sót lại tự năm xưa một chút ân tình.

(1)trích từ bài thơ “Thăm Viên 1” của Lục Du, ý chỉ thế gian vạn biến, thương tiếc người xưa. Nguyên tác ở cuối chương.

Viên Phi Phi giữa đêm tĩnh dậy, mơ màng trở thân, trông thấy Bùi Vân đang dụi dàng nhìn mình.

Viên Phi Phi đang tính hỏi có phải hắn lại không ngủ hay không, Bùi Vân đã đưa tay ra, kéo nàng vào trong lòng ôm lấy.

“Người.....” Viên Phi Phi hít phải mùi hương nhàn nhạt trên người Bùi Vân, là mùi hương khí nàng vẫn thường hay ngửi thấy từ chiếc lò lưu ly. So với Trương Bình, thiếu ở một phần lắng đọng, hơn ở một chút dịu dàng. Một cái ôm đơn giản này, đối với Viên Phi Phi mà nói, hoàn toàn không tính là gì, nhưng nàng biết, đối với Bùi Vân mà nói, mang biết bao ý nghĩa.

Cho nên, nàng đành đem lời muốn nói nuốt ngược vào trong.

“Phi Phi.....” Bùi Vân khẽ gọi bên tai Viên Phi Phi.

“Ừ.”

Bùi Vân ôm Viên Phi Phi càng thêm chặt, nói: “Vẫn coi như ông trời đối đãi ta không bạc.”

Mãi đến khi Viên Phi Phi ra về, trong đầu vẫn vang câu nói ấy.

Khi nàng đi, đã là đêm khuya, trên phố không có lấy một bóng người. Viên Phi Phi bứt nửa cành hoa ngậm bên mép, chậm rì rì tiến bước về nhà.

Vừa quẹo vào trong ngõ, Viên Phi Phi loáng thoáng nhìn thấy sâu trong ngõ có chút ánh sáng. Chút ánh sáng ấy rất mờ nhạt, nhưng giữa bóng đêm bao trùm, trông vô cùng rõ rệt.

Bước chân của nàng thoáng khựng lại, sau đó tiếp tục sải tới.

Cổng sân quả nhiên lại mở toang.

“Này này.....” Viên Phi Phi vừa vào trong vừa nhú mày cẩn thận đóng cửa.

Trong phòng đang đốt đèn dầu, Viên Phi Phi đẩy cửa ra, trông thấy Trương Bình đang ngồi ngay ngắn trên ghế luyện chữ. Trên bàn bày giấy bút và nghiên mực, hẳn đã viết được không ít trang.

“Ồ, giữa đêm luyện chữ, tính tình ông chủ thật tốt.” Viên Phi Phi đóng cửa phòng xong, nói với Trương Bình, “Nhưng mà, mới hôm qua ta đã nói với ông rồi, cổng sân vì sao lại vẫn không đóng, ông quả thực không sợ trộm vào nhà.”

Trương Bình thu bút lông, viết xong nét cuối cùng của chữ, sau đó buông bút, quay đầu nhìn Viên Phi Phi.

Không sợ.

Viên Phi Phi nhướn mày, nhìn dáng vẻ ung dung thoải mái của Trương Bình.

Không ai có thể tới chỗ của ta trộm đồ.

“Ái chà.” Viên Phi Phi vừa tháo khăn cột tóc ra vừa ra vẻ thần kỳ nói: “Cẩn thận coi chừng nói khoác trên cao rách miệng, đến lúc đó không có thang để leo xuống đâu.”

Trương Bình cười.

Nếu người không tin, có thể thử.

Viên Phi Phi ngồi xuống trước mặt Trương Bình, “Thử thế nào, làm sao để thử.”

Trong vòng ba ngày, nếu người trộm được bất cứ món đồ gì từ trong phòng rèn, xem như ta thua.

Viên Phi Phi: “Nói thật à.”

Trương Bình gật đầu.

Viên Phi Phi: “Có được giải gì không.”

Trương Bình nghĩ ngợi. Người muốn được giải gì.

Viên Phi Phi nói: “Ông đáp ứng với ta một việc là được.”

Việc gì

Viên Phi Phi: “Đợi ta thắng rồi tính.”

Có thể.

Viên Phi Phi nhíu đầu mày, cao thấp đánh giá Trương Bình một phen, nói: “Không một chút do dự, ông khẳng định ta sẽ trộm không nổi đến vậy sao?”

Trương Bình gật đầu. Hắn nhìn Viên Phi Phi bức bối đến nổi nhảy dựng lên, cũng không an ủi nàng, nhắc bình trà bên người lên, uống một

ngụm.

Viên Phi Phi la oai oái, “Tức chết ta mất! Ta nhất quyết phải thắng ông, đến lúc đó ta banh được miệng sư tử ra thì ông cũng đừng có sợ đến nỗi không nói nên lời.”

Trương Bình buồn cười.

Ta vốn không nói nên lời.

“.....” Viên Phi Phi đã sắp sửa nói năng lộn xộn, “Ông đừng có xem thường ta!”

Không dám

Viên Phi Phi nhìn Trương Bình, nhìn sao cũng vẫn cảm thấy mỗi đầu mày cuối mắt của hắn đều in sâu đậm ý cười, giống như đang trêu chọc cho một con mèo con xù hết cả lông lên. Viên Phi Phi thu hết lại bộ dạng rối rít của mình, híp mắt lại, nhẹ nhàng bảo: “Tóm lại, ba ngày sau chờ xem kết quả.”

Trương Bình buông bình trà, vừa mới tính ra hiệu chi đó, Viên Phi Phi đã ngoảnh mặt, nghênh ngang tự đắc leo lên giường cởi đồ ra.

Trương Bình ngừng tay, bước tới, tay còn chưa kịp nhấc lên, Viên Phi Phi lại ngoảnh mặt, nằm xuống giường.

Trương Bình: “.....”

Viên Phi Phi vừa ngủ một giấc dài lúc này, đầu thế nào dễ dàng ngủ lại được, nhưng nàng một mực không quay đầu qua.

Nàng nghe thấy tiếng động sau lưng, Trương Bình thu dọn trên bàn. Sau đó Viên Phi Phi cảm thấy sau lưng trũng xuống, Trương Bình đang ngồi bên mép giường.

Viên Phi Phi vừa nghiêng vừa nhích sâu vào trong tường.

Trương Bình: “.....”

Trương Bình vươn một tay ra đặt lên bả vai của Viên Phi Phi, Viên Phi Phi nhanh nhẹn lách mình, tránh được.

Nàng nghe thấy tiếng Trương Bình thở dài, trong bụng hừ hừ hai tiếng.

Nhưng mà, sau khi thở dài xong, Trương Bình không có chút động tĩnh nào. Trong phòng lặng ngắt như tờ, chỉ nghe thấy tim đèn lâu lâu nổ lép bép, còn có tiếng lá cây xào xạc ngoài sân.

Viên Phi Phi biết, Trương Bình chưa thối tắt đèn dầu, tức là còn có chuyện muốn nói với nàng. Một khi đèn tắt, căn phòng tối đen, không thể thấy gì, Trương Bình sẽ không còn cách nào “nói chuyện” nữa.

Viên Phi Phi chợt thấy có chút đau lòng, nàng chậm rãi xoay người lại.

“.....”

Vừa xoay được nửa người Viên Phi Phi đã hối hận rồi, Trương Bình nào có chút thần tình ảm đạm gì đâu cơ chứ, mặt hấn phảng phất ý cười, một vẻ trông chờ Viên Phi Phi tự chui đầu vào rọ. Viên Phi Phi rên lên một tiếng rõ dài, lại muốn lẩn lại vào trong tường, quyết định trước khi trộm được đồ từ trong phòng rên ra, nhất định sẽ không đếm xỉa gì đến Trương Bình nữa.

Trương Bình đã đề phòng trước đó, đâu thể nào cho nàng chạy thoát, Viên Phi Phi còn chưa kịp duỗi chân, Trương Bình đã mò trắng đáy nước, Viên Phi Phi chỉ cảm thấy thân thể mình như bay một quãng trong không trung, sau đó vững vàng đáp vào trong lòng Trương Bình.

“Buông ta ra buông ta ra——!”

Trương Bình chấp hai cổ tay của Viên Phi Phi lên nhau, lấy một tay mình khoá chặt, tay kia đè hai đầu gối xuống, nguyên người của Viên Phi Phi như bị biến thành khúc lạp xương, dài thẳng tắp, không cách nào nhúc nhích được.

“Trương Bình ——!”

Trương Bình một mặt thoải mái nhìn nàng, hẳn không còn dư bàn tay nào để ra hiệu nữa, nhưng Viên Phi Phi quá hiểu hẳn, nhìn vào mắt hẳn là biết ngay ý hẳn hiện giờ ——

Ta buông người ra, người ngoan một chút.

Viên Phi Phi tức đến độ cánh mũi phập phồng, nhưng mà sức của bàn tay Trương Bình quá mạnh, trong lòng nàng biết căn bản là không thể nào thoát được.

Hai người giằng co một hồi, Viên Phi Phi bỗng nhiên phì cười.

“Được rồi được rồi, ta không chạy nữa, ông buông ra đi.”

Trương Bình từ trên cao ngó xuống nàng, không buông tay.

Viên Phi Phi vui vẻ nói: “Sao, ông còn sợ ta giả bộ à, ta không gạt ông.”

Trương Bình có thể mới buông tay, Viên Phi Phi mắt thấy cổ tay mình có vết màu đỏ nhàn nhạt, mếu máo nói: “Ông chủ, ông thật là nhẫn tâm.”

Trương Bình cũng nhìn thấy, mặt cuối cùng hơi biến sắc, hẳn cầm tay Viên Phi Phi lên.

Có phải đã bóp làm người bị thương.

Viên Phi Phi: “Ông nói xem.”

Trương Bình khẽ nhú mày.

Vừa rồi ta xuống tay hơi nặng.

Viên Phi Phi cười bảo: “Giỡn chơi thôi, năm một chút như thế không đến nỗi làm ta bị thương được.”

Trương Bình gật gật đầu, lập tức bắt đầu trách móc.

Vì sao trẻ thế này mới quay về.

NGƯỜI Ở NƠI TỊCH LẶNG

Twentine

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 43: Loli Và Đại Thúc Đánh Cuộc

Vì sao trẻ thế này mới quay về.

Viên Phi Phi ngồi xếp bằng trên giường, đối mặt với Trương Bình nói: “Ông chủ, trong nhà Bùi Vân xuất sự rồi.”

Trương Bình hơi ngạc nhiên.

Sao vậy.

Viên Phi Phi: “Mẹ hẳn chết rồi.”

Trương Bình khựng lại.

Chuyện khi nào.

Viên Phi Phi: “Nghe nói là đêm hôm trước.” Viên Phi Phi lập tức đem những gì nghe thấy từ chỗ Bùi Phủ thuật lại hết với Trương Bình. Trương Bình nghe xong im lặng một chốc, sau đó nhấc tay.

Chuyện nhà họ Kim, người đừng để dính dáng gì nhiều tới mình.

Viên Phi Phi: “Đâu có dính dáng gì nhiều, ta chỉ là có chút giao tình với Bùi Vân mà thôi.”

Nói đến đây, Viên Phi Phi chợt nhớ đến lúc trước khi nàng đi, Bùi Vân giống y như một đứa trẻ, ôm chặt lấy nàng. Lòng nàng bỗng mơ hồ có chút cảm giác, nhưng lại không rõ là gì.

Bàn tay của Trương Bình quơ quơ trước mắt Viên Phi Phi, Viên Phi Phi mới hoàn hồn.

“À.....”

Nghĩ gì mà xuất thần vậy.

Viên Phi Phi cúi thấp đầu, “Không có gì.”

Trương Bình cười một tiếng, xoa xoa đầu Viên Phi Phi.

Thời khắc bàn tay của hắn chạm vào đầu nàng, Viên Phi Phi chợt cảm thấy thân thể hơi nhồn nhột, lại có chút bủn rủn. Nàng nâng mắt, liền trông thấy cẳng tay trắng kiện của Trương Bình. Cẳng tay trái của Trương Bình có vài vết sẹo, chắc là do lúc rèn sắt va chạm đầu đó mà bị thương. Viên Phi Phi vươn tay, chạm vào một trong những vết ấy.

Cánh tay của Trương Bình thoáng run lên, rồi chậm rãi thu về lại.

“Ông chủ, sẹo trên tay của ông không ít nha.”

Trương Bình cười cười, không quan tâm lắm.

Viên Phi Phi: “Đau hay không?”

Trương Bình lắc đầu.

Viên Phi Phi nằm ngửa ra sau, đặt lưng xuống giường, nói: “Ngủ thôi ngủ thôi.”

Trương Bình đứng dậy, cởi áo ra, lấy một chiếc áo cũ đã rách mặc vào. Viên Phi Phi quay đầu qua, nhìn Trương Bình nói: “Ông chủ, hay là ông khỏi mặc cái này luôn cho rồi.”

Trương Bình hoảng hồn, nhìn Viên Phi Phi.

Viên Phi Phi: “Ông đêm nào cũng ra mồ hôi đầy mình, rõ ràng là nực bỏ xừ, còn mặc nó làm cái gì.”

Trương Bình tay đã xô vào áo, vẫn còn đang sững sờ, Viên Phi Phi nhanh chóng bò dậy, nắm lấy một góc áo giựt xuống.

“Cởi đi cởi đi.”

Trương Bình luống cuống tay chân lui ra sau vài bước, Viên Phi Phi tận dụng thời cơ, giựt một cái lột xong chiếc áo ra, sau đó thuận tay vứt qua một bên, bản thân leo lại vô giường.

“Ngủ thôi.”

Trương Bình lẳng lẳng thối tắt đèn dầu, sau đó chằm chằm nằm xuống giường.

Mùa hè vốn oi bức, thêm nhiệt độ của cơ thể Trương Bình và Viên Phi Phi đều thuộc loại cao, cho nên lúc đi ngủ không cần đắp chăn, chỉ có một chiếc mền rất mỏng, đặt ở chân giường, phòng khi lạnh một chút có thể lấy đắp.

Trương Bình cởi trần nằm trên giường, nằm cách nào cũng không được tự nhiên, lật qua lật lại ngủ hoài không xong.

Viên Phi Phi: “Ông đừng lật nữa được không hả.”

Trương Bình bất động.

Viên Phi Phi: “Ông đã ngủ chưa.”

Trương Bình lắc đầu, hăn quên là căn phòng đang tối đen, lắc đầu căn bản không thấy được.

Tuy nhiên Viên Phi Phi lại biết Trương Bình vẫn còn tỉnh, nàng thì thầm: “Ông chủ, ta cũng ngủ không được.”

Trương Bình “ừ” một tiếng.

Viên Phi Phi: “Trước khi ta về, đã ngủ một giấc chỗ Bùi Vân.”

Tiếng hô hấp của Trương Bình nghẹn lại.

Viên Phi Phi quay đầu qua, nhích lại đến gần chỗ của Trương Bình, nói: “Ông chủ, ngủ không được thì làm sao đây.”

Trương Bình lại lắc đầu, ý bảo hẳn cũng không biết phải làm sao. Viên Phi Phi nắm lấy một bàn tay của Trương Bình, cầm chơi.

Trương Bình mở bàn tay ra, để mặc cho Viên Phi Phi tùy ý nghịch.

“Ông chủ, tay của ông thật rắn chắc.”

Ngón tay của Trương Bình hơi cong lại, Viên Phi Phi nhấc đầu lên, nhét bàn tay của Trương Bình bên dưới, lại nắm xuống.

Bàn tay của Trương Bình rộng lớn, gần như ôm trọn lấy sau đầu của Viên Phi Phi.

“Ngủ thôi.”

Lần này, Viên Phi Phi chẳng bao lâu đã ngủ mất.

Khổ thân Trương Bình, vốn dĩ ở trần đã cảm thấy xấu hổ, bây giờ một bàn tay cũng bị Viên Phi Phi chiếm mất, không nhúc nhích gì được, làm sao mà ngủ nổi.

Sáng sớm ngày hôm sau, Viên Phi Phi vừa ngáp vừa bò lồm cồm dậy, đảo mắt đã thấy Trương Bình đang nằm trên giường ngủ mê mết.

“Ông chủ, ông lại ngủ nướng à.”

Trương Bình trở mình, đêm qua hẳn đợi mãi đến khi Viên Phi Phi tự mình xoay người mới rút tay về, đến giờ đầu óc vẫn còn mơ màng.

Viên Phi Phi mặc quần áo xong xuôi, nghiêng đầu nhìn Trương Bình, Trương Bình đang xây lưng về phía nàng, nàng nhìn chán chê, quý sai thần khiến chạy lại, nhẹ nhàng áp tay lên lưng của Trương Bình. Trương Bình không nhúc nhích, Viên Phi Phi lại khom người, dán mặt lên đó.

Trương Bình cũng vẫn bất động.

Viên Phi Phi đứng dậy, nói: “Ước định ba ngày bắt đầu từ sáng hôm nay, chẳng qua hiện giờ ông đang ngủ, ta sẽ không lợi dụng thời cơ với ông, ta ra ngoài trước, trưa sẽ về.”

Viên Phi Phi đi ra khỏi phòng rồi, Trương Bình từ giường ngồi lên, mặt của hắn đỏ gay, nhìn nhìn ra ngoài cửa, lại cúi đầu nhìn nhìn thân thể của mình.

Đợi đến khi đã nghe Viên Phi Phi rời khỏi nhà, Trương Bình xuống giường, ra đứng bên lu nước ngoài sân, múc một gáo nước lạnh, dội thẳng từ đỉnh đầu xuống.

Liên tiếp mười mấy gáo nước, dội cho toàn thân ướt sũng, Trương Bình mới ngừng lại. Hai tay hắn vịn lên thành lu, đầu cúi thấp, răng cắn chặt.

Viên Phi Phi ra khỏi cổng, bước ra khỏi ngõ. Lúc băng qua phố, vừa vặn trông thấy Lưu Thị đang quét tước trước cửa nhà, nàng chạy lại chào Lưu Thị một tiếng.

Lưu Thị trông thấy Viên Phi Phi, mặt đã đỏ bừng, cúi thấp đầu, khẽ nói: “Viên công tử, vào nhà uống một ly trà nhé.....”

Viên Phi Phi nhìn Lưu Thị, nói: “Khỏi đi.”

Lưu Thị vắn tay, bộ dạng như có chuyện muốn nói, Viên Phi Phi thấy vậy, hiểu ý bảo: “Có phải cô nương muốn gặp ông chủ không.”

Lưu Thị đỏ mặt, cúi gằm đầu không nói nên lời.

Viên Phi Phi bảo: “Ông ấy đang ở nhà, nếu cô nương muốn gặp ông ấy thì cứ lại tìm.”

Lưu Thị thấp giọng nói: “E, e rằng sẽ quấy rầy.....”

Âm thanh của nàng ta thực sự quá thấp, thấp đến độ Viên Phi Phi phải đứng thật gần mới nghe rõ. Nàng nhìn Lưu Thị, nói: “Cô nương có biết đọc chữ không.”

Lưu Thị lắc đầu, “Thiếp thân không biết chữ.”

Viên Phi Phi nói: “Thế có lẽ không được, Trương Bình không nói được, cô nương lại không ưa nói nhiều, còn không thể trao đổi bằng văn tự với ông ta, bên nhau làm sao sống.”

Lưu Thị mím môi, cũng hơi lo lắng, giọng của nàng ta hơi cao lên một chút, nói: “Không phải, không phải là còn có công tử.....”

Viên Phi Phi ngẩn người.

Đúng vậy, nàng có thể giúp họ, Trương Bình có lời gì, nàng nói cho Lưu Thị nghe là được rồi. Thế tại sao từ đầu đến cuối, nàng đều chưa từng nghĩ đến sẽ có một ngày như vậy.

“Xe đến trước núi ắt có đường.” Viên Phi Phi nói với Lưu Thị, “Tóm lại, cô nương không cần lo lắng, ta đi trước đây.”

Rời khỏi tiệm bán dầu của Lưu Thị, Viên Phi Phi ra ngoài thành tìm Tám Chó.

Tám Chó đang đứng bên đường xin ăn, trông thấy Viên Phi Phi tới, có vẻ hơi ngạc nhiên.

“Người làm gì thế, mới có mấy ngày mà đã tới hai lần.”

Viên Phi Phi: “Không cho ta tới?”

Tám Chó ngồi xuống một bên, chừa một chỗ cho Viên Phi Phi.

“Viên đại gia ban ơn kiến diện, con nào dám cho hay không cho.”

Viên Phi Phi ngồi xõm xuống trước mặt Tám Chó, Tám Chó vừa thấy ánh mắt của Viên Phi Phi, chau mày bảo: “Người lại nghĩ ra trò đen tối gì đấy.”

Viên Phi Phi: “Có thuốc không.”

Tám Chó: “Thuốc gì.”

Viên Phi Phi: “Ta tìm người thì có thể là xuân dược sao.”

Tám Chó đỏ mặt ngay lên, lầm bầm: “Xuân dược thì đã sao, người cho rằng ta không có à!?”

Viên Phi Phi: “Người có thật hả?”

Tám Chó xoa xoa mặt, không nhìn nàng. Viên Phi Phi cười bảo: “Trêu người thôi, có thuốc mê không.”

Tám Chó: “Người muốn thuốc mê làm gì.”

Viên Phi Phi: “Có việc cần dùng.”

Tám Chó nghĩ ngợi, nói: “Cần loại mạnh à?”

Viên Phi Phi: “Cần loại mạnh, nhưng không hại người.”

Tám Chó gật đầu, đứng lên, nói: “Theo ta.”

Hắn dẫn Viên Phi Phi quẹo vào một căn tiệm nhỏ, nói: “Ta chỉ còn thừa lại một chút này, không thể lấy nhiều.”

Viên Phi Phi vỗ vỗ vai hắn, nói: “Yên tâm, ta đến mua mà, không phải vớ vét.”

Tám Chó quay đầu lại. Viên Phi Phi trước đây cũng đã từng lấy đồ từ đây của hắn đem đi, nhưng phần lớn là không đưa tiền, chỉ lấy chút đỉnh dư thừa.

“Người lại tính làm cái gì.”

Viên Phi Phi nói: “Ta cần bỏ thuốc một người.”

Tám Chó sắc mặt không thay đổi, nói: “Kẻ thù?”

Viên Phi Phi lắc đầu: “Không phải, ta cần trộm đồ của ông ta.”

Tám Chó nhìn nàng, nói: “Đồ gì, kích cỡ bao lớn, nặng nhẹ ra sao.”

Viên Phi Phi liếc hắn một cái, nói: “Người hỏi cặn kẽ vậy làm gì.”

Tám Chó ngoảnh đầu, nói nhỏ: “Ta có thể giúp người trộm.”

Viên Phi Phi nhìn tấm lưng gầy trơ xương của Tám Chó, chớp chớp mắt.

Tám Chó nói: “Người đừng coi thường cái chân của ta hiện giờ bị như vậy, người có gì muốn lấy, ta nhất định sẽ lấy được.”

Viên Phi Phi cười bảo: “Đừng có khoa trương như vậy, ta chẳng qua chỉ là đánh cược với người ta thôi, không có gì nghiêm trọng.” Nàng vòng đến trước mặt Tám Chó, tự mình mở rương ra. “À này, người ta cần bỏ thuốc, trước đây hình như có luyện qua chút võ công, ta nghĩ sẽ không thuộc loại dễ ra tay, người có chiêu gì không.”

Tám Chó: “Nam hay nữ.”

Viên Phi Phi: “Nam.”

Tám Chó nói: “Muốn làm nam bị phân tâm, không có gì ngoài rượu và gái ra.”

Viên Phi Phi: “Ồ?”

Tám Chó: “Người có thể kêu Lăng Hoa giúp đỡ, ả đó ra tay với nam nhân là số một.”

Viên Phi Phi trừng mắt nhìn Tám Chó với vẻ xấu xa, nói: “Người sao rành dữ vậy?”

Tám Chó nhíu đầu mày, lưỡi cãi với nàng.

Viên Phi Phi đưa tiền đã chuẩn bị sẵn sàng cho Tám Chó, nhận lấy thuốc. “Ta đi đây, qua mấy hôm nữa sẽ quay lại, nếu thành công, ta sẽ mời người uống rượu.”

Tám Chó là kẻ có tử lượng tốt nhất trong đám người Viên Phi Phi quen biết, hai người bọn họ mà cùng nhau uống rượu, thì thường sẽ uống đến khi không còn giọt nào, hai người vẫn không phân chia thắng bại.

Tám Chó nói: “Được, tuy nhiên người phải ngàn lần cẩn thận, gặp phiền phức gì thì tìm ta.”

Viên Phi Phi cười một tiếng, rời đi.

Trên đường về, Viên Phi Phi ôn lại những lời Tám Chó nói.

“À à, rượu và gái.....” Không biết sao, Viên Phi Phi vừa đem Trương Bình đặt chung với hai điều này, trong đầu bỗng dưng nổi lên một quang cảnh vô cùng kiều diễm, cái tên ngày thường trầm tĩnh trông như người gỗ là Trương Bình, xuôi theo trí tưởng tượng của nàng cũng biến thành sinh động uy vũ.

Viên Phi Phi cảm thấy toàn thân nóng hết cả lên, “chật chặt” hai tiếng, lẩm bẩm: “Không chỉ làm cho nam nhân phân tâm đâu.....”

Viên Phi Phi suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng quyết định không mua rượu. Nàng dùng số tiền còn lại mua vài củ khoai, lại thêm một bó rau xanh.

Về đến nhà, Trương Bình đang ở trong chỗ lò rèn làm việc, Viên Phi Phi ngẩng đầu nhìn trời, cũng sắp sửa giữa trưa. Nàng mới đi đến giữa sân, đã cảm thấy có một luồng hơi nóng ập vào mặt. Nàng vội buông đồ đạc trong tay, đến bên lu nước nhúng ướt một chiếc khăn mặt.

Bên lò rèn, Trương Bình tập trung tinh thần luyện thép. Viên Phi Phi bước qua ngó ngó, phát hiện miếng thép trông khá ngắn, trong lòng nàng chuyển động, nói: “Đây không phải là làm cho Tám Chó sao.”

Trương Bình đang trong giai đoạn đúc thép mấu chốt, thời gian gấp rút, không trả lời, tiếp tục liên tay rèn luyện một hồi, sau đó mới nghỉ. Viên Phi Phi đưa khăn mặt cho Trương Bình, Trương Bình nhận lấy, lau mình đang ướt đầm mồ hôi.

Viên Phi Phi nói: “Ta mua rau, ăn cơm thôi.”

Trương Bình không nhúc nhích, đứng yên nhìn nàng.

Viên Phi Phi: “?”

Trương Bình vắt khăn lên người, cười với Viên Phi Phi.

Muốn ăn gì.

Viên Phi Phi và Trương Bình vừa đi vừa chuyện trò.

“Xào chút rau, hấp vài cái màn thầu.”

Trương Bình gật đầu, ánh mắt ngó ngang qua phía Viên Phi Phi một cái, bị Viên Phi Phi bắt gặp, Trương Bình vội vàng quay đầu trốn tránh, Viên Phi Phi thấy kỳ quái, hỏi: “Sao vậy?”

Trương Bình cũng không biết tại sao, hấn nhắc tay, lại không biết mình tính làm gì, dưới ánh mắt đầy thắc mắc của Viên Phi Phi, hấn tùy tiện ra hiệu.

Người không tính ra tay chứ?

Viên Phi Phi sửng sốt, nhớ ra điều gì, vui vẻ nói: “Ta không vội, ông vội cái gì.” Nàng lấy tay huých huých Trương Bình mấy cái, nói: “Kêu ta lấy đồ ngay dưới mũi ông, ông nghĩ ta ngốc à.”

Cú huých này của nàng trúng ngay thất lũng của Trương Bình, Trương Bình hơi nhích người, cảm thấy nhồn nhột.

Trương Bình làm việc rất nhanh, chỉ trong chốc lát đã xào rau xong, sau đó cùng Viên Phi Phi ngồi trên ghế chờ màn thầu hấp chín.

Viên Phi Phi khoa trương nói: “Ông chủ, ông làm cơm thật nhanh.”

Trương Bình rũ mắt nhìn nàng một cái.

Nếu người làm hai mươi mấy năm, người cũng sẽ rất nhanh.

Viên Phi Phi “Ồ” một tiếng, “Ông chủ, ông đã làm hai mươi mấy năm rồi?”

Trương Bình nhấc tay.

Ta từ sáu tuổi trở đi đã tự nấu cơm.

Viên Phi Phi: “Vậy năm nay ông bao lớn rồi.”

Hai mươi chín.

Viên Phi Phi chớp chớp mắt.

Trương Bình mặt không mang biểu cảm, nhìn nàng.

Viên Phi Phi bỗng ha ha cười lớn tiếng, “Ta mới nghĩ tới, ông chủ ông coi như ba mươi tuổi rồi! hahahahahaha——!”

Giữa những tiếng cười sảng khoái của Viên Phi Phi, tai của Trương Bình đỏ hết lên.

Người cười cái gì.

Viên Phi Phi lắc đầu, “Không có gì không có gì.”

Người cảm thấy ba mươi tuổi là quá lớn sao?

Viên Phi Phi ôm lấy hai chân mình, đứng đưa tới tới lui lui.

“Đâu có.” Nàng tùm tùm đáp, “Chỉ ba mươi thôi mà, chiếu theo lời Khuất tiên sinh nói, chính là ở độ tuổi như lang như hổ.”

Mặt của Trương Bình bỗng nhiên cứng đờ, hẳn không ngờ Viên Phi Phi nữa, chỉ nhìn chăm chăm cái xứng hấp màn thầu ở gần ngay trước mặt, trong lòng thầm nghĩ sao hôm nay màn thầu lâu chín đến vậy.

NGƯỜI Ở NƠI TỊCH LẶNG

Twentine

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 44: Đại Thúc Bị Hạ Gục Rồi

Rất nhanh, màn thầu đã chín, Trương Bình đứng dậy lấy từng cái màn thầu ra bỏ vào trong bát.

Viên Phi Phi và Trương Bình hai người ngồi trên đồng củi trong phòng bếp ăn trưa.

“Ông chủ, vừa rồi ta gặp Lưu quả phụ.”

Trương Bình một tay cầm màn thầu, một tay cầm đũa, không còn tay nào rảnh để ra hiệu, liền nhìn Viên Phi Phi một cái, ra ý cho nàng tiếp tục nói.

Viên Phi Phi cắn một miếng màn thầu, bảo: “Ông chủ, Lưu quả phụ không biết chữ đâu.”

Trương Bình gật gật đầu. Vào thời đại này người biết chữ vốn đã không nhiều, phụ nữ biết chữ chính là số ít trong số ít. Bản thân hắn cũng là vì miếng lười bất tiện nên mới học chữ.

“Ông ra hiệu thì cô ta xem không hiểu.” Viên Phi Phi lại nói.

Trương Bình ngoạm từng miếng từng miếng màn thầu, nguyên cái bánh mà chỉ hai ba miếng hăn đã ăn xong.

Viên Phi Phi cười bảo: “Ông nói xem, nếu sau này ta không có ở đây, hai người các ông làm sao nói chuyện.”

Trương Bình miệng nhồm nhoàm đầy bánh, nghe thấy lời Viên Phi Phi nói, nhất thời quên cả nhai nuốt, hai má phình ra hai cục, sắc mặt mờ mịt. Cảnh này làm Viên Phi Phi suýt nữa phun hết cơm rau trong miệng ra.

“Nuốt xuống đi ông chủ, ông đừng có ngậm nữa!”

Trương Bình “ồ” một tiếng, chậm rãi nuốt hết màn thầu.

Viên Phi Phi vẻ mặt khinh bỉ nhìn Trương Bình, “Ông chủ, sao ta cảm thấy ông dạo này biến thành tên ngốc rồi.”

Trương Bình khẽ nhíu mày, nhắc tay, ngón trỏ cuộn lại, Viên Phi Phi còn chưa kịp phản ứng, Trương Bình đã búng vào ngay giữa trán của nàng.

“Ồi chao!” Viên Phi Phi buông bát, ôm lấy đầu.

Nàng biết, vừa rồi, đối với Trương Bình mà nói, chính là nhẹ đến không thể nào nhẹ hơn được nữa, nhưng Viên Phi Phi vẫn kêu lên một cách khoa trương, sau đó hi hi ha ha nói: “Sao, ông chủ, ông thẹn quá hoá giận phải không?”

Trương Bình nhìn nàng một cách biếng nhác, tiếp tục ăn.

Viên Phi Phi vươn vai duỗi lưng, nói: “Ta ăn no rồi.”

Trương Bình gạt đầu, với tay lấy thức ăn còn dư lại trong bát nàng trút hết vào bát mình. Viên Phi Phi dựa lưng vào đồng củi, ngáp một cái, nói: “Hôm nay trời thật đẹp, ta lại buồn ngủ rồi.”

Trương Bình cười một tiếng.

Nếu mà mệt thì đi nghỉ đi.

Viên Phi Phi nghiêng người, nhìn Trương Bình, nói: “Nếu ngủ mất thì sẽ chỉ còn lại mỗi hai ngày, ông canh chừng chặt chẽ như thế, ta làm sao ra

tay.”

Trương Bình lấy một cái màn thầu khác.

Thân thể quan trọng, người buồn ngủ thì cứ ngủ, thời gian để nói sau, gia hạn cho người thêm vài ngày cũng có thể.

“Chậc, nói dễ nghe thế?” Viên Phi Phi ngả người trên đống củi cười.

Trương Bình ngồi bên người nàng.

Vốn chỉ chơi cho vui thôi mà.

Viên Phi Phi: “Chơi vui thì chơi vui, nhưng điều kiện ông hứa với ta vẫn phải nhớ nhé.”

Trương Bình ngoảnh đầu nhìn Viên Phi Phi, nhưng chỉ thấy vẻ mặt biếng nhác của nàng, còn có tia nhìn ranh mãnh trong đáy mắt. Hắn cười cười, ra hiệu ——

Người tốt cuộc là muốn điều gì thế.

Viên Phi Phi: “Đâu biết đâu.”

Vậy mà vẫn muốn thắng đến vậy?

Viên Phi Phi: “Đương nhiên muốn thắng.” Nàng bĩu môi, lại nói, “Chẳng qua, ông đừng có mà nhường ta, vậy sẽ không vui.”

Trương Bình mỉm cười.

Tất nhiên sẽ không.

Nói mãi nói mãi, Viên Phi Phi lại ngáp thêm một cái, Trương Bình thu lại nét mặt.

Có phải là buồn ngủ thật rồi không, vào phòng nghỉ ngơi một chốc.

Viên Phi Phi kéo tay của Trương Bình, “Cùng đi.” Trương Bình hơi khựng lại, sau đó gật đầu.

Được.

Vào đến trong phòng, Viên Phi Phi và Trương Bình nằm trên giường. Đi vài bước, cơn buồn ngủ của Viên Phi Phi đã bớt đi đôi chút, nên nằm trên giường khơi chuyện với Trương Bình.

“Ông chủ, vừa rồi ông làm, là để đưa Tám Chó dùng à.”

Trương Bình không buồn ngủ, hai tay chắp sau gáy, đang định đợi Viên Phi Phi ngủ rồi sẽ đứng dậy đi làm việc tiếp. Nghe thấy câu hỏi của Viên Phi Phi, Trương Bình gật đầu.

Viên Phi Phi: “Trông rất không giống chủ thú.”

Trương Bình nhích người, rút tay ra.

Đao

“Đao?” Viên Phi Phi quay qua nhìn Trương Bình, “Triều đình không phải là không cho phép cất chứa đao sao.”

Tay Trương Bình hơi khựng lại, hẳn không biết Viên Phi Phi thế mà lại biết đến luật này. Hẳn do dự không biết nên giải thích như thế nào với Viên Phi Phi.

Viên Phi Phi trông thấy bộ dạng quẫn bách của Trương Bình thì phì cười, cười xong đẩy hẳn một cái, nói: “Đừng mắc công nghĩ nữa, ta là sợ ông lo lắng nên mới không nói cho ông biết, kỳ thực trước đây cái Tám Chó dùng cũng là đao.”

Trương Bình nhìn Viên Phi Phi với vẻ mặt phức tạp, Viên Phi Phi nép vào một bên người của hắn, ôm lấy cánh tay của Trương Bình.

“Ông chủ, ông có cảm thấy ta nghe lời không.”

Trương Bình bị nàng bỗng dưng nép vào mình, toàn thân cứng đờ. Viên Phi Phi hoàn toàn không cảm nhận thấy được, đặt chiếc cằm nhọn của mình lên cánh tay của Trương Bình, nói: “Ông chủ, ông nói xem ta có nghe lời không, tại sao không nói gì hết.”

Trương Bình bụng thầm bảo tay ta đang bị người đè, làm sao nói cho người được. Hắn trừng mắt với Viên Phi Phi một cái —— kẻ ngốc cũng nhìn ra người có nghe lời hay không nghe lời.

Viên Phi Phi: “Vậy thì coi như nghe lời nhé.”

Trương Bình: “.....”

Viên Phi Phi cảm thấy mỹ mãn, nhắc thêm một cánh tay nữa ôm ngang người Trương Bình, đặt đầu lên trên lồng ngực rắn chắc của hắn, thì thầm: “Ông chủ, kể cho ta nghe chuyện xưa của ông đi.”

Trương Bình vốn còn đang rối rắm vì Viên Phi Phi dính trên người mình như một con đĩa, nghe xong lời của Viên Phi Phi nói, sự căng thẳng giảm ngay rồi từ từ thả lỏng.

Chuyện của ta ngày xưa rất buồn chán, chắc đối với người sẽ chẳng có gì thú vị đâu.

Viên Phi Phi: “Làm sao ông biết được.”

Người muốn biết cái gì.

Viên Phi Phi nghĩ ngợi, nói: “Ta nghe Khuất tiên sinh nói, tài nghệ rèn sắt của cụ thân sinh là bậc nhất, là thật sao.”

Trương Bình yên lặng một hồi, nhấc tay lên ——

Ý người nói là cha của ta sao, kỹ nghệ rèn đúc của ông ấy đích xác là không ai bằng.

Viên Phi Phi: “Ông học từ cha ông sao?”

Trương Bình lắc đầu.

Ban đầu là ông cụ dẫn dắt ta nhập môn, nhưng sau này, phần lớn do ta tự mày mò.

Viên Phi Phi nhếch môi, “Xạo sự.”

Trương Bình: “.....”

“Vì sao sau đó ông cụ không dạy ông nữa.”

Trương Bình ngó trần nhà, ngón trỏ của tay trái nhè nhẹ gõ gõ xuống giường.

Ông ấy chết rồi.

Căn phòng im lìm một hồi, sau đó mới nghe một tiếng “à” của Viên Phi Phi.

Trương Bình vỗ vỗ nàng.

Tự mình nằm qua một bên ngủ đi.

Viên Phi Phi không nhúc nhích, nói: “Vầy ngủ được rồi.”

Người không sợ nóng.

“Không sợ.”

Trương Bình nhìn nàng một cái, trông thấy nét mặt không động tĩnh của Viên Phi Phi, bản thân cũng an ổn nằm cùng nàng.

Ánh nắng ban trưa ấm áp vô cùng, lần theo cửa sổ hắt vào căn phòng, Trương Bình nằm một lúc, ngáp mấy lần, mí mắt bắt đầu sụp xuống. Viên Phi Phi gối đầu trên lồng ngực của Trương Bình, hơi thở đều đều, nhưng vẫn chưa ngủ. Từ chỗ nàng nằm, ánh mắt vừa vặn nhìn thấy chân của Trương Bình. Bàn chân trần của Trương Bình, những đốt xương to chắc chắn.

Hình như đã ngủ rồi..... Viên Phi Phi nằm thêm một chút nữa, rồi từ từ ngồi dậy.

Trương Bình quả nhiên đã ngủ. Viên Phi Phi nhìn một lúc, nàng cảm thấy dáng ngủ của Trương Bình đặc biệt ngoan hiền.

Nàng leo qua người Trương Bình, cầm ấm nước rón rén ra khỏi cửa, đi đến nhà bếp nấu nước. Nàng nhìn tàn lửa, lấy một gói giấy nho nhỏ từ trong áo ra, là thuốc mê mà nàng đã mua lại từ Tám Chó trước đó. Viên Phi Phi đứng lên, lấy một ít lá trà, đổ vào trong bình trà, sau đó ngáp một cái, đem thuốc cũng trút hết vào trong.

Viên Phi Phi làm loại chuyện này tim không đập nhanh mặt không đỏ, không có một chút cảm giác chột dạ nào. Nàng bỏ thuốc xong, đổ nước nóng vào trong bình, đậy nắp cẩn thận, sau đó tiếp tục đun nước.

Rượu và gái.

Viên Phi Phi vừa cân nhắc, vừa lẩm bẩm.

Không có rượu, còn gái thì..... kỳ thực còn có một cách nữa.

Trương Bình tỉnh lại trong tiếng nước tí tách, trời đã xế chiều, bầu trời nhuộm sắc vàng nhạt làm cho Trương Bình nhất thời ngẩn ngơ, mịt mờ

không rõ là đang là ngày hay là đêm.

Đầu tiên hăn trông thấy bên cạnh mình trống không, trên giường vốn không có bóng dáng của Viên Phi Phi. Đang khi Trương Bình chuẩn bị đi tìm nàng, thì nghe thấy tiếng nước róc rách. Một khắc đó, Trương Bình tựa như đã biết được chuyện gì, hăn xoay đầu, liền trông thấy đứa trẻ mà hăn định đi tìm, ngay giữa phòng, đang vừa ngâm nga một khúc hát, vừa —— tắm.

Khi Viên Phi Phi còn nhỏ, Trương Bình thường hay tắm cho nàng, tuy nhiên đó là chuyện khi nàng còn tám tuổi, một năm sau đó, nàng bắt đầu tự mình tắm. Khi ấy, bất kể là Trương Bình hay là Viên Phi Phi, cả hai đều đều óc thô sơ, đối với những sự việc kiểu cọ đều không có ý thức, nhưng mỗi lần đều dường như rất khéo, Viên Phi Phi mà tắm, Trương Bình nếu không bận rèn sắt thì là bận nấu cơm. Sau đó, dần dần, cả hai cùng có thói quen, khi nào Viên Phi Phi tắm, thì cho dù Trương Bình rảnh rỗi, cũng sẽ không vào phòng, mà sẽ ngồi ngoài sân uống trà rồi đợi.

Thời gian đã qua bốn năm, nay Trương Bình vừa xoay đầu lại, trông thấy Viên Phi Phi đang tắm ngay trước mặt mình, hăn không còn biết là đang nằm mơ hay là đang tỉnh.

Tóc của nàng đã dài ra nhiều, ngày thường vẫn cài trang thành thiếu niên, tóc búi cao, hăn nào biết tóc nàng đã dài đến vậy.

Viên Phi Phi ngồi trong bồn nước, sườn mặt đối diện với Trương Bình, nàng dường như vẫn chưa phát hiện ra Trương Bình đã tỉnh dậy, đang còn ngồi trong nước nghịch tóc của mình.

Trương Bình trông thấy từng giọt nước thuận theo vầng trán của Viên Phi Phi, chảy dọc xuống sống mũi, rồi kết lại thành một hạt châu nơi chóp mũi, cuối cùng rơi vào trong bồn. Chiếc cổ của Viên Phi Phi mảnh mai, mang vẻ thon thả và mềm mại mà chỉ thiếu nữ mới có. Bờ vai trắng muốt

trong buổi hoàng hôn, như được bơi một tầng mỡ rất mỏng, tinh tế và trơn bóng.

Viên Phi Phi bỗng dừng nhẹ nhàng hít vào một hơi, trong lúc Trương Bình tưởng là nàng sẽ xoay mặt qua bên hẳn, nàng bỗng dừng nhích người, giữ hơi thở trong miệng, toàn thân lặn xuống nước.

Trong chớp mắt, mái tóc dài đen tuyền giống như những sợi tơ phức tạp rối bù trong tim, tràn lan trên mặt nước.

Trương Bình hơi hé miệng, nhìn mái tóc đang trôi nổi đung đưa. Hơi thở nặng nề của hẳn càng tăng.

Không lâu sau, trên mặt nước nổi lên một loạt bong bóng, nắm tay của Trương Bình siết chặt, nhìn Viên Phi Phi chột đứng lên từ trong nước, mái tóc dài dính sát vào thân hình.

“Ầm” một tiếng, Viên Phi Phi xoay đầu, trên giường đã không còn bóng người. Nàng nhìn cánh cửa sổ đã bị hất bung ra, bậm bậm miệng, ra khỏi bồn nước.

“Vây có ổn hay không đây, rốt cuộc.....” Nàng khoả thân đứng giữa phòng, một tay cầm khăn, lau khô mặt, sau đó tự quạt quạt cho mình mấy cái. “Trời này mà phải ngâm nước nóng, thật là không sống nổi.”

Nàng để chân trần, Trương Bình cũng y như vậy.

Hắn gần như vô cùng chật vật nhảy qua cửa sổ bỏ chạy, lao ra ngoài sân, mắt tùy tiện liếc một cái, thấy cửa nhà bếp đang rộng mở, hắn liền không nghĩ gì đã nhào vào trong, trở tay đóng chặt cửa lại, sau đó dựa lưng vào cánh cửa thở hồng hộc.

Thân thể.....

Thân thể của nàng, trong đầu của Trương Bình, Viên Phi Phi vẫn mãi là một đứa trẻ tám tuổi gầy trơ xương, thế mà giờ đây, chỉ mới có vài năm trôi qua, nàng đã.....

Trương Bình rũ đầu.

Ở chung với nàng, ngày tháng qua thật mau.

Năm năm trôi qua, chỉ giống như một giấc mơ, chớp mắt một cái, mọi sự đều thay đổi.

Trương Bình bỗng dừng cảm thấy miệng lưỡi thật khô rát.

Trong ngực hần phiền muộn vô bờ, nhú chặt mày, vừa ngược mắt, liền trông thấy bên bếp lò là một ấm nước và một ly trà. Hần sai bước ngay đến, mở ly trà ra, trông thấy bên trong là nước trà đã nguội. Đầu óc Trương Bình là một mảng hỗn loạn, không nghĩ ngợi gì, cầm ngay ly trà lên uống một hơi cạn sạch.

Ngay từ ngậm đầu tiên hần uống vào, Trương Bình đã cảm thấy vị của nước trà có gì đó không đúng. Nhưng ngậm đó của hần đã uống rất triệt để, cơ bản là trút thẳng toàn bộ ly trà vào bụng, đến lá trà cũng nuốt xuống mấy miếng.

Hần uống xong, cũng không cảm thấy thần sắc bị kích động, liền nhắc ly trà đưa lên mắt chăm chú kiểm tra.

Hoa văn rất đẹp, chính là vào dịp tết năm ngoái mua về đây.....

Không lâu sau, Trương Bình bắt đầu cảm thấy đầu óc nặng chịch. Hần ngồi xếp bằng bên đồng củi, bỗng dừng ôm trán bật cười.

Trước khi hôn mê, ý nghĩ cuối cùng của hần là ——

Nhóc con thối kia thực sự đã lớn rồi.

NGƯỜI Ở NƠI TỊCH LẶNG

Twentine

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 45: Đại Thúc Bị Chơi Hồng Rời

Viên Phi Phi vẫn còn trong phòng không nhanh không chậm mặc quần áo, sau đó bê bồn ra trước cửa phòng, đổ hết nước đi, sau đó nữa, nàng mới xuống bếp ngó tình hình Trương Bình.

Thoạt đẩy cửa ra, Viên Phi Phi trông thấy bóng lưng Trương Bình đang ngồi xếp bằng, giựt bản mình, tưởng là âm mưu quỷ kế của mình đã bị nhìn thấu. Đợi đến khi nàng từ từ bình tĩnh lại, thì nhận ra có gì đó không đúng. Viên Phi Phi rón rén đến gần, vòng đến trước mặt Trương Bình, mới thấy hắn đang mắt nhắm nghiền tay chống đầu, Viên Phi Phi lập tức cười hí hửng.

Nàng quay qua nhìn bình trà đã trống không, lẩm bẩm: “Không ngờ lại đơn giản như vậy.” — Một con bọ vo ve bay đến gần, Viên Phi Phi phát tay lia lịa đuổi đi, lại lẩm bẩm thêm một lần nữa, “Sao lại có thể đơn giản như thế.....”

Viên Phi Phi buông bình trà xuống, xoay mình đến trước mặt Trương Bình, nàng ôm đầu gối ngồi xổm xuống, nâng đầu Trương Bình lên.

“Giấc thật trầm.” Viên Phi Phi không khỏi than một câu.

Trương Bình hoàn toàn bất tỉnh, thân hình vừa bị Viên Phi Phi đung vào đã lập tức mất đi thăng bằng của lúc ban đầu, ngã vào người nàng mà đổ sụp xuống. Viên Phi Phi miệng la ối ối hai tiếng, cảm thấy bản thân

mình không chống đỡ được trọng lượng của thân thể Trương Bình, liền đẩy hẳn ngược trở lại cho dựa lên đồng củi.

Vòng tay của Trương Bình mở ra, không chút phòng bị nằm trước mặt Viên Phi Phi, Viên Phi Phi nhìn một lúc, bỗng cảm thấy tim mình mềm nhũn.

Nàng liếm liếm răng, bụng bảo dạ ông chủ kỳ thực đáng vẻ rất anh tuấn.

Nàng lại nghĩ, vẻ anh tuấn của Trương Bình không giống với bất kỳ người đàn ông nào khác. Tính cách của hắn trầm lặng, thường thường có khi mấy ngày mấy đêm chẳng nói chẳng rằng gì với ai, bị kẻ khác ăn chặn cũng không buồn bắt bẻ. Từng có một lần lúc Viên Phi Phi đang ngủ nướng ở nhà, Trương Bình ra ngoài mua rau, đụng trúng một sạp của người mới tới, trông thấy Trương Bình bị cầm, lừa tiền bán đất cho hắn. Bị trả thêm tiền vô duyên vô cớ, Trương Bình cũng chẳng làm gì, sau đó bị Viên Phi Phi biết được, nàng lén lút kéo Tám Chó tới, đập cho tan nát cái sạp kia ra. Tám Chó nói Trương Bình quá hiền, Viên Phi Phi nói với hắn ta, đó chẳng qua do Trương Bình là một người tốt.

Hiền lành có chẳng xuất phát từ sự vô lực, mà Trương Bình thì không phải.

Trương Bình ngày thường không thích lộ diện, cũng không chuộng phô trương bản thân, nhưng Viên Phi Phi trời sinh thông minh, sống chung với hắn nhiều năm, cũng nghe không ít lời đồn, trong lòng nàng tự biết, Trương Bình tuyệt đối không phải là một người đàn ông hiền lành vô hại.

Hắn có năng lực, chỉ là không làm chuyện xấu.

Cho nên Viên Phi Phi vẫn thường hay nói, Trương Bình là một người tốt.

“Đáng tiếc,“ Viên Phi Phi đưa tay nắm lấy một mớ tóc của Trương Bình, “Ông không muốn trừng trị bọn chúng.”

Cũng chỉ ở trước mặt Viên Phi Phi, Trương Bình mới dường như có thể để lộ ra khía cạnh kiêu ngạo bất kham của hắn.

Viên Phi Phi đã nhìn thấu con người của Trương Bình, cho nên nàng mới cảm nhận được vẻ anh tuấn của hắn —— là cái đẹp ẩn dấu sâu trong tim, thoạt nhìn chứa đầy phong trần mệt mỏi, nhưng chỉ cần thổi một hơi rất nhẹ, liền có thể trông thấy nét đẹp rạng ngời.

“Đương nhiên thôi, mắt mũi cũng không tồi.” Viên Phi Phi cười hì hì nói. Nàng nhìn cặp mắt nhắm nghiền của Trương Bình, ghé đầu vào, dùng ngón trỏ quét lên quét xuống hàng mi của Trương Bình, Trương Bình không một chút phản ứng.

“Ha, ngoan đến vậy sao.” Viên Phi Phi bĩu môi lầm bầm. Nàng ngấm Trương Bình, chỉ cảm thấy nhìn cách nào cũng rất vừa mắt, rồi lại cảm thấy phải làm một chút gì đó, đầu óc ngứa ngáy giống như đang mọc lên một nhánh cỏ ở bên trong. Nàng ngó Trương Bình từ trên xuống dưới, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở môi miệng của Trương Bình.

Viền môi của Trương Bình rất rõ ràng, đôi môi của hắn không dày không mỏng, trông đều đặn vừa đúng. Chỉ có điều hắn suốt ngày từ sớm tới tối, trừ lúc ăn cơm ra, cơ bản là sẽ không mở miệng. Trong ấn tượng của Viên Phi Phi, miệng của Trương Bình hầu như vĩnh viễn mím chặt.

Nàng nhìn đến gần như xuất thần.

Những đường vân nhân nhạ của môi trên, còn có chút khô nứt ở môi dưới, cùng với vết sẹo mờ mờ còn sót lại bên khoé miệng do va chạm nào đó gây nên.

Sắc trời dần tối.

Trước lúc tia sáng cuối cùng trong ngày tắt hẳn, Viên Phi Phi phủ môi mình lên.

Nàng chỉ rất nhẹ nhàng tiếp chạm môi, sau đó lập tức rút đầu lại, bất động ngồi nhìn Trương Bình. Một khi nàng ý thức được rằng Trương Bình sẽ tuyệt đối không mở mắt ra, nàng liền ôm lấy đầu của hắn, hôn sâu xuống.

Điều này đối với nàng mà nói, là một trải nghiệm hoàn toàn mới mẻ, nàng chỉ trông thấy loại hành động này ở Kim Lô, bản thân chưa từng làm qua.

Tuy nhiên, nàng thầm nghĩ trong lòng, vậy thì đã sao.

Nàng đã từng thấy Lăng Hoa say sưa hôn hít, nàng tò mò hỏi Lăng Hoa, “Có cảm thấy thú vị không?”

Lăng Hoa ngáp một cái nói: “Chả ra sao.”

Viên Phi Phi buồn cười, bảo: “Chả ra sao mà còn làm.”

Lăng Hoa liếc nàng, cười nói: “Ta làm trò này để mưu sinh, vô vị hay thú vị cũng đành chịu. Chỉ là ——” Lăng Hoa nói được một nửa, ngưng một giây, lại cười nói với Viên Phi Phi, “Những tên khách làng chơi, ta không ưa, cho nên khi làm mới không có hứng thú, nếu như gặp phải ai ưng ý, vậy thì việc này sẽ trở thành việc khiến cho người ta yêu thích nhất trên đời.”

Khi ấy Viên Phi Phi chỉ hừ hừ hai tiếng.

Lăng Hoa lại nói với nàng: “Người còn nhỏ, không để ý đến chuyện này cũng đành. Chẳng qua, nữ nhân mà, trời sinh ra đã biết.....” Viên Phi Phi ngó nàng ta, Lăng Hoa cười vừa kiêu mị vừa quyến rũ, “Phi Phi, ta rất

tò mò muốn xem, dạng người lạnh nhạt nhà người, mai đây sẽ dây dưa với một người đàn ông như thế nào.”

Một người đàn ông ư thế nào ư.....

Lăng Hoa nói rất đúng.

Nữ nhân, trời sinh ra đã biết.

Sắc trời âm đạm, đêm dần buông.

Viên Phi Phi trong gian bếp nhỏ sẫm tối, tay ôm đầu của Trương Bình, trán gác lên nhau. Nàng hơi thắm mệt, chậm rãi vươn ngón tay, đầu ngón tay nhẹ đặt trên môi của Trương Bình. Có lẽ do vừa rồi Viên Phi Phi quá dùng sức, môi của Trương Bình bị cọ sát đến nóng lên một chút. Viên Phi Phi vừa đụng phải chút ấm áp này liền không khỏi cảm thấy chân tay bủn rủn, thân thể muốn co gập lại.

Nàng cũng nhắm mắt, giống như Trương Bình, ngón tay trở trườn lên chậm rãi, đụng đến răng của hắn. Bàn tay của Viên Phi Phi ngưng trong chốc lát, sau đó nhếch xuống giữa hai hàm răng của Trương Bình, từ từ cạy miệng của hắn ra.

Tay của Viên Phi Phi vô thức run lên.

Nàng cảm thấy mình đang làm một chuyện không thể nào tưởng tượng nổi.

Khuyết tật của Trương Bình là vùng cấm địa vùi sâu nơi đáy tim hắn, Viên Phi Phi cứ mãi ở bên ngoài, chưa từng có thể tùy tiện đặt chân vào. Thế nhưng giờ đây nàng cảm thấy không đủ ——nếu cứ chỉ ở bên ngoài, sẽ không bao giờ đủ. Nàng muốn đập cánh cổng khoá kín vùng cấm địa kia xuống, không chỉ mở tung cửa, mà còn muốn nghênh ngang tiến vào.

Cạy được một khe hở bên khoé miệng, cũng giống như đẩy ra cánh cửa của trái tim, Viên Phi Phi cảm thấy tim mình ngứa ngáy vô cùng, nàng trở mình, áp người lên thân thể của Trương Bình.

Nàng lại kề miệng của mình đến.

Lần thứ hai, Viên Phi Phi đã như chiếc xe quen đường quen nước, nàng không có cảm giác cấp bách nữa, mà từ tốn từng li từng tí, nhẹ nhàng nhắm nháp môi của Trương Bình như đang nếm một món bánh kẹo thơm ngon nhất của Điền Tố Phường. Tuy nhiên, môi miệng của Trương Bình không có vị ngọt, chỉ mang chút hơi ấm, và vị đắng nhàn nhạt của hương trà.

“Ông chủ.....” Viên Phi Phi khẽ thì thầm một câu, như nàng vẫn đang cùng hắn nói chuyện. “Ta muốn hôn ông, ông có nguyện ý không.”

Trương Bình nằm rất yên tĩnh.

Viên Phi Phi ra vẻ đợi một hồi, sau đó nói: “VẬY coi như là nguyện ý nhé.” Nàng vừa ghé mặt đến gần vừa lẩm bẫm, “Ông không nguyện ý cũng chịu thôi.....”

Viên Phi Phi đưa lưỡi vào khẽ thăm dò, đụng phải răng của Trương Bình, nàng cảm thấy nhồn nhột, bật cười ha ha mấy tiếng. Tay của nàng nắm lấy chiếc cằm cứng rắn của Trương Bình, khiến cho hắn hé miệng to hơn nữa, sau đó đưa đầu lưỡi tiến sâu vào trong miệng của hắn.

Bên trong, là một khoảng trống không, Viên Phi Phi đảo quanh một vòng, lúc chuyển xuống dưới một chút, bỗng chạm vào một vật mềm mại.

Viên Phi Phi sửng sốt, chợt nghĩ đến gì đó, lòng thoát như đang chìm trong một đám sương mù, vừa dày đặc vừa mong manh, vừa dịu dàng vừa huyền ảo.

Lưỡi của Trương Bình không bị cắt tận gốc, chỉ là mất đi hơn nửa, đầu lưỡi của Viên Phi Phi nhẹ nhàng phác thảo phần lưỡi mềm mại còn sót lại, nước miếng giao nhau rồi lại kéo ra triền miên như tơ bạc. Đầu óc nàng biến thành một khối mê man, quên hết tất cả, mọi giác quan chỉ tập trung ở phần lưỡi tàn phế mềm mại ngoan ngoãn đang nằm rất yên lặng kia.

Chính phần lưỡi này, đã làm cho Trương Bình vĩnh viễn một đời không thể nào nói được câu nói hoàn chỉnh nào nữa.

Viên Phi Phi là một đứa trẻ rất kỳ lạ.

Xưa giờ nàng chưa từng thương hại Trương Bình, cũng chưa từng thay hân tiếc hận. Bởi vì trong lòng nàng, bộ dạng của Trương Bình đã là như vậy.

Hắn ôn trọng, chừng chặc, đôi khi có chút ngốc nghếch.

Hắn chưa bao giờ mở miệng nói lấy một câu.

Trong tim nàng, Trương Bình chính là mang bộ dạng như vậy.

Đêm hôm ấy, Viên Phi Phi phải tốn rất nhiều công sức mới tha được Trương Bình vào đến trong phòng, nhét lên giường.

Nàng nằm sấp trên ngực hắn, lắng nghe nhịp tim trầm ổn mạnh mẽ, từ từ nhập mộng.

Sáng hôm sau, Viên Phi Phi tỉnh giấc rất sớm, nàng vừa mở mắt đã ngó bên mình, Trương Bình vẫn chưa tỉnh. Viên Phi Phi cảm thấy hơi chột dạ.....

“Có phải là đã bỏ quá nhiều hay không đây.”

Viên Phi Phi mặc quần áo xong xuôi, còm cũng không lo ăn, lao ra khỏi cổng chạy thẳng đến chỗ của Tám Chó.

“Người bỏ bao nhiêu.”

“Hả?” Viên Phi Phi nghĩ một chút, “Toàn bộ.”

Tám Chó: “.....”

Một khắc sau, Tám Chó bảo: “Cứ đợi đi vậy, đến khoảng giờ này ngày mai có lẽ sẽ tỉnh.”

Viên Phi Phi: “Lâu vậy sao!?”

Tám Chó lườm nàng một cái, nói: “Nhiều đó thuốc đủ để hạ gục một con bò đấy.”

Viên Phi Phi: “Ngày mai khẳng định sẽ tỉnh?”

Tám Chó: “Không sai biệt lắm.”

Được Tám Chó cam đoan, Viên Phi Phi quay về nhà. Trương Bình nằm yên lặng trên giường, trông như chưa hề nhúc nhích.

Viên Phi Phi thở dài một hơi, giúp Trương Bình lật người.

“Tự làm bậy không thể sống.....” Viên Phi Phi chép miệng, quyết định đi làm chút công việc trong nhà.

Nàng gom hết những khí cụ còn lại trong kho, đem ra ngoài bán.

Viên Phi Phi rất biết buôn bán, doạ dẫm gặt gẫm đều dùng, đến giữa trưa đã bán được hết hàng. Sau đó nàng ngồi bên đường, rảnh rỗi ngáp ruồi.

Không có Trương Bình bên cạnh, nhà nàng cũng lười không buồn về.

Mãi đến khi chiều tối, Viên Phi Phi mới về đến nơi.

Kết quả, nàng vừa đẩy công vào sân, liền trông thấy Trương Bình đang ngồi xồm bên cửa bếp nhai màn thầu.

Viên Phi Phi: “.....”

Nàng chạy đến gần, “Ông chủ, tỉnh rồi?”

Trương Bình ngược mắt nhìn nàng một cái, cúi đầu tiếp tục ăn.

Viên Phi Phi ngồi xồm xuống cạnh hắn.

“Cho ta một nửa, ta cũng đói rồi.”

Trương Bình hít một hơi, bẻ đôi màn thầu ra, đưa cho Viên Phi Phi một nửa, Viên Phi Phi nhận lấy, bắt đầu ngồi ăn cùng Trương Bình.

Hai người cứ như vậy trong gió mát chiều tà, đem chỗ bánh màn thầu hấp hôm qua ra ăn sạch. Đương nhiên Viên Phi Phi cũng chỉ được ăn có nửa cái.

Nàng nhìn cái bát trống không, nói: “Ông chủ, đây là phần ăn của hai ngày đấy.”

Trương Bình không biết sao, mắt dỗi nhìn bóng cây trong sân chăm chú, không có phản ứng.

Viên Phi Phi cười bảo: “Có phải ông lại ôm tâm sự trong lòng, còn không sao lại ăn nhiều như vậy.”

Trương Bình quay qua nhìn Viên Phi Phi.

Hắn vừa bị ngủ mê một ngày một đêm, trong mắt toàn tơ máu, Viên Phi Phi nhìn, không biết sao lại thấy đau lòng, rũ đầu nói: “Ông chủ, lần sau ta sẽ không bao giờ hành hạ ông như thế nữa.”

Bỗng nhiên, Viên Phi Phi nghe thấy một tiếng cười khe khẽ, ngược mắt lên, liền trông thấy khuôn mặt của Trương Bình —— tuy cực kỳ mệt mỏi, nhưng vẫn như cũ tràn ngập nét ôn hoà.

Ta nhận thua, người muốn gì.

NGƯỜI Ở NƠI TỊCH LẶNG

Twentine

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 46: Đại Thúc Bị Loli Trêu

Ta nhận thua, người muốn gì.

Trương Bình nói với Viên Phi Phi, vẻ mặt điềm đạm.

Viên Phi Phi ngồi xổm một bên, nhìn mặt Trương Bình chăm chăm một hồi, sau đó tươi cười nói: “Sảng khoái vậy sao?”

Trương Bình cười một tiếng.

Có chơi có chịu.

Viên Phi Phi: “Ông vào trong phòng nhìn qua rồi? Trông thấy thiếu cái gì?”

Trương Bình lắc đầu.

Chưa nhìn.

Viên Phi Phi: “Nhìn cũng chưa nhìn đã nhận thua?”

Trương Bình ngó Viên Phi Phi, qua một lúc, nhấc tay vỗ vỗ lên đầu của nàng.

Đừng có được lợi rồi còn khoe mẽ, đợi chốc nữa ta còn có lời muốn hỏi người.

Viên Phi Phi cũng không tránh, hứng lấy bàn tay của Trương Bình, biết rồi còn cố giả vờ: “Hỏi ta cái gì thế.”

Trương Bình hơi sùng sốt, nhìn vẻ mặt tươi cười của Viên Phi Phi, không biết tại sao, chầm chậm xoay đầu đi chỗ khác, tiếp tục thờ người nhìn bóng cây cổ thụ trong sân nhà.

Viên Phi Phi nhích qua bên cạnh Trương Bình, ngồi xồm xuống cùng hắn, nói: “Ông chủ, uống trúng thứ đó có khó chịu không.”

Trương Bình lạnh lùng liếc nàng một cái.

Người nói xem.

“Hê hê.” Viên Phi Phi cười lấy lòng, khuỷu tay huých huých Trương Bình, nói: “Chỗ nào khó chịu, ta đi pha trà cho ông nhé.”

Trương Bình quay phắt đầu lại, mặt đen như đít nồi.

Ta nào dám uống trà của người nữa.

Viên Phi Phi cười rộ lên, chống vai Trương Bình đứng dậy, vừa chạy vào trong bếp, vừa cười ha ha nói: “Cho ta thêm một cơ hội, thêm một cơ hội, ha.”

Viên Phi Phi ở trong bếp pha trà, sau đó lấy thêm chút trái cây khô làm món ăn vặt, bày lên một chiếc đĩa nhỏ, bưng hết ra cửa. Trước cửa, Trương Bình vẫn ngồi một tư thế y chang như trước đó, chưa xê dịch bước nào. Viên Phi Phi bưng bình trà đặt ngay trước mặt Trương Bình, sau đó rót vào ly, hai tay cung kính dâng lên cho Trương Bình, chẳng qua vừa hé miệng đã bị lộ tẩy, giọng nói toàn cố nén cười, “Ông chủ, dùng trà không.”

Trương Bình bất đắc dĩ đón lấy ly trà uống hết. Hắn vừa ăn một đồng màn thầu, đang còn khát nước, một ly trà này vào bụng vẫn không đủ. Viên

Phi Phi trông thấy vậy, muốn rót thêm cho hẳn, Trương Bình xua tay, trực tiếp cầm lấy bình trà, ngửa đầu rót vào miệng.

Viên Phi Phi ngồi bên nhìn ——động tác này của hẳn Viên Phi Phi xem từ nhỏ đến lớn vẫn không thấy chán. Cách Trương Bình uống trà không thay đổi, hẳn ngửa đầu rót trà, vòi bình giơ cách môi quãng một thước. Hẳn rót rất tùy tiện, có mấy lần Viên Phi Phi cảm thấy chắc nước trà sẽ đổ ướt mặt hẳn, chuẩn bị cười nhạo, thế nhưng trong năm năm qua, Viên Phi Phi chưa từng có cơ hội.

Hẳn ngửa đầu uống trà, mỗi lần nuốt xuống, hầu kết chạy lên rồi chạy xuống một lần. Viên Phi Phi đang vừa vặn ngồi ngay trước mặt Trương Bình, nhìn chăm chú gân mạch của hẳn co giãn theo từng động tác nuốt nước, trong lòng ngứa ngáy, thò ngón tay chọt ngay vào hầu kết đang lồi ra của hẳn.

Trương Bình mãi say sưa uống trà, mắt lim dim, chính là lúc hẳn không có chút đề phòng, bị móng tay của Viên Phi Phi cứa cho ngay một phát, lông gà lông vịt dựng đứng hết cả lên, giật bản mình, phun hết trà ra

Viên Phi Phi: “.....”

Trương Bình: “.....”

Viên Phi Phi lau lau mặt, tỉnh bơ nói: “Đun thêm một ấm?”

“.....”

Trương Bình dùng tay áo chùi chùi khoé miệng, trong lòng bỗng nảy sinh một ý nghĩ —— cho dù mình có không bị châm, nuôi một đứa trẻ như vậy, chắc cũng sẽ thường xuyên nói không nên lời.

Hắn đặt bình trà qua một bên, lắc lắc đầu, ra ý là Viên Phi Phi không cần đun thêm nước nữa. Viên Phi Phi “ồ” một tiếng, quay lại ngồi xồm bên cạnh Trương Bình.

Viên Phi Phi mặt bên trái còn dính một lá trà, Trương Bình nhìn thấy, cũng không làm gì.

Viên Phi Phi cười bảo: “Sao, không cho sờ? Ông chủ, ông là hoàng hoa khuê nữ sao.”

Trương Bình đỏ mặt, nhú mày.

Không biết phép tắc!

Viên Phi Phi đương nhiên chả sợ hắn, bản thân ngồi bên cười hi hi ha ha. Trương Bình nhìn mảnh lá trà trên mặt nàng, thuận theo nếp cười khiến cho hai má phính tròn mà dính trên dính dưới. Cuối cùng hắn nhấc tay lên, chậm rì rì thò tới định phui lá trà ấy đi.

Ngay lúc tay hắn chỉ còn cách mặt của Viên Phi Phi chưa đến một tấc, Viên Phi Phi phát hiện ra.

“Ồi?”

Tay của Trương Bình cứng đờ. Vốn chẳng phải là chuyện gì đáng để chột dạ, nhưng hắn lại không dám nhúc nhích nữa.

Viên Phi Phi hoàn toàn không chú ý gì đến chuyện này, nàng thấy hắn đưa tay tới, sau đó lại bất động, tiện thể đặt ngay đầu mình gối lên bàn tay của hắn, nói: “Ông chủ làm gì vậy, muốn đánh ta à.” Mặt nàng mang nụ cười xấu xa, Trương Bình quá quen thuộc với nụ cười này, mỗi lần Viên Phi Phi mà cười như vậy nàng liền hoá thân thành một cái bánh mật (1), trông thì mềm mại hiền lành, thực tế là đao thương bất nhập, đánh không được chửi không xong, ai cũng không có cách gì đụng được tới nàng.

(1) Bánh mật (nian cao) là bánh làm bằng bột gạo nếp, thường được ăn vào dịp Tết Nguyên Đán và Tết Đoan Ngọ. Bánh này rất đặc.

Trương Bình nâng khuôn mật nhỏ nhắn của Viên Phi Phi lên, cảm nhận được nàng đã đem toàn bộ trọng lượng đặt trên tay hắn, nhất thời không buông tay ra được. Hắn hơi động đậy tay, muốn làm cho Viên Phi Phi nhấc đầu lên, ai ngờ Viên Phi Phi càng ấn mặt xuống chặt hơn, vừa ấn vừa hừ hừ——

“Ông chủ, ta bỏ thuốc mê ông, có phải là ông đang tính đánh ta không hả.”

Trương Bình lắc đầu, nhưng Viên Phi Phi đang còn nghiêng mặt, nhìn không tới.

Nàng chép chép miệng, tiếp tục nói: “Ông chủ ông muốn đánh ta phải không, thật khổ thân ta.”

Trương Bình: “.....”

Trương Bình nhấc tay kia, xua xua trước mặt Viên Phi Phi, Viên Phi Phi nói: “Không đánh ta?”

“Ừ.”

Miệng của Trương Bình cả đời này chỉ có thể nói được một chữ đó, Viên Phi Phi nghe xong, hài lòng bảo: “Không đánh thì tốt.”

Trương Bình tưởng Viên Phi Phi sẽ nhấc đầu ra, kết quả nàng cảm khái xong vẫn bất động y như cũ. Trương Bình biết nàng kiểu này là đang ăn vạ, đành phải giữ tay vậy ngồi chờ.

“Ông chủ, “ gồi đầu một hồi, Viên Phi Phi lên tiếng: “Ta đang gồi lên tảng đá sao.”

Trương Bình: “.....”

Viên Phi Phi: “Nãy giờ lâu như vậy, ông làm gì chẳng nhúc nhích tí nào.”

Trương Bình lười để ý đến nàng, ngồi yên bất động.

Viên Phi Phi: “Ông chủ tay của ông thật vững.....”

Trương Bình biếng nhác “Ừ” một tiếng.

Viên Phi Phi nói tiếp: “Từng giết người chưa.”

Tay của Trương Bình run lên một cái thấy rõ. Viên Phi Phi ngược đầu, Trương Bình nhìn nàng trầm ngâm, ý trong ánh mắt khó đoán. Viên Phi Phi dáng vẻ ngây thơ, cười bảo: “Ông chủ, không phải là ông nhận thua rồi sao, ta muốn đưa ra yêu cầu rồi.”

Trương Bình môi mím chặt, hai đường pháp lệnh văn hãn sâu (2). Hãn dường như đã biết yêu cầu của Viên Phi Phi là gì.

(2)Pháp lệnh văn

Viên Phi Phi cũng không nhìn hãn, ngồi dưới đất, ngược đầu nhìn bầu trời âm đạm, lầm bầm: “Nói điều kiện xong thì đừng có nổi giận đấy nhé.”

Rất lâu sau, Viên Phi Phi nghe Trương Bình thở dài một hơi, khoé mép nàng nhếch lên một nụ cười nhạt.

Giết rồi.

Viên Phi Phi không hề ngạc nhiên chút nào, nói: “Là khi ông còn làm hộ vệ(3) cho người ta dạo trước?”

(3) Canh gác viện/phủ, bảo đảm an toàn cho người trong viện/phủ.

Khoé miệng của Trương Bình hơi nhếch, như cười như không.

Người biết những chuyện này từ đâu ra vậy.

Viên Phi Phi nhướng nhướng mày, “Tuỳ tiện hỏi thôi.”

Trương Bình khẽ cười một tiếng, Viên Phi Phi lại nói: “Ông chủ, võ công của ông khá không.”

Trương Bình gật đầu.

Khá

Viên Phi Phi xì một tiếng rõ dài, bảo: “Vậy mà cũng dám nói.”

Trương Bình nhích ra sau, cũng ngồi hẵn xuống đất, hẵn quay qua nhìn Viên Phi Phi, đôi mắt thường ngày vẫn ôn hoà bình lặng, dưới ánh trăng trông có một chút tuỳ tiện buông thả. Viên Phi Phi nhìn đến ngần ngại, miệng vẫn không tha cho hẵn. “Trông thấy ta còn nhỏ tuổi dễ bị lừa có phải không?”

Trương Bình mỉm cười, khẽ lắc đầu.

Viên Phi Phi: “Ta nói tên một người, ông xem coi có đánh thẳng được không nhé.”

Trương Bình gật đầu. Được, nói đi.

“Kim Khoát.”

Viên Phi Phi nói xong cái tên này, thấy rõ ràng hơi thở của Trương Bình ngưng trệ trong giây lát. Gió mát đêm hè vi vu, đầu Trương Bình ngẩng lên rồi lại cúi xuống. Một chốc sau, hẵn cười khố một tiếng, nhấc tay

Không ngờ đến cả chuyện Kim sư phụ người cũng biết.

“Không thể biết?”

Cũng hết cách.

Viên Phi Phi “Ồ” một tiếng, lượm một hòn đá bên người cầm lên nghịch.

Người chọn thật là chuẩn.

Viên Phi Phi: “Ý là sao.”

Cả một thành Kỳ Thủy này võ phu hằng hà đa số, người lại chọn trúng ngay một người duy nhất

Viên Phi Phi: “Người duy nhất ông đánh không lại?”

Trương Bình gật đầu.

“Ha, sao thế này.” Viên Phi Phi hai tay chống sau người, giọng điệu khinh khỉnh: “Vừa chọn một tên thì đã kêu chuẩn, ông chủ, ông hết thuốc chữa rồi.”

Trương Bình hít sâu một hơi, tự khuyên nhủ bản thân phải nhẫn nhịn. Hắn kéo Viên Phi Phi đến trước mặt mình.

Viên Phi Phi: “Lại thẹn quá hoá giận à.”

Trương Bình nhấn đầu nàng xuống, nhắc tay ——

Kim Khoát là đại võ sư, sư phụ của Khuất phủ, tự thở thiếu thời đã thành danh, hắn từng đảm nhiệm chức vụ hướng dẫn võ thuật trong cung, sau đó Khuất gia bỏ ra một số tiền rất lớn, mượn hắn từ trong cung đem về. Hắn đến thành Kỳ Thủy đã hơn mười mấy năm rồi, đại nghiệp của Khuất

gia rộng lớn, nhúng tay trong những chuyện mờ ám cũng không ít, thế nhưng chưa từng có ai dám gây cản trở cho bọn họ, chính là vì có Kim Khoát.

Trương Bình bình tĩnh ra hiệu, Viên Phi Phi ngáp một cái, nói: “Kim Khoát này, bao lớn rồi.”

Trương Bình ngưng một chút, nhắm tít.

Bây giờ hẳn đã sắp vào lục tuần rồi.

Viên Phi Phi: “Ồ, một ông già sáu mươi tuổi mà ông cũng đánh không lại.”

Trương Bình ngược mắt nhìn Viên Phi Phi, vươn tay véo má nàng một cái.

Ranh con không biết trời cao đất rộng.

Viên Phi Phi: “Ông biết à?”

Không dám đấu võ mồm. Trương Bình lại véo véo nàng thêm một cái.

Viên Phi Phi không nói nữa, tự mình ngồi xổm một bên. Trương Bình nhìn nàng, cảm thấy nàng có chút tiu nghỉu, liền vỗ vỗ vai nàng.

Viên Phi Phi ngẩng đầu, trông thấy Trương Bình đang mỉm cười nhìn nàng.

Trừ hẳn ra, trong thành Kỳ Thủy này, võ công của ông chủ nhà người là ngon nhất.

Viên Phi Phi cũng cười toe toét, nói mát một câu: “Chỉ mới có một ly trà của ta mà ông đã gục, ông còn dám nói.”

Đó là bởi vì ——

Trương Bình hiếm hoi lăm mới cùng Viên Phi Phi tranh luận, nhưng tay vừa nhắc lên ra hiệu giữa chừng, bỗng ngừng ngay lại. Hắn nhớ đến chuyện trước đó, cảnh tượng Viên Phi Phi khoả thân đứng trong bồn tắm, chỉ cảm thấy đê mê oi bức nực nội không sao tả xiết, nói ra sẽ kỳ cục chết đi được.

“Là bởi vì cái gì hả.” Viên Phi Phi liếc hắn một cái, tựa như đang tìm kiếm manh mối từ gương mặt thâm trầm ấy. Trương Bình cảm giác được ánh mắt của Viên Phi Phi, đem mặt quay đi chỗ khác.

Chỉ một động tác đơn giản như vậy, trong mắt của Viên Phi Phi lại biến thành một dấu hiệu báo động. Nàng đưa tay bắt lấy cẳng tay vững chắc của Trương Bình.

“Ông chủ, bởi vì cái gì.....”

Nàng nhận thấy người của Trương Bình vừa cứng đờ vừa nóng rực.

“Trương Bình.”

Có lẽ do Viên Phi Phi vẫn coi bản thân như một thiếu niên, giọng nói của nàng so với những cô nương đồng trang lứa càng nghe trong sáng hơn. Giờ đây cũng một giọng nói đó, trong mảnh sân chỉ có hai bọn họ, kêu lên một cái tên của một người. Trương Bình cảm thấy tim mình đang đập thành thịch, hắn cắn chặt răng, quay phắt đầu lại.

Trong chớp mắt đó, Viên Phi Phi cũng khựng lại. Thân ảnh của Trương Bình in trên nền của bóng đêm thành một đường viền khô ngô, vừa mạnh mẽ lại vừa rối rắm.

“Ông——“

“Cộc cộc cộc ——“

Ngay lúc Viên Phi Phi đang định nói gì đó, cổng ngoài sân vang lên tiếng gõ. Trương Bình và Viên Phi Phi đều cùng nhìn nhau sửng sốt.

Căn nhà này thường ngày rất ít người ghé đến, hiện giờ cũng đã muộn rồi, là ai?

Viên Phi Phi vừa tính nhắc mình, Trương Bình đã đi trước nàng một bước, đứng dậy.

Hắn chậm rãi đến bên cổng, Viên Phi Phi cũng không lên tiếng hỏi han, mặc hắn mở.

Dưới ánh trăng, dáng cao lớn của một thiếu niên toàn thân áo trắng đứng yên lặng bên ngoài. Nhìn thấy cổng đã mở, hắn ngẩng đầu, mỉm cười với Trương Bình, ôn nhuận như ngọc.

“Bình thúc, xin chào.”

Trương Bình nhìn Bùi Vân, đôi môi mím chặt.

NGƯỜI Ở NƠI TỊCH LẶNG

Twentine

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 47: Một Đêm Kỳ Lạ

“Ê ——“

Trương Bình mời Bùi Vân vào trong sân, Viên Phi Phi vẫn ngồi bên bậc cửa như vừa rồi, nàng giơ tay hô lên một tiếng với Bùi Vân, Bùi Vân vì thế mới trông thấy nơi nàng đang ngồi, bước tới, nhẹ nhàng bảo: “Nàng sao lại ngồi dưới đất.”

Viên Phi Phi ngẩng đầu nhìn hăn, nói: “Mát mẻ.”

Lúc này, Trương Bình đã đóng cổng xong xuôi, vào lại trong sân, ngó ngó Bùi Vân, sau đó bước vô bếp.

“Bình thúc.” Bùi Vân không biết hăn định làm gì, Viên Phi Phi giữ Bùi Vân lại, nói: “Không cần theo ông ấy, ông ấy đi nấu nước.” Viên Phi Phi vừa giải thích cho Bùi Vân, vừa thắc mắc không biết vừa rồi Trương Bình tính nói gì.

Rốt cuộc là tại vì cái gì..... Viên Phi Phi thầm oán than, lòng dạ các cụ thật khó đoán.

Trong lúc Viên Phi Phi còn đang ngồi xõm dưới đất ngây người, một bàn tay nắm lấy cánh tay của nàng. Viên Phi Phi ngẩng đầu, trông thấy Bùi Vân đang khom người đứng ngay trước mặt.

“Làm gì vậy.”

Bùi Vân khẽ nói: “Đứng lên đi, cứ ngồi dưới đất sẽ bị cảm.”

Viên Phi Phi nhướn mày, nói một câu “được thôi,” sau đó vịn sức của tay Bùi Vân đứng lên. Nàng phui phui đất cho hết bụi đất, nói với Bùi Vân: “Làm gì mà tới vậy.”

Bùi Vân cười cười, nói: “Không làm gì cả.”

Viên Phi Phi: “Cớ sao đêm hôm khuya khoắt không ngoan ngoãn nằm nhà ngủ.”

Bùi Vân my mắt bình đạm, nói: “Ta ngủ không được, tùy tiện ra ngoài tản bộ, đi mãi đi mãi cuối cùng ngang qua nơi của nàng.”

Viên Phi Phi cười vui vẻ bảo: “Từ Kim Lô đến đây phải qua bảy, tám con phố, người đi qua thực rất tùy tiện mà ghé ngang qua, nhỉ.”

Bùi Vân cũng cười thản nhiên, không tiếp lời.

Viên Phi Phi tiến lên đứng cách Bùi Vân quãng nửa bước, híp mắt chăm chú quan sát hắn.

Có lẽ do vẫn chưa vực dậy được từ nỗi đau sau khi mất đi người thân, sắc mặt của Bùi Vân có chút tái nhợt. Hôm nay hắn chỉ mặc mỗi chiếc áo trắng, không mang áo khoác, trên lưng cài một chiếc thắt lưng màu xanh xám. Vài ngày không gặp, Bùi Vân dường như càng thêm hao gầy. Vòng thắt lưng của hắn mảnh mai, trông như một cây trúc lung lay sắp đổ trong gió.

“Nàng nói cái gì.” Bùi Vân cúi đầu nhìn Viên Phi Phi, nhỏ giọng nói.

Viên Phi Phi bảo: “Mấy hôm nay người lại không ăn cơm?”

Bùi Vân lắc đầu: “Ta ăn rồi.”

Viên Phi Phi: “Người ăn còn ít hơn cả con mèo hoang trên phố.”

Bùi Vân nghiêng đầu tránh đi ánh mắt của Viên Phi Phi. Viên Phi Phi đứng thẳng người, nói: “Rốt cuộc người đến làm gì.”

Trong sân yên tĩnh một lúc, Bùi Vân không đáp, chỉ có côn trùng đầu đây cất tiếng kêu râm ran trong bụi cỏ. Thấy hăn không trả lời, Viên Phi Phi cũng chẳng hỏi, tự mình duỗi thắt lưng, chuẩn bị vào trong bếp xem coi Trương Bình đang làm gì. Đương lúc nàng sắp xoay đi, Bùi Vân bỗng lên tiếng.

“Lâu rồi nàng chưa ghé thăm ta.”

Viên Phi Phi hơi sững sốt, lập tức nghĩ ngợi một chút, nói: “Mới có vài ngày mà.....”

Bùi Vân xây lưng về phía nàng, không nói gì.

Viên Phi Phi không biết sao thấy chột dạ. Hai bữa nay nàng từ sáng tới tối lo nghĩ xem làm cách nào bỏ thuốc Trương Bình để thắng cược, đích xác đã đem chuyện của Bùi Vân bỏ xó. Hiện giờ không giống như trước đó, mẫu thân của Bùi Vân vừa qua đời, là lúc hăn đang đau buồn, nếu như không lo đánh cược với Trương Bình, có thể Viên Phi Phi đã ngày ngày đến thăm hăn.

“Khụ.....” Viên Phi Phi hắng giọng, nói: “Là ta sợ làm phiền người, muốn để người yên tĩnh một chút.”

“Gạt người.”

Viên Phi Phi: “.....” Trong lòng nàng đang nghĩ có vẻ như tên Mít Ướt này đã khôn hơn xưa không ít. Xong nàng lại nghĩ, Bùi Vân xưa giờ vốn rất thông minh.

“Phi Phi.” Bùi Vân xoay người lại, nhìn Viên Phi Phi. “Nàng không đến thăm ta cũng không sao, ta có thể đến thăm nàng, nhưng nàng đừng gạt ta.”

Viên Phi Phi nhìn sắc mặt của Bùi Vân, thấy hấn đã đỏ hoe nơi hốc mắt, chỉ cần mình sơ hở nói sai một câu thôi, hấn sẽ khóc liền. Viên Phi Phi nhắc tay chà chà cổ của mình —— cảm giác của nàng hiện giờ giống như đang nghẹn một miếng màn thầu, rất muốn phản bác vài câu, nhưng lại không cách nào nói gì được. Cuối cùng nàng nhếch mép, nói: “Không phải là ta không muốn đi thăm người, mà là mấy hôm nay ta bị kẹt chút việc.”

“Việc gì.”

Viên Phi Phi chớp chớp mắt. Trong ấn tượng của nàng, Bùi Vân hình như không phải loại người thích gặng hỏi đến cùng.

“Hôm nay người sao vậy.”

Bùi Vân không nói gì.

Viên Phi Phi chau mày nói: “Sắc mặt của người rất tệ, không ăn uống cũng không nghỉ ngơi đằng hoàng phải không.” Nàng muốn vươn tay vỗ vỗ vai của Bùi Vân, ai ngờ vừa nhắc tay lên, Bùi Vân bỗng chụp lấy tay của nàng. Viên Phi Phi giật mình, cũng không tránh, nàng nhìn Bùi Vân, nói: “Sao thế.”

Bùi Vân cúi gằm mặt xuống, cánh tay cũng rũ xuống. Chỉ là, bàn tay vẫn y như cũ nắm chặt tay của Viên Phi Phi không buông.

“Người rốt cuộc——“ Viên Phi Phi ngưng câu nói lại, bởi vì nàng cảm giác được, tay của Bùi Vân đang run lên.

“Ta đợi nàng mãi.....” giọng của Bùi Vân rất thấp, rất khẽ, tựa như mây ở cuối chân trời.

Viên Phi Phi ngậm luôn miệng lại.

“Ta vẫn đợi nàng mãi, hôm nay, hôm qua..... Nhưng nàng không lại.” Bàn đầu chỉ là bàn tay của Bùi Vân run lên, sau đó, dần dần, cánh tay của hắn, rồi thân thể của hắn đều khẽ run rẩy. “Phi Phi, hai ngày hôm nay, ta giống như đã trải qua cả một đời người.” Hắn vừa nói vừa quay đi, dường như không muốn để cho Viên Phi Phi trông thấy mặt của hắn.

Kỳ thực Viên Phi Phi không hề ngẩng đầu, nàng vẫn nhìn chăm chăm mặt đất. Nàng biết sau khi Bùi Vân trưởng thành, rất không thích người khác trông thấy hắn khóc.

Chẳng qua, điều này không cách nào dấu được..... Viên Phi Phi nhìn từng giọt từng giọt nước rơi trên mặt đất như những đoá hoa đang nở, trong lòng thở dài.

“Ta biết nàng không thích bị người khác dây dưa, nhưng ta thực tình không nhịn nổi.” Bùi Vân cuối cùng cũng khóc thành tiếng. “Phi Phi, nàng ở với ta một chút, được không.”

Viên Phi Phi “Ừ” một tiếng, “Được.” Nàng lại nói, “Tuy nhiên người phải ăn uống nghỉ ngơi cho đàng hoàng, nếu còn tiếp tục như vậy, người chẳng còn lại bao nhiêu ngày để sống đâu.”

Bùi Vân: “Được, ta nghe nàng.”

Viên Phi Phi lại đặt đít ngồi xuống đất một lần nữa, vỗ vỗ chỗ bên cạnh nói với Bùi Vân: “Lại đây, ngồi nghỉ ngơi một chốc, đợi ta đi tìm chút gì đó cho người ăn.”

Bùi Vân mắt vẫn còn đỏ hoe, ngó ngó mặt đất bộ dạng như đang do dự. Viên Phi Phi nói: “Sợ làm dơ quần áo?”

Bùi Vân lắc đầu, ngồi xuống bên cạnh Viên Phi Phi.

Viên Phi Phi khẽ cười một tiếng, nói: “Bùi Vân.”

“Ừ.”

“Ta cảm thấy người đã thay đổi.”

Bùi Vân lầm bầm: “Thay đổi chỗ nào.”

Viên Phi Phi: “Không nói được. Nếu như mà nói trước kia người là một cái bánh bao nhân thịt, thì hiện giờ người là cái bánh dẻo nhân đậu. (1)”

Bùi Vân cũng khẽ cười một tiếng, bảo: “Ta trong mắt nàng đều là thức ăn sao.”

Viên Phi Phi: “Thức ăn không tốt?”

“Tốt.” Bùi Vân nhìn Viên Phi Phi, nói: “Nàng mà chịu ăn ta mới tốt.”

Viên Phi Phi: “.....”

Nàng đứng dậy, nói với Bùi Vân: “Ta đi tìm cái gì đó cho người lấp bụng, người ngoan ngoãn một chút đừng nhúc nhích.”

“Được.”

Viên Phi Phi xoay người đi vào bếp, trở tay đóng cửa. Trong bếp Trương Bình đã đốt một ngọn nến, bản thân ngồi trước nến, nhìn ngọn lửa ngậy người. Mãi đến khi Viên Phi Phi vào tới nơi, hẵn mới hoàn hồn, xoay người nhìn nàng.

Hẵn sao rồi.

Viên Phi Phi: “Còn sống.”

Trương Bình: “.....”

Viên Phi Phi lục lọi khắp nơi, Trương Bình khều khều nằng.

Hiện giờ không có gì ăn được liền, ta đã đun nước, đợi chút nữa làm cho hăn tô mì ăn.

“À.” Viên Phi Phi đứng dậy, sau đó liếc Trương Bình, nói: “Sao, ta nói gì với hăn, ông đều nghe hết?”

Trương Bình vội vàng giải thích ——

Ta không có nghe trộm, chỉ là thính lực của ta không tồi, nơi đây cách sân chỉ có vài bước, cho nên mới

Viên Phi Phi: “Ông hoảng cái gì.”

Mặt của Trương Bình ửng đỏ, bỏ tay xuống.

Kỳ thực hăn nói dối.

Đích xác là như hăn nói, thính lực của hăn cực tốt, nhà bếp cách nơi Viên Phi Phi và Bùi Vân ngồi nói chuyện cũng không xa, nghe thì có thể nghe được. Nhưng mà, vừa rồi cửa phòng đóng chặt, giọng nói của bọn họ cũng không to, Trương Bình phải nín thở tập trung chuyên chú nghe ngóng, thì mới nghe rõ được mỗi câu giữa bọn họ.

Thế nhưng loại hành vi nghe trộm này, hăn không mặt mũi nào nói với Viên Phi Phi được.

“Ông chủ.” Viên Phi Phi kêu, “Vậy lời hai chúng ta nói, Mít Ướt cũng có thể nghe được?”

Trương Bình lắc đầu.

Không thể.

Viên Phi Phi bĩu môi. Trương Bình quay đầu đi, lại tiếp tục ngắm người ngồi nhìn ngọn nến. Viên Phi Phi chần chừ một chút, nói: “Ông chủ, chút nữa..... chút nữa ta phải ra ngoài một chuyến.”

Trong phòng không có gió, nhưng bóng nến kia dao động chập chờn.

Viên Phi Phi nói: “Từ nhỏ tâm tư hẩn đã yếu mềm, giống như một cô nương vậy. Hiện giờ mẹ hẩn chết rồi, nhà họ Kim ngay cả phần mộ cũng không cho hẩn nhìn, trông bộ dạng của hẩn kiểu này có thể là mấy ngày trời đã không ăn uống ngủ nghỉ đàng hoàng, ta sợ hẩn đâm ra nghĩ quẩn.”

Trương Bình ngoái đầu nhìn nàng.

Vì sao muốn giải thích với ta.

Viên Phi Phi chưng hửng, “Hả?”

Gương mặt sâu lắng của Trương Bình dưới ánh sáng yếu ớt của ngọn nến khi mờ khi tỏ.

Người ra ngoài chơi, không phải toàn chỉ nói một tiếng rồi đi sao, hiện giờ cứ lại muốn giải thích lý do với ta.

Viên Phi Phi thấy hơi vô duyên vô cớ, “Ta chẳng qua chỉ nói một câu thôi mà.”

Trương Bình mặt không biểu cảm.

Nếu muốn giải thích, năm năm qua người có quá nhiều chuyện cần phải giải thích.

Viên Phi Phi híp mắt lại: “Ông sao vậy hả.”

Trương Bình cắn chặt răng, quay mặt đi. Viên Phi Phi trừng mắt nhìn sườn mặt trầm thấp của hẩn một hồi, sau đó cười khẩy, nói: “Cũng đúng,

ông cứ coi như ta chưa từng nói là được.”

Trương Bình nhìn đi nơi khác. Viên Phi Phi đến trước bếp lò, nhìn vào trong nồi, nói: “Nước sôi rồi.” Nàng không nhìn Trương Bình, chỉ nghe hắt hít sâu vào một hơi, sau đó ngồi xồm xuống, bắt đầu luộc mì. Viên Phi Phi lui ra sau hai bước, nhìn Trương Bình ở trước mặt đang khom lưng, bất chợt bảo: “Ông chủ, ông như vậy là tự hành hạ mình.”

Thân hình của Trương Bình khựng lại, sau đó tiếp tục làm việc. Viên Phi Phi nói xong câu đó, cũng không mở miệng nữa. Gian bếp lặng ngắt như tờ.

Trương Bình rất nhanh đã làm xong một tô mì hành, Viên Phi Phi tiến tới bỏ mì vun lên trong tô, lúc nàng chuẩn bị bưng ra ngoài, bàn tay của Trương Bình chợt phủ lên trên cổ tay của Viên Phi Phi. Viên Phi Phi quay đầu lại, ngó Trương Bình đang nhìn thẳng vào mặt nàng.

Mời hăn ở lại đi.

Viên Phi Phi: “Ở lại?”

Người sợ hăn nghĩ quẩn, muốn ở bên hăn canh chừng. Giữ hăn lại đây cũng vậy thôi.

Viên Phi Phi: “Trong nhà có đúng một cái giường, ba chúng ta cùng ngủ?” Nàng ngẫm nghĩ một chút, nói: “Ta thì không sao, ông cũng không ngại chật, nhưng cái tên Mít Ướt kia từ bé đã ngậm thìa vàng mà lớn, chỉ sợ hăn chịu không nổi.”

Trương Bình ra hiệu nói ——Ta ngủ ở đây.

Viên Phi Phi cười ha một tiếng, nói: “Khách đem chủ ép xuống phòng chứa củi ngủ, ông có bao giờ thấy qua chưa? Ta thì chưa thấy.” Nàng bưng tô mì đi ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Ta về Kim Lôu với hăn, nhà hăn nhiều

phòng.” Trương Bình nghe Viên Phi Phi lầm bầm, “Ta làm sao có thể để ông ngủ ở đây được.....”

Hắn nghe xong mềm hết cả lòng, khi ngược mắt lên thì Viên Phi Phi đã ra khỏi phòng tới nơi rồi, hắn vội vàng níu nàng lại. Viên Phi Phi bị kéo một cái như vậy, cánh tay rung lên, nước mì lập tức sánh ra ngoài làm phỏng tay, nàng không khỏi xuýt xoa một tiếng, buông tay ra.

Lúc Viên Phi Phi tưởng tô mì này sẽ rót xuống đất tới nơi, Trương Bình nhanh tay lẹ mắt, dùng mũi chân đỡ lấy, sau đó nắm ngón tay vững vàng chụp được tô mì.

Viên Phi Phi đứng một bên vỗ tay.

Trương Bình: “.....”

“Ông chủ, tay của ông cũng bị nước mì trào ra, có phỏng hay không?”

Trương Bình lắc đầu.

Da ta dày, không phỏng được.

Viên Phi Phi: “Vậy thì tốt.” Nàng tùy tiện phẩy phẩy tay, sau đó bước tới đón lấy tô mì. Trương Bình nín hơi, đến đứng trước mặt nàng.

“Sao thế?”

Trương Bình nhắc tay ——

Người không được đi.

NGƯỜI Ở NƠI TỊCH LẶNG

Twentine

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 48: Mọi Người Cùng Ngủ Thôi

Người không thể đi.

Viên Phi Phi lập tức vặn, “Vì sao.”

Tay của Trương Bình ngưng lại.

Trời, trời đã khuya, giờ này ra ngoài dễ xảy ra chuyện.

Viên Phi Phi lườm Trương Bình. “VẬY trước đây lúc ta giữa đêm chạy ra ngoài sao ông không nói, khi đó ông không thèm lo ta sống chết ra sao à?”

Trương Bình không lời đáp trả, chỉ là hai bàn tay cứ nắm rồi mở, mở rồi lại nắm, chần chừ bất định.

Viên Phi Phi lạnh lùng xì một tiếng, nói: “Rốt cuộc là vì sao.”

Trương Bình đột nhiên buông thõng vai, xoay người, đồng thời phất phất tay với nàng. Viên Phi Phi hiểu, ý nghĩa của động tác này là “Người muốn làm gì thì làm.”

Thường ngày mỗi lần Viên Phi Phi giằng co với Trương Bình, chỉ mong sao hẳn làm động tác này. Hành động này đại biểu là hẳn đã nhượng bộ, nàng muốn làm gì thì làm. Nhưng hôm nay, không biết vì sao, khi trông thấy Trương Bình làm động tác ấy, Viên Phi Phi nhìn cách gì cũng không thấy thuận mắt, bức bối đến mức muốn giựt hết tóc trên đầu ra.

Chẳng qua, xưa giờ con người nàng không ưa tự ngược, cho nên, nàng tiến lên hai bước, đi giật tóc của Trương Bình.

Tóc Trương Bình chưa búi, mái tóc khô cứng được buộc lại ở sau đầu, Viên Phi Phi đến gần nắm ngay lấy một nhúm. Trương Bình cảm giác được, tưởng là nàng làm vậy để hấn quay lại, liền xoay người. Ai ngờ hấn đã xoay được nửa người rồi mà Viên Phi Phi vẫn không có ý định buông tay. Da đầu của Trương Bình bị đau, đành phải giữ thế đứng xoay nửa người.

Viên Phi Phi nói: “Ông chủ.”

Trương Bình cảm thấy dù sao đi nữa thì đây không phải là một tư thế đàm luận thích hợp, hấn nắm lấy cổ tay của Viên Phi Phi, Viên Phi Phi cũng không giằng co gì với hấn, ngoan ngoãn buông ra. Sau đó lại kêu thêm một lần——

“Ông chủ.”

Trương Bình cúi đầu nhìn nàng.

Viên Phi Phi cười nói: “Ta không đi nữa.”

Trương Bình sững sốt, Viên Phi Phi nói tiếp: “Thế nào, ta ngoan như vậy, ông không khen ta sao.”

Trương Bình không thể không cười khổ, nhấc tay ra hiệu.

Hiếm có khi người chịu nghe lời ta.

Viên Phi Phi cười cười, hạ giọng thật thấp nói: “Những lúc quan trọng đối với ông, có khi nào ta không nghe.” Chẳng biết Trương Bình có nghe rõ hay không, nàng cũng không đợi xem phản ứng của hấn, bưng tô mì đi luôn ra khỏi phòng.

Chỉ còn lại Trương Bình một mình đứng ngậy người nhìn cánh cửa vừa bị đóng lại thêm một lần nữa.

Trong đêm tối, bóng lưng của Bùi Vân trông hao gầy lạ thường.

Viên Phi Phi bưng tô mì đi tới, “Cho người, Trương lão gia đích thân vào bếp, dám chừa lại miếng nào sẽ không tha cho người.”

Bùi Vân cười nhạt nhận lấy, ra vẻ trịnh trọng nói: “Bình thúc vào bếp, lại được nàng đích thân bưng lên hầu hạ, tô mì này không thể không quan trọng.”

Viên Phi Phi nhếch miệng cười với hắn, Bùi Vân cầm tô mì, ngồi trên bậc tam cấp bắt đầu ăn. Hắn ăn rất nho nhã, một tô mì nước ăn mà không phát ra một tiếng động nào. Viên Phi Phi bảo: “Người là bông gòn à.”

Bùi Vân quay đầu lại nhìn nàng, nuốt hết mì trong miệng xuống xong mới lên tiếng, nói: “Ta sao lại thành bông gòn rồi, ta không phải là bánh bao sao.”

Viên Phi Phi: “Húp nước mì mà một tiếng cũng không nghe thấy, không phải bông gòn thì là gì.”

Bùi Vân ngại ngùng cười cười, nói: “Quen rồi.”

Viên Phi Phi nhìn hắn, cảm thấy cái anh chàng công tử mặt tái này thật là thâm thúy không sao nói hết.

“Làm gì mà ngó ta dữ vậy.”

Viên Phi Phi: “Nhìn người thâm.”

Bùi Vân bật cười, đôi mắt đen nhánh thản nhiên nhìn Viên Phi Phi, nói: “Cũng không đến nỗi quá thâm.”

Viên Phi Phi quay đầu qua, nói với hắn: “Tối nay, ở lại đây nghỉ ngơi đi.”

Mặt Bùi Vân hơi khựng lại, nói: “Sao.”

Viên Phi Phi: “Trẻ quá rồi, ta nguyên hôm nay đã mệt, không muốn ra khỏi cửa nữa.”

Bùi Vân im lặng một chốc, có chút dăm chiêu. Viên Phi Phi xoay người nhìn hắn, nói: “Người không nguyện ý? Chê chỗ này của ta nhỏ à.”

Bùi Vân cười lắc lắc đầu, nói: “Nàng chịu giữ ta, ta đã cảm kích khôn nguôi rồi, nào có gì để chê bai. Chỉ là.....”

Viên Phi Phi: “Chỉ là cái gì.”

Bùi Vân nhìn nàng chớp chớp mắt, “Ta ngủ ở đâu?”

Viên Phi Phi: “Người muốn ngủ đâu thì ngủ, ngủ dưới đất cũng không ai cấm.”

Bùi Vân: “Thân thể ta yếu ớt, không ngủ đất được, có cho ta lên giường ngủ không.”

Viên Phi Phi cười ha một tiếng, vỗ vỗ vai Bùi Vân, bảo: “Biết thân thể người quý giá, trêu người thôi, người ngủ trên giường.”

Bùi Vân ngẩng nhìn sợi mì trong tay, ngẩng đầu, khẽ nói: “Còn nàng thì sao.”

Viên Phi Phi nghĩ ngợi, đáp: “Ta cũng ngủ trên giường.”

Bùi Vân cúi thấp đầu, mặt hơi đỏ lên. Viên Phi Phi đang bận đếm sao trên trời, không chú ý đến hắn.

“Ông chủ cũng ngủ trên giường.”

Bùi Vân quay đầu qua, gọi: “Phi Phi

“Ừ?”

“Ta cảm thấy, giường nhà nàng hình như không ngủ được nhiều đó người.”

“Ngủ được.”

“.....”

Viên Phi Phi ngáp một cái, nói: “Chật một chút nhưng sẽ đủ để ngủ qua một đêm, sáng mai đưa người về rồi tha hồ nghỉ ngơi.”

Bùi Vân nhìn Viên Phi Phi vì ngáp mà nước mắt ràn rụa lòng chột mềm, sắc mặt cũng không biết sao dịu lại, hấn vươn tay, dùng ngón cái nhẹ nhàng chùi đi vệt nước mắt. Viên Phi Phi quay đầu qua, “Làm gì.”

Bùi Vân chậm chạp lắc đầu, nói với Viên Phi Phi: “Phi Phi, ta ăn hết rồi.”

Viên Phi Phi nhìn thấy vẫn còn thừa lại hơn nửa tô, mặt sa sầm.

“Người giống với ta à.”

Bùi Vân cảm thấy hơi tủi thân, nói lí nhí, “Ta thật tình ăn không nổi nữa.....”

Viên Phi Phi thở dài, kéo tô mì qua, nói với Bùi Vân: “Người vô phòng trước đi.”

Bùi Vân: “Ta đi cùng nàng.”

“Ta đi rửa tô.” Viên Phi Phi đứng dậy, nhìn Bùi Vân nói: “Hiện giờ thân thể người ốm o, môi miệng cũng tím tái rồi, chết ở chỗ của ta không hay ho gì.”

Bùi Vân cúi thấp đầu: “Dễ dàng như thế thì đã tốt rồi.”

Viên Phi Phi một tay cầm tô, một tay xiết thành nắm đấm, cốc vào đầu Bùi Vân một cái. Chẳng qua nàng xuống tay chừng mực, không quá mạnh tay. Bùi Vân cười cười đứng dậy, nói: “VẬY ta vào trong phòng đợi nàng.”

“Ừ.”

Bùi Vân đi vào phòng, Viên Phi Phi nghe sau lưng “két” một tiếng, nàng ngoái đầu lại, trông thấy Trương Bình đứng trước cửa phòng bếp nhìn nàng.

Viên Phi Phi nói: “Nghe rồi hả.”

Trương Bình gật đầu.

Viên Phi Phi nói: “Ngủ chung được rồi.”

Trương Bình nhấc tay ——

Được.

Viên Phi Phi nhún vai, cầm đũa lên gấp gấp mì còn thừa lại trong tô của Bùi Vân, sau đó ngược đầu lên nói với Trương Bình: “Ông chủ, không xong rồi, ta cũng ăn hết rồi.”

Trương Bình cười cười kéo tô qua, vài phát ăn xong tô mì.

Khuya, Trương Bình và Viên Phi Phi cùng quay vào nhà. Viên Phi Phi còn đang một bên ngáp một bên bước vào phòng, vừa đẩy cửa đã thấy Bùi Vân tay chống đầu, ngồi trên ghế ngủ gục. Thiết nghĩ mấy ngày vừa rồi tiêu

hao sức lực và tinh thần quá cỡ, đến hôm nay tới chỗ của Viên Phi Phi mới thoáng buông hết xuống, liền bị bao nhiêu mệt mỏi đánh gục.

Viên Phi Phi liếc một cái, lầm bầm: “Ngủ cũng còn nhúu mày, quả thực coi mình như cái bánh bao rồi.”

Trương Bình lặng lẽ nhìn nàng, không tỏ ý gì.

Viên Phi Phi thì thầm với Trương Bình: “Ông chủ, ông bế hẳn lên giường đi.”

Trương Bình gật đầu, tiến lên một bước, Viên Phi Phi lại vội vàng nói: “Ông chủ ông bước nhẹ chân một chút, hẳn khó khăn lắm mới ngủ được.”

Trương Bình chau mày, tuy vậy cũng không nói gì. Tay hẳn vừa khoát lên cánh tay của Bùi Vân, Viên Phi Phi lại bắt đầu dạn dò. “Ông chủ ông đừng đụng vào thắt lưng của hẳn, hẳn nhột chỗ đó, đụng vô một cái là bảo đảm sẽ tỉnh.”

Viên Phi Phi nói xong liền nghe Trương Bình hít mạnh một hơi, sau đó đứng thẳng dậy. Bùi Vân khẽ động dậy, ngay lúc Viên Phi Phi tưởng rằng hẳn nhất định sẽ thức giấc, Trương Bình thò năm ngón tay như móc câu, điểm vào mấy chỗ đại huyết đằng sau cổ của Bùi Vân. Ngay tức khắc, thân hình của Bùi Vân lắc lư, sau đó đầu rũ xuống.

Trương Bình đỡ lấy hẳn, ôm ngang người, đặt xuống giường.

Viên Phi Phi trợn mắt há mồm nhìn, nàng yên lặng một hồi, sau đó nói: “Ông chủ, không cần phải nói nhỏ nữa hả.”

Không cần nữa.

“Hê.” Viên Phi Phi nhảy tới, “Ông chủ, chiêu này của ông thật là.....” Nàng liếc Trương Bình một cái, ánh mắt nhấp nhánh, làm cho

Trương Bình không khỏi xoa đầu nàng một cái.

Thật là gì.

Viên Phi Phi: “Không có gì.”

Trương Bình cười, tháo thắt lưng ra. Viên Phi Phi cũng cởi áo ngoài, chuẩn bị đi ngủ.

Nàng cởi đồ nhanh hơn Trương Bình một chút, vô giường cũng sớm hơn hẳn một tẹo. Nàng đẩy đẩy Bùi Vân sâu vào bên trong, sau đó nằm xuống bên cạnh hắn ta. Trương Bình vừa cởi áo khoác ngoài ra, đảo mắt đã thấy hai người nằm trên giường, liền lập tức hoá đá.

Viên Phi Phi nhắm mắt đợi một hồi, cũng không thấy Trương Bình thối tắt đèn dầu, nàng quay đầu qua, thấy Trương Bình đứng sững người trong ánh đèn dầu vàng vọt, không biết đang nghĩ gì.

“Ông chủ?” Viên Phi Phi khẽ gọi hắn.

Trương Bình quay người lại nhìn nàng. Khuôn mặt của Trương Bình ngược sáng, hốc mắt sâu tối trông càng rõ ràng.

“Đi ngủ thôi ông chủ.” Viên Phi Phi đã buồn ngủ rồi.

Trương Bình cuối cùng xoay đầu thối tắt đèn dầu, Viên Phi Phi nghe tiếng hắn chậm chạp tới bên giường, nàng nhích thêm vào trong, muốn chừa chỗ cho hắn. Ai ngờ trong chớp mắt nàng đã bị nhắc bổng lên.

“Này——“ Viên Phi Phi giật mình, ngó Trương Bình đang ôm mình trong lòng. “Ông chủ ông làm cái gì thế.”

Trương Bình không nói gì, hắn một tay ôm Viên Phi Phi, một tay nắm lấy cánh tay của Bùi Vân, lôi hắn ta ra phía ngoài, sau đó đặt Viên Phi Phi vào trong cùng, sau đó nữa lại kéo Bùi Vân ra phía ngoài thêm một chút.

Viên Phi Phi trông mà không biết phải nói gì cho đúng. Nàng lặng lẽ theo dõi cử động của Trương Bình, rồi bỗng lên tiếng: “Ông chủ, ông kéo nữa hẳn sẽ rớt xuống đất.”

Bóng của Trương Bình trong đêm tối hơi khựng lại, sau đó đẩy đẩy Bùi Vân vào lại bên trong một chút.

Viên Phi Phi thật muốn ôm bụng lăn ra cười.

“Ông chủ, ông muốn nằm giữa?”

Trương Bình gật đầu, Viên Phi Phi bảo: “Ông ngủ bên ngoài có phải hay hơn không?”

Trương Bình cứng người, bất động.

Viên Phi Phi: “Ông ngủ yên, nằm ngoài không sợ té xuống đất.”

Trương Bình ngồi xuống mé giường, không đáp lời của Viên Phi Phi.

Viên Phi Phi: “Chật như vậy, nếu hai chúng ta lỡ đẩy rớt Mít Ướt thì biết làm sao?”

Trương Bình vẫn im lặng ngồi một hồi, giống như đang dẫn đo điều gì đó, Viên Phi Phi buồn ngủ chịu hết nổi, mí mắt cứ xụp xuống, chẳng còn hơi sức đâu đi khuyên hẳn. Ngay lúc nàng mơ màng nửa tỉnh nửa mê, Viên Phi Phi liền cảm giác trên người tự dưng đâu ra thêm hai bàn tay, đặt trên bả vai và thắt lưng của mình, thực mạng nhét nàng dính vào trong góc tường.

Viên Phi Phi tức điên lên, mở trừng mắt, trông thấy cái kẻ đã bò được vào chính giữa, đang nằm thẳng đuột ra là Trương Bình.

“Ông chủ ông tính ịn ta vô bức tường luôn à!?”

Trương Bình nhắc tay lên cũng phải cẩn thận, chỉ động đậy phần cẳng tay, cố gắng ra hiệu.

Người yên tâm, ta sẽ không để hấn té.

Viên Phi Phi: “.....”

Thật vớ vẩn.

Viên Phi Phi đảo mắt khinh thường, cứ vậy dính vào tường mà ngủ.

Trong bóng tối, Trương Bình lắng nghe hơi thở hai bên mình đều đều nhẹ nhẹ, một đêm không chớp mắt.

NGƯỜI Ở NƠI TỊCH LẶNG

Twentine

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 49: Lật Bài Đi Thôi!

Sớm hôm sau, trời còn chưa sáng Trương Bình đã mở mắt ra.

Giây phút hăn vừa mở mắt, hăn nhìn phía bên phải một cái, Bùi Vân đã không còn ở đó.

Trương Bình lại nhắm mắt, nặng nề hít sâu vài hơi, sau đó ngồi dậy. Bên kia, Viên Phi Phi vẫn đang say giấc nồng.

Trương Bình day day mi tâm. Đêm qua hăn tâm sự chất chồng, nhập mộng quá muộn, nếu không người bên cạnh mà dậy, hăn làm sao lại không hay biết.

Ngồi một hồi, Trương Bình xuống giường. Viên Phi Phi chép chép miệng, quay đầu, ngủ say như chết.

Trương Bình mặc xong quần áo ở trong phòng, đẩy cửa phòng mở ra.

Ngoài sân, Bùi Vân đã mặc quần áo chỉnh tề, khoanh tay đứng bên gốc cây cổ thụ trong sân nhìn khe nứt của vỏ cây ngậy người.

Trương Bình trở tay đóng kỹ cửa phòng.

Tiếng đóng cửa khe khẽ khiến cho Bùi Vân xoay thân lại. Hăn ta nhìn Trương Bình, thản nhiên mỉm cười, nói:

“Bình thúc, xin chào.”

Trương Bình gật gật đầu với hấn ta.

Bùi Vân nghỉ ngơi qua một đêm, thần sắc đã khá hơn tối hôm qua một chút, tuy vậy trông vẫn còn tiều tụy. Trương Bình nhìn hấn ta, da dẻ của thiếu niên vốn đã trắng trẻo, mà Bùi Vân lại còn mặc một bộ quần áo trắng như ánh trăng, đứng trong sương sớm, mông lung mờ ảo, khiến cho người ta có cảm giác không chân thực.

Trương Bình không hiểu sao lại cảm thấy một chút hoảng hốt.

Hấn đang còn mịt mờ hoang mang, thì Bùi Vân đã bước tới.

“Bình thúc, sao vậy.”

Trương Bình hoàn hồn, nhìn hấn ta lắc lắc đầu.

Bùi Vân nói: “Đêm qua nghỉ ngơi tốt không ạ.”

Trương Bình gật đầu.

Bùi Vân nói: “Cháu đã quấy rầy rồi.”

Trương Bình lắc đầu.

Hấn nói chuyện với Bùi Vân cơ bản gồm có lắc đầu và gật đầu, nhiều lắm là thêm một cái xua tay.

Cách ra hiệu của Trương Bình, Bùi Vân xem không hiểu, hấn lại lười chạy vào phòng lấy giấy bút ra viết chữ, đành đứng nghe Bùi Vân nhỏ nhẹ nói chuyện, tán gẫu câu được câu mất.

“Phi Phi ngủ thật say.”

Trương Bình hơi sững sốt, quay qua ngó, nhưng mà Bùi Vân đang nhìn ra sân.

“Nàng rất dễ ngủ.” Bùi Vân lại nói. Hắn ta nghĩ đến chuyện Viên Phi Phi ở nhà mình trước đây, nằm trên giường, chỉ một chốc đã ngủ rồi. Nhớ đến vẻ mặt của Viên Phi Phi khi ngủ, Bùi Vân không khỏi mỉm cười, nói: “Tuy nhiên, nàng ngủ được, không có nghĩa là trong lòng nàng nhẹ nhàng.”

Bùi Vân ngẫm gốc cổ thụ trong sân, lẳng lặng nói: “Nàng không phải là không có tâm sự, chỉ là, tâm sự của nàng không giống với của người khác, những tâm sự đó không đả thương được nàng, nàng tự nhiên sẽ dễ dàng ngủ được.”

Trương Bình đứng yên một chỗ, nghe Bùi Vân nói chuyện.

“Có đôi khi, cháu thật hâm mộ nàng.” Bùi Vân nói.

Câu này, gật đầu cũng không xong, lắc đầu cũng không được, cho nên Trương Bình không có phản ứng gì.

Bùi Vân quay qua, nhìn Trương Bình, nói: “Có lẽ chính vì tính khí của nàng như vậy, cho nên mới làm cho cháu từ bé đã động lòng.”

Hai bàn tay rũ bên người Trương Bình bỗng nhiên khẽ run lên nhưng khó nhìn thấy.

Cũng không biết Bùi Vân có thấy hay không, đôi mắt của hắn đen thẫm thẫm, ngó mặt Trương Bình.

“Bình thúc, Bùi Vân có một câu muốn nói, mãi chưa nói với ông.”

Ánh mắt của Trương Bình bình tĩnh sâu lắng, lẳng lẽ nhìn Bùi Vân.

Bùi Vân chợt cười với hắn, nói: “Bình thúc, cảm ơn ông.”

Trương Bình sững sốt. Hắn không nghĩ là Bùi Vân sẽ nói với hắn lời cảm ơn.

Vẻ đăm chiêu trong mắt của hắn, Bùi Vân đều trông thấy, Bùi Vân lại cong khoé miệng, nói: “Cám ơn ông đã nuôi nấng Viên Phi Phi lớn lên, ta biết thân thế của nàng phức tạp, Bình thúc đã thu nhận nàng ấy, nuôi dưỡng nàng, quả thực là lòng dạ Bồ Tát.”

Trương Bình bất động, ánh mắt của hắn nhìn xoáy vào trong đáy mắt của Bùi Vân.

Xung quanh cực kỳ yên tĩnh, buổi sớm ban mai này không có lấy một ngọn gió, trong sân không chút bụi bay vờn, cũng không có hoa rơi, thậm chí không có cả tiếng chim líu lo ca hát. Chỉ có mỗi hai người ——

Hai con người, một tiếng nói.

“Bình thúc, ông là ân nhân của nàng, cũng là thân nhân của nàng. Ông như sư phụ, cũng như người cha.”

Đôi môi mỏng của Trương Bình mím chặt, bờ môi đã từng là mềm mại trong miệng Viên Phi Phi khi ấy, giờ đây đang bén nhọn như một lưỡi dao.

Thần tình thế này, cho dù là Bùi Vân, cũng không cách nào hoàn toàn giữ cho mặt không đổi sắc. Bàn tay dẫu sau lưng của hắn ta siết chặt, bình ổn giọng mình, tiếp tục nói: “Bình thúc, năm năm nay ông đã tận tâm chiếu cố Phi Phi, có phải đã coi nàng như con gái của mình.”

Hắn ta nói xong, không chờ cho Trương Bình phản ứng ——bởi vì hắn ta biết, Trương Bình cũng không có cách nào phản ứng.

“Nàng khi còn bé đã từng nói với ta, ông chủ còn tốt hơn cả sư phụ của nàng, từ nay về sau nàng nhất định phải báo hiếu với ông cho thật tốt.” Bùi Vân sắc mặt trắng bệch, khiến cho đôi mắt càng thêm đen nhánh. “Bình thúc, Phi Phi tốt tính, người lại thông minh, cả một con phố này hàng xóm láng giềng đều quý mến nàng. Chẳng qua, mọi người vẫn cứ coi nàng

như một bé trai. Nhưng Phi Phi rõ ràng là một cô nương, không thể dấu diếm mãi được. Đến lúc đó lờ như bị hồng danh tiết, phải biết làm sao đây.”

Trương Bình nghe những lời này, sắc mặt càng thêm trầm trọng, cuối cùng Bùi Vân hít sâu một hơi, hai tay dẫu sau lưng siết càng chặt như đang cố tự cố vũ cho bản thân, mắt hấn ta chớp cũng không chớp nhìn Trương Bình chăm chăm, thần khí gần như điên cuồng.

“Lão gia(1), Tiểu Vân cũng muốn tôn xưng ông làm lão gia. Qua hai năm nữa, Phi Phi sẽ đến tuổi cập kê, sau mười lăm tuổi, nàng có thể xuất giá——“

(1)“Ông chủ” trong miệng Viên Phi Phi chính là “Lão gia” nguyên bản, nhưng cách Bùi Vân gọi không có nghĩa là “ông chủ” như cách Viên Phi Phi ban đầu gọi, mà ý Bùi Vân là phân bối phận, coi Trương Bình như cha già.

Lời của Bùi Vân mới nói được phân nửa đã khó mở miệng, bởi vì một bàn tay của Trương Bình đã bóp chặt hai bên má của hấn ta. Trương Bình cao hơn hấn ta nửa cái đầu, thân hình lại to lớn hơn hấn ta một bậc, đứng sừng sững ngay trước mặt, Bùi Vân ngay cả một tia sáng cũng không thấy được.

Trương Bình không dùng nhiều sức, thế nhưng hai má của Bùi Vân đã bị bóp đến đỏ lựng lên.

Trương Bình từ trên cao ngó xuống Bùi Vân, Bùi Vân đọc được ý tứ từ đôi mắt ấy rõ ràng rành rành.

Hấn đang nói——

Ranh con, gan người thật lớn.

Bùi Vân bỗng dựng cười lên, nụ cười của hắn ta trong bàn tay rắn chắc của Trương Bình biến dạng trông có chút méo mó, nhưng hắn ta rõ ràng đích xác là đang cười. Không chỉ trên khuôn mặt, mà đến cả nơi đáy mắt cũng mang theo ý cười long lanh.

Hai bàn tay của hắn ta đặt lên cổ tay của Trương Bình, không phải để vùng ra, chỉ đơn giản đặt ở đó.

“Lão gia.....” Bùi Vân khó khăn mở miệng, nhưng lực đạo trong tay của Trương Bình vẫn không buông lỏng một chút nào.

“Người ngoài đều nói..... Phi Phi là đứa trẻ của ông..... Lúc nhỏ, nàng, nàng chính là ‘tiểu công tử của lò rèn,’ cũng là ông bảo nàng nói như vậy..... Ông quên, quên rồi sao.....”

“Ông muốn để nàng từ nay về sau..... từ nay về sau, sinh sống trong thành Kỳ Thủy..... mang trên mình tội danh..... loạn luân.....”

Bùi Vân cảm nhận được cánh tay sắt thép kia càng gia tăng sức lực, mắt của hắn ta đã hấn tia máu, nhìn bầu trời màu xanh lam nhạt, đáy mắt vẫn đong đầy ý cười.

Ngay trước lúc hắn ta mất đi ý thức, Trương Bình buông tay.

Bùi Vân vịn tường, thống khổ gập mình. Bàn tay nắm chặt lấy ngực, tuy nhiên, hắn ta vẫn không tạo nên tiếng động. Không một tiếng nào.

Trương Bình mặt như La Sát, my mắt trũng sâu trong ban mai tĩnh lặng càng hiện thêm vẻ u tối.

Bùi Vân lấy lại chút bình tĩnh, vẫn gập người như cũ, thấp giọng thì thầm: “Lão gia, ông đừng hận ta.....”

Trương Bình lạnh lẽo nhìn hăn, rồi trông thấy mặt đất nhoè dấu ấn của những giọt nước.

“Ông đừng hận ta, Phi Phi cả đời này coi trọng nhất là ông, ta cầu xin ông đừng hận ta.....”

Bùi Vân không ngẩng đầu, giọng nói mang chút chua chát.

“Ta hết cách rồi, ta thật tình hết cách rồi..... Trước đây ta vẫn tưởng, chỉ cần ta chịu đợi, tương lai nàng sẽ nhất định sánh bước cùng ta. Nhưng mà, như giờ đây.....” Móng tay nhọn của Bùi Vân đã đâm vào lòng bàn tay làm chảy máu, nhưng không cảm giác được một chút đau đớn nào.

“Xưa nay ta chưa từng nghĩ đến, ngày tháng có thể trôi nhanh như thế, quá nhiều điều, còn chưa kịp bắt đầu đã kết thúc rồi. Ta sợ điều ta đợi cả đời, rốt cuộc cũng sẽ chỉ có một kết quả. Lão gia, ta đợi không được nữa rồi, ta cầu ông chấp nhận, không có nàng, ta thật không sống nổi nữa.....”

Trương Bình nhìn Bùi Vân đang gập người lại, nghe giọng nói của hăn ta đang run rẩy.

Một hồi lâu sau, hăn mới hốt hoảng nhận ra, Bùi Vân hiện giờ, cũng chẳng qua chỉ là một đứa trẻ mười mấy tuổi đầu.

Một đứa trẻ mười mấy tuổi đầu mà thôi.....

Hăn ta gọi hăn Bình thúc, thật ra rất đúng.

Trương Bình chậm chạp rũ mắt, nhìn bàn tay vừa rồi đã tóm lấy thiếu niên kia của mình. Bàn tay của hăn rộng lớn thô ráp, khớp xương rõ ràng, đường vân hiển lộ, đầy những vết chai. Dưới mắt của bất kể người nào, đây chính là một bàn tay già nua.

Hăn sắp sửa ba mươi rồi, mà Phi Phi, năm nay mới vừa mười ba tuổi.

Hắn nhìn Bùi Vân, lại nhớ đến đêm qua trùng trùng ngăn trở của mình. Đứa trẻ này nhất định sớm đã biết.

Vừa rồi hắn nổi cơn thịnh nộ, thậm chí có một khắc kia, hắn dường như đã động sát khí.

Vì sao vậy, hắn tự hỏi mình. Phải chăng là vì đứa trẻ này đã moi được hết sạch mọi tâm tình bản thân hắn ẩn dấu. Bùi Vân nói không sai, bởi vì không sai, hắn mới có ý nghĩ muốn giết Bùi Vân.

“Ha ha ha ha

Trương Bình bật cười.

Bùi Vân ngẩng đầu, đây là lần đầu tiên hắn ta nghe thấy tiếng của Trương Bình, tiếng của hắn cười lên nghe không hề êm tai, giống như một chiếc trống đã lủng không còn khí. Thế nhưng..... Bùi Vân lại nghĩ, tiếng cười này sao nghe bất đắc dĩ như vậy, lại thê lương như vậy.

Bùi Vân hai tay bưng lấy mặt, hắn ta bỗng dưng không dám nhìn Trương Bình, cũng không nhẫn tâm tiếp tục nghe một tiếng cười như thế. Hắn ta chỉ có thể run rẩy, không ngừng, lặp đi lặp lại: “Lão gia, ông đừng hận ta..... Ông đừng hận ta

Trương Bình chậm chạp vươn một bàn tay, nắm lấy cánh tay của Bùi Vân, để cho hắn ta nhắc đầu lên lại.

Nếu nàng nguyện ý, mười lăm tuổi, ta sẽ đem nàng gả cho người.

Bùi Vân không hiểu ý nghĩa của những dấu hiệu Trương Bình đang huơ múa, nhưng hắn đọc được từ thần sắc của Trương Bình tất cả.

Lời mà khiến cho Trương Bình dùng sắc mặt tê tái này để nói ra, còn có thể mang ý nghĩa nào nữa.

Bùi Vân nhìn Trương Bình trong khoảng cách gần như thế, gần như có thể nhìn thấy vết sẹo nhỏ nhất trên mặt hắn, mỗi một nếp nhăn nơi khoé mắt khoé môi, đều có thể nhìn rõ rành rành. Câu nói kia vừa được hắn ra hiệu xong, Trương Bình trông như già đi thêm mấy tuổi, không còn có bất kỳ hứng thú với điều gì nữa.

Bùi Vân cảm thấy tim mình chua xót, thấp giọng nói: “Lão gia, ta cũng sẽ đối đãi ông y như Phi Phi, chúng ta sẽ hiếu thảo với ông thật tốt.....”

Trương Bình cười cười, khẽ gật đầu.

Lúc Viên Phi Phi thức dậy, mặt trời đã lên cao.

Nàng ngáp dài bước ra khỏi phòng, trông thấy Trương Bình đang ngồi nghỉ ngơi dưới gốc cây cổ thụ.

Hắn rũ đầu, ngăm nhìn mặt đất. Viên Phi Phi chạy đến, cười hì hì nói: “Ông chủ, đếm kiến sao?”

Trương Bình bất động.

Viên Phi Phi ngồi xuống bên cạnh hắn, lại ngáp một cái nữa, nói: “Thế nào, Mít Ướt đâu, mệt hắn mấy hôm rồi không ngủ, làm trò gì dậy sớm như vậy.”

Vai của Trương Bình khẽ run lên, người thì vẫn bất động.

Viên Phi Phi nhìn hắn: “Ông chủ, ông làm gì giống như một khối đá vậy.” Nàng vỗ vỗ lưng Trương Bình, “Đừng chôn mình ở đây chứ, ta xem xem nào.”

Thế nhưng, mặc cho nàng ồn ào sao đi nữa, Trương Bình vẫn không ngẩng đầu như cũ, cũng không đứng dậy.

Cuối cùng Viên Phi Phi nhận định là Trương Bình đang giận lẫy lung tung, nàng phũ tay, đứng lên, nói với Trương Bình: “Ông chủ, ông không dậy vậy ta dậy đây. Tí nữa ta phải ra ngoài rồi.” Nàng ngó Trương Bình vẫn không chút động tĩnh như cũ, lại bảo: “Vậy ta đi đây, tối ta sẽ về ăn cơm.”

Nói xong, nàng chạy xuống nhà bếp bốc chút dưa muối ăn tạm, rồi ra khỏi cửa.

Trước khi đi, nàng trông thấy Trương Bình vẫn ngồi yên một tư thế như cũ, không hề nhúc nhích.

NGƯỜI Ở NƠI TỊCH LẶNG

Twentine

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 50: Lời Xin Lỗi Của Loli

Ngày hôm ấy, Viên Phi Phi không hề tìm thấy Bùi Vân, nàng ghé qua Bùi phủ, Tiểu Lục nói với nàng Bùi Vân không có ở đó.

Viên Phi Phi vốn định về nhà, sau đó ngẫm nghĩ, dù sao thì cũng đã tới đây rồi, gặp không được Bùi Vân thì đi gặp Lăng Hoa cũng được. Nghĩ vậy, nàng từ lầu hai của Bùi phủ đi lối tắt vào Kim Lô, đến trước cửa phòng của Lăng Hoa.

Kim lô là chốn hoạt động về đêm, ban ngày vô cùng vắng lặng. Lầu các to lớn trống vắng không một tiếng oanh yến véo von, chỉ còn hai tên đầy tớ nhỏ tuổi chạy qua chạy lại quét tước. Tên đầy tớ nhỏ tuổi cầm đầu quét nhà, trên mặt không mang một chút biểu cảm, cũng không biết có trông thấy Viên Phi Phi hay không. Tuy nhiên, cho dù bọn chúng có trông thấy, cũng sẽ không cản trở nàng, bởi vì có người đã dặn dò, người đi xuyên qua hành lang đến từ Bùi phủ, bất kể là ai, đều không được ngăn đón.

Viên Phi Phi đi trên hành lang vắng lặng không người, chẳng biết sao cảm thấy có chút âm u lạnh lẽo.

Nàng gõ cửa phòng, đứng bên ngoài đợi một chập, bên trong không một chút động tĩnh.

Viên Phi Phi khẽ kêu một câu: “Lăng Hoa, là ta.”

Im lặng như cũ.

Viên Phi Phi ngĩ ngợi, đẩy cửa phòng ra.

Lăng Hoa nếu như đêm trước không có khách, ban ngày cũng không cần ngủ bù. Thế nhưng cho dù là không ngủ, Lăng Hoa cũng có thói quen thả rèm cửa bưng kín. Cho nên, chỗ của nàng ta dù giữa ban ngày, nguyên căn phòng vẫn tối om.

Viên Phi Phi vào đến bên trong, bước chân không tự chủ được, biến thành rón rén, đến trước giường màn của Lăng Hoa. Nàng tưởng là Lăng Hoa đang còn ngủ, ai ngờ nàng vừa bước qua ngó, thấy Lăng Hoa đang ngồi lù lù ngay trong giường, mở to mắt nhìn nàng chòng chọc.

Viên Phi Phi bị hết cả hồn, nàng nhăn nhó nhìn Lăng Hoa, nói: “Người đang làm xác chết bật dậy à.”

Lăng Hoa không nói không rằng.

Viên Phi Phi chăm chú quan sát nàng ta, nói: “Chuyện gì xảy ra.” Nàng ngồi xuống giường, chọt chọt Lăng Hoa đang ngồi ngây như phỗng. “Ta nói này, người rốt cuộc bị gì thế.”

Lăng Hoa cuối cùng mới có chút phản ứng, nàng ta chậm chạp quay đầu qua, nhìn Viên Phi Phi đang ngồi bên cạnh, mặt không biểu cảm, nói: “Ta thật muốn giết Cầm Sắt.”

Viên Phi Phi mặt cũng không mang biểu cảm nhìn nàng ta, nói: “Đi đi, làm gọn một chút, nếu cần giúp đỡ thì nói ta một tiếng.”

Lăng Hoa đảo mắt xem thường với Viên Phi Phi, quay đầu. Viên Phi Phi cười, bảo: “Nói xem, Cầm Sắt mỹ nhân đã chọc giận người như thế nào.”

Vừa nghe Viên Phi Phi kêu Cầm Sắt là “mỹ nhân,” ánh mắt của Lăng Hoa lập tức bén nhọn như dao, nàng ta ngồi thẳng lên trừng mắt nhìn Viên

Phi Phi, nói: “Ta đếch! Người còn nói ả là mỹ nhân, ta giết luôn cả người!”

Viên Phi Phi lau mặt, nói: “Xem như ta nói sai đi.”

“Hừ.” Lãng Hoa lạnh lùng hừ một tiếng, ngồi trở lại. Viên Phi Phi đổi biện pháp khác, nói: “Cái con quái vật kia chọc giận gì người.”

Viên Phi Phi mẫn ý nói: “VẬY còn được.”

Viên Phi Phi: “Người mà không nói nữa ta đi đây.”

Lãng Hoa ngúc ngoắc bàn chân, nói: “Cũng không có gì.”

Viên Phi Phi: “.....”

Lãng Hoa liếc trộm Viên Phi Phi một cái, phát hiện người sau nét mặt không tốt, cuối cùng mở miệng nói: “Người ghét một người người còn không biết lý do sao, còn có lý do nào khác nữa.”

Viên Phi Phi: “Ta thực sự còn chưa biết người hận ả đến mức độ muốn giết ả rồi.”

Lãng Hoa căng mắt ngậy người ngó cái chân của chiếc bàn trong phòng.

Viên Phi Phi cũng lười hỏi, xuống khỏi giường, ngáp một cái, nói: “Người suy nghĩ cho kỹ xem giết thế nào, ta đi trước đây.”

“Đứng lại.”

Viên Phi Phi ngoái đầu, không kiên nhẫn nói: “Lại gì nữa.”

Lãng Hoa nhìn nàng, nói: “Đêm qua Bùi Vân có phải đã tới chỗ của người.”

Viên Phi Phi gật đầu: “Đúng vậy.”

Lăng Hoa im lặng một hồi, cũng ngáp một cái, nói: “Được rồi, không có gì nữa. Người đi đi, ta muốn ngủ.”

Viên Phi Phi nói: “Hắn cũng coi như là ông chủ của người, mấy bữa nay hắn phát bệnh nặng, người rảnh rỗi thì cũng đi ngó hắn một chút, đừng để hắn một mình nghĩ quần tự đi châu Diêm Vương.”

Lăng Hoa vốn định ngủ, ngay cả tư thế cũng đã chuẩn bị sẵn sàng để nằm xuống rồi, nghe lời này của Viên Phi Phi thì sững người hoá đá, giữ y nguyên động tác ghé đầu xuống gối cả nửa ngày. Sau đó, thân hình của nàng ta vẫn bất động, chỉ có đầu từ từ quay qua, nhìn Viên Phi Phi, cười khẩy.

Viên Phi Phi cảm thấy nụ cười này của Lăng Hoa có gì đó đặc biệt sâu xa.

“Gì nữa?”

Lăng Hoa chậm chạp lắc đầu.

Viên Phi Phi nhú mày, chuẩn bị mở cửa, Lăng Hoa bỗng lên tiếng ở phía sau: “Người yên tâm đi.”

“Hả?” Viên Phi Phi ngừng bước ngoái đầu nhìn nàng ta.

Lăng Hoa nhướng mày, đôi mắt đào hoa hơi híp lại, nói: “Ta bảo người yên tâm, Bùi Vân tuyệt đối sẽ không chết được.” Nói xong, nàng nhấc một ngón tay thon mảnh nuốt nà, chỉ chỉ vào đầu của mình, lại nói: “Ta có thể lấy mạng của ta ra đảm bảo với người.”

Viên Phi Phi nhìn nàng ta một lúc, xì một cái bảo: “Ta thấy người cũng đang phát bệnh nặng rồi.”

Lăng Hoa trở mình, chui vào trong chăn, ngó trần nhà, nói: “Con người của hăn, trông thì như như một cục bông gòn, kỳ thực là bên trong có dẫu châm.” Lăng Hoa nói mãi nói mãi, thần tình bỗng trở nên có chút hốt hoảng, “Hăn ấy à, cả đời này điều mong ước nhất còn chưa đoạt được, người nói xem, hăn nữ lòng nào đi chết.”

Viên Phi Phi cười một tiếng, nói: “Sao ta có cảm giác như trong lời của người còn mang ý khác.”

Lăng Hoa nằm trong chăn nghiêng đầu qua nhìn Viên Phi Phi, gật gù bảo: “Chính là trong lời nói còn mang ý khác.”

Viên Phi Phi: “Nói cho rõ ràng.”

Lăng Hoa cười bảo: “Đợi hai năm nữa, người sẽ thành mười lăm tuổi rồi.”

Viên Phi Phi nói: “Đúng thế.”

Lăng Hoa: “Qua lễ cập kê, người có thể xuất giá.”

Viên Phi Phi bỗng bàng hoàng.

“Xuất giá?” Tròng mắt của Viên Phi Phi chuyển động, giống như đang tìm kiếm ý nghĩa trong từ này một phen, sau đó bảo: “Người sao lại đi nghĩ đến chuyện này vậy.”

Lăng Hoa bảo: “Phi Phi, trong lòng người có người không.”

Viên Phi Phi mơ hồ cảm thấy, hình như nàng hiểu ý của Lăng Hoa. Nàng nghĩ ngợi một chút, nói: “Có thì tất nhiên là có.”

Lăng Hoa: “Có loại nào.”

Viên Phi Phi không trả lời.

Lăng Hoa tiếp tục nói: “Trong tim người, có chẳng một người người muốn cùng sánh vai trọn kiếp.” Ngữ khí của Lăng Hoa bình thản, mang theo một tia ngọt ngào. “Muốn theo hẳn, bầu bạn với hẳn, cũng muốn giúp đỡ hẳn. Nhìn hẳn vui sướng, người càng vui sướng. Nhìn hẳn đau lòng, người càng đau lòng. Tóm lại là muốn cùng hẳn đi hết một kiếp người.”

Viên Phi Phi nghe xong, nói: “Người đang nghĩ đến ai rồi.”

Lăng Hoa đen mặt, nói: “Người đừng nhiều chuyện!”

Viên Phi Phi cười ha ha, bảo: “Trong tim ta không có người ta muốn theo trọn kiếp.”

Lăng Hoa chớp chớp mắt: “Thật à?”

“Không phải ta theo hẳn.” Viên Phi Phi đi ra đến cửa, cuối cùng nói một câu nữa, “Người ở trong tim ta, là hẳn sẽ đi theo ta trọn đời.”

Cửa đã đóng lại, trong phòng yên tĩnh rồi.

Lăng Hoa dõi nhìn theo cánh cửa phòng lâu thật lâu, sau đó xoay mình, thì thầm: “Ông trời đích thực là tổ tông quyền thuộc của người, kẻ người muốn, kẻ người không muốn, đều là của người hết thảy.....”

Nói đoạn, khoé mắt nàng ta chợt cay sè, muốn lập tức quay đi, nhưng giọt lệ kia không cách nào dấu được, vẫn một mực rơi xuống.

Phía nọ, Viên Phi Phi đi từ chỗ Lăng Hoa ra, trong lòng có chút loạn. Nàng cũng không nhìn đường, cảm đầu nhắm cửa lớn mà tiến.

Vừa xuống được nửa lầu, góc áo của nàng bỗng bị níu lại.

Viên Phi Phi ngoái đầu nhìn, trông thấy tên đầy tớ gầy gò đang đứng phía sau lưng.

Viên Phi Phi nhận ra hẳn, “Người có phải là Tiểu Đậ Nha ở chỗ Lăng Hoa?”

Tên nô tài nhỏ tuổi nghe Viên Phi Phi kêu hẳn như vậy, hơi khựng lại, sau đó gật gật đầu. Bởi vì tên Tiểu Đậ Nha này cũng là một kẻ câm, cho nên Viên Phi Phi không biết sao cũng có một chút cảm giác khó hiểu đối với hẳn, nàng vươn tay, vò vò đầu tóc của Tiểu Đậ Nha, nói: “Người kéo ta lại làm gì.”

Đầu tóc của Tiểu Đậ Nha bị nàng dày vò trong tay, hẳn kêu lên “A, A” hai tiếng. Viên Phi Phi nghe thấy, bĩu bĩu môi, nói: “Ông chủ mà chịu lên tiếng giống như người thì tốt rồi.”

Tiểu Đậ Nha lập tức ngậm miệng, hẳn móc từ trong áo ra một phong thư, đưa cho Viên Phi Phi.

Viên Phi Phi nhận lấy, nói: “Là cho ai?”

Tiểu Đậ Nha chỉ chỉ nàng, Viên Phi Phi cầm thư trong tay xem xét, nói: “Là cho ta?”

Tiểu Đậ Nha gật đầu, sau đó xoay mình đi mất.

Viên Phi Phi nhìn theo bóng dáng gầy yếu của hẳn, nói một câu, “Con người quái lạ.”

Nàng cầm bức thư, ra khỏi Kim Lô. Bên ngoài nắng lên chói lọi làm cho nàng trở nên uể oải biếng nhác.

Viên Phi Phi tìm một bóng cây râm mát, ngồi xuống, sau đó xé phong thư ra. Bên trong là một trang giấy vón vện dăm câu, Viên Phi Phi ngồi chưa kịp ấm đít đã đọc xong.

“À.....” Viên Phi Phi vừa đọc thư vừa cười hê hê, nói: “Chẳng trách lại đi hận Cầm Sắt như vậy.”

Thì ra, Kim Lan Châu đột ngột bỏ mình, hiện giờ bao nhiêu kế ước bán thân của hoa nương cùng với sổ sách tiền nong vân vân của Kim Lô đều vào tay Bùi Vân. Người của Kim gia tất nhiên sẽ muốn đem Bùi Vân đá ra ngoài, lấy Kim Lô lại, chỉ là danh không chính, ngôn không thuận. Cách đây không lâu, chẳng biết ai nghĩ ra một trò xấu, muốn gây hiềm khích giữa các hoa nương trong Lầu. Bùi Vân tuổi còn nhỏ, kinh nghiệm nghèo nàn, nếu không quản lý được hoa nương thì tự nhiên sẽ buông tay. Thế nhưng muốn huy động hoa nương, không bằng đi tìm một kẻ cầm đầu, kẻ cầm đầu của hoa nương, đương nhiên sẽ là hoa khô.

Đêm qua Lăng Hoa bị đưa đến tiệc rượu ở nhà họ Khuất để hầu hạ hai thiếu gia họ Khuất, người nhà họ Kim cũng có mặt. Trong tiệc rượu, Lăng Hoa nghe thiếu gia nhà họ Kim say rượu nói ra những chuyện này, quay về mất ngủ.

Viên Phi Phi cầm bức thư xé nát, trước mắt hiện lên thần tình lúc nãy của Lăng Hoa.

Ta thật muốn giết Cầm Sắt.

“Ta đã bảo,” Viên Phi Phi cười nói, “Trước đây vốn căm ghét, nhưng cũng đâu căm ghét đến độ này.” Nàng đứng dậy, đuổi người, lại lẩm bẩm: “Nàng ta muốn leo lên vị trí của hoa khô, đến tột cùng là vì ai.”

Viên Phi Phi có một thói quen, ngày thường mỗi khi rảnh rỗi, sẽ ngồi nghĩ này nghĩ nọ. Nhưng một khi sự tình đến dồn dập, thì nàng ngược lại sẽ không thèm suy nghĩ gì nữa.

Đi lòng vòng vài ba con phố, Viên Phi Phi về đến đầu ngõ nhà mình.

Nàng lại đụng phải Lưu Thị.

Lưu Thị trông thấy nàng, chạy ra đón chào.

“Công tử có khoẻ không.”

Viên Phi Phi gật đầu, “Khỏe.”

Lưu Thị há miệng, ấp úng muốn nói gì đó, nhưng lại không dám nói ra. Viên Phi Phi đầu óc tinh nhạy, ngó cái biết liền, nhưng lần này nàng cố tình lơ đi.

“Chút nữa ta còn phải lo bán khí cụ, ta đi trước đây.”

“Hà? À.....Ồ.” Lưu Thị thấy Viên Phi Phi nói vậy, nét mặt mang vẻ mất mát, cúi thấp đầu quay vào trong tiệm.

Viên Phi Phi đứng trước tiệm bán dầu, gió ngày hè thoảng qua mang chút hương hoa nhẹ, bay vào trong mũi của nàng. Nàng hít sâu một hơi, nhìn theo bóng dáng yếu điệu thấp thoáng kia cười nhạt một tiếng.

“Ha, có lỗi với người rồi.”

NGƯỜI Ở NƠI TỊCH LẶNG

Twentine

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 51: Loli Đập Chén

Viên Phi Phi đẩy cổng sân vào nhà, sau đó sững sốt hồi lâu.

Nàng nhìn lên trời, lại nhìn Trương Bình đang ngồi dưới gốc cây, nghẹn ra một câu: “Ông chủ, ông không phải là vẫn chưa từng đứng dậy chứ hả?”

Đầu của Trương Bình vẫn vùi trong hai cánh tay của mình như cũ, trông giống như đang ngủ. Nghe thấy tiếng của Viên Phi Phi, hẩn hơi động dậy, nhưng cũng không nhắc đầu. Viên Phi Phi đến gần, ngồi xổm xuống trước mặt Trương Bình.

“Ông chủ.” Viên Phi Phi ôm chân, chiếc cằm nhọn gác lên trên đầu gối. Trương Bình đang ngồi trước mặt nàng, Viên Phi Phi ngược đầu, nhìn nắng xuyên qua tầng tầng lá cây rớt xuống trên tấm lưng dày rộng của Trương Bình, tạo nên những đốm hoa nho nhỏ.

Trương Bình cho dù là đang ngồi, cũng vẫn to gấp đôi Viên Phi Phi.

“Ông chủ,” Viên Phi Phi khẽ gọi hẩn.

Viên Phi Phi không biết Trương Bình bị sao, nhưng nàng cũng không lo lắng lắm. Nàng lặng lẽ ngồi xổm trước mặt Trương Bình, lâu lâu kêu hẩn một tiếng, phần lớn thời gian chỉ là ngậy người nhìn gáy của hẩn.

Nàng nghĩ đến cái đêm cách đây không lâu, trong gian bếp mờ tối, gốc lười mềm mại ấm áp của Trương Bình. Nghĩ đến đây, trong tim Viên Phi

Phi không hiểu sao lại trở lên một thứ tình cảm phức tạp. Nàng nhìn Trương Bình đang vui đùa, cảm thấy bản thân muốn nâng niu hẳn, lại muốn chà đạp hẳn.

Hai người bọn họ cứ như vậy cho đến buổi trưa, Viên Phi Phi yếu ớt nói: “Ông chủ, ta đói bụng.”

Trương Bình coi như rớt cuộc có một chút phản ứng, ngón tay của hắn siết chặt, mặt ngẩng lên từ hai cánh tay.

Do gác đầu quá lâu, trán của Trương Bình đỏ ửng, còn in vài nếp nhăn của tay áo, mắt cũng trông như ngủ chưa tỉnh, tơ máu giăng đầy. Viên Phi Phi trông thấy hắn như vậy, muốn trêu vài câu, nhưng do ngồi xồm cả buổi trưa, đã hao gần hết sức rồi. Thêm vào đó, thần sắc của Trương Bình trông trầm trọng, nàng cũng không có hứng, cuối cùng chỉ lẩm bẩm một câu: “Ta muốn ăn mì.”

Trương Bình đứng lên từ dưới đất, thoáng loạng choạng. Viên Phi Phi trông thấy nơi khoé mắt, trong lòng run lên. Nàng vừa tính mở miệng, Trương Bình đã rời nàng mà bỏ đi.

Viên Phi Phi trông theo bóng lưng của hắn, không sao thốt nên lời.

Trương Bình rất nhanh làm xong mì, Viên Phi Phi theo hắn về phòng. Trương Bình đưa tô cùng đũa đã lấy sẵn cho nàng, sau đó bản thân hắn ngồi một bên uống trà.

Viên Phi Phi cầm đũa, chưa ăn mì. Nàng nhìn Trương Bình, nói: “Ông chủ, ông đã ăn chưa.”

Trương Bình lắc đầu.

Viên Phi Phi cầm tô mì lên, đến bên người Trương Bình, gắp một đũa mì để dài lòng thông, tươi cười nói với Trương Bình: “Ông chủ, ăn mì.”

Trương Bình xua xua tay.

Viên Phi Phi vẫn giữ y nguyên tư thế, không động đậy, tiếp tục cười, nói: “Hôm nay sao thế, đưa đến tận miệng rồi cũng không chịu ăn?”

Trương Bình đảo mắt trốn tránh, đứng dậy, cầm theo ấm trà định bước ra ngoài.

Viên Phi Phi khẽ hừ một tiếng, tay buông ra, tô mì rớt xuống đất, choang một tiếng, bể tan nát.

Mì đầy trên đất, nước dùng cũng đổ tung toé.

Trương Bình đã đi đến cửa, nghe tiếng động sau lưng, xoay người lại.

Đôi mắt dài tinh tế của Viên Phi Phi dưới ráng chiều màu đỏ của tịch dương, bùng lên như một ngọn lửa ——nếu trên đời này có một ngọn lửa lạnh lẽo như thế.

Viên Phi Phi biểu tình vẫn tươi cười như cũ, nàng đứng ngược sáng, nhìn Trương Bình, chậm rãi nói: “Ông chủ, tay trượt rồi, làm lại một tô nhé.”

Trương Bình nhìn nàng, sau lưng truyền đến một ngọn gió đêm đến từ ngoài sân, thổi tầng mồ hôi đang bám trên mình, lạnh lẽo. Hồi lâu sau, hắt gật đầu, ra khỏi phòng.

Viên Phi Phi không đi theo hắt, nàng ngồi trên ghế, tay chống mặt, ngây ngốc nhìn miệng giếng màu xám mờ hồ ngoài sân. Chỉ mới trong vòng một ngày thôi, nàng chợt cảm thấy quá nhiều điều đã thay đổi. Thế nhưng cảm giác này đến một cách vô duyên vô cớ, làm cho nàng không sao hiểu được. Nàng cảm thấy bản thân mình nên tìm biện pháp, nhưng nàng lại chỉ dỗi mắt nhìn theo một chiếc lá rơi trong cơn gió, chiếc lá rơi xuống

miệng giếng, hiu hắt cô đơn xoay một vòng, rồi sau cùng rớt vào trong giếng.

Đợi đến khi nàng định bụng đứng dậy, Trương Bình đã bưng một tô mì khác quay trở lại. Hắn đặt mì lên bàn, đũa cũng bày xong, sau đó cúi người dọn dẹp tô mì vỡ ở dưới đất. Viên Phi Phi ngăm nhìn bóng lưng của hắn, nói: “Ông chủ.”

Trương Bình không đáp lại, chỉ chăm chăm cúi đầu dọn dẹp.

Viên Phi Phi lại gọi hắn: “Ông chủ.”

Trương Bình vẫn không trả lời như cũ.

Viên Phi Phi đứng lên, đến bên bàn, cầm tô mì kia lên.

Trương Bình bỗng dừng xoay đầu.

Ngón tay thon dài của Viên Phi Phi đỡ cái tô, cũng không nói gì. Trương Bình ngồi xổm dưới đất ngó nàng. Bốn mắt giao nhau, Viên Phi Phi thong thả buông tay. Tô mì cứ thế rớt xuống. Lúc trông thấy tô mì sắp chạm đất, Trương Bình thò một chân ra, bàn chân khế nhón trong không trung, sau đó đưa tay, vững vàng đón lấy tô mì.

Nước dùng đã đổ ra một ít, chảy ướt tay của Trương Bình. Trương Bình đứng dậy, đặt tô mì lại lên bàn, sau đó ngồi xổm xuống tiếp tục thu dọn.

Viên Phi Phi câu thứ hai cũng không thèm nói, cầm lấy tô mì ném ra phía ngoài sân. Động tác của Trương Bình còn nhanh hơn, nhảy vọt lên chụp lấy một bên của cái tô đang bị ném đi, tay kia giữ lấy cổ tay của Viên Phi Phi.

Viên Phi Phi hét lên: “Chỉ mình ông điên được thôi à——!?”

Cổ tay của nàng bị Trương Bình khoá chặt, không sao nhúc nhích được. Nàng trừng mắt nhìn Trương Bình, đôi mắt hẹp dài tràn đầy sự hung hãn.

Trương Bình đứng trước mặt nàng, từ trên cao ngó xuống, đem tô mì đặt về lại trên bàn.

Tô mì này tuy hẳn đã chụp được, nhưng mì bên trong sớm đã văng hơn nửa ra ngoài. Hắn buông tay, Viên Phi Phi lập tức muốn giựt lấy tô, Trương Bình nắm lấy vai của nàng, rũ đầu, chậm chạp nhấc tay.

Ta mệt rồi, hôm nay buông tha cho ta được không.

Viên Phi Phi nhìn mặt mũi của hắn ủ rũ, bờ môi run rẩy, nàng nói: “Trương Bình, trước đây bất kể là ông nổi giận khi nào, trong lòng ta đều hiểu rõ. Khi nào ông sẽ nổi giận, khi nào sẽ hết giận, ta hiểu còn hơn chính bản thân ông. Nhưng lần này.....” Nàng ngược mắt nhìn Trương Bình, khẽ nói: “Lần này ta thật không hiểu được, ta rốt cuộc đã phạm phải sai lầm gì, khiến cho ông không vui.”

Thần sắc của Viên Phi Phi cũng mang chút mỏi mệt, Trương Bình nhìn mà lòng dạ rối bời, chỉ muốn đem chiếc tô xấu số hắn đã uống công cứu vớt hai lần kia ném thêm một phát nữa, nhưng cuối cùng hắn vẫn bỏ qua.

Người không làm gì sai cả, là chuyện của riêng ta.

Viên Phi Phi nói: “Ông nào có chuyện của riêng ông.”

Trương Bình cười khổ trong lòng, buông bàn tay đang nắm giữ bả vai của Viên Phi Phi. Hắn nhìn thoáng qua nửa tô mì còn lại ở trên bàn, nhấc tay ra hiệu——

Ta nghĩ chắc người sẽ không ăn vô nữa, ta đem đi nhé.

Viên Phi Phi dè tay hấn xuống, “Sao lại ăn không vô nữa, buông ra.” Nàng không nhìn Trương Bình, tự mình ngồi xuống ghế, cầm lấy tô mì đã không còn tí nước nào bắt đầu ăn.

Trương Bình nắm lấy cổ tay của nàng.

Nếu thật tình muốn ăn, ta đi làm tô khác.

Viên Phi Phi gạt tay hấn ra, nói: “Ta chỉ muốn ăn tô này.”

Trương Bình đứng một mình ở phía sau, ngó bóng lưng Viên Phi Phi đang vui đầu ăn, không nhìn được lại cúi thấp đầu.

Viên Phi Phi ăn xong mì, nói với Trương Bình: “Chỗ dưới đất ông cứ bỏ đó đi, để ta dọn được rồi.”

Trương Bình gạt đầu, ngồi qua một bên. Viên Phi Phi cầm chổi và khăn tối, quét lau mì và canh dưới đất sạch sẽ, sau đó xuống bếp đun nước, pha xong trà, bưng đến cho Trương Bình.

Trời đã nhá nhem tối, Viên Phi Phi đốt đèn dầu, nói với Trương Bình: “Ông chủ, ông uống trà.”

Trương Bình đón lấy ly trà, Viên Phi Phi nói: “Vẫn còn nóng lắm.” Trương Bình gạt đầu, bưng chén tràn khe kẽ thôi.

Viên Phi Phi ngồi xuống trước mặt hấn, nhìn hấn cười, nói: “Ông chủ, ta sai rồi.”

Tay Trương Bình khựng lại.

Viên Phi Phi nói tiếp: “Tuy nhiên lần này không biết đích xác là sai ở chỗ nào, nhưng ông đã nổi giận, tự nhiên sẽ là lỗi của ta.”

Ngón tay của Trương Bình cứng đờ, cúi đầu ngó Viên Phi Phi.

“Trước giờ, ông nổi giận nhiều lắm là một hai ngày.” Viên Phi Phi xoay mình trên bàn, nương theo ánh đèn dầu nhìn Trương Bình, nhẹ giọng nói: “Lần này không biết sẽ là bao lâu.” Ngưng một chút, Viên Phi Phi lại nói: “Tuy nhiên không sao, không cần biết bao lâu, ta sẽ đợi.”

Trương Bình căn cứ rằng, nước trà ấm áp này không cách nào uống được nữa.

Viên Phi Phi nói xong, đứng dậy, cởi áo ngoài, ngáp một cái, leo lên giường nằm, chuẩn bị ngủ.

Giống như mọi ngày, như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Trương Bình ngồi một mình trên ghế, nhìn ly trà bé xíu ở trước mặt, khói xanh chầm chậm bốc lên, mà trái tim hắn càng lúc càng chìm xuống, càng lúc càng trầm.

Hắn nuôi đứa trẻ này đã năm năm rồi, nàng giống như một cành mây có gai, có thể cong mình mềm mỏng, nhưng chưa từng chân chính thoả hiệp. Thế mà vừa rồi, hắn biết, lời nàng nói đều thật lòng. Nàng trưa nay rõ ràng là tức giận đến như vậy, nhưng nàng thế mà lại thoả hiệp với hắn.

Mười ba tuổi, ba mươi tuổi.

Trương Bình khẽ buông ly trà, hai tay khép lại, trán chống lên trên.

Lòng hắn đang xem xét kỹ lưỡng mọi thiếu hụt của bản thân ——Hắn đã lớn tuổi, không bà con họ hàng, tính tình buồn chán, lại có khuyết tật. Cả một con người hắn, cũng giống như gốc cây cổ thụ kia trong sân nhà, cả đời cắm rễ trên một mảnh đất, bề ngoài thì trông vững chắc vô cùng, thực tế bên trong đã mục rữa.

Mà Viên Phi Phi, non nớt lạnh lợi, tinh quái nghịch ngợm, nàng đáng yêu như thế, từ nhỏ đã vậy. Một kẻ câm như hến, dựa vào cái gì đem nàng

trời buộc lại bên người.

Nhưng Trương Bình lại nghĩ, là hãn đã cứu nàng, trong đêm đông gió tuyết kia hãn đã đem nàng về nhà, cho nàng cái ăn, cho nàng cái mặc, hãn có sao không giữ nàng lại được.

Hơn nữa, chỉ vì hãn là một kẻ câm, cho nên bao nhiêu lời nói trong lòng hãn không được thổ lộ sao; chỉ vì hãn không nói được, cho nên tình cảm của hãn cũng vĩnh viễn phải câm nín sao.

Những ý nghĩ lộn xộn này rồi tinh rồi mù lên trong đầu Trương Bình, hãn lấy hai ngón tay cái day day ở huyệt thái dương, ấn chặt đến gắt gao. Đầu của hãn rất đau, đau hơn bao giờ hết.

Sau cùng, khi móng tay của hãn đã đâm vào da thịt làm chảy máu, Trương Bình mới ngồi thẳng lên lại.

Hãn nghe thấy hơi thở đều đều của Viên Phi Phi. Hãn đứng lên, đến bên mép giường, rón rén nửa quỳ xuống ngắm nàng.

Hãn trước giờ chưa từng nói ra, hơn cả đôi mắt hẹp dài ma mị kia, hãn yêu thích nhất vẫn là miệng của Viên Phi Phi. Miệng của nàng không to không nhỏ, độ dày đều đặn, môi trên hơi vểnh lên, nhìn như cánh én đang bay. Trương Bình biết rõ hơn ai hết, cái miệng này khi vui vẻ thì linh hoạt đáng yêu nhường nào, mà khi giận dữ thì lạnh lùng chai đá nhường nào.

Hãn đã từ cái miệng này nghe thấy tiếng cười động lòng người nhất, cũng đã từ cái miệng này nghe qua những lời chửi rủa ác độc nhất.

Đối với Trương Bình mà nói, miệng của Viên Phi Phi giống như một chiếc hộp đựng báu vật thần kỳ, khiến cho sinh mệnh vốn cô độc đơn chiếc của hãn không còn buồn tẻ nữa.

Đủ rồi, Trương Bình tự nói với bản thân, đã đủ rồi.

Bùi Vân cũng là một đứa trẻ tốt, nàng sống bên hẳn, nhất định sẽ thú vị hơn sống bên một kẻ căm.

Mà hẳn thì.....

Ngón tay của Trương Bình đáp nhẹ lên miệng của Viên Phi Phi, mỉm cười, trong lòng nói với nàng:

Nhóc con, mai này nếu xuất giá rồi, nhớ quay về nhiều nhiều thăm hỏi lão gia.

NGƯỜI Ở NƠI TỊCH LẶNG

Twentine

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 52: Loli Giết Người

Viên Phi Phi hẳn không phải là một người thích ôn chuyện cũ, nhưng trong những ngày tháng sau này của nàng, có đôi khi nàng sẽ bất chợt nhớ đến đoạn thời gian ấy.

Nàng cảm thấy, đó là những chuỗi ngày nàng cho rằng mình ôn hoà nhất trong đời. Sau này nhớ lại, nàng thậm chí sẽ có một chút cảm giác rất hoang đường về chúng. Bởi vì nàng tìm không ra bất cứ một lý do nào có thể khiến cho nàng trở nên ôn hoà.

Khi ấy nàng non dại như thế, ngang ngược như thế, cả một con người nàng không khác gì một trái ớt hiểm, vừa dữ dội vừa cay.

Vậy mà nàng rõ ràng đã trở nên ôn hoà.

Mỗi một hồi ức sẽ có một điểm khởi đầu. Đối với Viên Phi Phi mà nói, điểm khởi đầu của những chuỗi ngày đó, là câu nói kia của nàng——

“Không cần biết là bao lâu, ta đều sẽ đợi.”

Và nàng đích xác đã đợi.

Từ ngày đó trở đi, Trương Bình mọi thứ vẫn như bình thường, nhưng Viên Phi Phi biết, hẳn đã thay đổi.

Loại thay đổi ấy, không thể nào dùng ngôn ngữ để nói rõ được, nàng đã sống với Trương Bình năm năm, vẫn chưa từng bao giờ gặp phải cảm

giác như vậy. Dường như giữa hai người mọc lên một bức tường vô hình. Dây leo rậm rạp, ngẩng đầu mỗi cổ cũng không trông thấy đỉnh.

Chẳng qua, Viên Phi Phi cũng không có ý định tìm kiếm.

Trương Bình như thường, Viên Phi Phi càng như thường hơn cả hẳn.

Dù là lúc Trương Bình bắt đầu dọn dẹp căn phòng nhỏ chứa đồ linh tinh bên hông nhà, rồi dọn vào đó ở, Viên Phi Phi cũng không nói một câu. Nàng còn đứng một bên cười hì hì hỏi Trương Bình có gì cần phụ không.

Sau đó ngó Trương Bình mang bản mặt u ám lắc đầu.

Khi ấy mùa hè còn chưa qua, Trương Bình khiêng phản gỗ làm giường, lưng ướt đẫm một mảng. Viên Phi Phi ngồi xồm một bên, nói với hẳn: “Ông chủ, không bao lâu nữa sẽ vào thu mà, đợi trời mát rồi dọn sau đi.”

Trương Bình xua tay, đến bên cạnh Viên Phi Phi ngồi xuống, cầm ấm nước lên uống nước ừng ực. Viên Phi Phi bảo: “Gấp dữ vậy sao.”

Tay Trương Bình hơi khựng lại, tùy ý xoay vai qua, ra hiệu:

“Không gấp, vừa vặn mấy hôm nay rảnh rồi.”

“Xớ.” Viên Phi Phi cười nhạo một tiếng, nói: “Nếu nói như ông thì chúng ta ngày ngày đều rảnh rồi.”

Trương Bình cười cười, gật đầu.

Nghỉ một chặp, Trương Bình lại đứng dậy, tiếp tục dọn đồ đi. Viên Phi Phi ngồi khoanh chân dựa vào tường, ngó hẳn từng chuyển từng chuyển một, tới tới lui lui.

Thế là, vào những ngày cuối cùng của mùa hè, Viên Phi Phi lần đầu tiên trong căn nhà này, cùng với Trương Bình chia phòng mà ngủ.

Mà cũng trong đoạn thời gian đó, Kim gia cuối cùng cũng bắt đầu xúi hoa nương gây chuyện. Lăng Hoa nhận được tin ở bên Khuất gia, một đêm trước khi sự việc xảy ra, Tiểu Đậ Nha ở bên ngoài đưa tin, Viên Phi Phi cùng với Tám Chó treo cổ Cầm Sắt trên xà ngang.

Trong căn phòng tối tăm, Cầm Sắt mặc chiếc áo ngủ màu trắng, treo trên cao, hơi đung đưa. Viên Phi Phi liếc một cái, nói: “Trông như nữ quý.”

Tám Chó đang ở bên bàn vợ vét chút bánh trái còn sót lại bỏ miệng ăn, thuận miệng bảo: “Người thấy nữ quý rồi?”

“Chưa thấy qua.” Viên Phi Phi: “Trong ý nghĩ thì không khác bộ dạng này mấy.”

Tám Chó cười nói: “Nữ quý chết oan, người có sợ không.”

“Chết oan?” Viên Phi Phi không nhìn hẳn ta, chỉ cười gằn một tiếng.

Tám Chó: “Sao.”

Viên Phi Phi bảo: “Người nếu nhất định nói là ả ta chết oan, cũng không phải là không được.”

Tám Chó: “Ả ta đã làm gì.”

Viên Phi Phi nói: “Cái gì cũng không làm. Chẳng qua là không cam lòng thôi.”

Tám Chó xoay cổ hoạt động một chút, nói: “Mấy chuyện nữ nhân này nghe không hiểu. Đi thôi.”

Viên Phi Phi và Tám Chó đến rồi đi không một tiếng động. Ra đến bên ngoài, Viên Phi Phi hỏi Tám Chó, “Ta kêu người đi giết người, người có trách ta không.”

Tám Chó thấy buồn cười, hỏi: “Ta trách người làm gì.”

Viên Phi Phi cũng cười cười với hắn ta, không nói gì.

“Còn người.” Tám Chó nói với Viên Phi Phi, “Người là một tiểu cô nương mà đi giết người, tại sao mà cả sắc mặt cũng không đổi chút nào.”

Viên Phi Phi: “Không biết.”

Tám Chó chậm chạp nói: “Này mà để cho ông chủ Trương biết được, còn không đánh gãy chân người.”

Bước chân của Viên Phi Phi dừng lại, quay đầu nhìn hắn ta.

Tám Chó vội vàng giơ tay lên, nói: “Ta giỡn thôi, người đừng tưởng thật, ta không thể nào đi nói với ông chủ Trương được.”

Viên Phi Phi nhìn hắn, bỗng nhiên cười một tiếng, nói: “Biết thì biết thôi, có gì ghê gớm đâu.”

“.....” Tám Chó nhìn Viên Phi Phi một cách kỳ quái, nói: “Cảm thấy như gần đây người hơi kỳ kỳ.”

Họ chạy đến hang ổ của Tám Chó ngồi một hồi, Tám Chó lấy từ trong áo ra một miếng bánh khác, đưa cho Viên Phi Phi. Viên Phi Phi không muốn, bảo: “Người thật là không kiêng kỵ cái gì hết.”

Tám Chó nhồi nhét vô mồm, nói: “Loại người như chúng ta, còn có gì để kiêng kỵ nữa.”

Viên Phi Phi dựa vào bức tường.

Đầu ngô là bầu trời thẳng đứng, chênh chếch sau một góc lầu, trăng nhô ra non nửa vàng. Tám Chó ăn hết mấy miếng bánh, ngẫu nhiên ngẩng đầu lên, trông thấy sườn mặt của Viên Phi Phi, nhất thời sững người, bánh đang ăn trong miệng cũng quên nuốt.

Viên Phi Phi quay mặt qua, nhướn mày bảo:

“Người ngó cái gì.”

Tám Chó mắc cỡ, cúi thấp đầu.

Viên Phi Phi ngồi xồm xuống trước mặt hắn, khẽ nói: “Người cứ ngó ta làm gì.”

Tám Chó không có chỗ để lui, quay mặt đi, nói: “Người tránh ra một chút.”

Viên Phi Phi: “Người ngó ta, dựa vào đâu mà nói ta tránh.”

Tám Chó quay đầu lại, ánh mắt giao nhau với Viên Phi Phi. Hắn trông thấy trăng đang chiếu trên phần mặt bên phải của Viên Phi Phi, ánh lên một tầng sắc bàng bạc. Tim hắn khẽ chao động, vứt miếng bánh trong tay xuống, chồm tới ôm lấy người ở trước mặt.

Viên Phi Phi bị hắn ôm chầm vào lòng, không nhúc nhích, vẫn câu nói kia——

“Người ngó ta làm gì.”

Tám Chó trời sinh chân dài tay dài, thêm vào đó là thân hình ốm tong teo, vòng ôm của hắn mang một cảm giác giống như đang bị vây trong một khóm trúc. Hắn thì thầm bên tai của Viên Phi Phi: “Ta nói ra, người đừng đánh ta.”

Viên Phi Phi: “Ta không đánh người.”

Tám Chó nói: “Ta thấy người đẹp.”

Viên Phi Phi nhướn mày: “Đẹp? Người cảm thấy ta đẹp?”

Tám Chó ngẩng đầu, nhìn Viên Phi Phi chăm chú, khẳng định: “Đẹp.”

Viên Phi Phi: “Thế, ta và Lăng Hoa thì ai đẹp.”

Tám Chó không buồn nghĩ ngợi: “Người.”

Viên Phi Phi cười lẩn, nói: “Coi chừng Lăng Hoa nghe thấy lời này sẽ thưởng cho người vài cái tát.”

Tám Chó ngồi về lại chỗ cũ, dựa vào tường, chẳng lo sợ gì, nói: “Ta mà để cho ả tát được thì đã không lăn lộn trong giang hồ với người.” Tám Chó lượm lại miếng bánh vừa vớt xuống đất lúc nãy, thổi bụi đất vài cái, thấp giọng nói: “Người và ả không giống nhau. Cho dù ả ta leo được lên vị trí của hoa khôi, phong quang vài năm, rốt cuộc cũng vẫn là mệnh của quý. Mà người.....” Đôi mắt của Tám Chó nhìn chăm chăm miếng bánh trong tay, nói: “Phi Phi, mệnh của người là phú quý.”

Viên Phi Phi “Ha” một tiếng, nói: “Trương Bình đạo này chẳng làm lụng gì nữa rồi, trong nhà sắp nhịn đói tới nơi, người còn nói ta là mệnh phú quý, ta cần phải thỉnh giáo một chút xem ta quý ở chỗ nào.”

Tám Chó bảo: “Ai bảo phú quý chỉ ở cái ăn cái mặc.”

Viên Phi Phi không nói gì.

Tám Chó quay đầu nhìn nàng, nói: “Người đã nhìn thấy ánh lửa chưa.”

Viên Phi Phi: “Ai chả thấy.”

Tám Chó: “Thế người đã nhìn thấy những con thiêu thân bên ánh lửa chưa.”

Viên Phi Phi nhìn hẩn, Tám Chó lại nói: “Trong mắt ta, người giống như một ánh lửa.”

Kim Lô xảy ra án mạng, có người đi báo quan, quan phủ điều tra Kim Lô, nhưng không tìm được bất cứ một dấu vết nào. Nửa tháng sau, Kim Lô lại khai trương, Lăng Hoa tự nhiên ngồi lên vị trí của hoa khôi, nhất thời phong quang vô hạn.

Viên Phi Phi đi hỏi Lăng Hoa, Bùi Vân rốt cuộc có biết chuyện này hay không. Lăng Hoa nói với nàng, nói hẩn ta biết cũng được, không biết cũng được.

“Vòng vo tam quốc cái quái gì, nói thẳng.”

Lăng Hoa đã dọn đến căn phòng ở tầng trên cùng, mở cửa sổ, nửa thành Kỳ Thủy hiện ra trong tầm mắt, nàng ta ngồi bên cửa sổ hóng gió, cười nói: “Là ta làm, hẩn khẳng định biết. Nhưng mà làm thế nào, hẩn không biết.”

Viên Phi Phi nói: “Hẩn đã tới hỏi người?”

Lăng Hoa soài người trên bậu cửa sổ, nói: “Hẩn làm gì chịu tới. Chỉ là, nhất cử nhất động của hẩn, ta đều biết là được.”

Viên Phi Phi ngồi trên ghế, ngó bốn bề, bảo: “Cái phòng này, lớn hơn phòng cũ của người không ít.”

“Dĩ nhiên rồi.” Lăng Hoa cười híp mắt quay qua đặc ý nói với Viên Phi Phi: “Ta bỏ ra một đồng tiền, dùng bình hương hun căn phòng này cả ba ngày, người người xem, có phải là đã hết mùi lẳng lơ của ả kia chưa.”

Viên Phi Phi đưa một ngón tay chỉ chỉ lên xà ngang trên đầu, nói: “Ả ta chết ngay chỗ này.”

Lăng Hoa ngó lên trên một cái, Viên Phi Phi cười lạnh nhìn nàng ta, nói: “Lúc chết trông oán khí của ả ta rất nhiều, người không sợ ả thành quỷ về tìm người sao.”

Lăng Hoa nhìn Viên Phi Phi, bảo: “Người sợ không, người là người động thủ mà.”

Viên Phi Phi nói: “Không sợ.”

“Ta cũng không sợ.” Lăng Hoa nói. Bên ngoài là đêm đen mịt mùng, gió lùa vào trong phòng, thổi bay lên những sợi tóc ở đuôi tóc nàng ta. Ngữ khí của Lăng Hoa lạnh lẽo, không một chút do dự.

“Phi Phi, sống sống chết chết, vốn chỉ là một cơn mơ. Hôm nay ta giết ả, ngày mai người khác giết ta, đều như nhau thôi.”

Viên Phi Phi: “Ta lại còn tưởng người sẽ sợ quỷ.”

Lăng Hoa cười, nói: “Lúc còn là người ta đã không sợ ả, làm quỷ, ta càng không sợ.”

Hôm ấy, Lăng Hoa và Viên Phi Phi cùng nhau uống rượu đến khuya, cuối cùng hai người đều say. Lăng Hoa ôm Viên Phi Phi, không ngừng thờ phập phồng.

“Phi Phi, người đối với ta thật tốt, ta đều ghi nhớ hết tất cả.”

Viên Phi Phi cười, nói: “Không cần nhớ, ngân lượng của người đã chuẩn bị đến đâu rồi.”

Viên Phi Phi hung hăng néo vào eo của Viên Phi Phi một cái, “Sẽ không để người lỗ.” Nói đoạn, nàng ta lấy từ bồn gỗ hương bên người ra

một hầu bao nho nhỏ, đưa cho Viên Phi Phi. “Ta vốn định đổi thành bạc vụn cho người, người sao lại đòi ngân phiếu.”

Viên Phi Phi nhét hầu bao vào trong áo, không nói gì.

Lăng Hoa đi đến trước mặt nàng, chột chột phía trước ngực của Viên Phi Phi một chút. Viên Phi Phi nhìn nàng ta, “Làm gì.”

Lăng Hoa cười híp mắt, “Người quả thực đã lớn rồi.”

Viên Phi Phi quay đi chỗ khác, lại uống một ngụm rượu.

Lăng Hoa nói: “Ta cảm thấy, gần đây người là lạ.”

“Người cũng nói như vậy.” Viên Phi Phi mân mê ly rượu trong tay, nói: “Rốt cuộc thì lạ ở chỗ nào.”

Lăng Hoa: “Không nói rõ được.”

“Vậy thì đừng nói nữa.” Viên Phi Phi buông ly rượu, đứng dậy. “Ta đi đây.”

Lúc nàng về đến lò rèn, đêm đã khuya.

Cổng sân vẫn mở như cũ, Viên Phi Phi vào trong sân, trông thấy cả hai căn phòng đều sáng.

Nàng vào phòng mình, bên trong không có người, chỉ có cây đèn chứa đầy dầu hiu hắt cháy trên bàn. Viên Phi Phi nhìn chăm chăm ngọn đèn vàng mờ mờ ấy hồi lâu, tựa như sống người.

Đàng sau có tiếng động, Viên Phi Phi xoay người, trông thấy Trương Bình đứng ở ngưỡng cửa nhìn nàng.

Làm gì về trẻ như vậy. Trương Bình ngửi thấy mùi trong phòng, chau mày.

Người uống rượu à.

Viên Phi Phi vẫn không nói gì.

Người còn nhỏ tuổi, sao đã nghiện rượu như vậy, ta đã nói với người rồi ——

Đang lúc Trương Bình còn ra hiệu giữa chừng, Viên Phi Phi bất chợt xoay đầu, khẽ thổi ngọn đèn dầu trên bàn một cái, ánh đèn dao động rồi tắt ngúm.

Bóng tối bao trùm, không còn nhìn thấy gì nữa.

Trương Bình tay run lên, dừng giữa không trung, há miệng, chỉ không thành tiếng.

NGƯỜI Ở NƠI TỊCH LẶNG

Twentine

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 53: Thế Gian Còn Có Chữ Vô Thường

Viên Phi Phi gần như đã quên mất nàng đã đợi hết bao lâu.

Ngày tháng không vội không ngừng trôi qua, Viên Phi Phi tìm việc khác cho bản thân làm.

——Đó là kiếm tiền.

Trước đây nàng cũng kiếm tiền, khi ấy là giúp Trương Bình bán khí cụ. Trương Bình không thể nói chuyện, lúc Viên Phi Phi mới tới ở, đều là đợi khách quen đến gõ cửa, rồi mới đặt hàng nhận hàng. Sau đó Viên Phi Phi cảm thấy buôn bán kiểu này quá kém, liền chủ động giúp hắn đem hàng ra ngoài tìm người mua. Đi ra đầu đường đầu phố đông người qua lại, đặt xuống một cái quây, kiếm được thêm không ít bạc.

Tuy nhiên, Viên Phi Phi cảm thấy Trương Bình dường như rất coi nhẹ tiền bạc. Hắn trừ việc uống trà, ngày thường không có gì tốn kém, nhiều năm qua đi cũng tích góp được một ít của cải. Viên Phi Phi có hỏi qua hắn, tiền dẫu chỗ nào, Trương Bình thuận tay chỉ chỉ một chiếc hộp gỗ nhỏ trên giá gỗ. Chiếc hộp đó đặt trên giá đã nhiều năm rồi, ngoại hình cũ muốn chết, Viên Phi Phi căn bản chưa từng đụng vào.

“Cũng không tệ.” Viên Phi Phi tự nhủ, “Chắc cũng không có tên trộm nào muốn đi trộm cái thứ đầy bụi bặm như vậy.”

Thế mà giờ đây, Trương Bình không biết vì sao, làm việc cũng làm ít đi. Viên Phi Phi đã có mấy lần thúc hắn, thấy hắn vẫn không có chút hứng

thú gì, sau đó cũng để kệ không nói nữa.

Nàng không chịu được cảnh phải nhìn Trương Bình mỗi ngày ngồi trong sân uống trà ngâm người, nên ra phố lang thang. Sau đó lang thang một hồi, nàng ở bên ngoài cũng mò ra một phương hướng. Cùng với Tám Chó, làm một đường dây buôn bán tin tức nho nhỏ.

Viên Phi Phi đầu óc thông minh, tâm tư linh hoạt, lá gan lại lớn. Lặn lội quãng nửa năm, góc ngách xó xỉnh trong trong ngoài ngoài của thành Kỳ Thủy đều bị nàng sờ đủ.

Mà đồng thời cùng với điều này, thời gian nàng về nhà càng lúc càng ít đi.

Con người thường là như vậy, trong lòng vốn có một điều gì đó vô cùng quan trọng, nếu bị ép buộc chôn dấu, ban đầu sẽ cảm thấy bức bối tim gan, sống không bằng chết. Nhưng dần dần sẽ phát hiện, có quan trọng hơn đi nữa, cũng có thể cứ chôn hoài chôn hoài, lâu rồi sẽ phai.

Trương Bình rất ít khi hỏi Viên Phi Phi vì sao về nhà muộn như vậy, Viên Phi Phi cũng sẽ không giải thích với hắn. Cho dù là gần đến giao thừa, Viên Phi Phi cũng chỉ trở về vào lúc trời đã tối.

Lần đó khi về nhà, Viên Phi Phi đã mua một chiếc đèn lồng. Đẩy cổng vào sân, nàng trông thấy bóng lưng của Lưu Thị. Lưu Thị trời sinh thân hình yếu điệu, lá gan lại nhỏ, bình thường toàn cúi đầu không dám nhìn người, khi ấy cổ của nàng ta hơi hơi cúi xuống, đứng trước mặt của Trương Bình, cánh tay ôm một chiếc rổ trúc, trên mặt rổ phủ khăn, đang cùng Trương Bình dè dặt nói gì đó.

Sau đó Trương Bình nhận lấy chiếc rổ.

Viên Phi Phi từ đằng sau bước tới, Trương Bình ngược mắt nhìn nàng. Viên Phi Phi nói với Lưu Thị: “Sắp tết rồi, trong tiệm rảnh rồi vậy sao?”

Lưu Thị siết chặt ngón tay, thấp giọng nói: “Trong tiệm, trong tiệm không rảnh, thiếp thân đến đưa chút đồ ăn xong đi ngay.”

Viên Phi Phi “à” một tiếng, Lưu Thị đỏ mặt, cáo từ ra về.

Viên Phi Phi nhìn theo bóng lưng của nàng ta đang khuất dạng trong sân, sau đó quay qua, nhìn Trương Bình đang còn ngó nàng. Viên Phi Phi cười cười, nói: “Đưa cái gì đến vậy.”

Trương Bình cầm rổ đưa qua cho nàng, Viên Phi Phi nhận lấy, nhìn cũng không nhìn, thuận tay vứt qua một bên.

Trương Bình hoàn toàn không ngờ Viên Phi Phi sẽ làm như vậy, hấn duỗi tay ra theo phản xạ nắm được một bên của chiếc rổ, xoay nửa vòng rồi cầm được lại trong tay, sau đó ngạc nhiên nhìn Viên Phi Phi.

Viên Phi Phi nói: “Ông còn lượm về.”

Trương Bình đặt rổ xuống, muốn ra hiệu gì đó, Viên Phi Phi không nhìn, đặt đèn lồng xuống, không nặng không nhẹ nói một câu: “Tìm chỗ nào treo lên.” Rồi đi thẳng.

Trương Bình chạy theo nắm lấy cổ tay của Viên Phi Phi, hấp tấp ra hiệu——

Người sao vậy.

Viên Phi Phi không trả lời, mang vẻ mặt mờ mịt nhìn Trương Bình.

“Ông nói gì?”

Trương Bình sửng sờ.

Khi ấy, thành Kỳ Thủy đã đón trận tuyết đầu tiên của mùa đông, trong sân nhà, mặt đất màu xanh xám đã phủ thêm một tầng màu trắng mỏng.

Viên Phi Phi mang một đôi hài lụa xinh xắn ——là bản thân nàng tự mua, chỉ trong vòng vài tháng nay, nàng đã kiếm ra nhiều tiền hơn Trương Bình làm ra trong một năm.

Trương Bình không hiểu ý của Viên Phi Phi, hấn nhắc tay, lại ra hiệu thêm vài câu.

Cô ta đến biểu bánh trẻo, người sao lại đối xử với cô ta như thế. Lần sau nếu người không thích, cứ bảo cô ấy đừng đến nhà nữa là được.

Trương Bình giải thích xong, nhìn Viên Phi Phi. Kẻ sau vẫn trơ trơ một vẻ như cũ.

“Ông ra hiệu là ý gì?”

Trương Bình gấp rút hít vào một hơi.

Người đừng gây nữa.

Viên Phi Phi lắc lắc đầu, “Xem không hiểu, ta đi đây.”

Trương Bình nắm lấy bả vai của nàng, nắm ngón tay thon dài mạnh khoẻ khoá chặt. Viên Phi Phi ngoái đầu lại, nhả mặt nói: “Tối nay ta hẹn với Lăng Hoa uống rượu, nếu không đi bây giờ thì sẽ muộn.”

Trương Bình nhìn nàng.

Đêm nay là giao thừa, người không ở nhà cùng ——người không ở nhà ăn cơm, chạy đến phường son phấn cùng hoa nương uống rượu?

Viên Phi Phi ngáp một cái, “Đều xem không hiểu gì cả.”

Trương Bình thần sắc đanh lại, vung tay lên.

“Ồ?” Viên Phi Phi kinh ngạc nhường mà, ngược đầu nhìn bàn tay rộng lớn ấy, nói: “Ông muốn đánh ta? Tại sao đánh ta?”

Trương Bình bỏ tay xuống.

Lần này, hắn giống như hoàn toàn mất hết sức lực, khẽ thở dài một hơi, phất phất tay với Viên Phi Phi.

“Vậy ta đi đây.” Viên Phi Phi rời bước.

Từ sau hôm đó, Viên Phi Phi cứ giữ nguyên trạng thái “xem không hiểu” này hết cả nửa tháng.

Nửa tháng sau, một đêm nọ, Viên Phi Phi thức dậy giữa một bầu không khí nồng đậm mùi rượu, trông thấy Trương Bình đứng ở đầu giường nàng.

Từ khi họ chia ra ngủ riêng, Trương Bình rất ít khi đến gian phòng này. Cho nên một khắc kia Viên Phi Phi trông thấy Trương Bình, nàng hơi sửng sốt.

Đã vào đông, Trương Bình vẫn mặc chiếc áo vải hay mặc vào mùa hè, bên dưới mặc quần dài cột túm lại. Mái tóc của hắn bung ra hết nửa, trong mắt đầy tơ máu, trông giống như đã rất lâu rồi chưa nghỉ ngơi đàng hoàng.

Còn chưa đợi Viên Phi Phi kịp mở miệng hỏi, Trương Bình đã nhấc tay.

Động tác của tay hắn chậm thật chậm, nhìn kỹ còn thấy đang khẽ run run.....

—— Nhóc con, người nói chuyện với ông chủ đi mà.

Ra hiệu xong câu này, hắn gặp người, hai tay chống bên mép giường, nhắm chặt mắt lại.

Trương Bình gần nửa đời thần sắc luôn bình đạm, đó là lần Viên Phi Phi cả đời này trông thấy hăn sắp muốn khóc nhất.

Nhưng Viên Phi Phi rốt cuộc không thấy được nước mắt của hăn.

Nàng cũng không biết Trương Bình đã uống bao nhiêu rượu, sau khi hăn ra hiệu câu kia xong, hăn liền say bất tỉnh nhân sự bên mép giường.

Viên Phi Phi ngồi trên giường nhìn hăn hồi lâu, sau đó đứng dậy, lôi hăn lên giường, cởi áo ra.

Viên Phi Phi đem mặt dán sát vào ngực của Trương Bình, cứ trong tư thế nửa ngồi nửa nằm như vậy, cũng không ngủ nữa.

Trương Bình giống như đã rất lâu rồi chưa tắm rửa, mùi mồ hôi trên người cùng với mùi rượu trộn lẫn vào nhau, xông lên vô cùng đậm đặc. Viên Phi Phi nhắm mắt lại, theo lồng ngực của Trương Bình, phập phồng lên xuống.

Sáng hôm sau, Trương Bình hoảng loạn vùng dậy từ trên giường, Viên Phi Phi nhìn hăn, nói: “Ông chủ, đêm qua ông muốn nói gì.”

Trương Bình tay ấn chặt đầu, lắc lắc, sau đó ra khỏi phòng.

Viên Phi Phi đi theo đằng sau. Sắc trời hơi âm u, không có ánh mặt trời.

Trương Bình bước vội đến bên thành lu nước, vốc mạnh mấy vốc nước. Viên Phi Phi xoay người, mặc quần áo xong, ra khỏi cửa.

Tối hôm đó nàng lại ở bên ngoài cho tới khuya. Lúc về tới nhà, Trương Bình đốt đèn dầu trong phòng, ngồi nghiêm chỉnh chờ nàng.

Viên Phi Phi bước lại gần, nói: “Mấy hôm nay, ông có vẻ thích tới phòng của ta.”

Trương Bình mở một trang giấy ra, cầm bút, viết chữ lên đó.

Bắt đầu từ ngày mai, trước nửa đêm, người phải về nhà.

Viên Phi Phi cười nói: “Sao ông không ra hiệu nữa.”

Trương Bình nhú mày, bờ môi mím chặt.

Viên Phi Phi buông đồ đang cầm trong tay xuống, gỡ dây buộc tóc ra, mái tóc dài như nước đổ xuống. Trương Bình khẽ xoay đầu đi.

“Cái này ta không nói chắc được.” Viên Phi Phi vừa thay đồ vừa nói, “Ta chỉ có thể hứa với ông, nếu như không có gì, ta sẽ về sớm hơn.”

Trương Bình thấy nàng nói vậy, cũng không nói thêm gì nữa, đứng dậy rời đi.

Viên Phi Phi nghe thấy tiếng cửa đóng sau lưng, không biết vì sao, cười khẩy một tiếng.

Mặc dù miệng của nàng thì nói tiếng dễ nghe, nhưng nguyên một tháng sau đó, thời gian nàng “không có gì làm” thực tại ít đến đáng thương. Trương Bình đã âm thầm đi tìm Khuất Lâm Uyển hỏi thăm, Khuất Lâm Uyển cũng không biết lý do cụ thể, chỉ nói đây là bệnh chung của các cô nương tuổi mới lớn.

Trương Bình nghĩ ra rất nhiều biện pháp, mua thịt cho Viên Phi Phi, mỗi ngày làm món mì nàng yêu thích, nhưng Viên Phi Phi rất ít khi về nhà ăn cơm. Nếu mà có về thì cũng là thời gian quá muộn, ăn không đến vài ba miếng đã buông đũa.

Chỉ có một lần, Viên Phi Phi trông có vẻ như tâm tình không tệ, cùng ăn với Trương Bình một bữa cơm đàn hoàng.

Trên bàn ăn, Viên Phi Phi nói với Trương Bình: “Ông chủ, việc cưới gả của ông ra sao rồi.”

Trương Bình đang chăm chú cắm đầu gắp thức ăn cho Viên Phi Phi, nghe thấy câu hỏi của nàng, hần lắc lắc đầu, ý là chả ra đâu vào đâu.

Viên Phi Phi không nặng không nhẹ nói: “Cưới gả là chuyện lớn như vậy, ông sao lại có thái độ như thế.”

Trương Bình buông đũa xuống.

Người có hứng thú với chuyện cưới gả?

Viên Phi Phi: “Ờ.”

Trương Bình cúi đầu, cầm đũa lên, lại gắp một miếng thịt cho Viên Phi Phi.

Viên Phi Phi nói: “Không thích thì ta giúp ông từ chối hôn sự.”

Trương Bình vẫn cứ không nhìn Viên Phi Phi, hần chỉ một mặt không mang biểu tình, lắc lắc đầu.

Sau ngày hôm đó, Viên Phi Phi lại không về nhà ăn cơm nữa.

Cuối cùng, qua thêm một năm, vào đầu thu năm sau đó, Trương Bình nói với Viên Phi Phi, muốn đem nàng gả cho Bùi Vân.

Viên Phi Phi lớn thật nhanh, ở độ tuổi mười bốn, đã cao thêm một khúc, vượt qua cả Lăng Hoa rồi. Lúc Trương Bình nói với Viên Phi Phi chuyện này, nàng đang ở trong phòng tính toán sổ sách, nghe xong đầu cũng không nhắc lên, chỉ nói một chữ.

“Được.”

Trương Bình đã đợi một năm trời, cũng không thấy cái trong miệng của Khuất Lâm Uyên gọi là “bệnh chung” của các bé gái qua đi. Hắn muốn dùng chuyện thành thân để cho nàng vui hơn một chút, nhưng sau đó xem ra thì hắn lại làm sai rồi.

Trong một năm này, Trương Bình hiểu được mỗi một điều —— chỉ có khi nào Viên Phi Phi nguyện ý, còn không thì hắn sẽ không cách nào làm cho nàng nhìn hắn lấy một cái.

Trước đó hắn còn tưởng hắn có thể dỗ Viên Phi Phi được. Bởi Viên Phi Phi lấy lòng hắn dễ dàng như thế.

Nhưng hắn sai rồi.

Trương Bình nói với Viên Phi Phi cái tin này xong thì rời đi sau đó, Viên Phi Phi dùng cây bút trong tay lại, nhìn những con số chi chít trong cuốn sổ, một hồi sau bật cười.

Nàng buông bút, chạy thẳng đến Kim Lô.

Trong một năm nay, công việc làm ăn của Kim Lô từ từ khôi phục lại như thường. Kim gia hiếm khi mới ngừng nghỉ một dạo. Bùi Vân tiếp nhận Kim Lô, trong sáng ngoài tối đều có Lăng Hoa phụ giúp, cũng coi như tiến vào quỹ đạo.

Hắn ta vẫn ở trong căn nhà cũ, gian phòng cũ, hoa nương trong Lầu không được bước vào. Lăng Hoa do địa vị đặc thù, Bùi Vân không có quá nhiều yêu cầu, nhưng giữa hắn ta và Lăng Hoa như có một loại ăn ý khó hiểu, cho dù Bùi Vân không nói ra, Lăng Hoa cũng chưa từng đặt chân vào Bùi phủ.

Viên Phi Phi từ dưới lầu một mạch lên tới trên, dưới cái nhìn đầy kinh ngạc của tên đầy tớ, mở toang cửa.

Bùi Vân đang ngồi bên bàn đọc sách, còn chưa kịp quay đầu, một cái tát đã bay tới.

Bùi Vân không kịp làm gì, cứ thế mà bị ăn trọn vẹn một cái tát nảy lửa, lập tức vầng đầu hoa mắt, từ trên ghế chày xuống đất.

Tên đầy tớ ngoài cửa sợ đến hồn phi phách tán, muốn gọi hộ vệ đến, Bùi Vân đành giọng quát: “Câm miệng ——Lui ra——!”

Tên đầy tớ cúi đầu đóng cửa lại.

Viên Phi Phi nhìn Bùi Vân từ dưới đất đứng dậy, má bên trái bắt đầu sưng tấy lên. Hắn sờ sờ mặt mình, nói với Viên Phi Phi: “Lâu lắm rồi chưa bị nàng đánh.”

Viên Phi Phi: “Cảm giác thế nào.”

Bùi Vân nhướng mày, “Còn chống đỡ được.”

Viên Phi Phi: “Người biết vì sao ta muốn đánh người.”

Bùi Vân cười, nói: “Đương nhiên biết, cái này mà cũng đoán không xong thì uổng công ta nửa đời này quen biết nàng.”

Viên Phi Phi: “Đừng có hòng. Không thể được.”

Bùi Vân: “Có thể hay không có thể trước tiên khoan nói, nàng ăn cơm chưa.”

Viên Phi Phi nhìn hắn không nói gì, Bùi Vân đến bên bàn, chỉ chỉ mâm điểm tâm trên bàn, nói: “Lúc nàng đói có thói quen vừa đứng vừa khoanh tay.”

Viên Phi Phi bước tới, cầm một miếng điểm tâm bỏ vào miệng. Nàng nhìn cuốn sách đặt bên cạnh tay của Bùi Vân một cái, cười lạnh nói: “Làm

đến ông chủ của lầu xanh rồi, người còn đọc sách quái gì.”

Bùi Vân hai tay đặt trên đùi, hơi ngước đầu lên nhìn Viên Phi Phi đang ăn.

“Lúc nhỏ ta toàn nghĩ, chỉ cần tâm chí kiên định, liền có thể tự quyết định con đường bản thân có thể đi. Bây giờ lớn rồi, ta mới biết còn có một câu gọi là “thế sự vô thường.” Chẳng qua, thứ ta nâng niu ở trong tim, không ai có thể cướp đi được, vận mệnh cũng không được.”

Viên Phi Phi bị nửa miếng điểm tâm ghen ngay trong cổ họng, một nỗi chua sót trào dâng. Miếng bánh nếp ngọt lợ này, càng nuốt càng khó chịu.

Bùi Vân đứng dậy, ôm lấy Viên Phi Phi, ấn đầu nàng lên vai mình.

“Khóc đi, ta không nhìn.”

NGƯỜI Ở NƠI TỊCH LẶNG

Twentine

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 54: Hết Quyển 2

Hôm ấy, Viên Phi Phi sau cùng nói với Bùi Vân, nếu người nguyện ý đợi thì đợi đi.

Nói xong nàng liền quay bước.

Những ngày sau nữa càng thêm bình lặng như nước. Viên Phi Phi mượn của Bùi Vân không ít ngân lượng. Bùi Vân cũng không chút do dự cho nàng mượn ngay, hỏi nàng muốn nhiều tiền như vậy dùng cho việc gì. Viên Phi Phi không nói cụ thể, chỉ bảo hã là sớm mượn sẽ có một ngày cả vốn lẫn lời sẽ hoàn hết lại cho hã.

Khi ấy, cách sinh nhật mười lăm tuổi của Viên Phi Phi, còn chưa đến nửa năm.

Đầu tiên phát hiện ra có gì đó không đúng, là Lăng Hoa. Có một lần, Viên Phi Phi đi tìm nàng ta chuyện gẫu, Lăng Hoa chợt hỏi nàng, có phải sắp đi rồi không. Viên Phi Phi thoáng sửng sốt, cười bảo: “Người làm sao thấy được.”

Lăng Hoa nói: “Nữ nhân ngó nữ nhân, luôn rất chuẩn.”

Viên Phi Phi buông món đồ chơi trong tay xuống, nói với Lăng Hoa: “Mình người biết được rồi.”

Lăng Hoa: “Người tính đi đâu.”

Viên Phi Phi: “Không rõ.”

Lăng Hoa véo nàng một cái, nói: “Còn quay về không.”

Viên Phi Phi: “Không rõ.”

Lăng Hoa tức đến giậm chân, vắn tai Viên Phi Phi mắng nàng không có lương tâm. Viên Phi Phi nói: “Ta đi rồi người phải mừng mới đúng.” Lăng Hoa thần tình thoáng cứng đờ, cười hừ một tiếng, nói: “Đi hay không đi đều như nhau.”

Viên Phi Phi gỡ tay của nàng ta từ trên người mình ra, nói: “Lăng Hoa, cha ta trước kia là một kẻ thần côn(1), khi hắn xem số mệnh cho ta, từng nói với ta mệnh ta là Âm Hoả Mệnh, lòng muông dạ thú, ghi thù không ghi ơn, ta đối với cách nói này của hắn trước đây không để ý lắm, bây giờ nghĩ lại, điều hắn nói không phải không có lý.”

(1) Thần Côn (gậy thần) – chỉ loại người bói toán bịp bợm. Lúc Mã Bán Tiên còn sống, Viên Phi Phi hay gọi hắn là Luân Côn (Gậy Lừa) cũng từ cái tên Thần Côn mà ra.

Lăng Hoa ít khi nào thấy được vẻ mặt nghiêm túc như vậy của Viên Phi Phi, nàng ta ngồi xuống trước mặt Viên Phi Phi, nói: “Rốt cuộc là sao vậy.”

Viên Phi Phi nói: “Hắn tốt với ta, phần ơn đức đó ta vốn dùng cả đời này cũng không đáp lại được, nhưng giờ đây ta lại phát hiện mối thù nơi đáy lòng ta đã sắp nhiều hơn phần ân tình kia rồi. Ta phải mau rời xa hắn trước khi ta bắt đầu hận hắn, rời xa nơi này.”

Ánh mắt Lăng Hoa chứa chan tình cảm, khẽ nói: “Là người đàn ông kia sao.”

Viên Phi Phi ngó qua nàng ta.

Lăng Hoa: “Lúc đó lẽ ra ta nên nhìn ra.” Nàng nép vào cánh tay của Viên Phi Phi, thì thầm trêu đùa: “Người đàn ông đó thoát nhìn không có gì, nhưng ngó một hồi, có một ý vị riêng biệt. Ánh mắt của người không tệ.”

Viên Phi Phi cười lạnh nhìn nàng ta một cái, không nói gì.

Lăng Hoa: “Người đã quyết định, ta sẽ không cản đường, ta chỉ yêu cầu người, trước khi đi ghé qua gặp ta.”

Viên Phi Phi nói: “Hiện giờ còn chưa đi được.” Ngón tay mảnh mai của nàng vô thức vuốt ve mép bàn, thấp giọng lẩm bẩm: “Trước khi đi, ta còn vài việc cần phải làm.”

Về phần việc trong miệng của Viên Phi Phi là những gì, Lăng Hoa không hỏi. Nàng ta biết cho dù có hỏi, Viên Phi Phi cũng sẽ không nói.

Thời gian trôi nhanh, vạn việc quán thân.

Có một số điều khó thay đổi, có một số người lại không muốn để yên hiện trạng.

Viên Phi Phi chỉ có một lần đích thân đi tìm Lưu Thị, nàng không hẳn có gì để nói, chỉ là ngồi một chốc mà thôi. Sau nửa canh giờ, Trương Bình bỗng đứng thấy được, hắt vôi vàng kéo Viên Phi Phi về nhà.

Viên Phi Phi hỏi hần.

“Ông tưởng rằng ta sẽ làm gì cô ta.”

Trương Bình không trả lời.

Viên Phi Phi bảo: “Trương Bình, tháng sau ta sẽ đủ mười lăm tuổi rồi, ta muốn ông chuẩn bị cho ta một món đồ.”

Trương Bình nhìn nàng, Viên Phi Phi mỉm cười nhẹ nhàng với hắn: “Đồ cưới thì bản thân ta có rồi, ông chuẩn bị cho ta một chiếc khăn đỏ trùm đầu là được.”

Trương Bình hoe mắt gật gật đầu.

Hắn không biết đi tìm mua ở nơi nào, lại sợ làm không tốt Viên Phi Phi sẽ không vui. Bạc cầm trong tay, chữ đã viết sẵn, đi một lượt bảy tám tiệm hỏi thăm.

Tiểu nhị trong tiệm đều bảo áo cưới và khăn trùm đầu là do gia đình của cô dâu tự chuẩn bị. Nhất là khăn trùm đầu, chỉ là một mảnh khăn vuông mà thôi, làm gì cần phải đi mua.

Trương Bình mua vật liệu tốt nhất, về nhà cắt làm khăn trùm đầu cho Viên Phi Phi.

Hắn ngồi trong căn phòng nhỏ, ánh đèn dầu hiu hắt, chiếu lên tấm vải màu đỏ, rực rỡ như màu máu.

Trương Bình cầm kéo, lại cầm thêm một chiếc dao con, cắt tới cắt lui vô số miếng vải, đều cảm thấy không đủ vuông vức, cuối cùng một mình hắn ngồi trên băng ghế hi hụi cho tới khi sắc trời rạng sáng bên ngoài, khăn đỏ ngập tràn trên mặt đất quanh chân hắn.

Trương Bình nhìn hai bàn tay của mình, đầu ngón tay đã nhuộm chút sắc đỏ.

Hắn vứt xuống miếng vải cuối cùng, quyết định sẽ đi mua thêm một lần nữa. Viên Phi Phi ngăn hắn lại.

“Chiếc này được rồi.” Viên Phi Phi tùy tiện lượm một chiếc khăn từ dưới đất lên, nhét vào trong người, nói: “Ta đi tìm người khâu.”

Lúc nàng ra khỏi cửa, Trương Bình vẫn còn ngồi trên băng ghế, hẩn ngồi ngược với ánh nắng bên ngoài, vươn tay ra bám chặt lấy eo của Viên Phi Phi.

Viên Phi Phi quay đầu lại, “Sao thế.”

Trương Bình một đêm chưa ngủ, thân hình tiều tụy, hẩn tựa như không biết bản thân đang làm gì, nghe thấy tiếng của Viên Phi Phi, vội vàng buông tay ra.

Viên Phi Phi khom mình, nhìn vào mắt của Trương Bình, nhẹ nhàng nói: “Ông chủ, hay là đừng gả nữa, được không.”

Trương Bình quả quyết lắc đầu.

Viên Phi Phi đứng dậy bỏ đi.

Hiểu biết về nghi thức cưới gả của Trương Bình vô cùng ít ỏi, đã nhiều lần hỏi Viên Phi Phi có cần mời một người chủ trì đến không, Viên Phi Phi nói không cần, nàng biết hết.

Bé con, ngươi là một cô nương con nhà tử tế, hẩn nhất định phải quy củ đàng hoàng tới rước ngươi về.

Viên Phi Phi [... thiếu một câu trong bản gốc, theo mình đoán thì đại khái Viên Phi Phi nói một câu kiểu như “yên tâm đi, sẽ có một cái đám cưới rất ra trò, ta sẽ lo hết thảy.”]

Mà Trương Bình hoàn toàn tin tưởng nàng, hẩn lặng lẽ chờ đợi ngày ấy tới.

Một đêm trước ngày sinh nhật của Viên Phi Phi, Trương Bình làm một bữa cơm thịnh soạn để chúc mừng nàng. Viên Phi Phi cũng hiếm khi ngoan ngoãn nghe lời, có mặt ở nhà được một hôm.

Màn đêm buông xuống, Trương Bình ăn mặc chỉnh tề, bày thức ăn xong, lại có thêm không ít bánh ngọt. Viên Phi Phi nhìn nguyên một bàn, nói: “Hiếm thấy nha, ông lại còn mua rượu.”

Trương Bình hơi mỉm cười, rót đầy ly rượu.

Viên Phi Phi nhận lấy, nâng lên kính Trương Bình nói: “Trương Bình, đây là ly thứ nhất.”

Nói xong, nàng một hơi cạn ly.

Trương Bình không hiểu, tuy nhiên cũng uống theo nàng. Tửu lượng của hắn không tốt, uống vô cùng khó khăn.

Viên Phi Phi lấy bình rượu qua, lại rót đầy, nói với Trương Bình: “Đây là ly thứ hai.”

Trương Bình uống ly đầu tiên quá nhanh, đầu đã hơi choáng váng, hắn ho khù khụ vài tiếng, ra hiệu với Viên Phi Phi——

Vẫn nên ăn thức ăn trước đi.

Viên Phi Phi ngăn bàn tay toan lấy đĩa của hắn, đôi mắt hẹp dài chớp cũng không chớp nhìn Trương Bình, nói: “Trương Bình, đây là ly thứ hai.”

Sóng mắt chuyển động, tâm ý trào dâng, Trương Bình cũng không biết trong đôi mắt ấy, đến tột cùng là băng lạnh hay là lửa thiêu.

Hắn buông đĩa, lại nâng ly rượu, cùng Viên Phi Phi uống cạn.

“Đây, là ly thứ ba.” Tửu lượng của Viên Phi Phi không biết cao hơn của Trương Bình bao nhiêu lần, ngày thường Trương Bình sẽ tuyệt đối không dám cùng nàng đối ẩm như thế này, nhưng hôm nay đối với hắn mà nói, là một ngày vô cùng đặc biệt, trái tim của hắn cũng đã bị đủ điều

không biết trước được của tương lai giày vò rồi. Cho nên mượn rượu tiêu sầu, chỉ bấy nhiêu thôi.

Trương Bình ba ly rượu vào bụng, người đã có chút hốt hoảng.

Nhưng hẳn vẫn còn nhớ gấp thức ăn cho Viên Phi Phi.

Viên Phi Phi há miệng ăn ngay vào chiếc đũa đang gấp của hẳn. Chiếc miệng nhỏ của nàng mở ra ngậm lại, đôi mắt vẫn nhìn Trương Bình, dưới ánh đèn dầu vàng, trông hết sức khiêu khích.

Trương Bình nhìn đến sững người, Viên Phi Phi đã đứng dậy. Trương Bình muốn níu nàng lại theo bản năng, Viên Phi Phi nhìn hẳn cười sâu xa, khê bảo: “Ông gấp làm gì, đợi đó.”

Trương Bình ngoan ngoãn buông tay.

Viên Phi Phi đi xuống nhà bếp đun một ấm nước, sau đó pha trà bưng về lại.

Trương Bình ngây ngốc đón lấy ly trà, Viên Phi Phi đưa đến bên miệng hẳn, nói: “Ông chủ, uống ly trà.”

Trương Bình cúi đầu, đem trà uống sạch.

“—Ừ?” Trương Bình há miệng, híp mắt chăm chú quan sát ly trà trong tay, sau đó bỗng nhiên ngẩng phắt đầu, nhìn Viên Phi Phi chăm chăm.

“A..... Aa Aaa.”

Viên Phi Phi khê cười với hẳn, nói: “Sao thế, uống say rồi, quên luôn là mình không thể nói chuyện à.”

Trương Bình vội vàng ngậm miệng.

Hắn đứng lên, muốn chạy ra khỏi phòng, Viên Phi Phi nắm chặt lấy cổ tay của hắn, thuận tay kéo một cái. Trương Bình váng đầu hoa mắt, bị nàng xô té xuống giường.

Viên Phi Phi khoanh tay, cúi xuống trên người của Trương Bình.

“Ông chủ, chó mèo bên đường còn có cảnh giác khác hơn ông.” Nàng giơ một ngón tay lên, khẽ vuốt ve bờ môi đã hơi phát sốt của Trương Bình.

“Ông nói xem, còn có gì đơn giản hơn việc bỏ thuốc ông.....”

“A.....” Trương Bình biết mình bị Viên Phi Phi bỏ thuốc, hắn thử nhấc tay lên để hỏi nàng vì sao, nhưng toàn thân mềm oặt, một chút sức lực cũng không vận nổi.

Viên Phi Phi đứng dậy bên đầu giường, nhấc cánh tay lên, từng món từng món quần áo cởi xuống.

Hơi thở của Trương Bình dồn dập, hắn gần như gằm rống thành tiếng.

Viên Phi Phi vẻ mặt vô cùng bình thường, có lẽ do uống rượu, sắc mặt nàng ửng hồng mang chút dịu dàng.

Rất nhanh, Viên Phi Phi đã cởi sạch quần áo, xoã tóc dài xuống.

Kỳ thực, dung mạo của nàng không phải thượng đẳng, chỉ là đôi chân mày thanh tú cùng với cặp môi mỏng kia kết hợp lại, tạo nên vẻ ma mị của riêng nàng, khiến cho nàng mang trên mình một phong vị khó tả.

Trương Bình cắn chặt răng quay đầu đi.

Viên Phi Phi không biết lấy ở đâu ra một mảnh khăn, khẽ phất qua phất lại trên người Trương Bình.

Khoé mắt của Trương Bình quét qua trông thấy, đồng tử co rút lại.

——Đó là chiếc khăn trùm đầu chính tay hần cắt.

Viên Phi Phi nhẹ nhàng vung tay, chiếc khăn bay bổng như một cánh bướm, nhẹ nhàng phát phơ, sau cùng đáp xuống trùm lên đầu của Viên Phi Phi.

Viên Phi Phi nhào mình trên người Trương Bình, một tay chống cằm, cách lớp khăn trùm đầu màu đỏ nhìn hần.

Trương Bình lặc giọng ú ớ, lắc đầu một cách gằn như tuyệt vọng.

Viên Phi Phi cái gì cũng không nói, nâng hai cánh tay Trương Bình lên, hai tay chắp lại, kéo chiếc khăn xuống.

“Cứ vậy đi.” Viên Phi Phi thì thầm một tiếng, sau đó cúi xuống, bắt đầu cởi quần áo của Trương Bình ra từng tí từng tí một.

Trương Bình hiếm khi lại mặc một bộ quần áo đàng hoàng, từ đầu tới chân, chỉnh tề nghiêm túc. Viên Phi Phi cũng không vội, tử tế tỉ mỉ lột quần áo của Trương Bình ra.

Người của Trương Bình cứng đờ, chớp mũi lấm tấm mồ hôi, Viên Phi Phi chưa phanh xong ngực áo của hần, vừa vịn trông thấy vậy, cúi thấp xuống đưa đầu lưỡi ra liếm nhẹ.

“Uh ——“ Trương Bình gằn lên một tiếng, ánh mắt gằn như điên cuồng. Viên Phi Phi xuôi theo chớp mũi của hần, chạm môi nhẹ nhàng từng chút một. Khi xuống đến nơi hầu kết nhô ra của Trương Bình, nàng nghiêng đầu, mút lấy.

Giống như một con chó dại đói khát bên vệ đường, tìm được một miếng thịt ngon, cuống cuồng mê mải, một chút cũng không nỡ buông tha.

Hầu kết của Trương Bình động đậy lên xuống, Viên Phi Phi nhích đi, mũi của nàng dán chặt lên cổ của hắn. Trong miệng nàng thoáng chút mặn mặn của mồ hôi, hơi thở mang vị cay nồng của hương rượu.

Còn có nơi nàng đã liếm qua, nhuộm mùi quen thuộc của chính nàng.

Viên Phi Phi dán sát trên người Trương Bình, tay bắt đầu tháo thắt lưng của hắn ra.

Nơi đó của Trương Bình đã sớm nhô cao lên, lúc Viên Phi Phi cởi thắt lưng cố tình vô ý đụng chạm mấy lần. Trương Bình không sao khắc chế được, rục rịch vài cái.

Viên Phi Phi không thối tắt đèn, nàng muốn nhìn cho thật rõ.

Hai cánh tay cường tráng ấy, lồng ngực dày rộng, thắt lưng thon rảnh, dưới ánh đèn dầu chiếu soi đều mang một màu nâu ngăm ngăm trơn láng. Viên Phi Phi nhìn đến si mê.

“Vốn là của ta.....” Nàng thấp giọng thì thầm. “Sớm đã nên là như vậy.....”

Viên Phi Phi kéo quần của Trương Bình xuống, chỉ kéo đến đầu gối rồi lười không kéo tiếp nữa. Mặt nàng quay về phía Trương Bình, tay vuốt ve tới lui nơi vùng đen sẫm rậm rạp thô cứng.

Hai đùi của Trương Bình run rẩy, đầu gối trào ra dịch lỏng.

Viên Phi Phi ôm chặt lấy hắn. Trương Bình vào lúc này, nàng gần như không dám nhìn thẳng.

Hắn như dã quỳ, lại càng giống như thú hộ thân.

Nàng đem thần linh áp dưới thân mình, điều này khiến cho đáy lòng Viên Phi Phi run sợ.

Viên Phi Phi cảm thấy giữa hai chân mình nhầy nhụa. Nàng nâng người lên, lui ra sau một chút, bụng đặt ngay kề đỉnh gộc thẳng đứng của Trương Bình. Xúc cảm ấy làm cho nàng gần như tan chảy.

Trương Bình cuối cùng kêu thành tiếng, hăn nhắm chặt mắt, vẻ mặt thống khổ, gân xanh trên trán lồi lên. Hai tay ra sức cố gắng, vẫn không nắm lại được thành quyền.

Âm thanh của hăn khản ráp, giống như tiếng chiêng bị hỏng. Nhưng chính âm thanh này, khiến Viên Phi Phi được cứu chuộc.

Nàng nhích người lên xuống, phần bụng nhè nhẹ cọ sát lên Trương Bình, khi Trương Bình thở không ra hơi, nàng cúi xuống, dùng mặt mình phủ lên.

Nàng chỉ cảm thấy rất nóng, rất cứng. Trên nơi ấy có những nếp gấp, có gân mạch, có luật động.

Nơi ấy tựa như là một thế giới.

Mặt Trương Bình ướt đẫm, Viên Phi Phi biết hăn sẽ không khóc, đó đều là mồ hôi.

Nàng cuối cùng ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mặt Trương Bình.

Trương Bình cũng đang nhìn nàng.

Trương Bình đang lắc đầu, cả một cuộc đời, hăn chưa bao giờ hy vọng có thể nói được như lúc này.

Hăn muốn nói với nàng, nàng vốn không biết mình đang làm những gì.

Hăn muốn nói với nàng, tấm thân trinh trắng đối với một cô gái, quan trọng biết bao.

Hắn muốn nói với nàng, vì một kẻ như hắn, không đáng.

Là không đáng.

“Đã từng hẹn ước lòng chung thủy.....” Viên Phi Phi không biết có phải đã nghe được những lời câm nín của Trương Bình hay không, nàng cười nhạt nhìn hắn.

“Cũng đã đang tâm bội ân thù.”

Lăng hoa đã từng nói với Viên Phi Phi, nữ nhân vào thời khắc lên đỉnh, sẽ có một cảm giác kích thích điên đảo.

Viên Phi Phi cảm thấy nàng ta nói rất đúng.

Ân không phải ân, thù không phải thù, vui không phải vui, đau đớn không phải đau đớn.

Kích thích đó, bao trùm tất cả.

Quay đầu nhìn lại, cảnh sân vắng mờ, chỉ còn giếng xưa già cỗi, hai người ngu ngơ.

Tịnh tâm tìm kiếm, sâu thẳm nơi lặng câm, chỉ còn mái nhà người ở lại, nửa nhành đào xuân.

Mà tình giữa đôi ta, như trong sương ngấm hoa, trắng mờ đáy nước.

Quãng đường mịt mờ vô thố (2), va va chạm chạm, vấp ngã lao đao, sau cùng vẫn trái tim xưa tìm hỏi, trường ca ghi thảng năm vào.

———— Hết Quyển 2 “Ngắm Hoa Trong Sương” —————

(2) vô thố: gặp phải những vấn đề không có cách nào giải quyết.

Chú thích: cái câu “tĩnh tâm tìm kiếm..... blah blah...” là tựa đề của truyện. Dịch nghĩa của nguyên văn câu đó là “Tìm kiếm trong con tim lắng đọng, ở sâu trong nơi yên vắng, thừa lại duy nhất mái nhà của một người, nửa nhánh hoa đào”

Quyển 3

Chương 55: Đứa Trẻ Nhà Ta Đi Đâu Rồi

Chương 56: Một Vòng Luân Hồi

Chương 57: Ta Muốn Quay Về

Chương 58: Chử Tình Nan Giải Nhất

Chương 59: Tháng Ngày Lãng Động

Chương 60: Kết

NGƯỜI Ở NƠI TỊCH LẶNG

Twentine

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 55: Đứa Trẻ Nhà Ta Đi Đâu Rồi

Quyển Kết – Quay Về Ngắm Xuân Thu

Mọi việc đến và đi quá đột ngột.

Đợi sang ngày thứ hai, khi Trương Bình từ trên giường giấy dựa đứng lên, Viên Phi Phi đã biến mất.

Hắn ảo não, thống khổ, lửa giận ngút trời.

Trước đây hắn cũng đã từng nổi giận với Viên Phi Phi, nhưng chưa từng có khi nào giống như bây giờ, muốn tóm nàng đến trước mặt, tát cho một cái bạt tai.

Hắn loạng choạng bước ra từ trong phòng, hiệu lực của thuốc vẫn chưa tản hết, hai chân của hắn run rẩy, tay bám khung cửa, đầu mày nhíu chặt. Trên bàn là thức ăn và bánh ngọt thừa lại từ hôm qua, còn có nửa bình rượu, một ly trà.

Lúc Trương Bình nhìn thấy mâm cơm hắn chột sững người. Khoảnh khắc ấy hắn bình tĩnh lại, giống như mọi sự đều như những tĩnh vật nằm la liệt trên bàn, không một chút thay đổi.

Hắn ngoảnh đầu nhìn, trên giường chăn chiếu nhăn nhúm xô lệch, có vết mồ hôi, cũng có vết máu. Hắn không nhận được nhắm mắt quay đi.

Trong sân trống hoác không người.

Không người thì tốt.

Trương Bình căn chặt răng, tay siết khung cửa, rất chặt.

Nàng đã làm ra loại việc này, nói thật, nếu nàng tình bơ xuất hiện trước mặt của Trương Bình, hẳn không biết sẽ phải dùng thái độ gì đối mặt với nàng.

Loại việc này.....

Trương Bình thống khổ gập mình.

Năm nay, hẳn vừa vặn ba mươi một tuổi.

Nửa đời trước hẳn thân mang khuyết tật, kéo chút hơi tàn, chưa từng nghĩ sẽ có cơ hội được kết hôn. Kỳ thực hẳn cũng không phải chưa từng nghĩ đến, người vợ tương lai của mình sẽ mang bộ dạng như thế nào. Chỉ là dần dần, thực tế mài mòn tất cả.

Sau đó, Viên Phi Phi đến ở trong nhà.

Vào lúc hẳn đã cho là bản thân sẽ cô độc sống hết một cuộc đời tàn phế, trong nhà xuất hiện một đứa trẻ hoang dã như con mèo núi. Hẳn cứu nàng không phải chỉ vì muốn làm việc thiện, đáy lòng của hẳn còn có chút suy nghĩ ích kỷ, cũng là muốn để nhà cửa vang lên một chút âm thanh.

Tháng ngày nuôi nấng Viên Phi Phi, không thể coi là vui vẻ nhất, nhưng đã đem hẳn đến gần với cảm giác là mình đang sống nhất.

Sau đó nữa, hẳn không biết sao, nổi lên tâm tư.

Cho dù không có Bùi Vân lại nói với hẳn những lời như hôm ấy, hẳn cũng biết rõ, hành tung của bản thân hẳn có bao nhiêu xấu xa bản thủ.

Có rất nhiều đêm, hăn nằm bên người tuổi so với hăn chỉ bằng phân nửa mà tâm trí vẫn dậy.

Trương Bình cả đời chưa đụng đến đàn bà, ba mươi mấy tuổi vẫn còn ngờ nghệch, cái loại cảm giác cấm kỵ đối với Viên Phi Phi, khiến hăn cảm thấy vừa phấn khích vừa hổ thẹn.

Ngày thường hăn chôn dấu rất kỹ, hăn rất sợ Viên Phi Phi biết được, sẽ dè chừng với hăn.

Nhưng nay Viên Phi Phi thế mà lại.....

Ngón tay của Trương Bình bóp cái khung cửa đến biến hình. Dù thế nào đi nữa hăn cần phải nói với nàng, đây là một sai lầm. Lần này không có bất kỳ lý do hoặc sự nịnh nọt nào nàng có thể dùng để hăn tiếp tục bỏ qua.

Mọi cái vẫn còn kịp.

Khi ấy, Trương Bình cứ tưởng như vậy.

Trong lòng hăn là lửa giận ngút trời, nhưng hăn đợi hoài không đợi được cái người để cho hăn trút giận.

Ngày thứ ba, Viên Phi Phi vẫn chưa quay về. Trương Bình nghĩ, dù sao cũng là chuyện lớn như vậy, nàng phải biết là hăn nổi giận thực sự rồi. Trước đó cũng có lúc hăn nổi giận, Viên Phi Phi đôi khi lười dể dành, liền trốn ở bên ngoài vài ngày chờ hăn nguôi cơn.

Trương Bình tự nói với bản thân, dù thế nào đi nữa, lần này không thể tiếp tục dung túng nàng. Trong ba ngày này, hăn không làm việc một ngày nào, đem hết tiền bạc tích tụ trong nhà ra, tính toán rõ ràng.

Hăn muốn mua căn nhà trống ở phía đối diện. Như thế có thể sẽ khiến hai bọn họ lấy lại được bình tĩnh. Hơn nữa, ở đối diện với nhau, khoảng

cách sẽ không tính là xa.

Năm ngày trôi qua, Trương Bình đã đem tất cả mọi việc an bài xong xuôi, bắt đầu rảnh rỗi ngồi trên bậc thềm ngắm trăng.

Đợi đến khi bảy ngày đã trôi qua, Trương Bình sẽ có đôi lúc ngẫu nhiên cảm thấy, bản thân hẳn hình như không có giận dữ gì nhiều. Liên ngay sau đó, hẳn lắc đầu lia lịa, tự nhủ bản thân như vậy không được, nếu còn nhẹ tay, sau này Viên Phi Phi sẽ càng không coi ai ra gì.

Nửa tháng qua đi, Trương Bình chịu thua.

Hắn ra khỏi nhà đi tìm nàng, lúc đẩy cổng mở ra, trong chớp mắt, đáy lòng hẳn rầu rĩ thở dài một hơi.

Nàng vẫn luôn ở trên cao với vợ, không phải chịu thua, cũng không cần chịu thua. Nàng không có bao nhiêu cách để làm cho hắn tức giận, nhưng lại có vô số cách làm cho hắn nguôi giận.

Lần đó, Trương Bình đi tới những nơi Viên Phi Phi hay thích đi, nhưng tìm không ra nàng.

Hắn hỏi nhiều người, họ đều không gặp qua Viên Phi Phi.

Lúc trở về, Trương Bình trông thấy một cây đào ở đầu ngõ. Mùa hoa đã qua, hoa đào màu trắng đã biến thành màu vàng nhàu nhĩ, màu hồng thì biến thành nâu xám. Lác đác lơ thơ trên cành.

Lưu Thị ngay lúc ấy cũng từ trong nhà bước ra, nàng ta trông thấy Trương Bình, mừng rỡ chạy đến đón chào.

Ánh mắt của Trương Bình dời khỏi cành đào, quay đầu qua nhìn nàng ta. Lưu Thị mặc một chiếc áo vải thô giản dị, tóc búi cao, hai bàn tay do

buôn bán dầu, trông rất mịn màng. Nàng ta e ngại cúi thấp đầu, không dám nhìn Trương Bình, cũng không dám nói nhiều lời.

Chính là không nở rời đi.

Trông thấy Lưu Thị như vậy, điều đầu tiên Trương Bình nghĩ đến ở trong lòng chính là — — nàng ta và Viên Phi Phi hoàn toàn khác nhau.

Nàng ta dịu dàng nhu thuận, còn Viên Phi Phi bén nhọn thô bạo.

Sự trầm mặc qua đi, Lưu Thị lấy hết can đảm ngẩng đầu lên, trông thấy đôi mắt đen thăm thẳm của Trương Bình.

Trực giác của phụ nữ rất chính xác, Lưu Thị xoắn hai tay vào nhau, run run hỏi hẵn:

“Không được sao, là không được sao.”

Trương Bình ái ngại gật đầu, sau đó xoay lưng bước vào trong hẻm.

Lưu Thị ở đằng sau cao giọng gọi với theo: “Thiếp thân sẽ đợi..... Thiếp thân sẽ đợi——“

Cả đời nàng ta cũng chưa từng lớn giọng mà nói chuyện kiểu như vậy, nhưng Trương Bình hoàn toàn không quay đầu lại.

Đối với Lưu Thị, hẵn cảm kích trong lòng.

Dẫu sao, nàng ta là một người thật lòng quan tâm đến hẵn. Trên đời này, kẻ toàn tâm toàn ý đối tốt với hẵn, không nhiều.

Nếu như không có Viên Phi Phi, có lẽ.....

Trương Bình thấp giọng tự giễu, nếu như không có Viên Phi Phi, hẵn nào có dịp quen biết với Lưu Thị. Chỉ sợ sau khi tiễn Mã Bà đi rồi, hẵn sẽ

lơ luôn.

Giờ đây nghĩ lại, cho dù là những chuyện liên quan đến Lưu Thị, cũng đều do Viên Phi Phi một tay thúc đẩy. Trông bên ngoài, hẳn là người nuôi nấng Viên Phi Phi, nhưng sau khi Viên Phi Phi lớn lên, quan hệ giữa họ càng giống như Viên Phi Phi dẫn dắt hẳn.

Nàng luôn luôn đi ở phía trước hẳn rất xa.

Trương Bình về đến nhà, về đến gian phòng của Viên Phi Phi, ngồi bên mé giường cúi đầu.

Hắn cuối cùng hoàn toàn triệt để thừa nhận, hẳn đã bắt đầu nhớ nàng.

Và thế là trong những ngày kế tiếp, Trương Bình mỗi ngày đều ra ngoài đi tìm Viên Phi Phi, gần như đem nguyên một thành Kỳ Thủy lật tung lên một phen.

Nhưng vẫn vô hiệu.

Hắn đã đi hỏi Bùi Vân, khi ấy Bùi Vân đang còn ngồi trong phòng đọc sách. Trương Bình lấy ra một tờ giấy, viết rõ lý do hẳn tới, rồi trông thấy sắc mặt của Bùi Vân tái đi trong chớp mắt.

Sau đó Bùi Vân nói với hẳn, hẳn ta không biết Viên Phi Phi ở chỗ nào.

Trương Bình không tin. Hẳn còn định hỏi hẳn ta thêm điều gì đó, nhưng Bùi Vân đã kêu người tiễn khách.

Trương Bình lại tìm thêm vài ngày nữa.

Hắn tìm khắp vùng phía ngoài thành của thành Kỳ Thủy một phen, ngoài ra còn có khu vực núi rừng gần đó. Vào núi không thể đi trong vòng một ngày, hẳn sợ nếu như Viên Phi Phi về sẽ bị lỡ nhau, để lại một lá thư ở nhà.

Khi hăn khắp người phong trần trở về, thư đã phủ bụi.

Một tháng qua đi.

Trong một tháng này, Trương Bình chưa ngủ được một giấc nào đàng hoàng. Mỗi khi đêm đến, hăn nằm trên giường, làm cách nào cũng không nhắm mắt lại được. Hễ cứ nhắm mắt lại, hăn sẽ nhớ đến Viên Phi Phi cái đêm hôm ấy.

Nhớ đến ba ly rượu của nàng, nhớ đến chiếc khăn trùm đầu màu đỏ của nàng, còn có khuôn mặt kiều diễm đến gần như tà mị của nàng.

Trong căn phòng tối đen, Trương Bình đứng dậy, đẩy cửa phòng ra, liền trông thấy mảnh trăng non giống như lưỡi liềm ở phía chân trời. Một nhọc bao ngày, cộng thêm lo lắng chất chồng trong lòng, cuối cùng làm cho Trương Bình trong gió đêm bắt đầu ho khan.

Hăn lấy tay che miệng, cố sức đè cơn ho xuống.

Khi ngẩng đầu lên một lần nữa, vầng trăng non vẫn cong cong như cũ, giống như đang cười.

Trương Bình lại đi tìm Bùi Vân thêm một lần, Bùi Vân nhìn hăn, nói: “Trương Bình, nếu nàng mà chịu nói hành tung của nàng cho chỉ một người biết, thì người đó sẽ chính là ông.”

Trương Bình không tin, hăn bám lấy bả vai của Bùi Vân, bám cho đến khi cả hăn và Bùi Vân cùng nhau run lên.

Trương Bình nhìn Bùi Vân chăm chăm, hăn há miệng, ú ớ một tràng gì đó. Bùi Vân tuy nghe không hiểu, nhưng âm thanh của Trương Bình làm cho đáy lòng hăn ta cảm thấy thê lương.

Dường như những tiếng ú ớ què cụt kia, nói về hết những con người thế gian không thể nhìn thấy, và những điều không thể van cầu.

Sau cùng, Trương Bình vẫn là rời khỏi Kim Lô.

Trên đường về, có người cản đường hẳn. Hẳn nhận ra đó là hoa nương của Kim Lô, cũng là một người bạn của Viên Phi Phi ——Lăng Hoa.

Trương Bình đứng bất động trước mặt nàng ta.

Lăng Hoa cười một tiếng, nói: “Ông đừng nhìn ta như thế, giống như ta là cọng rơm cứu mạng của ông không bằng.”

Trương Bình nhắc tay, lại nhớ ra nàng ta sẽ xem không hiểu ý của mình, đành buông xuống.

Lăng Hoa đi thẳng vào đề, nói: “Nàng đi rồi, không ai biết nàng đi đâu.”

Trương Bình nhìn nàng ta.

Lăng Hoa nói: “Ông chắc có rất nhiều điều muốn hỏi, nhưng không hỏi được. Nhưng đừng lo, bởi vì những gì ông muốn hỏi, ta đều biết hết thảy.” Nàng ta bước lên vài bước, đến bên người Trương Bình, ngược đầu nhìn hẳn, nói: “Ông đi theo ta.”

Lăng Hoa đem Trương Bình đến một quán rượu nhỏ, trong quán rượu chỉ có hai ba người. Lăng Hoa đến một chỗ bên cửa sổ ngồi, vừa ngó ra ngoài, vừa nói với Trương Bình: “Ông biết không, trước đây, bọn ta thường hay uống rượu ở chỗ này.”

Trương Bình rất yên lặng ngồi phía đối diện.

Lăng Hoa quay đầu lại nhìn Trương Bình, nói: “Ông tìm nàng bao lâu rồi.”

Trương Bình nhắc tay, chấm nước trà trong ly, vẽ một gạch xuống mặt bàn.

“Một tháng rồi à.....” Lăng Hoa nhìn con số một trên mặt bàn đang từ từ mờ đi, biến mất.

Lăng Hoa lấy từ trong người ra một tờ giấy tuyên đã được gấp lại, để xuống mặt bàn, nói với Trương Bình: “Ta tìm ông, là vì lúc trước khi đi nàng có đến tìm ta, bảo ta đem thứ này đưa cho ông.”

Trương Bình cầm lên.

Đó là một trang giấy cũ kỹ, gấp làm bốn, thoạt nhìn giống như đã được giữ như vậy rất lâu rồi. Hấn cầm tờ giấy trong tay, cảm thấy có một thứ cảm giác không biết sao rất quen thuộc.

Trương Bình mở tờ giấy ra, bên trong có một chữ, hai nét bút —“thập” (十)

Ông chủ, cha ta từng nói với ta ‘Không tha cho con đường trước mặt, không để cho dao ở sau lưng.’ Cho nên, dù hiện giờ không được cũng đành, nhưng không cần biết bao lâu, ta tuyệt đối sẽ không quên hấn, cũng tuyệt đối không tha cho hấn.

Thời hạn mười năm, trước đó, không thể động thủ.

Ta hứa.

“Nàng gửi gắm nhờ ta đưa giấy cho ông, chuyển thêm một câu.” Lăng Hoa nói.

Trương Bình ngẩng đầu, Lăng Hoa nói với hấn: “Nàng nói —‘Không đợi được tới mười năm rồi, xin lỗi.’”

Trương Bình vẫn cứ nhìn Lăng Hoa, Lăng Hoa gật đầu, băng quơ bảo: “À, nàng đem cái kẻ tên Lưu Tứ giết rồi. Vào một tháng trước, xác chôn chỗ gò mả ngoài thành. Giết xong nàng đi mất.”

Nàng vẫn còn nhớ.

Trương Bình lặng lẽ ôn lại, đã qua bảy năm rồi nhỉ. Ban sơ nàng nói dù thế nào cũng phải trả thù, Trương Bình không nghĩ nàng tuổi mới nhiều đó mà đi thù hận như vậy, liền lập một giao ước mười năm.

Hắn vốn nghĩ, Viên Phi Phi tuổi còn nhỏ, chút ân oán kia có lẽ qua một thời gian sẽ quên hết, nhưng hắn đã lầm.

Nàng mỗi một lần băng quơ hứa hẹn, có lẽ nghe thì kỳ lạ, nhưng đều là nghiêm túc hết thảy.

Những ân thù đó, nàng đều nhớ hết thảy.

Nàng là một con người cố chấp hơn thoạt nhìn.

Trương Bình cầm tờ giấy kia, về đến nhà.

Hắn đóng cổng lại, dưới ánh chiều tà đỏ rực như lửa của mặt trời đang lặn, hắn lặng lẽ nhìn quanh sân.

Bên góc tường chất đống những phế liệu sắt, trong đó có tạp nham đủ loại. Cách đống phế liệu không xa là một cái giếng, nước trong giếng mang chút vị đắng nhàn nhạt. Mé sân bên phải có một cây cổ thụ tuổi đã đếm không xuể, dưới gốc cây là hai chiếc sạp đá.

Mỗi một vật như vậy, Trương Bình đều rất quen thuộc. Nhưng khi những vật này gom lại ở một nơi, gộp thành một cái sân, hắn đã có chút lạ lẫm.

Trương Bình ngẩng đầu lên, nhìn bầu trời đang đỏ rực rỡ, hẳn muốn hỏi nó ——

Đứa trẻ nhà ta đi đâu rồi.

Nhưng hẳn nói không nên lời.

Cho dù nói được, ông trời cũng sẽ không đáp lại.

NGƯỜI Ở NƠI TỊCH LẶNG

Twentine

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 56: Một Vòng Luân Hồi

Thời gian trôi qua không nhanh không chậm.

Chí ít là Trương Bình cảm thấy như vậy.

Nửa năm sau khi Viên Phi Phi rời đi, Trương Bình không còn tìm kiếm nàng nữa. Cuộc sống của hắn khôi phục lại như trước đây, mặt trời lên làm lụng, mặt trời xuống nghỉ ngơi.

Ban mai, Trương Bình từ trong mơ mở mắt ra, nằm trên giường một chập, sau đó dậy mặc quần áo, đến bên lu nước ngoài sân, tùy tiện rửa ráy một chút. Sau đó nữa thì ăn sáng, ăn xong bữa sáng thì vào lò rèn luyện sắt.

Tuy vậy, thời gian sau này, Trương Bình cũng không còn luyện sắt nhiều như trước. Bởi vì hắn phát hiện, chi tiêu của hắn thực tại quá khiếm tốn, trước đây phải nuôi nấng Viên Phi Phi, hắn mỗi ngày lo nghĩ cách để kiếm tiền như thế nào, cho nàng đến thư viện, mua áo quần cho nàng mặc, cơm nước cho nàng ăn.

Bây giờ Viên Phi Phi đi rồi, trừ cơm ăn hàng ngày ra, Trương Bình hầu như không tìm ra chỗ nào để có thể tiêu tiền.

Cho nên mỗi ngày hắn có từng mảng từng mảng thời gian nhàn rỗi rất lớn.

Trương Bình cứ ráng nhớ lại, không phải nhớ về Viên Phi Phi, mà là nhớ về khoảng thời gian sớm hơn nữa, lúc hắn còn chưa gặp Viên Phi Phi.

Khi ấy mỗi ngày hắn làm những gì, cứ sao bây giờ ngày tháng lại khó qua đến như vậy.

Nhưng Trương Bình luôn cảm thấy, bản thân hắn sẽ cầm cự được.

Thời gian sẽ mài mòn hết thảy, sẽ có một ngày, mọi việc sẽ khôi phục lại như cũ.

Chỉ là, có đôi khi, hắn vẫn ngẫu nhiên nhớ đến nàng.

Đó là một thói quen đã nhập vào xương tuỷ.

Lúc ra ngoài mua trà, từ tiệm trà đi ra, hắn không khỏi mất tự chủ mà ghé ngang qua Điền Tố Phường, thậm chí có đôi lần, hắn đã mua bánh về tới nhà, rồi mới hoàn hồn nhận ra mình đi làm chõ.

Sau đó về đến nhà, hắn đặt bánh ở trên bàn, tiếp tục đi làm việc của mình. Thế nhưng khi hắn vô ý quay qua, trông thấy thứ ấy nằm trên bàn, trái tim liền giống như bị ai đó bóp thật chặt. Hắn không thích ăn đồ ngọt, chỉ có thể đem bánh vứt đi.

Khi làm cơm, Trương Bình vốn định làm màn thầu, nhưng làm một hồi, sẽ tự dừng biến thành những sợi mì. Hắn đứng trong bếp, cúi đầu nhìn tô mì ấy. Vài dải nắng lọt qua cửa sổ, một lớp bụi mỏng đang bay trong không trung.

Hắn cứ đứng nhìn cho đến khi mì vón lại thành một cục, mới cầm đũa lên ăn.

Mỗi lúc như vậy, Trương Bình sẽ có cảm giác bản thân hơi đáng buồn.

Hắn đã từng hỏi lòng, có hận nàng không.

Nhưng câu trả lời là không.

Hắn vốn đã không biết như thế nào để hận.

Giao thừa của năm đầu tiên sau khi Viên Phi Phi đi, Bùi Vân tới. Trương Bình hỏi hắn ta vì sao không ở nhà đón giao thừa, Bùi Vân chỉ thản nhiên bảo, ở nhà đón cũng chỉ có mỗi một mình.

Trương Bình mời hắn vào trong nhà, Bùi Vân đem thức ăn và rượu dành cho dịp Tết để một bên, vừa ngẩng đầu thì thấy trên bàn có hai cái bát và hai đôi đũa. Hắn hơi khựng lại, quay đầu nhìn Trương Bình.

Trương Bình không nói gì, Bùi Vân cũng không mở miệng hỏi, chỉ ngồi xuống cùng ăn bữa cơm với Trương Bình.

Hai người bọn họ không nói chi nhiều, rất yên lặng đem một bữa cơm tất niên ăn xong, rồi Bùi Vân ra về.

Đó là năm thứ nhất, những năm thứ hai, thứ ba sau đó, Bùi Vân y như cũ, mỗi năm đều ghé.

Cuối cùng, Trương Bình hỏi hắn, vì sao khiên trì như thế.

Khi ấy Bùi Vân đã hai mươi tuổi rồi, trong mấy năm qua, hắn đã thu xếp mọi việc của Kim Lôu rất tốt, cách thức làm ăn đã dần dần nắm bắt rất thông thạo.

Chỉ là, trên người hắn vẫn mang một chút khí chất thư sinh như cũ, mỗi một cái giơ tay nhắc chân, đều ôn nhu nho nhã, lơ đãng nhẹ nhàng.

Trương Bình viết nghi vấn của mình ra giấy, đưa cho Bùi Vân xem. Bùi Vân cúi đầu ngó thoáng qua, sau đó cười nhạt nói:

“Ngày ấy ta đã nói rồi, sẽ cùng nàng hiếu thuận với ông. Tuy hiện giờ nàng không có ở đây, nhưng ta cũng không thể không giữ lời.”

Trương Bình gật gật đầu.

Cứ như vậy, Bùi Vân một lần nối tiếp một lần đến, cùng Trương Bình đón giao thừa.

Lại một ngày đông.

Trên đường về nhà, Trương Bình nhặt được một con mèo.

Con mèo con đó còn chưa đầy tháng, là một con mèo tam thể, lúc Trương Bình trông thấy nó, nó đang rúc mình trong góc tường nửa sống nửa chết. Trương Bình lấy hai ngón tay nhấc nó lên, mèo con vừa vạ mình vừa vươn móng vuốt, nhưng sức của nó yếu ớt đến đáng thương.

Khi ấy trời đã tối, Trương Bình nương theo ánh trăng, nhìn con mèo con đang giương nanh múa vuốt với hăn, bỗng thấy vui vui.

Trương Bình đem con mèo về nhà.

Trước tiên hăn dứt cơm cho con mèo ăn, mèo còn quá nhỏ, không nhai thịt được, Trương Bình đành đem mọi thứ nghiền nát, chan một ít nước canh ấm cho nó ăn. Đợi nó ăn xong, hăn lấy một thau nước, con mèo dường như vô cùng sợ hãi, nhất định không chịu vô, Trương Bình lấy một bàn tay ôm trọn lấy nó, tắm rửa cho nó sạch sẽ, rồi lại xử lý những vết thương trên người nó.

Dày vò một hồi, con mèo con ấy đã mệt nhoài đến độ cuộn mình thành một cục. Trương Bình đem nó đặt vô giường, sau đó cứ nhìn nó mãi.

Giống nhau quá đi mất.

Khi đó Viên Phi Phi đã ra đi được năm năm.

Từ lúc ban đầu lo lắng, rồi sau đó dần dần quen đi, cho đến hiện giờ, Trương Bình đã không còn thường xuyên nghĩ đến nàng nữa.

Thậm chí có lúc, khi hấn bất chợt nghĩ đến cái tên kia, sẽ có một loại cảm giác hoảng hốt rất kỳ diệu. Năm tháng đã trôi qua lâu như thế, hấn đã dần dần không nhớ nổi diện mạo của Viên Phi Phi nữa.

Viên Phi Phi xuất hiện nhiều nhất, thường là trong những giấc mơ của Trương Bình.

Trong mộng cảnh, Viên Phi Phi cũng chỉ là một hình bóng nhạt nhoà, đứng trước mặt của hấn, hấn tuy nhìn không rõ dung mạo của nàng, nhưng có cảm giác là nàng luôn mỉm cười.

Giờ đây nhìn chú mèo con này, đang cuộn mình thành một cục, vùi mình trong chăn ngủ say, Trương Bình mang một cảm giác như thời gian đã trôi ngược lại.

Năm ấy, nàng cũng rất nhỏ bé.

Lần đầu tiên trông thấy Viên Phi Phi, nàng còn chưa cao được tới nửa người hấn. Lúc tắm cho nàng, nàng còn ngồi trong bồn nghịch nước.

Trương Bình thường bế bổng nàng giơ lên trong không trung, nàng cười la óm tỏi.

Không biết hấn nghĩ sao, Trương Bình lại đem con mèo kia giữ lại trong nhà.

Mèo con sợ người lạ, sáng hôm sau lúc tỉnh dậy, chạy trốn loạn lên ở trong phòng. Trương Bình sợ nó xông mất, đóng hết cửa sổ lại, sau đó nhìn con mèo ấy thu mình trong góc giường nanh múa vuốt với hấn.

Trương Bình ngồi xổm xuống một cách thoải mái trước mặt mèo con, lấy ngón tay khều khều nó.

Mèo con giương móng ra, cào một phát lên ngón tay của Trương Bình.

Trương Bình bất động.

Qua một lúc, con mèo mệt rồi, nằm bò ra đất. Trương Bình đem đến một bát nước đầy, đặt trước mặt mèo con, nó thò đầu ra liếm từng chút một.

Nhốt mùi mấy ngày trời, mèo con cuối cùng nhận nhà.

Con mèo ấy không quẩn người, thường ngày sẽ quanh quẩn ngoài sân. Trương Bình làm cho nó vài cuộn len để chơi, lâu lâu trêu nó.

Thời gian cứ như vậy từng ngày từng ngày, từng năm từng năm trôi qua.

Hắn chưa bao giờ nghĩ đến, Viên Phi Phi đã từng quay về.

Cả thầy là ba lần, đều vào ngày dỡ của Mã Bán Tiên.

Nhưng Viên Phi Phi chỉ ở bên ngoài thành thăm mộ của Mã Bán Tiên chứ không vào trong thành. Duy có một lần, lúc Viên Phi Phi đã đi được năm năm, nàng không chỉ quay về, mà còn vào tận trong thành Kỳ Thủy.

Bởi vì Lăng Hoa.

Lăng Hoa bị bệnh. Nhiễm phải bệnh nghề nghiệp. Mới đầu thân thể nổi ban đỏ, nàng ta không để ý, chỉ nói là dính phải tên khách nào không sạch sẽ hay chi đó. Nhưng mấy tháng sau, bệnh tình bạo phát, trong vòng vài ngày, nàng ta ngã gục.

Kim Lôu thay nàng ta mời thầy thuốc giỏi nhất trong thành, ra ra vào vào khám bệnh rất lâu, kê thử bảy tám thang thuốc để chữa trị, rốt cuộc nói cái gì chỉ có thể trông vào ý trời.

Lăng Hoa đuổi hết tất cả mọi người đi, giữ lại mỗi tên đầy tớ câm Tiểu Đậu Nha trong phòng săn sóc.

Có một lần, từ trong mơ tỉnh lại, nàng ta chợt hỏi Tiểu Đậ Nha hôm nay là mừng mấy rồi. Tiểu Đậ Nha ra hiệu cho nàng ta xong, Lăng Hoa lẩm bẩm: “Cũng sắp rồi.....”

Tiểu Đậ Nha không hiểu, Lăng Hoa cũng không giải thích gì với hần ta, chỉ bảo hần ta đợi đến mấy ngày cuối tháng, mỗi ngày chạy tới khu rừng ngay ngoài thành đứng đợi, nếu gặp được Viên Phi Phi thì đem nàng về.

Lần đó, Tiểu Đậ Nha thực sự đợi thấy được Viên Phi Phi.

Trong rừng cây, Viên Phi Phi ngồi trước năm mộ của Mã Bán Tiên, trong tay xách một bình rượu, tùy tiện uống một ngụm, rưới một ngụm. Nàng đã được hai mươi một tuổi, mặc quần áo của đàn ông, thân hình thon dài, mặt mày chững chạc.

Cách nơi nàng ngồi không xa, còn có một người đàn ông, mặt mũi bình rất bình thường, một đôi mắt trũng sâu trông hơi lơ đãng, dưới cằm có râu. Dáng người không dũng mãnh, nhưng cũng khoẻ khoắn dẻo dai. Hần mặc một bộ quần áo vạt ngắn, lưng quần cột rất chặt, tay áo xắn lên, ngồi xổm một bên ngó Viên Phi Phi.

Người đàn ông đó chính là Tám Chó.

Tiểu Đậ Nha len lén từ trong rừng lần mò qua, còn chưa kịp đến gần, Tám Chó đã lên tiếng.

“Đi ra.”

Viên Phi Phi ngáp một cái, tiếp tục uống rượu.

Tiểu Đậ Nha đi ra từ trong rừng cây, đứng trước mặt Viên Phi Phi, Viên Phi Phi đã ngà ngà say, mắt lim dim nhìn Tiểu Đậ Nha, sau đó cười cười, bảo:

“Ta còn đang bảo sao hôm qua mí mắt giựt như điên, hôm nay quá nhiên đụng phải cổ nhân.”

Tiểu Đậ Nha quỳ xuống trước mặt Viên Phi Phi, dùng tay viết chữ trên mặt đất.

Trời đã vào thu, mặt đất đã chai cứng, ngón tay của Tiểu Đậ Nha phải dùng sức để viết, sợ viết chưa kịp xong Viên Phi Phi đã đi mất, đầu ngón tay bị mài rách cả một lớp da.

Viên Phi Phi nhìn mấy câu, nói: “Biết rồi, đêm nay sẽ ghé.”

Tiểu Đậ Nha đập đầu liên tục mấy cái, ra về.

Tiểu Đậ Nha đi rồi, Viên Phi Phi đảo mắt, bắt gặp Tám Chó đang nhìn nàng.

“Người muốn quay về?”

Viên Phi Phi nói: “Lãng Hoa bệnh rồi.”

Tám Chó cười lạnh một tiếng, “Là vì cái đó?”

Viên Phi Phi lười biếng ngồi lại chỗ cũ, tiếp tục uống rượu. Tám Chó nói: “Người hãy rảnh một chút, năm nào cũng quay lại.”

Viên Phi Phi nói: “Đó là đi thăm mộ.”

Tám Chó: “VẬY sao.”

Viên Phi Phi lại rưới một ít rượu xuống năm mộ.

Tám Chó nói: “Công việc làm ăn của người đều là ở ngoại tỉnh, về đây làm gì.”

Viên Phi Phi: “Đã nói là thăm mộ.”

Tám Chó quay đầu đi.

Viên Phi Phi uống rượu xong, đứng dậy từ dưới đất, đi ngang qua Tám Chó, xoắn cổ áo của hắn lên, thấp giọng nói: “Người muốn đi đâu ta không cần biết.”

Nói xong, nàng buông tay, để lại Tám Chó đã xanh mặt, tự mình đi ra khỏi cánh rừng.

Đêm hôm ấy, Viên Phi Phi đến trước giường của Lăng Hoa, Lăng Hoa đã bệnh rất nặng, da thịt trên người thối rữa hơn nửa, mùi hôi thối trong căn phòng cực kỳ khó ngửi. Lăng Hoa nhìn Viên Phi Phi, cười cười, thì thào: “Phi Phi, ta sắp chết rồi.....”

Viên Phi Phi “Ồ” một tiếng, Lăng Hoa khanh khách nói: “Người cũng không đỡ ta một chút, nào có ai đối xử với bệnh nhân như vậy.”

Viên Phi Phi nhìn vào đôi mắt của Lăng Hoa, Lăng Hoa giờ đây đã vô cùng tiều tụy, khoé mắt đã mang những nếp nhăn, nhưng cặp mắt đào hoa kia dưới tình hình như thế, vẫn chan chứa tình cảm như cũ.

Đêm yên ắng vô cùng, hơi thở của Lăng Hoa mang chút nhọc nhằn, trong căn phòng vắng lặng nghe rất rõ rệt.

“Đi không.” Viên Phi Phi lẳng lẳng nói, “Ta mang người đi.”

Lăng Hoa im lặng một lúc, bỗng nhiên bật cười. Nàng ta cười rất khó khăn, vừa cười vừa thở hổn hển nói: “Ranh con thối, người đừng trêu ta.”

Viên Phi Phi đứng bên mép giường, không nói gì.

Lăng Hoa cười mãi cười mãi rồi bật khóc.

“Ta sẽ không đi, ta chỉ muốn chết ở đây. Ta gọi người tới, chỉ là muốn gặp lại người một lần.”

Viên Phi Phi nói: “Biết rồi.”

Lăng Hoa nói: “Phi Phi, ta muốn cầu người một việc.”

Viên Phi Phi: “Việc gì.”

Lăng Hoa: “Người ở lại thêm vài ngày, hoa nương chết đi sẽ bị vứt vào khu gò mả ở ngoài thành, ta không muốn đi.”

Viên Phi Phi: “Được, ta sẽ chôn người ở một nơi phong thủy thật tốt.”

“Không.” Lăng Hoa quay đầu lại, đôi mắt to trừng trừng nhìn Viên Phi Phi, “Ta muốn ở lại đây. Phi Phi, đợi ta chết rồi, người lén đem chôn ta trong hoa viên của Bùi phủ, được không.”

Viên Phi Phi không nói gì, Lăng Hoa thò một tay từ trong chăn ra, trên mu bàn tay là da thịt thối rữa. Nàng ta nắm lấy tay áo của Viên Phi Phi, “Ta chỉ cầu người một việc này, người hứa với ta đi.”

Viên Phi Phi cúi đầu nhìn tay của nàng ta, nói: “Được.”

Có vậy Lăng Hoa mới buông tay.

Sau khi Viên Phi Phi đi rồi, Lăng Hoa gọi Tiểu Đậ Nha vào, rỉ tai hẳn vài câu, Tiểu Đậ Nha gật gật đầu, ra khỏi phòng.

Lập tức ngay sau đó, Lăng Hoa vung vẩy từ trong giường ngồi dậy, lết đến trước bàn trang điểm, nàng ta không nhìn vào trong gương, trực tiếp run rẩy mở hộp hoá trang ra, còn chưa kịp lấy một tờ son môi, cửa phòng đã bật mở.

Bùi Vân mới từ trong mơ bị Tiểu Đậ Nha gọi dậy, hẳn còn chưa kịp mang giày, đã chạy thẳng tới đây.

“Người thấy nàng thật sao?” Bùi Vân sai bước đến trước mặt Lăng Hoa, nắm chặt lấy cổ tay của nàng ta. “Người thật đã trông thấy? Nàng đã quay về?”

Lăng Hoa bị hấn nắm đến đau đớn, trên mặt vẫn mang nụ cười.

Bùi Vân thần sắc gần như điên cuồng.

“Người nói mau! Nàng có phải đã về rồi, có phải đã về rồi ——!?”

Lăng Hoa lắc đầu, khẽ hé môi nói: “Không, ta gạt người.”

Bùi Vân sững người, hấn lùi ra sau mấy bước, thở gấp liền mấy hơi, muốn nói gì đó, nhưng đã không còn chút sức lực. Cuối cùng chỉ bảo: “Không có lần sau.” Nói xong, hấn đi nhanh ra khỏi cửa.

Lăng Hoa nhìn theo đôi chân trần của hấn, nói: “Kêu người đem một đôi giày tới đi.”

Bóng lưng của Bùi Vân thê lương, không ngừng bước, cũng không biết có nghe được hay không.

Trong đêm ấy, Lăng Hoa chết.

Nàng ta một tay chống mặt, chỉ giống như đang ngồi nghỉ ngơi bên bàn trang điểm.

Viên Phi Phi đợi ở ngoài thành, đem xác của Lăng Hoa lượm về lại. Sau đó nương theo bóng đêm, cùng với Tám Chó, lén lút đem Lăng Hoa chôn trong hậu viện của Bùi phủ.

Viên Phi Phi nói với Tám Chó: “Người biết không, lần đầu tiên ta trông thấy Lăng Hoa, chính là ở nơi này.”

Tám Chó “Ừ” một tiếng.

Viên Phi Phi ngó bốn phía, hoa viên này vẫn không có thay đổi gì mấy. Bùi Vân dường như là một người thủ cựu(1), những hòn non bộ, khóm hoa, mái đình của năm xưa, giờ đây vẫn y như cũ.

(1) người canh giữ những vật cũ.

Nàng ngược đầu lên, từ dưới hoa viên nhìn lên mé bên kia, sẽ bắt gặp ngay cửa sổ của phòng Bùi Vân.

Mười hai năm trước, có một tiểu cô nương vừa bán thân vào Kim Lô. Nàng ta ngẫu nhiên trông thấy bà chủ dắt cậu con trai của mình, từ trong phòng đi ngang qua. Bé trai ấy trông thấy một ngọn cây non vừa nảy mầm, mỉm cười đọc một câu “Thì nhân bất thức lãng vân mộc, trực đắc lãng vân thủy đạo cao,” (2) tiểu cô nương nghe không hiểu ý nghĩa của câu thơ, chỉ đem câu thơ nhớ thật kỹ.

Đến khi hoa nương được chia danh hiệu, nàng ta đứng dậy nói với giáo nương, ta muốn được gọi là Lãng Vân. Giáo nương nói cái tên này nghe quá cứng rắn, không tốt, tiểu cô nương nói, vậy kêu Lãng Hoa được rồi.

Cậu chủ nhỏ sinh bệnh, tin tức truyền lên nhà trên, tiểu cô nương thừa lúc giáo nương không chú ý, len lén chạy đến hậu viện của Bùi phủ, đứng trong sân lớn tiếng ca hát, muốn dỗ cho hẳn vui, chẳng qua kết quả không được tốt. Nàng ta hiểu ra, hoa viên ở phía sau không thể tùy tiện vào.

Nhưng nàng ta cũng biết thêm một điều, có một bé gái, không những có thể vào nơi đó, mà còn có thể ở lại bao lâu tùy ý. Đầu óc của nàng ta trưởng thành sớm, đã hiểu được đạo lý trong điều này. Đợi đến khi bé gái kia hỏi nàng ta, nàng ta liền nói, người ở trong tim nàng ta, coi như đã chết rồi.

Cả một đời này, ước mơ lớn nhất của nàng ta, là được bước chân vào trong hoa viên đó.

Nếu như lúc còn sống không thể, vậy đợi khi chết rồi cũng tốt.

Người từ nơi nào bắt đầu, thì cũng từ nơi đó kết thúc. Viên Phi Phi trong lòng nghĩ, vậy cũng tốt.

Như thế này cũng tốt.

Để giống như có một vòng luân hồi.

(2) Câu thơ mang tên của Lăng Hoa đã giải thích trong

Bệnh của Lăng Hoa có lẽ là là bệnh giang mai.

An ninh của hậu viện Kim Lôu tệ thật, giữa đêm có người đột nhập được vào với một cái xác chôn giữa vườn mà Dương Lập đi chết dẫm ở xó nào rồi không hay biết gì cả?? LOL

NGƯỜI Ở NƠI TỊCH LẶNG

Twentine

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 57: Ta Muốn Quay Về

Bất kể là trong cuộc đời Viên Phi Phi đã từng xuất hiện bao nhiêu người đàn ông, Tám Chó luôn cảm thấy, hắn mới là người hiểu nàng nhất.

Nếu không, cái ngày nàng muốn bỏ đi, hắn sẽ không tìm được nàng.

Tám Chó sẽ nhớ mãi ngày hôm đó.

Từ lúc Viên Phi Phi giết Lưu Tứ, hắn đã biết sẽ có ngày này. Viên Phi Phi là một con sói mắt trắng, một đoá lục bình trôi, nàng không thể nào vĩnh viễn ở yên một chỗ, hắn vẫn luôn vững tin vào điều này.

Ngay sau khi Viên Phi Phi giết xong Lưu Tứ, Tám Chó liền biết, ngày nàng ra đi sẽ không còn xa.

Tám Chó đã lăn lộn trong thành Kỳ Thủy mười tám năm trời, trong trong ngoài ngoài đã nếm đủ hết, hắn đã từng trộm lá bạc của nhà giàu quyền thế, cũng đã từng giành cơm với đám chó dại ven đường, quá nhiều lạnh nhạt của thói đời đã làm cho linh hồn của hắn trở nên lạnh lùng chai đá.

Giống như hầu hết tất cả mọi kẻ ăn xin ở trên đời này.

Nhưng hắn lại không giống như bọn họ.

Bởi vì Viên Phi Phi.

Kỳ thực, trong mười tám năm Tám Chó và Viên Phi Phi quen biết nhau, bọn họ hoàn toàn không có một mối quan hệ thân thiết gì cho lắm, Viên Phi Phi trong lòng của Tám Chó, giống như là một thứ tượng trưng — tượng trưng cho một nội tâm không vương bận, và một hướng đi tuyệt đối không lùi bước.

Nàng sẽ không lùi bước, cũng sẽ không sợ hãi, không có bất kỳ điều gì có thể trói buộc nàng.

Nàng không giàu sang, cũng không có quyền thế, thật ra bọn họ đều cùng ở trong một vũng bùn.

Nhưng Viên Phi Phi vĩnh viễn sẽ không đắm chìm trong đó.

Hôm ấy, hấn đánh cuộc ở cửa thành đổi được lấy nàng — hoặc có thể nói, hấn càng muốn dùng cụm từ “đội được nàng” để hình dung.

Viên Phi Phi vẫn một thân quần áo thiếu niên, nàng chỉ mang trên mình một bọc hành lý nhỏ, cũng không có bao nhiêu của cải, vẫn nhẹ nhàng khoan khoái như thế, dung dăng dung dẻ từ bên kia phố đi một mạch tới, trông thấy Tám Chó, nàng giơ tay chào.

“Ê.”

Sau đó lại từ trước mặt Tám Chó lướt qua.

Thời khắc nàng đi ngang qua người Tám Chó, Tám Chó chợt vươn tay, bắt lấy cổ tay của Viên Phi Phi.

“Ó?” Viên Phi Phi liếc mắt, Tám Chó nhìn nàng, nói: “Người tính đi đâu.”

Viên Phi Phi cười khanh khách hai tiếng, nói: “Sao đoán được vậy, chán quá đi.”

Tám Chó không hỏi coi còn có ai khác biết không, hần đứng trước mặt Viên Phi Phi, nói: “Phi Phi.”

Viên Phi Phi nhìn móng tay của mình chăm chú, năm ngón tay nhìn tới nhìn lui, lơ đãng nói: “Gì.”

Tám Chó bảo: “Ta cùng đi với người.”

Viên Phi Phi vẫn không nhìn hần, nói: “Người có biết ta đi đâu không mà cùng đi.”

Tám Chó nói: “Đi đâu tùy người.”

Viên Phi Phi cuối cùng nhìn hần một cái, Tám Chó đứng trước mặt nàng. Nàng chợt nhớ bản thân mình xưa giờ chưa từng nhìn kỹ Tám Chó, như hiện giờ hần đã rửa mặt, thân hình vừa cao vừa gầy vừa hơi khòm, đứng dưới ánh ban mai, nàng nhìn hồi lâu bỗng nảy sinh một cảm giác xa lạ.

Sau một hồi lâu, Viên Phi Phi nói: “Có thể ta sẽ không quay lại nữa.”

Tám Chó cười lạnh một tiếng, bước tới một bước trước nàng, đi về hướng cổng thành, thời khắc hần xoay người, nói một câu.

“Vậy thì còn gì bằng.”

Sau này, Tám Chó cũng từng nhớ lại. Lúc ấy khi Viên Phi Phi nói câu “có lẽ sẽ không quay lại,” hần đáng lý vốn nên vui mừng, nhưng đàn ông này hần không biết sao lại cười lạnh một tiếng, chính là vì từ đáy lòng mình, hần đã không tin lời của nàng.

Trong mấy năm qua, họ đã làm không ít nghề.

Quang minh chính đại có, trộm gà bắt chó cũng có.

Thời gian ở chung một chỗ với Viên Phi Phi càng lâu, cảm xúc của Tám Chó càng sâu.

Mệnh của Viên Phi Phi không thể nói là may mắn, nhưng tuyệt đối là cứng rắn(1). Sự cứng rắn này ăn sâu vào tất cả mọi mặt. Lúc mới bắt đầu rời nhà đi, những khó khăn họ gặp phải đều không đếm xuể, đã rất nhiều lần Tám Chó cứ tưởng là sẽ không chống đỡ nổi nữa, nhưng Viên Phi Phi bằng cách nào đó, vẫn tiếp tục đi cho đến cùng.

(1) mệnh cứng (Ngạnh mệnh, ngược với bạc mệnh): là mệnh của người luôn sống sót đến cuối cùng.

Tất cả những gì thuộc về nàng, đều ảnh hưởng đến Tám Chó, bao gồm cả sự lạnh nhạt thờ ơ, cùng với quyết tâm tiến bước không sừa.

Cho nên Tám Chó trăm ngàn lần không hiểu được, vì sao một nữ nhân như nàng, lại đi đối với một tên thợ rèn câm tự giam mình trong một xó vườn, nhớ mãi không quên.

Tuy Viên Phi Phi trước giờ không bao giờ nhắc đến, nhưng trong nét mặt ánh nhìn của nàng, Tám Chó cái gì cũng đều trông ra.

Nhưng hẳn không lo lắng quá mức, nhất là sau khi công việc làm ăn của họ đã bước vào quỹ đạo. Bề ngoài của cuộc sống trông rất tốt, có ổn định, cũng có kích thích, chỉ cần Viên Phi Phi muốn, bọn họ có thể bình an vô sự, cũng có thể gian nan đẫm máu.

Cũng như vậy, chỉ cần Viên Phi Phi muốn, tùy thời đều có thể rời đi.

Nổi trôi, lưu lã, không chốn dừng chân.

Họ không thiếu tiền tiêu, nhưng vẫn còn lặn ngụp trong vũng bùn.

Tám Chó không để ý, chỉ cần có nàng bên cạnh, hắn sẽ không để ý. Hắn thậm chí còn hưởng thụ cái cảm giác của cuộc sống vùng vẫy trong vũng bùn này. Hắn vốn xưa giờ không đề cao bản thân, bởi vì lần đầu tiên Viên Phi Phi trông thấy hắn, câu đầu tiên nàng nói chính là ——

Quả thực giống như một con chó, cái tên này của người gọi cũng không tệ.

Hắn tình nguyện làm thân chó, chỉ là có đôi khi, hắn sẽ không nhận được mà muốn hỏi nàng.

Người có cảm thấy, tấm thân chó này của ta, trong những năm qua mọc ra chút cốt khí khá hơn xưa chưa.

Hắn cũng đã lên tiếng hỏi rồi, trong một đêm thu. Hắn và Viên Phi Phi đang ngồi trong một căn chòi nhỏ bên con đường núi, Viên Phi Phi dựa lưng vào khung cửa uống rượu, nghe câu hỏi của Tám Chó, nàng bật cười ha ha.

Tám Chó cũng cười theo nàng.

Tám Chó biết, Viên Phi Phi luôn biết rõ tình cảm của hắn.

Lần đầu tiên hắn ở trong một căn phòng chứa củi, vừa kêu tên của nàng, vừa thủ dâm. Viên Phi Phi đẩy cửa bước vào, giây phút vừa trông thấy hắn, đã thoáng sửng sốt.

Nhưng chỉ là thoáng sửng sốt.

Tám Chó kéo quần của mình lên, che chỗ dưới thân đi, trên mặt vẫn còn phủ một lớp mồ hôi mỏng, hắn nhìn Viên Phi Phi, thở hển hển không nói nên lời.

Viên Phi Phi mở rộng cánh cửa của phòng chứa củi ra, nàng khoanh tay dựa vào khung cửa, nhếch mép, nói: “Kêu tên làm gì, nhìn ta là được rồi, tiếp tục đi.”

Ánh trăng trắng như băng xuôi theo cánh cửa rộng mở tiến vào, quán quanh sườn mặt gợn gàng nhưng lạnh lùng của Viên Phi Phi, gió thổi tà áo của nàng bay lên, lẫn trong hương vị của bùn đất và núi rừng, là cảnh phong tình quyến rũ nhất.

Tám Chó nghiêm túc nghe lời, lại tiếp tục động tay. Hắn không kêu tên nàng nữa, chỉ luôn nhìn nàng chăm chú.

Sau đó, bọn họ đối với cái đêm ấy một câu cũng không nhắc đến.

Cũng không hẳn là vì muốn che dấu gì, mà vì chuyện này đối với quan hệ giữa hai người bọn họ, vốn không tính là chi. Dưới cái nhìn của Tám Chó, thì hứng thú của Viên Phi Phi đối với đêm ấy còn không nhiều bằng đối với một món ăn trên mâm cơm.

Trong những ngày sau đó, Tám Chó cũng hay làm như vậy, có đôi lúc hẳn làm nhiều, Viên Phi Phi sẽ cười mắng hắn, nói chớ đến mùa động dục rồi.

Chỉ có một lần, sau khi Tám Chó đã thoải mái thư giãn xong, Viên Phi Phi ngồi xổm xuống trước mặt hắn hỏi hắn.

“Người muốn đến độ như vậy, vì sao không tới hỏi ta.”

Tám Chó vẫn còn đắm chìm trong khoái cảm, thân thể hơi co rút, khuôn mặt hẳn vùi trong đồng rơm, tóc ướt đầm mồ hôi. Hắn xuyên qua cặp mắt朦胧 lung mờ hơi sương, nhìn Viên Phi Phi, giọng nói khàn ráp:

“Không hỏi.....”

“Ha.” Viên Phi Phi cười một tiếng, đứng dậy.

Tám Chó sẽ không hỏi, cũng không muốn hỏi.

Bởi vì có một số sự việc, hỏi cũng uổng công, hỏi xong không bằng không hỏi.

Họ trôi dạt bên ngoài, lưu lạc bốn phương, bọn họ đều dần dần trưởng thành.

Viên Phi Phi vốn rất đẹp, chỉ ít trong mắt của Tám Chó, hẳn chưa từng thấy qua người con gái nào lôi cuốn hơn, cho dù là Lăng hoa cũng không bằng. Tám Chó trở nên khá trầm lặng, luôn lặng lẽ đi theo sau Viên Phi Phi, hẳn hiểu nàng quá rõ, có rất nhiều khi Viên Phi Phi không cần mở miệng, Tám Chó đã biết nàng cần gì.

Có một hôm, bọn họ đi ngang qua một dãy núi, Viên Phi Phi muốn leo lên đỉnh núi. Tám Chó leo lên theo nàng, đứng bên vách núi, Viên Phi Phi ngồi trên một tảng đá, dõi nhìn rặng núi ở xa xa, nàng bỗng nhiên hỏi hẳn:

“Tám Chó, người nói xem đám núi kia, trăm ngàn năm nay cắm trên một mảnh đất, có cảm thấy buồn chán không.”

Tám Chó đứng sau lưng Viên Phi Phi, nói: “Có.”

Viên Phi Phi bảo: “Người làm sao biết”

Tám Chó nói: “Chỉ đứng có một chỗ, dĩ nhiên sẽ buồn chán.”

Viên Phi Phi cười cười, bảo: “Hoặc có lẽ, đó là nơi chúng chọn để dừng chân thì sao.”

Tám Chó nghe thấy câu này, trong lòng chột run lên vô cớ, hẳn như hiểu rõ rành rành một điều gì đó, không thể không cãi lại với nàng.

“Làm gì có chỗ nào để dừng chân, bất kể là người hay là núi, đều không cần chỗ nào để dừng chân cả.”

Viên Phi Phi liếc mắt qua nhìn hắn một cái, nói: “Không cần?”

Tám Chó: “Không cần.”

Viên Phi Phi cười một tiếng, quay đi, không nói gì. Tám Chó trông theo bóng lưng của nàng, chợt cảm thấy không cam lòng, hắn lại nói: “Người không cần nơi dừng chân, giống như ta chẳng hạn, trôi dạt nửa đời người, cũng không cảm thấy có gì không tốt.”

Viên Phi Phi duỗi lưng một cái, xoay người đi xuống núi, lúc đi ngang qua người Tám Chó, nàng ngáp một cái bảo: “Người không cảm thấy không tốt, là vì chốn dừng chân của người chính là ở đây.”

Chốn dừng chân của người, chính là ta.

Tám Chó bắt đầu hồi hận đã nói thừa một câu nói kia.

Không lâu sau đó, Viên Phi Phi cuối cùng muốn quay về thành Kỳ Thủy.

Nàng vẫn một thân một mình độc lai độc vãng như cũ, ra đi rất dứt khoát, không báo cho ai hay.

Nhưng Tám Chó vẫn giống y chang như bảy năm trước, đứng ở con đường bên núi, đợi thấy được nàng.

Viên Phi Phi vừa cười vừa cất tiếng chào với hắn, nói: “Ê.”

Thời gian tựa như trôi ngược lại về trước đó, hết thủy đều y chang nhau. Chỉ là đối với Tám Chó mà nói, khi ấy, là khởi đầu của hắn, mà giờ đây, chính là kết thúc của hắn.

Tám Chó ngăn nàng lại, nói: “Vì sao người muốn quay về.”

Viên Phi Phi nói: “Muốn về thì tự nhiên về thôi.”

Tám Chó nói: “Người bây giờ quay về thì được tích sự gì.”

Viên Phi Phi nói: “Chỉ có những việc được tích sự thì mới có thể làm sao. Trên đời này có bao người, cả đời làm toàn những việc vô tích sự.”

Tám Chó nhìn vẻ mặt bình đạm của Viên Phi Phi mà lòng rối bời.

“Trừ nơi đó ra, lẽ nào không còn bất cứ điều gì làm cho người vương bận sao.”

Viên Phi Phi nhướn mày, nói: “Người muốn làm ta vương bận à.”

Tám Chó không nói nên lời.

Viên Phi Phi khẽ cười một tiếng, vươn tay vỗ vỗ bả vai của Tám Chó, trong những năm qua, Tám Chó đã trở nên săn chắc hơn nhiều, một bàn tay của Viên Phi Phi đã không nắm được hết bả vai của hắn nữa.

“Ta đi đây, người bảo trọng.”

Tám Chó cúi đầu nhìn Viên Phi Phi, thấp giọng nói: “Đã qua bảy năm rồi.”

Viên Phi Phi nói: “Đúng vậy.”

Tám Chó nói: “Đều đã trôi qua lâu như vậy, người còn muốn quay về sao.”

Viên Phi Phi nhìn khu rừng trúc bên sườn núi, nói: “Chính là vì đã bảy năm rồi, cho nên mới quay về.”

Tám Chó nhíu đầu mày, hắn không hiểu.

Viên Phi Phi lại bảo: “Qua mùng bảy tháng sau, số ngày ta bỏ rơi hẳn, sẽ nhiều hơn số ngày ta có được hẳn.”

Gió núi nổi lên, hương trúc ùa tới, những lá trúc hẹp dài phất phới trong không trung.

Tám Chó mãi cho đến khi Viên Phi Phi đã đi xa chỉ còn để lại một cái bóng nhạt mờ, mới hoảng hốt quay đầu, la vói theo: “Viên Phi Phi——! Ta sẽ đợi người ở toà thành này!”

Viên Phi Phi không trả lời, bóng lưng của nàng dần dần mờ khuất sau đám lá thẫm xanh của rừng trúc, trông giống như một bức tranh thuỷ mặc.

Bao nhiêu điều muốn nói trước đó, bao nhiêu cảm tình muốn giải bày, cũng chỉ vì một bóng lưng này, vỡ tan mất dạng.

Mà trên thế gian này lại có bao thứ cảm tình, vì một câu nói, giam giữ một nhân sinh.

NGƯỜI Ở NƠI TỊCH LẶNG

Twentine

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 58: Chữ Tình Nan Giải Nhất

Đó là một quãng đường rất thông dong, Viên Phi Phi cảm thấy như vậy.

Hơn cả lúc rời nhà, đoạn đường về nàng đi càng thêm thuận lợi.

Nàng đứng trước cổng thành Kỳ Thủy, cổng thành bảy năm qua, không có chút gì thay đổi. Viên Phi Phi một vai đeo bọc hành lý, ngược đầu nhìn ba chữ lớn khắc vào đá ở trên cổng thành, trên mặt không mang một chút biểu cảm.

Viên Phi Phi nghĩ trong lòng, cái câu kia nói làm sao nhỉ.

Gần quê lòng yếu mềm hơn, sợ không dám hỏi bên đường một ai? (1)

(1) Câu thơ trong bài thơ “Độ Hán Giang” (Qua Sông Hán) của Tống Chi Vãn đời Đường. Ý bài thơ nói lên tâm trạng người tha hương sau lâu ngày không biết tin tức người nhà, cho nên càng về đến gần quê lòng càng yếu đuối. Xem thêm ở cuối chương.

Dường như không khó lắm.

Viên Phi Phi khẽ cười một tiếng, bước vào thành Kỳ Thủy.

Trong những năm sau khi nàng bỏ đi, nàng không phải chưa bao giờ nghĩ đến tình cảnh ngày trở về. Nàng đã từng tưởng tượng rất nhiều về cảm

giác khi sải bước ngang qua cổng thành. Nhưng khi giờ phút ấy thực sự đến, nàng lại cảm thấy thật ra chẳng có gì ghê gớm.

Đường phố đan xen, hàng quán rậm rạp, có nơi mang cảm giác quen thuộc mơ hồ đối với Viên Phi Phi, cũng có nơi mang cảm giác xa lạ như mới trông thấy lần đầu. Tuy nhiên cho dù là lần đầu đi nữa, nhưng cả một toà thành này, toàn bộ đều mang đến cho nàng một cảm giác xưa cũ thân quen.

Cùng với cảm giác đó, những hương vị xa xưa cũng ùa về —— là say đắm, là cũ nát, là hương vị của nhịp sống rất tầm thường.

Thật ra Viên Phi Phi hoàn toàn không ưa thích hương vị này mấy, nhưng bước chân nàng vẫn không ngừng tiến tới.

Về đến đầu phố Nam, tiệm bán dầu trong ký ức đã không thấy đâu nữa. Thay vào đó, là một tiệm bán trang sức nho nhỏ, mặt tiền của cửa tiệm đã được sửa sang lại, hình dáng ban đầu đã biến mất.

Viên Phi Phi đứng trước cửa tiệm trang sức một hồi, khách ra vào tiệm không nhiều, trước cửa được quét tước rất sạch sẽ.

Nàng xoay đầu, ngắm nhìn cây đào bên đường.

Đã vào thu, trên cây không còn bất cứ một chút vết tích của màu hồng đào nữa, cành chỉ đầy lá khô.

Gió thổi qua, lá trên cây run rẩy, rớt xuống đất.

Viên Phi Phi khẽ hít vào một hơi, cảm giác được mùi hương thoang thoảng ẩm ướt cũ kỹ của lá cây tràn ngập trong khoang mũi.

Sắc trời hơi âm đạm.

Viên Phi Phi vào đến đầu hẻm, gió lạnh không ngừng rít quanh nàng.

Ngay lúc nàng sắp đến trước cổng sân, bước chân chợt dừng lại.

“Ô?” Viên Phi Phi thấp giọng kêu lên, ánh mắt thuận thế nhìn xuống, trông thấy bên chân mình bỗng đâu ra một con mèo hoa.

Viên Phi Phi khẽ cười, chuẩn bị đi tiếp, nhưng con mèo ấy tựa như không chịu nhường đường, cuốn lấy ống quyển của nàng, len la len lại.

“Í, đây là mèo nhà nào.” Viên Phi Phi dừng bước chân, cúi đầu nhìn nó. Nhìn một hồi, nàng cười nhạt, nói: “Cái con mèo này, chủ nhân nhà người nuôi người béo như thế, chạy cũng chạy không nổi nữa.”

Mèo hoa biếng nhác ngáp một cái.

Viên Phi Phi ngược đầu nhìn trời, nói: “Mặt trời sắp xuống núi rồi, người không về nhà sao.”

Mèo hoa quẩn bụng quanh một tảng của Viên Phi Phi, rồi nằm nhoài ra đất.

Viên Phi Phi nói: “Người không về, nhưng mà ta muốn về rồi.”

Con mèo nhắm mắt lại, trông như đang chuẩn bị ngủ.

Con mèo này béo quá đỗi, không còn thấy cổ của nó đâu nữa, lúc cuộn người lại thì trông không khác gì một khối thịt, vô cùng buồn cười. Viên Phi Phi nổi tính nghịch ngợm lên, ngồi xổm xuống, lượm một que cây khô gần đấy, ngón tay cầm một đầu, chợt vào mũi của con mèo.

“Nào nào, ngẩng mặt lên.” Cái que trong tay Viên Phi Phi chợt vào một bên mũi của con mèo hoa, mèo hoa rút người lại, lấy móng vuốt quẹt một phát trước mặt, Viên Phi Phi canh đúng lúc lại rút tay về.

Râu mèo ngộ ngậy, lại chuẩn bị tiếp tục ngủ.

Cái que trong tay của Viên Phi Phi linh hoạt xoay hướng khác, sau đó chọt vào lỗ mũi bên kia.

Con mèo hoa cuối cùng kêu meo lên một tiếng.

“Ha ha ha.” Viên Phi Phi ôm bụng cười, vứt cái que trong tay xuống, hai tay đặt trên đầu gối, nói không lên tiếng: “Vầy mà còn không đi, rốt cuộc là nuôi làm sao mà ra vậy.”

Con mèo hoa nhắm mắt ngủ mất.

Viên Phi Phi vươn một ngón tay gãi gãi trên đỉnh đầu của nó, cái mặt nhỏ của con mèo hoa hơi căng thẳng, xong sau đó lập tức thả lỏng, thoải mái gật gù.

Tuy con mèo này bò qua bò lại dưới đất như vậy, nhưng lông của nó sạch sẽ lạ kỳ, sờ vào vô cùng mềm mại, có vẻ như thường xuyên được tắm rửa.

Viên Phi Phi cảm thấy vuốt rất dễ chịu, ngồi đó vuốt thêm mấy cái.

Mặt trời vẫn đang nhích xuống từng chút từng chút một.

Viên Phi Phi nhìn con mèo béo mập đang ngủ bên tay mình, lại ngó ngó đám mây lãnh đãng nơi chút ánh sáng còn sót lại phía chân trời, chỉ cảm thấy hết sức xa xôi.

Bỗng chọt, bàn tay của Viên Phi Phi khựng lại.

Không có một tiếng động nào, cũng không có một dấu hiệu chi cả, nhưng bàn tay của Viên Phi Phi vẫn rõ ràng khựng lại.

Nàng xoay đầu——

Trương Bình tay xách một bó củi, đứng ở ngay đầu ngõ.

Đá màu xanh xám, từ góc phố, rải một mạch đến cuối con hẻm nhỏ.

Trong một khắc đó, Viên Phi Phi có cảm giác như mình muốn khóc.

Nhưng nàng rớt cuộc vẫn không sao.

Viên Phi Phi đứng dậy, gió thu phía sau lưng mang theo một chút hơi sương của ban tối, thổi làm cho chiếc váy màu xanh ngọc của nàng khẽ tung bay.

Mái tóc dài bị gió thổi loạn, có vài sợi dính bên khoé miệng, Viên Phi Phi cũng lười không đụng đến.

Nàng chỉ nhìn phía trước mắt.

Một con đường, một bó củi, một người đàn ông.

Trong lòng nàng nhẩm tính, bảy năm, Trương Bình giờ đây chẳng qua chỉ mới ba bảy ba tám, nhưng sao nàng nhìn thấy tóc mai của hắn đã nhuộm hoa râu.

Hắn vẫn mặc một chiếc áo đơn bạc màu đen, ống tay áo xắn lên, cẳng tay lấm đầy bụi đất.

Viên Phi Phi mắt nhìn Trương Bình, Trương Bình cũng đang nhìn nàng.

Hắn đã càng thêm trầm mặc hơn xưa, loại trầm mặc này khác với ngày trước. Khi ấy, hắn tuy không nói được lời, nhưng Viên Phi Phi vẫn biết được trong lòng hắn khi nào vui, khi nào tức giận. Mà bây giờ, Trương Bình giống như một lưỡi dao đã rỉ sét quá lâu ngày, vô lực, hao mòn, cho dù có muốn giơ lên, cũng không biết nên chĩa bên nào để cắt.

Viên Phi Phi mở miệng: “Ông chủ.”

Ngay khi vừa thốt ra âm thanh ấy, trong lòng Viên Phi Phi bỗng trào lên một loại cảm giác thanh thản lạ kỳ. Tựa như một lữ khách đã đi cùng trời cuối đất, trong một ngày gió mát trăng thanh, bỗng dưng bất chợt đặt xuống toàn bộ hành trang, trong chớp mắt đạt được sự giải thoát.

Không sai, Viên Phi Phi nhìn người đàn ông vì hai tiếng con con kia mà không khỏi lùi ra sau nửa bước, trong lòng nàng thầm tự nhủ: “Chính là ở nơi này.”

Chính là, ở nơi này.

Lúc Viên Phi Phi đã đứng dậy, con mèo hoa ở dưới chân nàng cũng mở mắt, nó lúc lắc đầu, sau đó nhấc cái thân béo múp múp của nó rung rinh chạy về phía đầu ngõ, chạy đến bên người Trương Bình thì dừng lại, khẽ kêu hai tiếng, liếm liếm ống quần bó buộc lại của Trương Bình.

Viên Phi Phi thấy vậy, cười nói: “Ông chủ, con mèo béo này là ông nuôi à?”

Trương Bình rũ đầu, mới phát hiện ra con mèo ở bên chân, phản ứng của hắn hơi mờ mịt, chăm chú nhìn con mèo hồi lâu, sau đó mới gật đầu.

Viên Phi Phi nói: “Mỗi ngày ông cho nó ăn mấy bữa.”

Trương Bình lại ngừng hồi lâu, sau đó mới giơ tay trái lên, đưa ra năm ngón tay.

Viên Phi Phi nói: “Một ngày năm lần, không trách bụng nó muốn rớt xuống đất rồi.”

Trương Bình cúi đầu nhìn con mèo.

Viên Phi Phi đi đến gần, đứng trước mặt Trương Bình.

Trương Bình nâng mắt, vừa nhìn thẳng vào mặt Viên Phi Phi, lập tức lại cúi đầu xuống.

Viên Phi Phi đứng trước mặt Trương Bình một hồi, sau đó bảo: “Đi thôi.” Nói xong xoay người tiến sâu vào trong hẻm.

Trương Bình đi theo sau nàng, mèo hoa ngáp dài một cái, trông ra hướng đi của chủ nhân, mau mắn chạy trước về nhà.

Nó vừa chạy một cái, toàn thân rung rinh, lúc chạy ngang qua Viên Phi Phi, Viên Phi Phi không nhin được lại bật cười.

Đến trước cổng nhà, Viên Phi Phi dừng chân đứng lại.

“..... Mười mấy năm rồi, cái cổng này xưa giờ chưa bao giờ khoá.” Viên Phi Phi ngoảnh đầu, nói: “Ông chủ, ngày mai ta tranh thủ phá cái cổng này luôn cho rồi. “

Trương Bình mắt vẫn đang nhìn xuống đất, rừ đầu cảm cúi đi, bước chân của hắn dài, thêm vào đó phản ứng trì trệ, vậy nên lúc Viên Phi Phi bỗng dưng quay đầu qua nói một câu, hắn hoàn toàn không có phòng bị, xuýt nữa tông trúng nàng.

May sao người của hắn phản xạ nhanh, trông thấy nàng xong lùi lại liên tiếp mấy bước.

Chỉ một đoạn đường ngắn ngủi, bị Trương Bình chạy tới chạy lui loạn lên, tình cảnh chật vật này của hắn Viên Phi Phi đều để hết vào trong mắt, nhưng không sao cười nổi.

Hắn già nua, trầm mặc, đều là vì nàng.

Cũng như thế, hắn chậm chạp, buồn tẻ, dè dặt giữ kẽ, cũng đều là vì nàng.

Nhận thức này khiến Viên Phi Phi vừa đau lòng vừa hả dạ.

Trong nhà cũng không thay đổi gì mấy, ngoại trừ hai cái sạp đá dưới gốc cây không thấy đâu nữa, tất cả còn lại, đều y như trước. Khi họ về đến nơi, sắc trời đã nhá nhem tối, Trương Bình nhìn Viên Phi Phi một cái, chưa làm gì, Viên Phi Phi đã gật đầu nói: “Được đấy, ông đi làm cơm đi.”

Nói xong, cả hai người đều sững sốt.

Trương Bình là người đầu tiên kịp phản ứng, hăn xoay người đi vào nhà bếp. Còn lại mình Viên Phi Phi đứng trong sân, ngây ngốc bĩu môi, lẩm bẩm nói một mình: “Sao nhìn cái đã biết liền nhỉ.....”

Viên Phi Phi cùng với con mèo hoa, ngồi trong phòng chực cơm ăn.

Sau khi Viên Phi Phi đi, Trương Bình lại dọn về phòng này ở, Viên Phi Phi ngồi trên băng ghế gỗ một vòng, trong phòng không còn vết tích nào của nàng nữa. Nàng nhìn lên giá gỗ trên tường, nơi trước đây vẫn đặt một xấp giấy, hiện giờ đã trống không. Ít ra không phủ bụi, chứng tỏ thường xuyên được lau chùi.

Rốt cuộc là loại người như thế nào mới có một căn phòng giản dị đến cực hạn như thế này.

Ẩn sĩ trên núi? Đạo sĩ khổ hạnh? Hay là một ông già gần đất xa trời.....

Viên Phi Phi đang ngồi một mình trong phòng tâm tư bay bổng thì Trương Bình bưng mâm cơm tiến vào. Trước tiên hăn đến góc phòng, sốt thức ăn vào một cái bát nhỏ, con mèo hoa chạy đến ăn.

Viên Phi Phi nhìn thấy, dựa lưng vào ghế bảo: “Con mèo này còn bắt chuột được không đây.”

Trương Bình quay qua, đặt hai bát thức ăn đầy vun lên trước mặt Viên Phi Phi, sau đó ngồi vào bên kia bàn. Viên Phi Phi châm lửa bằng hòn đá môi lửa, đốt cây đèn dầu trên bàn, khuôn mặt Trương Bình dưới ánh đèn, khi mờ khi tỏ.

Viên Phi Phi nhìn Trương Bình, nói: “Ông chủ, ông gầy đi.”

Trương Bình nhìn ngọn đèn dầu trên bàn, không có phản ứng.

Ánh lửa khẽ lay động trong con người của hắn, nhưng không để lộ ra một chút cảm tình nào của Trương Bình. Viên Phi Phi nhìn mà có cảm giác như đôi mắt ấy của hắn giống như một miệng giếng già cỗi khô cạn, chỉ có thể nghe thấy tiếng vang trống trải bên trong.

Trương Bình bữa tối chỉ ăn có nửa cái mìn thâu, Viên Phi Phi hỏi hắn ăn ít vậy, có no hay không. Trương Bình gật đầu.

Ăn cơm xong, Trương Bình dọn bàn, Viên Phi Phi nói với hắn, “Đêm nay ta ngủ ở đây.” Trương Bình liền đi đến tủ gỗ mang ra một chiếc mền thật dày, đặt trên giường.

Viên Phi Phi nằm lên trên, sau đó nhìn Trương Bình chậm chạp lui ra khỏi phòng.

Nàng không lên tiếng kêu hắn lại, bởi vì nàng cảm thấy hôm nay vậy đủ rồi.

Cả người Trương Bình như đang trong giấc mộng du, nàng làm thêm cái gì nữa cũng dư thừa.

Nửa đêm, Viên Phi Phi tỉnh giấc một lần.

Nàng đã quen với cuộc sống bên ngoài, đột nhiên quay về nơi này, không khỏi có chút chưa quen. Viên Phi Phi ngồi dậy trong bóng tối, nghe

đêm khuya yên ắng khôn cùng.

Nàng cảm thấy hơi ngọt ngào, bò đến cuối chân giường đẩy cánh cửa sổ ra.

Khoảnh khắc vừa đẩy xong cánh cửa, Viên Phi Phi liền trông thấy trong nhà bếp có ánh nến.

Viên Phi Phi bật cười.

Đã bảo mà, nửa cái màn thầu, làm sao mà đủ cho hăn ăn.

Viên Phi Phi khoác thêm áo, rón rén đẩy cửa ra, đi về phía nhà bếp. Nàng định trêu Trương Bình một chút, nếu như nói suốt một buổi tối nàng không có chút ý định nào, thì bây giờ nàng đã có rồi.

Cửa khép hờ để chừa một khe nhỏ, Viên Phi Phi sát tới gần.

Nàng nghĩ là hăn đang lén ăn màn thầu.

Viên Phi Phi ghé vào bên cạnh khe cửa nhìn vô trong——

Chỉ thoáng nhìn một cái, nàng đã sửng người.

Trương Bình trong tay đích xác đang cầm một cái màn thầu, nhưng trông bộ dạng thì không có vẻ như muốn ăn nó chút nào. Đầu tóc hăn tán loạn, tay chống lên bệ bếp, toàn thân đang run bần bật.

Viên Phi Phi nghe thấy một tiếng nghẹn ngào.

Sau đó Trương Bình vội vàng cầm màn thầu lên nhét vào trong miệng mình, lấp kín tất cả những âm thanh còn lại.

Hai bàn tay của hăn lùa vào trong đầu tóc mình, xoay lưng về phía bếp lò mà ngồi sụp xuống.

Viên Phi Phi trông thấy cổ hần nổi lên từng đường gân rõ rệt.

Không biết từ khi nào, con mèo béo múp kia đã đến bên người hần. Động vật vốn nhạy bén, nó trông thấy bộ dạng thống khổ của Trương Bình, dụi dàng kêu lên một tiếng, sau đó đưa lưỡi liếm mắt cá chân của hần.

Trương Bình run rẩy vươn tay, đem con mèo ấy ôm chặt vào trong lòng.

Viên Phi Phi đứng thẳng người, rón rén về lại phòng mình.

Hồng trần bấn vào con tim đỏ, chữ tình nan giải nhất.

Đến, cũng chật vật.

Đi, cũng chật vật. (2)

Chú thích:

(1) Bài thơ “Đồ Hán Giang”

Lĩnh Ngoại âm thư tuyệt

Kinh đông phục lập xuân

Cận hương tình canh khiếp

Bất cảm vấn lai nhân.

(Tổng Chi Vấn 650-683)

“Qua Sông Hán”

Thư không, lời nhẩn cũng không

Ta chờ hết cả mùa đông, tìm về
Lập xuân, đến được gần quê
Sợ không dám hỏi người đi qua đường.

(Đỗ Trung Lai dịch)

(2) Nguyên văn của ba câu cuối

Hán tự:

Hồng trần đơn tâm hà xứ chỉ, tình tự tối nan tri.

Lai, dã thán bất thị.

Khứ, dã thán bất thị.

Dịch nghĩa:

Trái tim hồng trần mà chung thủy ở nơi nào, chữ tình khó đoán nhất.

Đến, cũng than không đúng

Đi, cũng than không đúng.

NGƯỜI Ở NƠI TỊCH LẶNG

Twentine

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 59: Tháng Ngày Lặng Động

Gần như một đêm không ngủ, sang ngày thứ hai lúc mặt trời lên, Viên Phi Phi cảm thấy đầu mình hơi nhức.

Nàng ngồi trên giường, nghe thấy ngoài sân vọng vào chút tiếng động khe khẽ.

Trương Bình đang làm bữa sáng.

Viên Phi Phi ngồi ôm đầu ngáy người một lúc, sau đó xuống giường ra khỏi cửa.

Nàng vào đến cửa bếp, dựa lưng vào khung cửa, ngó Trương Bình đang còn hấp màn thầu ở bên trong, nói: “Ông chủ.”

Trương Bình giống như lại bị dọa sợ giật nảy mình lên, hăn liếc nhìn nàng một cái xong rồi lập tức dời ánh mắt đi ngay qua chỗ khác. Chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó, Viên Phi Phi đã trông thấy mắt của Trương Bình phủ đầy tơ máu.

Viên Phi Phi hỏi: “Ông chủ, đêm qua ông nghỉ ngơi không được tốt?”

Trương Bình cúi đầu nghịch cái lồng hấp, lắc lắc đầu.

Viên Phi Phi bước lại gần, nói: “Để ta làm cho.”

Thấy nàng tới gần, Trương Bình cuống quýt lui ra sau hai bước, tay của Viên Phi Phi khựng lại, sau đó vẫn như không có gì đón lấy đồ trong tay Trương Bình tiếp tục làm bếp.

Trương Bình đứng sau lưng Viên Phi Phi.

Viên Phi Phi đã trưởng thành, dáng người thanh tú mảnh mai, mái tóc dài đen tuyền dùng một cây trâm ngọc màu xanh vấn lỏng, lộ ra chiếc cổ mịn màng trơn láng, ánh nắng bên ngoài cửa sổ chiếu vào váy áo của nàng, giống như rắc lên một lớp phấn vàng lấp lánh.

Trương Bình nhìn một hồi lâu sau, lặng lẽ cúi đầu, dời ánh mắt.

Viên Phi Phi bưng thức ăn đã nấu xong vào trong phòng, nói với Trương Bình: “Ông chủ, ăn cơm.”

Trương Bình gật đầu, cầm đũa lên.

Hắn ăn một chặp, trông thấy Viên Phi Phi không có động tĩnh gì, ngẩng đầu lên nhìn nàng một cái, Viên Phi Phi nói: “Ta không có khẩu vị, ăn không vô.”

Trương Bình nhìn thức ăn trên bàn, tựa như sững người.

Viên Phi Phi lại nói: “Ông đừng nghĩ nhiều, không phải là thức ăn không hợp khẩu vị, chỉ là ta hơi đau đầu, ăn không vô thôi.”

Trương Bình lại đưa mắt nhìn Viên Phi Phi.

Viên Phi Phi nói: “Không có gì, có thể là mới về, ngủ không quen, một hồi rồi sẽ tốt lên.”

Trương Bình gật gật đầu, Viên Phi Phi nói: “Đừng cứ nhìn ta, ông mau ăn cơm.”

Trương Bình có vậy mới tiếp tục ăn.

Ăn xong cơm, Viên Phi Phi dọn bát đĩa, Trương Bình vào chỗ lò rèn luyện sắt. Viên Phi Phi ngồi trong căn phòng, hồi lâu vẫn không nghe thấy âm thanh gì vang lên từ phía lò rèn, nàng đến bên cửa phòng rèn ngó, trông thấy Trương Bình ngồi một mình trên chiếc ghế bên lò rèn ngây người, đừng nói gì luyện sắt, ngay cả một miếng sắt trong tay cũng không có.

Hắn chỉ đang trốn nàng.

Viên Phi Phi nhìn bóng lưng trầm lặng của hắn, cảm thấy dường như hắn đã quên mất cách sống chung với nàng như thế nào.

Con mèo hoa không biết vào đến trong sân từ lúc nào, đang nằm sưởi nắng, Viên Phi Phi ngó ngó nó, từ sâu dưới đáy lòng cho rằng, Trương Bình hiện giờ có lẽ chỉ còn giao lưu với con mèo này mà thôi.

Viên Phi Phi cảm thấy, đây chỉ là Trương Bình chưa quen, qua vài ngày sẽ khá lên.

Nhưng liên tiếp sáu, bảy ngày trôi qua, Viên Phi Phi từ sáng tới tối quanh quần trong nhà, cũng không thấy Trương Bình có chuyển biến gì mới. Hắn rất dè dặt quanh nàng, làm cơm, luyện sắt, ngây người, đi ngủ.

Mười ngày qua đi, Viên Phi Phi cuối cùng quyết định không nhịn nữa.

Đương nhiên, nàng sẽ không đi ép buộc Trương Bình, nàng nghĩ ra một cách khác.

Một buổi sáng sớm, Viên Phi Phi nói với Trương Bình: “Ông chủ, ta đi ra ngoài một chút.”

Nàng sẽ không bao giờ quên được vẻ mặt của Trương Bình vào khoảnh khắc đó.

Giống như là thoả hiệp, lại giống như là nhận mệnh, hẳn nhìn nàng giống như đang nói——

Được, ít ra lần này, người nói với ta.

Viên Phi Phi xót lòng đến quặn đau, nàng cúi đầu, nói với Trương Bình: “Trước bữa cơm tối ta sẽ quay về.”

Nói xong, nàng xoay người rời đi.

Viên Phi Phi ra bờ sông ngoài thành, buổi sớm cuối thu, gió từ núi rừng mang theo hơi lạnh giá buốt. Viên Phi Phi đứng trên bờ, đem quần áo lột sạch. Sau đó bước vào trong nước sông.

Cái lạnh giống như kim châm cứu bằng băng đá, xuyên thấu tận xương, Viên Phi Phi đứng trong nước, lạnh đến môi miệng tím tái.

Đợi đến khi chân đã chết lạng không còn cảm giác, Viên Phi Phi từ dưới nước leo lên bờ, lại đứng trên bờ hóng gió rét thổi xuống từ núi. Nàng vừa hóng gió vừa trong lòng rửa sả ông trời. Nàng cảm thấy cả đời này nàng chưa bao giờ bị lạnh như vậy.

Không

Hình như không đúng.

Ý nghĩ này vừa ló ra, Viên Phi Phi đã vội vàng phủ nhận. Mười bốn năm trước, trong cái đêm đông ấy, tựa như càng lạnh hơn bây giờ. Khi ấy, Trương Bình đã nhặt được nàng.

Nghĩ đến đây, Viên Phi Phi đứng trong gió rét mím cười.

Cứ như thế, nàng ngâm mình trong nước lạnh xong lại đi hóng gió, hóng xong thì lại xuống nước lạnh ngâm mình, làm một hồi lâu, thần trí bắt đầu choáng váng.

Trước lúc cảm thấy muốn tắt thở đến nơi, Viên Phi Phi hong khô người, mặc quần áo đầu vào đấy rồi đi về nhà.

Vào đến trong thành, nàng thế mà lại đi lạc.

Nàng cảm thấy đầu óc mình hiện giờ quá nặng, cổ họng đau đến nói không thành lời. Dựa lưng vào một bức tường nghỉ ngơi một chập, nàng tiếp tục lên đường về nhà.

Đợi về đến cổng nhà, Viên Phi Phi chấn chỉnh lại bản thân một chút rồi mới bước qua cổng.

Trương Bình đang ngồi trên bậc thềm trước cửa nhà, Viên Phi Phi vừa bước vào, hẳn đã ngó qua.

Trời đã tối, Trương Bình trông không thấy sắc mặt của Viên Phi Phi, chỉ nói là nàng đã về rồi, sau đó đi vào trong bếp hâm thức ăn lên một lần nữa cho nóng. Viên Phi Phi nghiêng ngả loạng choạng vào đến trong phòng, đổ ụp xuống giường.

Trương Bình bưng cơm canh vào phòng, trông thấy Viên Phi Phi nằm trên giường bất động, nhìn như đã ngủ say. Hẳn nghĩ một chút, cuối cùng cũng không đi gọi nàng dậy.

Trong đêm, Viên Phi Phi bắt đầu sốt cao.

Nàng giữa đêm có tỉnh dậy một lần, còn tưởng mình vẫn đang ở ngoài, định kêu Tám Chó đem cho miếng nước, vừa mở miệng cổ họng đã đau như muốn bốc khói, nàng hoảng hốt nhớ lại, mình đã về đến nhà rồi.

Trước khi nàng lại chìm vào hôn mê, thời khắc cuối cùng Viên Phi Phi nghĩ, không chừng cái lão cam kia cứ mãi ừ ê như vậy, làm không tốt dám lần này nàng chết thật chứ chẳng chơi. Thôi chết thì chết vậy, chết trước mặt hẳn cũng không tệ.

Lúc Trương Bình phát giác ra có gì đó không đúng, đã là trưa ngày thứ hai.

Hắn đã làm xong cơm nước từ rất sớm, nhưng đợi mãi không thấy Viên Phi Phi bước ra, hắn còn tưởng Viên Phi Phi đêm hôm qua ra ngoài xong bị mệt, cũng không để ý lắm, tự mình vào phòng rèn ngồi ngây ngốc, nhưng tai thì vẫn dỏng lên nghe ngóng động tĩnh ngoài sân.

Mãi đến giữa trưa, Viên Phi Phi vẫn còn chưa ra. Trương Bình đem thức ăn sáng bỏ vào trong lồng hấp thêm một lần nữa, sau đó đem bát đĩa tiến vào phòng của Viên Phi Phi.

Viên Phi Phi vẫn nằm y chang một tư thế giống đêm qua, mặt úp xuống giường. Trương Bình cảm thấy tư thế này nhìn sao cũng không thấy thoải mái, hắn bước tới, muốn lật nàng xong rồi để nàng tiếp tục ngủ.

Nhưng lúc tay hắn vừa đụng vào người Viên Phi Phi, hắn lập tức sợ hãi lùi người. Thân thể của Viên Phi Phi nóng hừng hực y chang như một cái lò lửa. Hắn cuống quýt đỡ lấy mặt Viên Phi Phi, mới trông thấy sắc mặt của nàng xám xịt, hơi thở không đều.

Bấy giờ Trương Bình mới ý thức được là Viên Phi Phi đã ngã bệnh.

Hắn quỳnh quáng bế Viên Phi Phi lên, đặt nằm ngửa trên giường, sau đó lại lôi thêm hai chiếc mền ra, đắp kỹ cho nàng, rồi hắn chạy đi mời thầy thuốc cho nàng.

Lang trung khám xong bảo là bị cảm lạnh, kê đơn thuốc, Trương Bình lại chạy đi bốc thuốc.

Đợi đến khi hắn về đến nhà sắc thuốc xong, đã là buổi tối.

Hắn đặt thuốc xuống bên giường, tiếp đó ngồi bên giường cẩn thận vỗ vỗ bả vai của Viên Phi Phi.

Viên Phi Phi không một chút động tĩnh.

Trương Bình lại lay lay, Viên Phi Phi cuối cùng mới mơ mơ hồ hồ mở mắt ra, ánh mắt nàng rã rời ngó lên trần nhà, còn không đợi cho Trương Bình kịp bưng thuốc lên, lại đã nhắm mắt lại. Trương Bình vội vã nắm lấy cánh tay của nàng, làm cho nàng tỉnh táo một chút.

Viên Phi Phi chậm chạp đảo mắt, trông thấy Trương Bình, lại giống như không nhận ra hắn, qua một hồi lâu mới có phản ứng, kêu một tiếng ông chủ.

Giọng của nàng khản đặc yếu ớt.

Trương Bình nghe mà tay run lên, hăn đỡ bả vai của Viên Phi Phi, nhắc tay ra hiệu——

Uống thuốc, uống thuốc trước rồi hăng nghỉ ngơi.

Viên Phi Phi nhìn tay của Trương Bình, qua một hồi lâu, mới thì thào: “Cuối cùng thì ông cũng chịu nói chuyện với ta.....”

Trương Bình trầm mặc.

Viên Phi Phi quay đầu qua, lại thì thào một câu, “Chịu nói thì tốt.....” vừa nói, nàng lại vừa nhắm mắt lại. Trương Bình hoàn hồn, nhớ ra Viên Phi Phi vẫn còn chưa uống thuốc, hăn kéo kéo cánh tay của Viên Phi Phi, ra ý là nàng khoan ngủ đã.

Viên Phi Phi nhắm mắt quay qua, “Không uống.”

Trương Bình lại kéo, Viên Phi Phi hừ hừ một tiếng, dứt khoát quay luôn người đi.

Mắt thấy thuốc sắp nguội, Trương Bình dưới tình thế cấp bách, thò tay ra, trực tiếp xốc Viên Phi Phi từ trong giường lên, Viên Phi Phi đau đón la

lên một tiếng, liền bị Trương Bình dựng dậy.

Trương Bình đem thuốc kê ngay bên miệng nàng.

Viên Phi Phi mũi không dùng được, nhưng vừa nhìn vào cái thứ đen sì sì đó đã bắt đầu thấy phiền, nàng kiên trì nói: “Không uống không uống.”

Trương Bình một tay bưng thuốc, một tay đỡ sau lưng Viên Phi Phi, nàng cứ vừa ngả người xuống, hắn liền dùng sức, giữ chặt lấy nàng.

Viên Phi Phi kiên quyết không uống thuốc, Trương Bình hai tay đều bận, không còn tay nào rồi để đi khuyên nàng nữa, hai người cứ vậy mà giằng co ở trong phòng. Qua một chập, thuốc bị nguội, Trương Bình nhú đầu mày đặt thuốc xuống, định bụng đi đun lên lại, vừa buông tay Viên Phi Phi đã ngã phịch xuống.

Trương Bình nhìn nhìn nàng, thở dài một hơi đứng dậy.

“Ông chủ.” Trương Bình cầm bát thuốc ra đến gần cửa, Viên Phi Phi chợt gọi hắn lại. Trương Bình ngoái đầu, trông thấy Viên Phi Phi nằm trên giường, lặng lẽ nhìn hắn. Trông nàng đã có chút tiều tụy, đôi mắt hẹp dài cũng không còn mang thần thái của ngày thường.

Viên Phi Phi thấp giọng thì thào: “Ông ngồi với ta.”

Trương Bình vẫn còn hơi do dự.

Viên Phi Phi bi thiết nói: “Ta sắp chết rồi.”

Trương Bình: “.....”

Trương Bình bất đắc dĩ lắc lắc đầu, đặt bát thuốc lên bàn, quay lại bên giường ngồi xuống.

Viên Phi Phi kéo kéo vạt áo của hần, nàng đang bịnh sức lực yếu ớt, nhưng Trương Bình cũng thuận theo ý nàng, nhích vào thêm một chút.

Viên Phi Phi nghiêng người qua, hai tay ôm chầm lấy Trương Bình, mặt đặt trên đùi của hần.

Người của Trương Bình cứng ngắc.

Viên Phi Phi chỉ khẽ gối đầu lên đó, không nói gì, cũng không làm gì. Qua một hồi, thân thể của Trương Bình coi như đã từ từ thả lỏng. Viên Phi Phi nằm trên đùi Trương Bình, quần áo của hần giản dị bền chắc, có lẽ do vừa mới sắc thuốc, trên thân hần mang một mùi thảo dược nhàn nhạt, Viên Phi Phi đang bịnh, mũi không nhạy bén, nhưng cũng cảm giác được mùi trên người của hần đăng chất.

Đêm khuya rất yên ắng, trong phòng thấp ngọn đèn dầu, Viên Phi Phi ôm Trương Bình rất lâu rất lâu, nàng thậm chí còn cảm thấy, như thế này mà kết thúc sinh mệnh cũng tốt.

Trương Bình vẫn cứ để nàng ôm, không hề động đậy.

Không biết qua bao lâu sau, đèn dầu tắt ngúm, căn phòng chìm vào bóng tối, chỉ có ánh trăng mờ mờ, thuận theo khe hở của cánh cửa sổ, lấm chấm rải rác chiếu vào.

Viên Phi Phi thì thầm: “Ông hận ta không.”

Trương Bình lắc đầu.

Viên Phi Phi không trông thấy, cũng không hỏi nữa.

Người hỏi chỉ vì bản thân mình mà hỏi, người đáp cũng chỉ vì bản thân mình mà đáp.

Không biết qua bao lâu, Viên Phi Phi khẽ mở miệng: “Ông chủ, nuôi nấng ta, ông có vui không.”

Đáp lại lời nàng, là một tiếng cười nhẹ trầm thấp.

Trong tiếng cười ấy có sự bất đắc dĩ, có cảm thán, nhiều hơn hết thảy, là những sâu xa không cách nào giải thích trong một vài lời.

Viên Phi Phi cũng cười.

Đây không phải là lần đầu tiên nàng hỏi Trương Bình, hăn của khi ấy, cũng khẽ bật cười như vậy.

Cùng một câu hỏi này, bất kể nhìn từ quan điểm của người nào, câu trả lời có lẽ đều là phủ định. Cho dù là Viên Phi Phi tự mình nhớ lại chuyện xưa đi nữa, cũng sẽ cảm thấy Trương Bình nuôi nấng nàng, là đáng nhiều hơn ngọt, đau đớn nhiều hơn sướng vui.

Nhưng nàng cũng vẫn không nhượng bộ như cũ.

Trong bóng tối, bàn tay của Trương Bình đặt trên đầu Viên Phi Phi, hăn nhẹ vuốt ve mái tóc của nàng, Viên Phi Phi im lặng, nhìn vào một nơi nào đó trong bóng tối, không nói lời nào.

Thời gian trôi mau, bỗng dừng nghĩ đến, mới phát hiện ra mọi thứ đều đã qua đi rất lâu rồi.

Buổi đầu gặp mặt, hăn như một thần linh cứu vớt thiên địa, mà nàng chỉ là một đứa trẻ gầy yếu.

Gặp lại lần sau, nàng tuyệt mỹ thông tuệ, mà hăn thì tóc mai đã bạc màu.

Tháng ngày lẳng đọng nhiều lúc khiến ta u buồn, nhưng có khi ngẫm lại, cũng làm cho ta sinh lòng cảm kích.

Bởi vì đều đã qua lâu như thế rồi.....

Người còn chịu quay lại.

Ông còn chịu chờ ta.

Đoạn VPP đang sốt muốn cháy não mà bị TB đắp thêm hai lớp chăn dày thay vì lột sạch quần áo thì mới thấy mạng VPP rõ ràng là mạng cứng....

NGƯỜI Ở NƠI TỊCH LẶNG

Twentine

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 60: Kết

Bệnh của Viên Phi Phi rất nhanh đã khỏi.

Đến lượt Trương Bình bệnh.

Đó là một chuyện kinh thiên động địa. Bởi vì Viên Phi Phi sống chung với Trương Bình bao nhiêu lâu nay, còn chưa từng thấy qua hẳn ốm đau, vì thế cho nên lúc mới bắt đầu nàng hoàn toàn không nhận ra là Trương Bình đã bị bệnh.

Bản thân Trương Bình cũng không chú ý lắm.

Dường như trong gần bốn mươi năm qua, hẳn chưa từng bị chuyện đau ốm quấy rầy. Viên Phi Phi ngã bệnh, Trương Bình không ngủ không nghỉ canh chừng bên giường nàng ba ngày. Thật ra đến ngày thứ hai, thân thể của hẳn đã cảm thấy hơi khó chịu rồi, nhưng khi ấy Viên Phi Phi vẫn đang bị cảm, hẳn lo hầu hạ nàng, thay quần áo sắc thuốc nấu cơm vân vân đều làm đầy đủ, cho dù Viên Phi Phi nằm ngủ thì hẳn cũng như một sợi dây đàn kéo căng, vốn không rảnh rỗi để lo nghĩ gì thêm.

Vài ngày sau, Viên Phi Phi bưng bưng sức sống đem bệnh đá văng, Trương Bình thở phào nhẹ nhõm, bệnh tình của bản thân chỉ chờ thể đột phát thêm nghiêm trọng.

Nhưng hẳn vẫn không lo lắng.

Lúc đó Viên Phi Phi cũng hỏi qua hẳn một lần.

“Ông chủ, sắc mặt của ông trông hơi có vẻ không được tốt cho lắm, ăn chưa no sao?”

Trương Bình lắc đầu.

Thế là Viên Phi Phi cũng không hỏi thêm nữa.

Một chút ốm đau này, vốn đối với thể trạng của Trương Bình chẳng nhằm nhò gì. Nhưng khổ nỗi hẳn vì chuyện Viên Phi Phi quay về mà tâm tình rối loạn, cũng không biết sao cứ thế mà nhiễm bệnh, rồi trong trạng thái hai người điềm nhiên để mặc, dần dần trở nên nặng hơn.

Cuối cùng có một ngày, đang lúc ngồi ăn cơm, Trương Bình hắt hơi một cái bay cơm vào mặt Viên Phi Phi. Hẳn luống cuống muốn lau đi cho nàng, Viên Phi Phi tay bưng bát cơm, nhìn Trương Bình, hỏi một câu: “Ông chủ, có phải ông bệnh rồi không.”

Nàng hỏi xong, cả hai người ngây ra.

Viên Phi Phi đặt bát cơm xuống bàn, thò tay tới, Trương Bình lùi ra sau nửa bước theo phản xạ, vẫn bị Viên Phi Phi áp được một tay lên trán.

“Nóng đến vậy sao?” Viên Phi Phi kinh ngạc nhìn Trương Bình, “Quả thực bệnh rồi.”

Trương Bình bị nàng nói vậy thì có phản ứng, đứng chết trân ngay tại chỗ.

Viên Phi Phi đến bên Trương Bình, nắm lấy bàn tay to lớn của hắn.

“Ông chủ, thân thể ông khó chịu sao.”

Trương Bình há miệng, lại hắt xì thêm một cái. Hắn vội vàng quay đầu đi chỗ khác. Viên Phi Phi kéo hắn đến bên giường, nói: “Ngồi xuống.”

Trương Bình ngồi xuống giường.

Viên Phi Phi nghĩ ngợi một hồi. Kiến thức về các chứng bệnh của nàng trống rỗng, nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng nàng nhìn Trương Bình, nói: “Ông chủ, mấy bữa trước ông sắc cho ta cái thứ kia, có còn thừa không.”

Trương Bình đầu óc mơ hồ, hẩn ngồi trên giường, ngẩng đầu ngó Viên Phi Phi, lắc lắc đầu, xong lại gật gật đầu.

“?” Viên Phi Phi nói: “Đó là thừa hay là không thừa?”

Trương Bình cuối cùng gật đầu xác nhận.

Viên Phi Phi nói: “Ông nghỉ ngơi một chút trước đi, ta đi sắc thuốc.”

Trương Bình xua tay.

Để ta đi.

Ra hiệu xong hẩn liền đứng dậy, Viên Phi Phi ấn hẩn xuống giường lại.

“Năm xuống.”

Trương Bình nhìn Viên Phi Phi ra khỏi phòng, ngó chăm chăm cánh cửa phòng đã bị mở một hồi, không biết nhớ đến cái gì, tự mình cúi đầu khẽ cười một tiếng. Hẩn cũng nghe lời Viên Phi Phi, năm xuống giường. Một cái năm này, Trương Bình bỗng cảm thấy toàn thân mất hết sức lực, lưng đau nhức muốn chết. Hẩn nghiêng người, dùng tay tự dấm dấm lưng.

Lúc Viên Phi Phi quay vào lại, Trương Bình đã ngủ.

Viên Phi Phi đặt thuốc qua một bên, bản thân chống tay vào mép giường cúi người nhìn hẩn.

Trương Bình xác thực đã già hẳn đi, nếp nhăn giữa hai đầu mày và khoé miệng đã hẳn sâu hơn, dưới cằm có một chút râu mọc lún phún. Viên Phi Phi vươn một ngón tay, nhẹ nhẹ vuốt ve khuôn mặt hẳn.

Trương Bình mở mắt, Viên Phi Phi cười, khẽ nói: “Có muốn uống thuốc hay không.”

Nói rồi nàng quay qua bưng thuốc ở trên bàn lên, Trương Bình liếc mắt nhìn một cái liền trầm mặt.

“.....”

Viên Phi Phi nói: “Ông đừng nhìn nó như vậy mà chê, uống cũng không tệ đâu.” Nàng lấy ngón tay chấm chấm vô nước thuốc đen sì, lại bảo: “Mấy hôm trước lúc ta uống, thấy nhạt nhẽo vô vị, lần này ta đặc biệt bỏ muối vào cho ông, ông nếm thử xem.”

Trương Bình: “.....”

Hắn đón lấy chén thuốc, cúi đầu nhìn hồi lâu, sau đó ngửa cổ trút hết vào miệng.

Mùi vị không cách nào hình dung được.

Viên Phi Phi nói: “Muốn nữa không.”

Trương Bình lắc đầu.

Viên Phi Phi đỡ vai hẳn, nhét hẳn lại vào trong giường. “Vậy nghỉ ngơi nhé.”

Trương Bình nằm xuống giường, đầu vẫn choáng váng nặng nề như cũ, nhưng cơn buồn ngủ lúc này đã tiêu tán khá nhiều.

Viên Phi Phi để đèn, nằm xuống bên cạnh Trương Bình.

Màn đêm dần buông.

Ánh đèn leo lét kia vẫn toả như xưa cũ, căn phòng nhỏ, một vùng sáng mong manh, trông vừa yếu ớt vừa đầm ấm.

Trương Bình trở người, Viên Phi Phi quay đầu qua trông thấy tấm lưng của hắn, sau đó chậm chậm nhích lại gần.

Bàn tay của nàng dán nhẹ lên tấm lưng dày rộng của Trương Bình, cảm giác được thân người dưới tay nàng hơi chấn động.

“Ta còn đang tính hỏi xem ông ngủ hay chưa, xem ra là chưa.....” Viên Phi Phi đem mặt mình cũng chậm rãi áp lên lưng của Trương Bình. Trên người hắn vẫn mang mùi hương vô cùng quen thuộc, ấm áp, vững chãi.

“Ông chủ.....” Viên Phi Phi đỡ lấy bả vai của Trương Bình, thì thầm: “Ông ngủ như vậy sẽ rất không thoải mái, ta giúp ông bỏ áo ra.....”

Trương Bình rụt cổ, vừa định ngăn bàn tay của Viên Phi Phi lại, ngọn đèn trên bàn đã cháy cạn dầu, bỗng nhiên phụt tắt.

Căn phòng tối đen trong chớp mắt.

Trương Bình đã giơ tay lên được nửa chừng, cũng không biết sao, ngừng lại giữa không trung.

Trong bóng tối, một bàn tay mảnh mai nắm lấy bàn tay của Trương Bình.

Viên Phi Phi khẽ nói bên tai hắn: “Ông cứ giang tay ra như vậy là được, ta giúp ông cởi.....”

Trương Bình không kịp thu tay lại, cổ áo đã bị Viên Phi Phi lột xuống, nguyên một bả vai lộ ra ngoài. Viên Phi Phi cảm nhận được thân thể của

Trương Bình đang hâm hấp phả ra hơi nóng, không nhịn được ấn môi mình lên.

Trương Bình không dám động đậy.

Viên Phi Phi chậm rãi cởi áo của Trương Bình ra, mặt của Trương Bình đang ngoảnh đi, nàng không trông thấy thần tình của hắn.

Viên Phi Phi ôm lấy Trương Bình từ phía sau.

Nàng bỗng cảm thấy vô cùng yên ổn.

Tấm lưng của Trương Bình vẫn dày rộng như xưa, nhấp nhô không phẳng như cũ.

Viên Phi Phi ngẫm nghĩ, cảm giác yên ổn này của nàng, có lẽ bởi vì từ khi nàng còn bé, đã bắt đầu khát khao có được ngày này. Nàng vĩnh viễn sẽ không quên lần đầu tiên trông thấy Trương Bình luyện sắt, hấn mình trần, giơ cao cây búa.

Nàng đứng phía sau lưng hắn, nhìn tấm lưng hắn lên xuống theo từng nhát búa, lắng nghe âm thanh chan chát chói tai của kim loại, bị nung trong làn hơi nóng hùng hực của lửa lò..... Trừ thán phục và khát cầu, nàng không còn ý nghĩ nào khác.

Trương Bình chợt cảm thấy lưng hắn có một vật gì mềm mại ẩm ướt đang trườn quanh, sau khi hắn khựng lại một giây, không khỏi bắt đầu run lên.

Chiếc lưỡi nhỏ mềm mại kia dán trên lưng hắn, từng chút từng chút một di chuyển, Trương Bình lưng ưỡn thành một đường cong, hàm răng cắn chặt. Hắn muốn quay đầu, hắn muốn nói với nàng đừng làm như vậy, người hắn đang dơ.

Nhưng hần không sao nhúc nhích được.

“Ta yêu thích tấm lưng này của ông.....” Viên Phi Phi dùng răng cắn nhẹ một cái, thì thầm: “Ấm nóng, trơn loáng.....giống như của loài động vật.”

Trương Bình không hiểu những gì nàng đang nói, hần chỉ nghi ngờ vì sao giọng nói của nàng bình ổn như không có gì, mà hần thì giống như chỉ cần hé răng, sẽ gầm lên thành tiếng.

Viên Phi Phi liếm láp từng tắc từng tắc một, tựa như đang nếm một món bánh thơm ngon nhất. Nàng say đắm đem bản thân mình hoà tan vào với người đàn ông ở trước mặt, cho đến khi mỗi tắc da thịt trên lưng hần đều mang theo hương vị của nàng.

Bàn tay của Viên Phi Phi dần dần tiến về phía trước, đặt trên vùng bụng săn chắc của Trương Bình. Không biết sao, nàng chột phì cười một tiếng.

“Ông chủ, ông căng thẳng như thế này làm cái gì.....”

Trương Bình vốn đang ồm ồm đau, đầu óc choáng váng mơ hồ, lại còn bị Viên Phi Phi giày vò kiểu này, khuôn mặt tội nghiệp của hần ngũ sắc giao hoà, trông không ra bộ dạng gì nữa.

Đầu của Viên Phi Phi gối trên cánh tay của Trương Bình, bàn tay nhích xuống dưới từng chút từng chút một.

Hai đùi của Trương Bình gắt gao khép chặt, giống như đang cố gắng né tránh điều gì đó. Viên Phi Phi không cho hần cơ hội, bàn tay nhè nhẹ phủ lên.

Trương Bình cuối cùng phát ra một tiếng nghẹn ngào, vùng vẫy toan đứng dậy.

Viên Phi Phi ôm chặt lấy hắn.

“Không sao, ông chủ, không sao.....”

Nàng nhìn dáng vẻ chặt vật của Trương Bình, bỗng nhiên cảm thấy xót xa trong lòng.

Trương Bình sống đã gần hết bốn mươi năm, những gì thuộc về ái tình vẫn là một trang giấy trắng. Bảy năm trước, Trương Bình ba mươi mốt tuổi, dưới sự gài bẫy và lừa gạt của Viên Phi Phi, mới nếm được chút men tình. Nhưng cái đêm hôm đó, đối với hắn mà nói, chỉ có đau khổ cùng hồi tiếc.

Bảy năm tiếp theo, trong lòng hắn chỉ tưởng nhớ một người, từng năm từng tháng, một người một mè một khoảng sân, khó lòng nảy sinh hứng thú.

Đôi khi trong mộng gặp lại cố nhân, không cầm được lòng, trần trọc trở trần, để đến sáng ngày hôm sau, trông thấy vết tích trên chăn chiếu, rồi quay nhìn căn nhà trống hoác không người, lòng lại không khỏi tràn ngập cô liêu.

Dần dần lâu ngày, đáy lòng hắn bắt đầu kháng cự.

Kháng cự tình cảm, kháng cự tình dục.

Nhưng bàn tay của Viên Phi Phi mơn man dịu dàng như thế, hương của nàng lan toả bốn phương, tràn vào tâm hồn của hắn, nàng đã không còn là một đứa trẻ, nàng đã khác xưa rất nhiều.

Khác xưa hoàn toàn.

Viên Phi Phi không dẫn vật hắn, mà từng chút từng chút một giúp hắn đạt được khoái cảm.

Trương Bình ban đầu nhẫn nhịn giữ im lặng không phát ra âm thanh, dần dần xuôi theo động tác của Viên Phi Phi mà dồn dập thở, hắt ghì chặt lấy mép giường, hốn hển từng hơi từng hơi.

Vào giây phút cuối cùng, hấn gần như bị bao trùm trong khoái cảm, sự mâu thuẫn và cảm giác mà hấn không cách nào dùng ngôn ngữ để hình dung, khiến cho hấn không nhịn được phát ra những tiếng gầm rống kéo dài.

Âm thanh nghe rất đỗi khàn ráp, nhưng Viên Phi Phi lại khúc khích bật cười.

Trương Bình bỗng nhiên xoay mình, ôm chặt lấy Viên Phi Phi.

Hấn không hôn nàng, cũng không vuốt ve, mà chỉ là một cái ôm rất chặt.

Người Trương Bình vẫn còn run nhè nhẹ, hé răng bên tai nàng, dùng những âm điệu quái dị của hấn, đang ní non điều gì đó.

Viên Phi Phi ôm thân hình ướt đẫm mồ hôi của hấn, dịu dàng bảo: “Hiếu mà, ta hiếu mà. Ông từ từ nói.....”

Họ ôm nhau như thế, thật lâu thật lâu.

Viên Phi Phi nói với Trương Bình: “Ông chủ, hôm qua ta đã đi gặp Bùi Vân.”

Trương Bình hơi sượng người.

Viên Phi Phi nói: “Ta đem hôn sự huỷ rồi.”

Nàng không hỏi hấn ta, có đờ hay không, hấn ta cũng không nói cho nàng biết.

Cuộc gặp gỡ giữa Viên Phi Phi và Bùi Vân, vẫn là trong gian phòng nọ. Bùi Vân pha cho Viên Phi Phi một ấm trà, Viên Phi Phi hỏi hẵn ta, trông thấy nàng có ngạc nhiên không. Bùi Vân cười bảo, không ngạc nhiên.

“Vì sao.”

“Bởi vì nửa tháng trước, ta đã biết nàng quay về.”

Viên Phi Phi nhìn hẵn ta, Bùi Vân đã trưởng thành, nhưng trong mắt của Viên Phi Phi, hẵn ta vẫn là đứa trẻ chỉ vì bị chọi một năm đất mà oà khóc của ngày xưa, y như một cái bánh bao trắng nhách.

Có lẽ lúc nghe được tin Viên Phi Phi đã quay về, hẵn ta cũng mừng như điên. Có lẽ hẵn ta từng mong đợi, nàng có thể đến tìm hẵn ta.

Nhưng thời gian nửa tháng, đã nói lên hết thảy.

Mười mấy năm kinh thương, Bùi Vân đã tôi luyện được sắc mặt hỷ nộ ái ố không hiện, Viên Phi Phi ngồi một lúc, nói với hẵn ta: “Ta đi đây.”

Bùi Vân ngẩng đầu nhìn nàng, nói: “Nếu như lúc ban đầu.....”

Viên Phi Phi dừng bước, “Lúc ban đầu cái gì.”

Bùi Vân nhìn đôi mắt hẹp dài ấy, cuối cùng vẫn là lắc đầu.

Vô duyên đến cuối sẽ vẫn là vô duyên. Nếu như lúc ban đầu, nàng đến ngôi miếu đó trước, gặp được hẵn ta trước, có phải kết quả sẽ khác đi. Thế nhưng trong cuộc đời của Viên Phi Phi, không có cái “nếu như” này.

Đến sớm được trước một bước, cũng là do ý trời.

Năm tháng tựa như đảo ngược.

Viên Phi Phi mỉm cười nhìn ánh trăng chiếu qua khung cửa, lại ngấm nhìn người đàn ông trong vòng tay nàng.

Năm xưa, sự lương thiện của Trương Bình đã bao dung trọn vẹn sinh mệnh của nàng. Mà giờ đây, đến lượt nàng, về sưởi ấm quãng đời còn lại của hắn.

Hắn tuy miệng không nói được, nhưng trong cuộc đời của nàng, hắn chưa từng trầm lặng.

Họ cả đời không thành hôn, Trương Bình vô luận thế nào cũng không đồng ý. Vẫn như cũ, hắn cảm thấy đây là một điều vi phạm lẽ thường. Viên Phi Phi cũng không ép buộc hắn.

Chỉ trong lúc đêm khuya người lặng, Trương Bình mới từ từ buông thả chính mình, cùng nàng triền miên chần gối.

Hàng xóm láng giềng, không ai hay biết quan hệ của họ. Mọi người chỉ biết, ở trong một ngõ hẻm nơi thành Nam, có một người thợ rèn bị câm. Hắn không thường ra khỏi cửa, cũng rất ít kết giao với người khác, nhưng tay nghề rèn sắt của hắn giỏi nhất toàn thành.

Thanh Minh mưa phùn, hạ nòng đông rét, giữa giờ nghỉ ngơi buổi trưa khi dân cư xung quanh ngậy người, thường sẽ nghe thấy từ trong ngõ đều đều vang ra tiếng mài sắt.

Âm thanh ấy đã quá quen thuộc, mười mấy năm như một ngày, dung nhập vào cuộc sống của tất cả bọn họ.

Bọn họ còn biết, trong nhà của người thợ rèn câm này, có một nha hoàn. Nha hoàn kia mặt mũi vô cùng xinh đẹp, đẹp đến độ khiến cho mọi người khó lòng mà tin nàng ấy chỉ là một kẻ đầy tớ.

Trà dư tửu hậu, có người đoán già đoán non, sau đó thời gian lâu dần, cũng không ai bàn tán nữa.

Vài căn nhà trong ngõ đã thay chủ, có một ngày, ông lão trên phố bỗng đứng cảm thấy, dường như đã rất lâu rồi không nghe tiếng luyện sắt xưa. Ông lão bước vào trong con hẻm, đi đến căn nhà ở chốn tận cùng, ngạc nhiên phát hiện ra cổng nhà không hề khoá.

Ông lão đẩy cánh cổng ra, bên trong lặng im phăng phắc, không một bóng người.

Sân nhà mang một mùi hơi cũ kỹ, chủ nhân giống như đã rời đi từ rất lâu. Ông lão cảm thấy bản thân có chút thấm mệt, vừa vịn bên một gốc cây cổ thụ trong sân có đặt hai tảng đá rất lạ kỳ, hình dạng như hai chiếc sạp. Trước giờ ông lão chưa từng thấy qua thứ gì giống vậy, liền đi đến bên, ngồi xuống một trong hai chiếc sạp đá đó để nghỉ.

Khi ấy vừa mới vào thu, trời vẫn oi nồng như cũ, ông lão ngồi một lúc thì bắt đầu hơi buồn ngủ, mí mắt từ từ díp vào nhau.

Trong lúc thiu thiu chập chờn, ông lão trông thấy một chiếc lá trên cây bị gió lùa lay động, chậm rãi rơi xuống, nhẹ nhàng bay bay trong không trung, chao qua chao lại, sau cùng rớt trên sạp đá bên mình.

Ông lão nghĩ bụng, những người trong nhà đã đi đâu cả rồi.

Nghĩ mãi nghĩ mãi, ông lão thiếp đi.

Gió thổi qua, tán lá trên cây lao xao rì rào, giống như đang cười, cũng giống như đang trả lời cho ông lão trong giấc mộng.

————— Hết cuốn kết “Quay Về Ngắm Xuân Thu” —————

Toàn Văn Hoàn

Table of Contents

Mục lục

Quyển 1

Chương 1+1: Giới Thiệu

Chương 1+2: Loli Bán Thân!

Chương 2: Loli Làm Việc!

Chương 3: Loli Đánh Người!

Chương 4: Loli Nhận Sai !

Chương 5: Loli Kết Bạn !

Chương 6: Loli Vui Lòng!

Chương 7: Loli Đi Học!

Chương 8: Loli Cứu Mỹ!

Chương 9: Loli Nhìn Trộm !

Chương 10: Loli Vui Vẻ !

Chương 11: Đại Thúc Bị Chê Cười !

Chương 12: Đại Thúc Bị Trộm Rõi !

Chương 13: Loli Cứu Mỹ Nhân !

Chương 14: Đại Thúc Nổi Giận!

Chương 15: Loli Bị Phát Hiện!

Chương 16: Đại Thúc Tới Cửa Rõi !

Chương 17: Đại Thúc Đánh Người Rõi!

Chương 18: Đại Thúc Không Nấu CƠM !

Chương 19: Đại Thúc Làm Biếng Rõi !

Chương 20: Loli Doạ Tiên Sinh !

Chương 21: Loli Bắt Nạt Người !

Chương 22: Loli Gặp Loli !

Chương 23: Loli Bị Dính CƠM!

Chương 24: Đại Thúc Giao Hẹn !

Chương 25: Đại Thúc Làm Ông Chủ!

Chương 26: Đại Thúc Nổi Giận Rõi !

Chương 27: Hết Quyển 1

Quyển 2

Chương 28: Đại Thúc Và Loli Đều Lớn Rồi

Chương 29: Đại Thúc Bị Loli Phê Bình

Chương 30: Loli Đi Gặp Bùi Bánh Bao

Chương 31: Lãng Hoa Của Loli

Chương 32: Loli Nghe Bên Vách Tường

Chương 33: Đại Thúc Bị Makeover

Chương 34: Loli Đem Đại Thúc Đi Xem Mặt

Chương 35: Đại Thúc Say Rượu Rồi !

Chương 36: Đại Thúc Đến Kỹ Viện Tìm Loli

Chương 37: Loli Uống Say Rồi!

Chương 38: Loli Nổi Giận Rồi! Giận Thật Rồi!

Chương 39: Loli Đi Tìm Ăn Mà Chơi!

Chương 40: Loli Cùng Ông Chủ Ăn Mì!

Chương 41: Mít Ướt Của Loli

Chương 42: Loli Bị Ông Chủ Trêu

Chương 43: Loli Và Đại Thúc Đánh Cược

Chương 44: Đại Thúc Bị Hạ Gục Rồi

Chương 45: Đại Thúc Bị Chơi Hồng Rồi

Chương 46: Đại Thúc Bị Loli Trêu

Chương 47: Một Đêm Kỳ lạ

Chương 48: Mọi Người Cùng Ngủ Thôi

Chương 49: Lật Bài Đi Thôi!

Chương 50: Lời Xin Lỗi Của Loli

Chương 51: Loli Đập Chén

Chương 52: Loli Giết Người

Chương 53: Thế Gian Còn Có Chữ Vô Thường

Chương 54: Hết Quyển 2

Quyển 3

Chương 55: Đứa Trẻ Nhà Ta Đi Đâu Rồi

Chương 56: Một Vòng Luân Hồi

[Chương 57: Ta Muốn Quay Về](#)

[Chương 58: Chử Tình Nan Giải Nhất](#)

[Chương 59: Tháng Ngày Lắng Động](#)

[Chương 60: Kết](#)